

СЪБИТИЯ

ДЕЙВИД ЕДИНГС

ЕЩЕ Е МАЩОРЕНО

САМАТ

ГОСПОДАРИТЕ ЛЕВОН
НА КАРАИЧА

МАТЪОСНИЦАТА
ОТ ДАРШИВА

КНИГОМЕТЪТЪ ВЪВЕДЪ ВЪ СЪВЕТА НА СВЕТО

Дейвид Едингс

Господарят демон на
Каранда

ПРОЛОГ

Който представлява кратката история на Малореа и посочва кои племена живеели на нейната територия.

Представено в резюме от „Хрониките на ангараките“
Библиотека на Мелценския университет.

Традицията поставя древния дом на ангараките в близост до южното крайбрежие на днешна Даласия. Торак, богът-дракон на ангараките, използвал силата на вълшебния камък Ктраг Яска в процеса, наричан от някои „разцепването на земните недра“. Кората на земята се разпукала, от отворите рукнала течна магма, водите на южния океан оформили Морето на Изтока.

Този процес на гигантски катаклизми продължил десетилетия наред и постепенно светът приел формата, която има и днес.

В резултат на бурното движение на земните пластовете алорните и техните съюзници били принудени да се изтеглят в неизследваните области на западния континент, докато ангараките избягали в пустошта на Малореа.

Торак бил осакатен от силата на вълшебния камък, възпротивил се срещу начина, по който богът го използвал. Това накарало неговите жреци, наречени гролими, да паднат духом, и начело на държавата се издигнали военните. Докато гролимите отново съберат сила, военните установили пълен контрол над всички ангараки. Изгубили предишната си власт и челните си позиции в обществото, жреците създали свой център на религиозната власт, наречен Мал Яска, недалеч от най-високия връх на Карандските планини.

Тъкмо тогава Торак се събудил и предотвратил гражданската война, която неминуемо щяла да избухне заради противопоставянето на жреческото съсловие на военното управление. Ала богът не предприел никакви ходове срещу военния щаб в Мал Зет, а се отправил в северозападната част на обширната област, известна под името Стара Малореа, водейки след себе си една четвърт от всички ангараки. Там те построили свещения град Ктхол Мишрак. Богът се установил там и бил толкова погълнат от усилията си да възвърне своя контрол над Ктраг Яска, че не обърнал съвсем никакво внимание на факта, че хората вече престанали да обръщат особено внимание на религиозните проблеми. Онези, които

останали с Торак в Ктхол Мишрак, били обикновени фанатици, които обаче попаднали в желязната хватка на тримата ученици на бога: Зедар, Ктучик и Урвон. Тези тримата поддържали старите форми на общество-то в Ктхол Мишрак, ала същевременно останалите ангараки се променяли.

Когато най-сетне продължаващите дрязги между църквата и военните привлекли вниманието на Торак, той свикал висшето командване на войските и върховните йерарси на гролимите и с изключение на селищата Мал Яска и Мал Зет всички градове и области преминали под съвместното управление на военните и жреческото съсловие. Жреците и военните незабавно се споразумели помежду си и се върнали в своите градове-държави. Това наложено със сила примирие дало възможност на военните да съсредоточат вниманието си върху другите народи, живеещи в Малореа.

Произходът на тези народи е изгубен сред сложна плетеница от митове. И все пак три различни племена предшествали появата на ангараките на континента: даласианци в югозападните части; каранди – на север, и мелцени – на изток. Военните съсредоточили силите си именно върху карандите.

Карандите били войнствен народ. Живеели в примитивни селища, по чиито кални улици скитали шопари. Те традиционно били свързани с мориндимите от крайния север и селището Гар ог Надрак. Както надраките, така и карандите почитали за свои богове демони.

В началото на второто хилядолетие бродещите банди от карандски разбойници се превърнали в сериозен проблем по източната граница, затова армия ангараки напуснала Мал Зет и се придвижила към западните покрайнини на карандското кралство Палиа. Град Раканд, разположен в Югозападна Палиа, бил плячкосан и изгорен, а обитателите му били взети в плен.

Точно в този момент било взето едно от най-важните решения в ангаракската история. Докато гролимите подготвили истинска оргия от човешки жертвоприношения, военните спрели своя поход напред. Те не желали да окупира Палиа, защото затрудненията по осъществяване на съобщенията в далечния север превърнали това начинание в непривлекателен ход. Генералите сметнали, че друга перспектива е далеч по-привлекателна: да задържат Палиа като васално кралство и да изискват ежегоден данък от него, вместо да окупира изцяло обезлюдена страна. Гролимите се възмутили, ала военните отстояли категорично мнението си и не отстъпили. В крайна сметка двете страни се споразумели да

повдигнат този въпрос пред Торак и да оставят той да реши вместо тях.

Торак възприел позицията на военните и това не изненадало никого: ако карандаите променели религията си, църквата щяла да удвои броя на своите последователи. Освен това войниците в армията на Торак щели да станат два пъти повече, а това било особено важно в случай на бъдещ конфликт с кралете на Запада. „Нека всеки човек, живеещ в безкрайната Малореа, се поклони и почита мен за свой бог!“ – повелил Торак на своите мисионери, макар те да приели думите му твърде неохотно. За да е сигурен, че те ще работят пламенно за неговата кауза, Торак изпратил Урвон в Мал Яска – там той трябвало да смени религията на карандаите. Урвон се обявил за временен глава на Малореанската църква, обкръжавайки се с пищност и разточителство, непознати дотогава на аскетичните гролими.

Армията се насочила срещу Катакор, Джено и Делчин, както и срещу Палиа. Ала мисионерите се справили зле с поставената им задача, защото карандаските магьосници призовали цели пълчища демони, защитаващи тяхното общество. Накрая Урвон отпътувал в Ктхол Мишрак, за да потърси съвет от Торак. Не е съвсем ясно точно какво извършил Торак, ала карандаските магьосници скоро открили, че магиите, с които по-рано контролирани демоните, вече били съвсем безполезни. Сега всеки магьосник можел да проникне в страшните дебри на мрака само с риск, че ще загуби и живота, и душата си.

Завоюването на карандаите погълнало вниманието както на военните, така и на жреците през следващите няколко века. В крайна сметка обаче съпротивата секнала и карандаите се превърнали в подчинен народ, приеман от победителите като сбирщина от низши твари.

Ала когато продължила по течението на река Маган срещу Мелценската империя, армията срещнала далеч по-развит народ. След няколко опустошителни битки, в които мелценските бойни колесници и слонове унищожили цели батальони, ангараките спрели своя поход. Ангаракските генерали започнали да подготвят условията за обявяване на примирие. За тяхна изненада мелцените бързо се съгласили да нормализират отношенията си с нашествениците и предложили да търгуват с тях с коне, защото до този момент ангараките все още не разполагали с такива животни. Но мелцените отказали дори да обсъждат възможността за търговия със слонове.

След това армията се насочила срещу Даласия, която завоювала с лекота. Даласианците били прости фермери и скотовъдци, които познавали в твърде малка степен уменията за водене на война. През

следващите десет години ангараките навлезли в Даласия и установили там военни протекторати. В началото жреците също постигнали успехи. Даласианците покорно приели религиозния култ на ангараките. Ала победените били мистичен народ и гролимите скоро открили, че мощта на вещиците, гадателите и пророците е останала непокътната. Освен това копия от скверните „Малореански евангелия“ все още били разпространявани тайно сред даласианците.

Може би след време гролимите щели да успеят да победят тайната даласианска религия. Но тогава се случила катастрофа, която завинаги променила живота на ангараките. По някакъв неведом начин легендарният магьосник Белгарат, придружен от трима алорни, успял да преодолее мерките за сигурност и се промъкнал незабелязано посред нощ в желязната кула на Торак, в центъра на Ктхол Мишрак, откъдето откраднал Ктраг Яска. Въпреки че четиримата били подложени на страшно преследване, те успели да избягат на запад.

Обзет от неутолим бяс, Торак разрушил града. След това заповядал мургите, тулите и надраките да отидат на западните брегове на Морето на Изтока. Повече от милион човешки същества загубили живота си, докато прекосявали страшните северни области. Много време трябвало да изтече, докато обществото и културата на ангараките се съвземат от този страшен удар.

След сриването до основи на град Ктхол Мишрак почти никой не успявал да се добере до Торак, тъй като богът съсредоточил вниманието си изцяло върху различните планове как да осуети растящата мощ на Западните кралства. Това дало възможност на военните да упражняват пълен контрол над Малореа и подчинените и васални кралства.

Нестабилният мир между ангараките и мелцените се запазил в продължение на много векове. От време на време той бил нарушаван от неголеми военни конфликти, в които и двете страни избягвали да въвличат всичките си бойни сили. Двете нации установили практиката всяка да изпраща деца на свои видни граждани, които били възпитавани в семейства на лидери на другото кралство. Това довело до по-добро взаимно разбиране относно начина на живот в двете държави, както и до създаването на група младежи с космополитно възпитание, което в крайна сметка се превърнало в правило за управляващата класа на Малореанската империя.

Такъв младеж бил Калат, син на високопоставен ангаракски генерал. Отраснал в Мелцена, той се върнал в Мал Зет, където станал най-младият член на Генералния щаб в цялата история на тази държава.

Завръщайки се в Мелцена, той се оженил за дъщерята на мелценския император и провъзгласил себе си за император след смъртта на своя тъст през 3830 година. След това, използвайки мелценската армия като заплаха, Калат обявил себе си за наследствен върховен главнокомандващ на ангараките.

Процесите на интеграция между Мелцена и ангараките протичали бурно. Но след време прословутото търпение на мелцените се наложило над бруталността на ангараките. За разлика от другите народи, мелцените били управлявани от бюрократична система. В крайна сметка тяхната бюрокрация се оказала много по-ефективна от военното управление на ангараките. Дотогава и титлата върховен главнокомандващ била забравена и владетелят на двете нации започнал да се нарича просто император на Малореа.

За изтънчените мелцени култът към бог Торак си останал повърхностно занимание. Те приели неговите външни форми, защото така им било изгодно, но гролимите никога не успели да постигнат жалкото подчинение пред бога-дракон, каквото проявявали ангараките.

След това, през 4850 година, Торак изведнъж се отърсил от вековното си уединение и се появил пред портите на Мал Зет. Носел желязната маска, за да прикрива обезобразеното си лице. Богът унищожил императора и обявил себе си за крал и бог и незабавно след това започнал да събира огромна армия, като желал да смаже кралствата на Запада и да постави целия свят под свое господство.

Последвалата мобилизация оставила на практика цяла Малореа без здрави работоспособни мъже. Ангараките и карандите били изпратени по суша на север и прекосили най-северните части на Гар ог Надрак; от своя страна, даласианците и мелцените се придвижили към пристанищата, където се строели кораби да ги превозят през Морето на Изтока, като крайната цел на пътуването им била южен Ктхол Мургос. Малореанците от север се присъединили към надраките, тулите и северните мурги със заповед да нахлуят в кралствата Драсния и Алгария. Втората група малореанци се присъединили към южните мурги и получили нареждане да предприемат поход в северозападна посока. Планът на Торак бил да смаже съпротивата на Запада в клещите между двете армии.

Ала южните сили попаднали в страховита буря, която се разразила в Западно море в началото на пролетта на 4875 година. Ледените води унищожили всичките войници на Торак в най-страшния ураган, вилнял някога в тези географски ширини. Най-сетне вятърът утихнал, но зимата се задържала до самото начало на лятото. Все още не е създадена

достатъчно убедителна теория, обясняваща тази буря, ала е очевидно, че произходът ѝ не може да бъде обяснен с естествените природни стихии. Ала каквато и да била причината за нея, южната армия загинала. Малцината оцелели войници, които с нечовешки усилия успели да се върнат на изток, разказвали ужасяващи неща, на които е трудно да повярва човек.

Северните военни сили на Торак също били сполетени от множество бедствия, ала в крайна сметка успели да обсадят град Воу Мимбре, където били разбити напълно от обединените армии на Запада. Торак бил покосен от мощта на Ктраг Яска (там наричали скъпоценния камък Кълбото на Алдур). Богът-дракон останал да лежи в кома, продължила няколко столетия, макар че тялото му било спасено и отнесено в тайно скривалище от неговия ученик Зедар.

През годините, последвали тези катастрофи, малореанското общество отново започнало да се разцепва и придобило своята структура от миналото. То се разделило на отделните области – Мелцен, Каранда, Даласия и земите на ангараките. Императорската институция била спасена след възкачването на трона на император Корзет.

Корзет бил едва на четиринадесет години, когато наследил трона от въззрастния си баща. Подведени от младостта му, отделни области от империята започнали да обявяват независимост от короната. Корзет действал с изключителна решимост и потушил разцеплението. Остатъка от живота си прекарал на гърба на коня, предизвиквайки едни от най-страшните кръвопролития в историята, но след смъртта си оставил на своите наследници единна и силна Малореа. След това потомците на Корзет разполагали с пълна и неограничавана от нищо власт над империята, която управлявали от Мал Зет.

Това положение останало непроменено до възкачването на трона на император Закат. Известно време той създавал илюзията, че ще бъде просветен владетел, но скоро започнали да се появяват признаци на раздор.

По това време мургите били управлявани от Таур Ургас, без съмнение луд и безкрайно амбициозен човек. Той организирал заговор срещу младия император. Никой досега не е открил със сигурност точно в какво се състоял тайният му план, но Закат открил, че Таур Ургас стои зад всичко, и се заклел да му отмъсти. Тази разпра довела до страшна война, в която Закат тръгнал на поход, за да унищожи изцяло полуделия владетел.

Тъкмо в разгара на междубосиците Западът нанесъл своя удар.

Кралете на Запада изпратили свои армии срещу Изтока, а междувременно Белгарион – младият върховен повелител на Запада, потомък на вълшебника Белгарат – поел пешком през северните земи и по големия маршрут по суша на север, навлизайки в Малореа. Той бил придружен от Белгарат и един драснианец. Белгарион носел древния меч на Рива, на чиято дръжка бил поставен Ктраг Яска – или така нареченото Кълбо на Алдур. Целта му била да убие Торак: това било предсказано в някакво пророчество, широко известно на Запад.

Богът-дракон се събудил, за да се изправи срещу човека, предизвикал го на бой. Но Белгарион победил Торак и го убил, вследствие на което жреческото съсловие на Малореа изпаднало в състояние на хаос и пълно объркване.

ПЪРВА ЧАСТ РАК ХАГА

1.

Първият сняг се трупаше тих и бял върху палубата на кораба; никакъв полъх на вятъра не се чувстваше във въздуха. Снежинките, големи и влажни, поляка покриваха такелажа и реите и превръщаха пропитите с катран възета в дебели бели гирлянди. Морето беше черно, плътните талози на вълните се надигаха и спускаха, без да издават никакъв звук. От кърмата долиташе плавният, бавен ритъм на приглушени удари на барабан, които отмерваха такта на малореанските гребци. Спускащите се беззвучно снежинки кацаха върху раменете на моряците, в гънките на алените им пелерини, а корабът напредваше с постоянна скорост в снежната утрин. Дъхът на гребците се издигаше в хладния влажен въздух.

Гарион и Силк стояха до парапета, загърнали се плътно в пелерините си и вперили мрачни погледи сред падащия сняг.

– Честит първи сняг – отбеляза драснианецът и с отвращение отърси натрупалия се върху раменете му сняг.

Гарион само изсумтя кисело.

– Днес май не си в особено ведро настроение.

– И защо да бъда, Силк? – Гарион продължи да се взира недоволено в черно-бялата утрин.

Вълшебникът Белгарт излезе от каютата до щурвала, примижа срещу летящите снежинки и сложи качулката на дебелилото си наметало. След това тръгна по хлъзгавата палуба и се присъедини към тях.

Силк хвърли поглед към малореанския войник с червена пелерина, който се бе приближил към тях, опитвайки се да не привлича вниманието им. Сега той стоеше на няколко метра зад стария вълшебник и се преструваше, че съвсем случайно се мотае наоколо.

– Виждам, че генерал Атеска все още е загрижен за теб – подхвърли Силк и посочи мъжа с червената пелерина. Въпросният генерал беше следил упорито всяка стъпка на Белгарт от мига, когато вълшебникът бе отплувал от пристанището на Рак Веркат.

Белгарт хвърли бърз, изпълнен с отвращение поглед към човека с

алената униформа.

– Пълна глупост – беше краткият му коментар. – Какво си мисли той – че отивам незнайно къде?

– Знаеш ли – подхвана Гарион. – Наистина бихме могли да отидем донякъде. Разполагаме с кораб, нали? А корабът плава в посоката, в която го насочиш. Бихме могли да стигнем със същата лекота до Малореа вместо до Хага.

– Интересно хрумване, Белгарат – съгласи се Силк.

– Ние сме четирима, дядо – изтъкна Гарион. – Ти, аз, леля Поул и Дурник. Сигурен съм, че няма да ни е никак трудно да превземем този кораб. След това бихме могли да променим курса му и ще сме изминали половината разстояние до Малореа преди Кал Закат да разбере, че въобще нямаме намерение да стигнем до Рак Хага. – Колкото повече Гарион мислеше за този план, толкова по-силна ставаше възбудата му. – След това можем да отплуваме на север по крайбрежието на Малореа. Ще хвърлим котва в някое заливче или в тесен проток между два острова далеч край брега на Камат. Оттам има само около седмица път до Ашаба. Възможно е да стигнем там дори преди Зандрамас да е успяла да го стори. – По устните му плъзна мрачна усмивка. – Ще ми се да я чакам, когато се появи.

– Този план наистина разкрива пред нас определени възможности, Белгарат – намеси се Силк. – Би ли се съгласил да го организираш?

Белгарат почеса замислено брадата си и примижа към прелитащите наоколо снежинки.

– Възможно е – призна той и погледна Гарион. – Но според теб какво ще правим с тези малореански войници и с екипажа на кораба, щом се доберем до Камат? Нали не възнамеряваш да потопим кораба и да ги издавим до един, както постъпва Зандрамас, след като използва някого и повече няма нужда от него?

– Не, разбира се!

– Радвам се да чуя тези думи – но как ще им попречиш да изтичат до най-близкия гарнизон веднага щом ги оставим на сушата? Не зная ти как мислиш, но лично аз никак не одобрявам идеята цял полк да ме преследва по петите.

– Не бях помислял за подобна възможност – призна Гарион.

– Така си и знаех. Обикновено е най-добре да обмислиш от всички страни всяко хрумване, преди да се втурнеш да го осъществиш. По-късно това спестява необходимостта от множество намеси за закръпване на положението.

– Разбрах те – рече Гарион.

– Зная, че си нетърпелив, Гарион, но нетърпението е лош заместител на добре обмисления план.

– Имаш ли нещо напротив да млъкнеш, дядо? – попита Гарион ледено.

– Освен това може би просто трябва да отидем в Рак Хага, за да се срещнем с Кал Закат. В противен случай защо Кайрадис ни предаде на малореанците, щом положи толкова усилия Книгата на вековете да падне в ръцете ми? Нещо друго става пред очите ни и никак не съм сигурен дали трябва да объркваме нещата преди да научим малко повече.

Вратата на каютата се отвори и през нея излезе генерал Атеска, командирът на малореанските сили, окупирали остров Веркат. От момента, когато бяха предадени в ръцете му, той се бе държал любезно и изключително коректно. Освен това беше проявил изключителна твърдост в намерението си да ги предаде лично на Кал Закат в Рак Хага. Генералът беше висок слаб мъж, облечен в алена униформа, украсена с множество ордени и медали. Движеше се с отсечена, излъчваща достойнство походка, ала носът му, чупен на няколко пъти в миналото, му придаваше вид по-скоро на уличен скандалджия, отколкото на генерал от армията на императора. Военният се приближи по покритата с мокър сняг палуба.

– Добро утро, господа – поздрави ги той. – Надявам се, че сте се наспали добре през нощта?

– Поносимо – отвърна му Силк.

– Изглежда, че вали доста силно – отбеляза генералът, огледа се и прие вид на човек, който просто си бърби с познати, за да прояви любезност.

– Да, забелязахме – отговори Силк. – Според вас колко време ще ни бъде необходимо, за да стигнем до Рак Хага?

– Още два часа, докато се доберем до брега, ваше височество. След това два дни езда, за да стигнем града.

Силк кимна.

– Имате ли някаква представа защо вашият император желае да ни види?

– Не е споменавал нищо по този въпрос – отговори кратко Атеска. – Пък и не сметнах, че е добра идея да го попитам. Просто ми се нареди да ви арестувам и да ви заведа при него в Рак Хага. Към всички вас ще проявяват изключително уважение и любезност, докато разбира се, не се опитате да избягате. Ако обаче направите опит да го сторите, Негово

императорско величество ме инструктира да проявя по-голяма твърдост към вас. – Тонът, с който генералът произнесе тези думи, беше неутрален, а лицето му остана безизразно. – Надявам се, че ще ме извините, господа – добави той. – Редица други въпроси ми налагат да им отдели вниманието си. – Военният направи отсечен поклон, обърна се кръгом и ги остави сами.

– Този човек е истинска златна мина за информация, нали? – отбеляза сухо Силк. – Повечето мелцени обичат да разпространяват клюки, но когато им е поверена някаква тайна, човек буквално трябва да измъква всяка дума от устите им с ченгел.

– Той мелцен ли е? – възкликна Гарион. – Не знаех.

Силк кимна утвърдително.

– Атеска е мелценско име. Кал Закат има странни идеи за талантливите представители на аристокрацията. Ангаракските офицери никак не харесват това негово увлечение, но едва ли биха могли да направят нещо по този въпрос – ако, разбира се, искат да запазят главите на раменете си.

Всъщност Гарион не проявяваше никакво любопитство за сложните дворцови игри и интриги в политиката на Малореа, затова не зададе никакви въпроси на тази тема, а предпочете да се върне на темата, която бяха обсъждали преди малко.

– Не ми е съвсем ясно какво искаш да кажеш, дядо – рече той. – Имам предвид мисълта ти за отиването до Рак Хага.

– Кайрадис вярва, че ѝ предстои да направи някакъв избор – отвърна възрастният мъж. – Ала преди да го стори, трябва да бъдат изпълнени определени условия. Подозирам, че срещата ти с Кал Закат е тъкмо едно от тях.

– Но ти не ѝ вярваш наистина, нали?

– Виждал съм и по-странни неща през живота си, а освен това винаги проявявам особено внимание към думите, изречени от пророците от Кел.

– Но в Мринския сборник не видях нито ред, описващ подобна среща.

– Нито пък аз. Но на света има много повече неща от сборници. Никога не забравяй, че Кайрадис изрича своите пророчества, четейки от скрижалите на двете страни, и ако пророчествата им имат еднаква сила, то те съдържат истина в еднаква степен. Освен това Кайрадис сигурно използва и други предсказания, чието съществуване е известно единствено на пророчателите. Във всеки случай независимо от това какъв е

произходът на предварителните условия, сигурен съм, че тя няма да ни позволи да стигнем до онова „място, което вече не съществува“, ако не сме изпълнили всяко едно от тях и тя не ги е зачертала от своя списък.

– Няма да ни позволи? – попита Силк, наблягайки на „позволи“.

– Не подценявай Кайрадис, Силк – предупреди го Белгарат. – Тя е приемник на цялата мощ, която притежават далите. Това означава, че по всяка вероятност може да върши неща, каквито ние въобще не бихме могли да си представим. Въпреки това нека пристъпим към нещата по практичен начин. Когато тръгнахме, Зандрамас имаше преднина от половин година, затова планирахме изключително продължително и тежко преследване през Ктхол Мургос – но непрекъснато се явяваше нещо, прекъсващо напредъка ни.

– Разкажи ни повече за това – прекъсна го язвително Силк.

– Не е ли странно, че въпреки тези прекъсвания пристигнахме в източната част на континента далеч преди планирането време и съкратихме преднината на Зандрамас до няколко седмици?

Силк примигна, след това присви очи.

– Значи вече имаш над какво да помислиш – рече възрастният вълшебник. – Хайде да влезем вътре. Тук е доста неприятно.

Зад брега на Хага се виждаха ниски хълмове, неясни сред засилващия се снеговалеж. Морето постепенно се превръщаше в обширни солени блата, обрасли с кафяви тръстици. Дървен кей, който изглеждаше черен, пресичаше блатата и навлизаше в по-дълбоки води. Приятелите слязоха от малореанския кораб и тръгнаха по него. От края на кея започваше коларски път, катерещ се по хълма – виждаха се двата колоза, изровени в дълбокия сняг.

Когато тръгнаха по пътя, евнухът Сади вдигна глава към небето, след това прекара дългите си пръсти по обръснатия си череп.

– Струва ми се, че приличат на вълшебни криле – каза той и се усмихна.

– Кои? – попита го Силк.

– Снежинките. За втори път виждам сняг – първия зърнах бялата му пелена, когато бяхме на посещение в някакво северно кралство. Всъщност сега за пръв път през живота си съм навън, когато вали. Красиво е, нали?

Силк го изгледа кисело и каза:

– Щом ми се отвори възможност, веднага ще ти купя шейничка.

Сади изглеждаше озадачен.

– Извинявай, Келдар, но какво е това „шейничка“?

Силк въздъхна.

– Няма значение, Сади. Просто се опитах да се пошегувам.

На върха на хълма край пътя стърчаха десетина разкривени кръста и на всеки висеше скелет с парцали, омотани около избелелите кости. Върху черепите, виращи се с празните си очи в пътниците, се бяха натрупали купчинки сняг, увенчаващи ги като бели корони.

– Любопитен съм да узная коя е причината за това, генерал Атеска – прошепна тихо Сади и посочи мрачната картина край пътя.

– Политика, ваше превъзходителство – отвърна кратко Атеска. – Негово императорско величество се стреми да отчужди мургите от техния крал. Надява се да ги накара да осъзнаят, че Ургит е причината за всичките им нещастия.

Изпълнен със съмнения, Сади поклати глава.

– Бих поставил под въпрос мотивите, обосноваващи подобна политика – изрази несъгласието си той. – Зверствата едва ли са накарали някого да заобича палачите. Самият аз винаги съм предпочитал подкупите.

– Мургите са свикнали с тях да се отнасят жестоко. – Атеска вдигна рамене. – Те разбират единствено от това.

– Защо не сте свалили скелетите, защо не сте ги погребали? – попита Дурник. Лицето му беше побледняло, а гласът му звучеше особено от стаеното в него възмущение.

Атеска впери поглед в очите му и отговори:

– Икономия на труд, господин ковачо. Всъщност празният кръст не доказва кой знае какво. Ако свалим скелетите, ще трябва да ги заменим с нови мурги. След известно време това става доста неприятно и тежко, пък рано или късно се стига до недостиг на хора за разпъване. Оставяме скелетите на кръстовете и доказваме онова, което желаем – пък и пес-тим време.

Гарион направи всичко възможно да язди между Се'Недра и ужасяващата картина край пътя, служеща като нагледен урок на населението. Жена му яздеше, сякаш изпаднала в унес, лицето ѝ изглеждаше странно вцепенено, очите ѝ бяха празни, неவிждащи. Кралят на Рива хвърли бърз въпросителен поглед към Поулгара и забеляза, че лицето на вълшебницата е леко навъсено. Той изостана малко назад и подкара коня си до нейния.

– Какво ѝ е? – попита Гарион с напрегнат шепот.

– Не съм напълно сигурна, Гарион – отговори му тя също шепнешком.

– Отново ли е изпаднала в меланхолия? – Младият мъж почувства болезнена тежест в стомаха си.

– Не мисля. – Потънала в размисъл, вълшебницата присви очи, след това разсеяно придърпа качулката на синята си наметна, за да прикрие белия кичур, изпъкващ сред катраненочерните ѝ коси. – Ще я наглеждам.

– Какво мога да направя аз?

– Стой с нея. Опитай се да я накараш да приказва. Може да каже нещо, което ще ни подсказе как да постъпим.

Ала Се'Недра почти не реагира на стремежа на Гарион да я въвлече в разговор. До края на този снеговит ден отговорите ѝ нямаха почти никаква връзка нито с въпросите на съпруга ѝ, нито с неговите забележки.

Когато нощта започна да се спуска над опустошената от войната земя на Хага, генерал Атеска заповяда на хората си да спрат. Войниците му започнаха да вдигат няколко алени палатки на завет до някаква опущена каменна стена – единствената останка от изгорено преди време село.

– Трябва да стигнем в Рак Хага утре, в късните часове на следобед – каза генералът. – Голямата палатка в центъра на лагера е за вас. Пренощувайте там. След малко моите хора ще ви донесат вечерята. А сега, ако ме извините. – Той направи лек поклон, след това обърна коня си и се отдалечи, за да надзирава работата на подчинените си.

Войниците издигнаха палатките и Гарион и неговите приятели слязоха от конете пред онази, която им беше посочил Атеска. Силк огледа отряда пазачи, заемащи позиция около нея, и измърмори раздражено:

– Ще ми се най-сетне да вземе решение.

– Не ви разбирам съвсем добре, принц Келдар – каза Велвет. – Кой най-сетне да вземе решение?

– Атеска. Той е самата любезност, но ни обкръжава с въоръжени пазачи.

– Може би войските са тук просто защото трябва да ни защитят – изтъкна тя. – В края на краищата това е военна зона.

– Разбира се – отвърна сухо той. – А пък кравите щяха да летят, ако имаха криле...

– Какво очарователно изявление – изрази възхищението си Велвет.

– Ще ми се да престанеш вече.

– Какво да престана? – Кафявите ѝ очи се ококориха невинно.

– Престани, и толкова.

Вечерята, която готвачите на Атеска им бяха приготвили, беше съвсем обикновена, еднаква по количество с дажбите на войниците. Беше сервирана в тенекиени чинии, но все пак беше топла и пълнеше стомасите. Палатката беше затоплена с мангали, в които горяха дървени въглища, и бе осветена от окачени на тавана газени лампи. Мебелите бяха както всички мебели във военен лагер – маси, легла и столове, които можеха бързо да бъдат сглобени и разглобени. Подовете и стените бяха покрити с малореански килими в наситено червен цвят.

Ерионд се нахрани, отблъсна чинията и се огледа с любопитство.

– Струва ми се, че са малко прекалено привързани към червения цвят, нали? – отбеляза той.

– Мисля, че им напомня за пролята кръв – заяви мрачно Дурник. – Кръвта им харесва. – Ковачът се обърна, хвърли студен поглед към немия Тот и каза хладно: – Ако си свършил с яденето, по-добре да станеш от масата.

– Не е учтиво от твоя страна. Дурник – каза му укорително Поулгара.

– Не се и опитвам да бъда учтив, Поул. На първо място въобще не разбирам защо той трябва да е с нас. Тот е предател. Защо не отиде при своите приятели?

Немият гигант стана от масата. Лицето му беше тъжно. Той вдигна ръка и понечи да направи един от своите странни жестове, с които общуваше с ковача, ала Дурник съвсем преднамерено му обърна гръб. Тот въздъхна и отиде да седне в един ъгъл, където не привличаше ничие внимание.

– Гарион – извика изведнъж Се'Недра разтревожено. – Къде е бебето ми?

– Се'Недра... – прошепна той.

– Чувам го, че плаче. Какво си му направил? – Малката кралица скочи и започна да тича лудо от ъгъл до ъгъл, като отмяташе завесите, разделящи спалното помещение от столовата, и разхвърляше одеялата по леглата. – Помогнете ми! – изкрещя тя към приятелите си – Помогнете ми да намеря бебето си!

Гарион изтича до нея и я хвана за ръка.

– Се'Недра...

– Не! – извика му диво тя. – Скрил си го някъде! Пусни ме!

Кралицата на Рива се изтръгна от хватката му и започна да блъска и събаря мебелите в отчаяното си търсене, като стенеше и хълцаше

същераздирателно.

Гарион отново се опита да я спре, но тя изведнъж изсъска срещу него и вдигна ръце да издере очите му.

– Се'Недра! Престани!

Но тя го заобиколи и изхвърча от палатката.

Гарион се втурна след нея, ала един малореански войник, облечен в червена пелерина, препречи пътя му с копие то си и изрева:

– Стойте! Веднага се върнете вътре!

Зад рамото му Гарион видя как Се'Недра се бори с някакъв друг войник; без въобще да помисля за последствията, кралят на Рива стовари тежкия си юмрук в лицето пред себе си. Пазачът се олюля и падна възнак. Гарион го прескочи, ала изведнъж усети, че десетина други войници се нахвърлят върху него и го сграбчат.

– Оставете я на мира! – изкрещя той на пазача, който жестоко извишаше ръката на Се'Недра зад гърба й.

– Приберете се! – изрева груб глас и Гарион усети как десетки ръце го повличат стъпка след стъпка към входа на алената палатка. Войникът, който бе хванал Се'Недра, я заблъска в същата посока. Полагайки огромни усилия, Гарион се овладя и с удивително хладнокръвие започна да съсредоточава волята си.

– Спрете! – изплющя гласът на Поулгара от входа на палатката.

Войниците замръзнаха и се заоглеждаха объркано – явно изпитваха страхопочитание пред вълшебницата.

– Дурник! – каза тя. – Помогни на Гарион да доведе Се'Недра в палатката.

Гарион се освободи от ръцете, които го държаха, след това заедно с Дурник взеха упорито съпротивляващата се малка кралица от ръцете на пазача и я въведеха вътре.

– Сади – обърна се Поулгара към евнуха, когато влезе и тя. – Имаш ли билката горицвет в прословутия си багаж?

– Разбира се, лейди Поулгара – отвърна евнухът. – Ала убедена ли сте, че горицветът ще бъде най-подходящият лек в този случай? Лично аз съм по-склонен да прибягна към пуранделум.

– Според мен не се касае за обикновен пристъп на истерия, Сади. Искам нещо достатъчно силно, разбираш ли? Така ще съм сигурна, че тя няма да се събуди в мига, когато погледна някъде настрани.

– Както намерите за добре, лейди Поулгара. – Той прекоси покрива с килим под палатката, отвори червената си кутия и извади някаква стъкленица, пълна с тъмносиня течност. След това отиде до

масата и взе чаша с вода. Въпросителният му поглед потърси вълшебницата. Тя се навъси и каза:

– Отмери три капки.

Евнухът я изгледа сепнато, след това лицето му стана сериозно и той отмери исканата доза.

След няколко секунди с общите усилия на всички Се'Недра най-сетне изпи съдържанието на чашата. Продължи да хълца и да се съпротивлява още около минута, но постепенно резките ѝ движения се успокоиха и стоновете ѝ заглъхнаха. Най-сетне малката кралица затвори очи, въздъхна дълбоко и заспа.

– Да я занесем в леглото ѝ. – Каза Поулгара.

Гарион прегърна спящата си жена, вдигна я на ръце и последва вълшебницата.

– Какво ѝ е, лельо Поул? – попита той поставяйки внимателно жена си на леглото.

– Не съм сигурна – отвърна Поулгара и зави Се'Недра с грубото войнишко одеяло. – Необходимо ми е повече време да разбере точно какво я измъчва.

– Какво можем да направим ние?

– Не много, докато сме на път – призна откровено тя. – Кралицата трябва да продължи да спи, докато стигнем до Рак Хага. Щом успея да я стабилизирам, ще имам възможност да поработя за подобряване на състоянието ѝ. Стой при нея. Искам да поговоря със Сади.

Силно разтревожен, Гарион седна на леглото и нежно хвана отпуснатата ръка на жена си, а Поулгара отиде да обсъди с евнуха какви лекарства има в кутията му. След малко се върна и придърпа внимателно завесата след себе си.

– Той разполага с повечето от нещата, които са ми необходими – съобщи тихичко тя. – Ще успея да импровизирам и да подготвя всичко останало. – Докосна рамото на Гарион и се наведе леко напред. – Генерал Атезка току-що дойде. Иска да те види. На твоето място не бих давала подробности за пристъпа на Се'Недра. Не съм сигурна доколко Закат е запознат с причината, поради която ние идваме тук, а Атезка обезателно ще докладва за всичко, случващо се в лагера. Затова внимавай какво говориш.

Гарион понечи да възрази.

– Тук не можеш да сториш нищо, Гарион, а те искат да отидем при тях. Върви, аз ще се грижа за нея.

– Често ли получава подобни пристъпи? – питаше Атезка тъкмо

когато Гарион влезе при останалите.

– Тя е много изнервена – отговори Силк. – Понякога обстоятелствата просто се оказват непоносими за нея. Поулгара знае какво да направи.

Атеска се обърна към Гарион.

– Ваше величество – изрече той с леден тон, – не съм изпълнен с възхищение от факта, че нападите моите войници.

– Той се изпречи пред мен, генерале – отвърна Гарион. – Не мисля, че съм го наранил толкова много.

– Става дума за принципи на действие, ваше величество.

– Да – съгласи се Гарион, – наистина е така. Предайте моите извинения на войника, ала го посъветвайте да не се меси в работата ми, особено когато е засегната съпругата ми. Всъщност аз не обичам да наранявам хора, ала правя изключение от това свое убеждение, когато се наложи.

Погледът на Атеска блесна като стомана, ала очите на Гарион му отговориха с не по-малка твърдост. Известно време двамата се бориха с погледи.

– При цялото уважение, което ви дължа, ваше величество – най-сетне заговори Атеска, – ви съветвам да не злоупотребявате още веднъж с гостоприемството ми.

– Ще го сторя само ако положението го налага, генерале.

– Ще наредя на хората си да подготвят носилка за съпругата ви – каза Атеска. – Нека бъдем готови за тръгване утре рано сутринта. След като кралицата е болна, трябва да стигнем в Рак Хага колкото е възможно по-скоро.

– Благодаря, генерале – отвърна му Гарион.

Атеска се поклони хладно, обърна се и излезе.

– Не се ли държа прекалено твърдо, Белгарион? – промърмори Сади. – В момента ние сме в ръцете на Атеска.

– Не ми допадна отношението му – изсумтя Гарион, след това погледна Белгарат, чието лице изразяваше неодобрение, и попита:

– Е?

– Нищо не съм казал.

– Не е нужно да го правиш. Просто зная какво мислеше през цялото време.

– В такъв случай не е нужно да ти говоря за това, нали?

Утрото на следващия ден беше студено и мразовито, ала снегът бе спрял. Гарион яздеше с угрижено лице до носилката на Се'Недра,

поставена върху два коня. Пътят, по който се движеха, водеше на северозапад и минаваше край изгорени села и опустошени градове. Развалините бяха покрити с дебел слой влажен сняг, всяко селище бе заобиколено с кръстове и колове, върху които още се виждаха мъртвите жертви.

В ранните часове на следобед процесията им се изкачи на билото на един хълм. Оттам пред погледите на хората се разкриха оловносивите багри на град Рак Хага; простиращ се на север и изток; на близкия бряг се издигаше големият, укрепен с високи стени вътрешен град.

– Рак Хага – каза Атеска и в гласа му се промъкнаха неприкрити нотки на облекчение.

Продължиха надолу към града. Студен, остър вятър духаше откъм езерото, развяваше гривите на конете и караше наметалата на хората да плющат.

– Строй се! – нареди Атеска на хората си.

Облечените с червени наметала малореанци се подредиха в две редици и се изправиха на седлата си.

В някои участъци стените на Рак Хага бяха разрушени, ръбовете на бойниците по кулите бяха нащърбени и издълбани от градушката стрели със стоманени върхове, с които нападателите бяха обстрелвали града. По време на последното нападение срещу Рак Хага тежките градски порти бяха разбити и сега висяха на ръждясалите панти.

Пазачите пред портите заеха стойка „мирно“ и отдадоха чест, когато Атеска поведе процесията към вътрешността на града. Разбитите каменни къщи зад стените бяха поредното свидетелство за свирепите опустошения, които бе претърпял градът. Много от постройките бяха останали без покриви, почернелите от сажди прозорци зееха към задръстените с отломки улици. Група намръщени мурги, оковани във вериги, разчистваха улиците от руините под бдителните погледи, на отряд малореански войници.

– Знаете ли – отбеляза Силк, – всъщност за пръв път през живота си виждам някой мург да работи. Не мислех, че тези хора знаят как се прави това.

Щабът на малореанската армия в Ктхол Мургос беше разположен в голяма жълта тухлена къща почти в центъра на града. Фасадата ѝ беше обърната към широк, покрит със сняг площад. Към главния вход водеше мраморно стълбище, от двете страни на което стояха на пост малореански войници с червени пелерини.

– Бившата резиденция на военния губернатор на Хага от страна на мургите – отбеляза Сади.

– Значи си бил тук? – попита Силк.

– Да, когато бях млад – отговори Сади. – Рак Хага винаги е била центърът на търговията с роби.

Атеска слезе от коня си, обърна се към един от офицерите си и заповяда:

– Капитане, наредете на хората си да внесат носилката на кралица-та. Нека бъдат особено внимателни.

Останалите от процесията слязоха от седлата, подчинените на капитана свалиха носилката на Се'Недра от двата коня и започнаха да я качват по мраморното стълбище, следвайки на няколко стъпки генерал Атеска.

Непосредствено зад широката врата имаше полирана маса. Зад нея седеше мъж с нагъл вид, облечен в скъпа алена униформа. В срещуположния край на помещението, непосредствено до стената, бяха подредени столове, заети от официални служители, които изглеждаха твърде отегчени.

– Изложете естеството на работата, поради която идвате – рязко каза офицерът зад полираната маса.

Нито едно мускулче не трепна по лицето на Атеска.

– Казах да изложите естеството на работата, довела ви тук.

– Нима правилата са се променили, полковник? – допита Атеска с подвеждащо мек тон. – Нима вече не е необходимо да отдаваме чест в присъствието на старши чин?

– Аз съм прекалено зает да подскачам всеки път, когато тук се мерне някой дребен мелценски чиновник от глухата провинция – заяви полковникът.

– Капитане – обърна се генералът към своя подчинен, без да повишава тон – ако след две секунди полковникът не отдаде чест, изправен в стойка „мирно“, бихте ли проявили любезността да му отрежете главата вместо мен?

– Да, генерале – отговори капитанът и още преди да посегне към дръжката на сабята си, полковникът беше заел желаната стойка „мирно“.

– Така е много по-добре – отбеляза Атеска. – Нека сега започнем всичко отначало. Случайно да си спомняте как се отдава чест?

Полковникът изпълна тялото си като струна и отдаде чест. Лицето му бе пребледняло.

– Великолепно. Все още можем да направим от вас добър войник. Сега на въпроса. Една дама от групата, която придружавам – дама с

особено високо обществено положение, – по време на пътуването се разболя. Искам незабавно да подготвите топла и удобна стая за нея.

– Не съм упълномощен да направя това – възрази полковникът.

– Все още не прибирайте сабята си, капитане.

– Но, господин генерал, тези решения се вземат от членовете на щаба. Те ще се вбесят, ако надхвърля възложените ми правомощия.

– Аз ще обясня проблема на Негово величество, полковник – осведоми го Атеска. – В известен смисъл обстоятелствата са малко необичайни, но аз съм сигурен, че той ще одобри постъпката ви.

Полковникът се поколеба и очите му започнаха да шарят нерешително.

– Направете го, полковник. Незабавно!

– Ще се погрижа веднага за изпълнението на заповедта, която ми дадохте, господин генерал – отговори полковникът и отново отдаде чест. – Вие – обърна се той към войниците, които държаха носилката на Се'Недра – последвайте ме.

Гарион автоматично понечи да последва носилката, но Поулгара твърдо задържа ръката му.

– Не, Гарион. Аз ще отида с нея. Сега ти не можеш да направиш нищо, а освен това мисля, че Закат ще пожелае да разговаря с тебе. Просто внимавай какво ще му кажеш. – След тези думи вълшебницата тръгна по коридора след носилката.

– Виждам, че в малореанското общество все още са се запазили мънички търкания – обърна се любезно Силк към генерал Атеска.

– Ангараки – изсумтя Атеска. – Понякога им е трудно да се справят със съвременния свят. Извинете ме, принц Келдар. Бих желал да осведомя Негово величество, че вече сме тук. – Той отиде до полираната врата в другия край на помещението и поговори за кратко с един от пазачите, след това незабавно се върна. – В момента уведомяват императора за нашето пристигане – съобщи генералът. – Очаквам, че ще се срещне с нас след малко.

Към тях се приближи червендалест плешив мъж с тежка златна верига на врата.

– Атеска, скъпи приятелю! – каза мъжът. – Съобщиха ми, че си на служба в гарнизона в Рак Веркат.

– Дошъл съм по работа и ми предстои среща с императора, Брадор. Ами ти какво правиш в Ктхол Мургос?

– Само си губя времето – отговори червендалестият. – Вече два дни чакам да бъда приет от Кал Закат.

– А кой се грижи за службата ти?

– Така съм уредил нещата, че той работи почти от само себе си. – отговори Брадор. – Докладът, който подготвих за Негово величество, е толкова важен, че реших да му го донеса лично.

– Какво ли пък би могло да бъде толкова значимо, че да измъкне шефа на Бюрото на вътрешните работи и да го накара да изостави уюта на Мал Зет?

– Смятам, че е време Негово императорско величество да остави развлеченията тук, в Ктхол Мургос, и да се върне в столицата.

– Внимавай, Брадор – рече Атеска с лека усмивка. – Мелценската ти изтънченост вече започва да личи.

– Нещата у дома стават все по-мрачни, Атеска – отвърна сериозно Брадор. – Трябва да разговарям с императора. Можеш ли да ми помогнеш да го видя час по-скоро?

– Ще видя какво мога да направя.

– Благодаря ти, приятелю – каза Брадор и стисна ръката на генерала. – Съдбата на цялата империя може да зависи от това дали ще успее да убеди Кал Закат да се върне в Мал Зет.

– Генерал Атеска – извика високо един от въоръжените с копия пазачи пред полираната врата. – Негово императорско величество ще се срещне веднага с вас и с вашите затворници.

– Добре – отговори Атеска, пренебрегвайки ужасната дума „затворници“, и погледна Гарион. – Императорът сигурно е много нетърпелив да ви види, ваше величество – отбеляза той. – Често човек трябва да чака седмици, докато получи аудиенция с него. Заповядайте в тронната зала.

2.

Кал Закат, императорът на необятна Малореа, се беше отпуснал в кресло, покрито с алени възглавнички, в една обширна, но съвсем обикновена стая. Беше облечен в проста бяла роба от лен, строга, лишена от каквито и да било украшения. Гарион знаеше, че той е над четиридесетгодишен, ала въпреки това в косите му нямаше нито един бял косъм, а по лицето му не се виждаше нито една бръчка. Ала в очите му беше стана някаква смъртна умора, в тях не се четеше ни най-слабата искрица радост, нито някакъв интерес към живота. Свита в скута му лежеше съвсем обикновена пъстра котка. Очите ѝ бяха затворени, ту единият, ту

другият ѝ преден крак поляка се движеше по бедрото му. Макар че императорът беше облечен във възможно най-обикновени дрехи, всичките пазачи, застанали край четирите стени, носеха стоманени нагръдници, богато инкрустирани със злато.

– Ваше величество – каза Атеска с дълбок поклон. – Имам честта да ви представя Негово величество Гарион – краля на Рива.

Гарион кимна отсечено и Закат наведе глава в отговор.

– Нашата среща трябваше да се осъществи много отдавна, Белгарион – изрече той с глас, мъртъв като очите му. – Твоите подвизи разтърсиха света.

– Твоите също направиха определено впечатление, Закат. – Още преди да напусне Рак Веркат, Гарион беше решил да не увековечава абсурда, възприет от малореанския император, който сам бе удостоил себе си с прозвището „Кал“.

Слаба усмивка пропълза по устните на Закат.

– О – каза той с тон, подсказващ, че е прозрял хитростта на Гарион, кимна отсечено към останалите и чак сега вниманието му се съсредоточи върху облечения в смачкани нечисти дрехи дядо на Гарион.

– И, разбира се, вие, господине, сте Белгарат – отбеляза той. – Малко съм изненадан, че изглеждате толкова обикновено. Всички гролими на Малореа са съгласни, че сте висок сто стъпки а може би дори двеста – и че освен това имате рога и раздвоена опашка.

– Сега съм се маскирал – отвърна Белгарат.

Закат се засмя, макар че в механичния звук на смеха му имаше твърде малко веселие. След това се огледа леко навъсен.

– Струва ми се, че забелязвам нечие отсъствие – изтъкна той.

– Кралица Се'Недра се разболя по време на пътуването, ваше величество – докладва Атеска. – Лейди Поулгара се грижи за нея.

– Значи е болна? Сериозно ли е?

– Сега е трудно да се отговори на въпроса ви, ваше императорско величество – отвърна раболепно Сади, – но вече ѝ дадохме някои лекарства, а аз имам пълно доверие в уменията на лейди Поулгара.

Закат погледна Гарион.

– Трябваше да изпратиш съобщение за това по вестonosец, Белгарион. В шаба си имам личен лечител – една жена от Даласия, най-голямата майсторка в занаята си. Веднага ще я изпратя в покоите на кралицата. Здравето на съпругата ти трябва да бъде наша първостепенна грижа.

– Благодаря – отвърна Гарион искрено.

Закат дръпна въженцето на един звънец и поговори няколко мига със слугата, който се появи незабавно след повикването.

– Моля, седнете – покани ги след това императорът. – Не се интересувам особено от процедури и церемонии.

Бързо донесоха столове. Гарион и останалите насядаха. Котката в скута на Закат отвори едва-едва златистите си очи и огледа посетителите. След това се прозя, скочи тежко на пода, и тътрейки корема си по пода отиде да помирише пръстите на Ерионд. Леко развеселен, Закат наблюдаваше как неговата бременна котка се придвижва, поклащайки големия си корем.

– Ще забележите, че котката отново ми изневери. – Той въздъхна с престорено примирение. – Боя се, че това се случва твърде често. Освен това ми се струва, че не изпитва никакво чувство на вина.

Котката скочи в скута на Ерионд, сви се на кълбо и замърка доволно.

– Пораснал си, момче – рече Закат на младежа. – Научиха ли те вече да приказваш?

– Запомних няколко думи, Закат – отвърна Ерионд с ясен глас.

– Познавам всички останали – поне съм запознат с репутацията им – каза Закат. – Добрият ковач Дурник и аз се срещнахме някога в равнините на Мишрак ак Тул. Естествено, чувал съм за маркграфиня Лизел от драснианското разузнаване, както и за принц Келдар, който се стреми да стане най-богатият човек на света.

Изящният реверанс на Велвет в отговорна императорския поздрав далеч не изглеждаше толкова дълбок като поклона, който направи Силк.

– А това, разбира се – продължи императорът, – е Сади, главният евнух в палата на кралица Салмисра.

Сади се поклони с изящна ловкост.

– Трябва да отбележа, че ваше величество е прекрасно информиран – изрече той с пискливия си глас. – Прочетохте съдбите на всички ни като отворена книга.

– Началникът на нашето разузнаване се опитва да ме информира по различни въпроси, Сади. Може би той не е толкова талантлив както неоченимия Джевълин от Боктор, ала знае почти всичко, което се случва в тази част на света. Спомена ми интересни неща и за онзи едър силен мъж в въгъла, но все още не е успял да разбере как е неговото име.

– Той се нарича Тот – осветли го по въпроса Ерионд. – Няма, затова ние трябва да приказваме вместо него.

– И е от Даласия при това – отбеляза Закат. – Много любопитно

обстоятелство.

Гарион го наблюдаваше внимателно. Императорът ги проучваше. Спокойните му поздрави имаха по-дълбок мотив освен желанието да ги накара да се отпуснат. По някакъв неведом начин кралят на Рива почувства, че Закат поставя на изпитание всеки един от тях.

В този момент императорът се изправи.

– Подбрал си много странна компания, Белгарион – подхвърли той. – Освен това се намиращ много далеч от дома си. Любопитен съм да узна какви са причините, довели те тук, в Ктхол Мургос.

– Боя се, че това е личен въпрос, засягащ единствено мен, Закат.

Императорът вдигна леко едната си вежда.

– При така стеклите се обстоятелства отговорът ти едва ли би ме удовлетворил, Белгарион. Не бих могъл да рискувам – има вероятност да си се съюзил с Ургит.

– Ще приемеш ли думата ми, че не съм?

– Не и докато не узная повече за посещението ти в Рак Урга. Ургит напусна града твърде внезапно – очевидно в компания с тебе – и се появи също тъй неочаквано в равнините на Моркт. Там той и една млада жена изведоха войските му от засада, която бях направил след особено старателна подготовка. Трябва да признаеш, че това е серия от твърде особени стечения на обстоятелствата.

– Не и когато ги разглеждаш от гледната точка на максималната практичност – намеси се Белгарат. – Решението да вземем Ургит с нас беше мое. Той беше разбрал кои сме, а аз никак не желяех цяла армия мурги да се спусне по петите ни. Мургите не са особено умни, но от време на време могат да причиняват значителни неприятности.

Закат го изгледа изненадано.

– Значи той е бил твой пленник?

Белгарат сви рамене.

– Би могло да се каже.

Императорът се изсмя твърде сухо.

– Можеше да ме убедиш да ви направя всякакви отстъпки, ако просто го бе предал в ръцете ми, знаеш ли. Защо го пусна да си върви?

– Повече нямахме нужда от него – отговори Гарион. – Бяхме стигнали бреговете на езеро Ктака, затова той вече не представляваше никаква заплаха за нас.

По лицето на Закат пробяга сянка.

– Мисля, че се случиха още някои други неща – отбеляза той. – Ургит винаги се е ползвал с лошата слава на ужасен страхливец, намиращ

се изцяло под влиянието на гролима Агачак и генералите на своя баща. Ала никак не изглеждаше уплашен, докато измъкваше войските си от капана, който им бях заложил. Освен това всички доклади, достигащи до нас от Рак Урга, сочат, че той наистина изглежда, се държи като крал. Вие имате ли случайно някаква връзка с това?

– Предполагам, че е възможно – отвърна Гарион. – Ургит и аз разговаряхме няколко пъти и му казах открито, че не действа както трябва.

Закат почука с показалец брадичката си и го измери с остър, пронизателен поглед.

– Не е възможно да го превърнеш в лъв, Белгарион – заяви той. – Но поне вече не бяга като заек. – Ледена усмивка докосна устните на малореанеца. – Всъщност аз съм доволен от това. Никога не ми е доставяло удоволствие да преследвам зайци. Не мога обаче да разбера едно нещо – как успяхте да го измъкнете от палата Дроджим и да го накарате да напусне града. Цели полкове служат като негови телохранители.

– Все пак нещо убягва от погледа ти, Закат – обърна се към него Белгарат. – Ние имаме определени преимущества, с които останалите не разполагат.

– Имаш предвид магьосничеството? Наистина ли човек може да разчита изцяло на магиите?

– От време на време ми върви в тази област.

Погледът на Закат доби внезапна острота.

– Хората разправят, че си на пет хиляди години, Белгарат. Вярно ли е това?

– Всъщност седем хиляди – а може би дори съм малко по-стар. Защо питаш?

– През всичкото това време не ти ли е хрумвало просто да грабнеш властта в собствените си ръце? Би могъл да обявиш себе си за крал на целия свят, разбираш ли?

Думите на императора, изглежда, развеселиха Белгарат.

– Че защо ми е притрябвало да го правя? – попита той.

– Всички хора искат власт. Това е заложено в човешката природа.

– Нима властта, която е съсредоточена в ръцете ти, наистина те е направила щастлив?

– Тя има своите преимущества и удоволствия.

– Нима те са достатъчни да компенсират всички дребни неприятности и проблеми, които произтичат от нея?

– Аз мога да ги понеса. Поне постът ми е такъв, че никой не ми нарежда какво да правя.

– На мене също никой не ми заповядва как да постъпвам, ала не съм обременен от всички твои неприятни отговорности. – Белгарат се изправи. – Добре, Закат. Няма ли най-сетне да пристъпим към съществуването на нашия разговор? Какви са намеренията ти спрямо нас?

– Все още не съм решил. – Императорът на Малореа ги огледа. – Предполагам, че всички ние можем да се държим възпитано при създаването се положение, нали?

– Какво имаш предвид под „възпитано“? – попита го Гарион.

– Ще приема честната ви дума, че никой от вас няма да се опита да избяга, нито пък ще предприеме нещо необмислено. Добре разбирам, че ти и неколцина от твоите приятели имате особени способности. Не ми се ще да бъда принуден да взема мерки, с които да им се противопоставя.

– Имаме работа, която наистина не търпи отлагане – отвърна внимателно Гарион. – Затова просто не можем да си позволим прекалено дълго забавяне. Но засега мисля, че можем да се споразумеем за нещата, които ни предложи.

– Добре. По-късно ще трябва пак да поговорим – аз и ти. Така ще се опознаем по-добре. Подготвил съм удобни стаи за теб и приятелите ти, освен това зная, че си загрижен за съпругата си. А сега се надявам, че ще ме извините, ала трябва да се погрижа за онези досадни отговорности, за които спомена Белгарат.

Макар че сградата беше много голяма, тя не представляваше палат в истинския смисъл на тази дума. Изглежда, генералният губернатор на мургите в град Хага, който бе разпоредил да я построят, не бе споделял грандиозните заблуди, типични за властелините на Урга. Затова постройката бе по-скоро удобна, отколкото пищна.

– Надявам се, че ще ме извините – обърна се към тях генерал Атеска, когато излязоха от стаята за аудиенции с императора. – Длъжен съм да представя пълен доклад на Негово величество – за различни неща, – след това трябва незабавно да се върна в Рак Веркат. – Той погледна Гарион. – Обстоятелствата, при които се срещнахме, не бяха сред най-радостните, ваше величество – добави военният. – Ала се надявам, че няма да мислите с неприязън за мен. – След това Атеска се поклони твърде сковано и ги остави под грижите на човек от императорския щаб.

Мъжът, който ги поведе по дългия, облицован с тъмна дървесина коридор към центъра на сградата, очевидно не беше ангарак. Няваше ги ъгловатите очи, нито мрачната арогантност, типични за хората от тази раса. Ведрото му обло лице подсказваше мелценски произход и Гарион

си припомни, че бюрокрацията, управляваща всички страни на живота в Малореа, е под контрол преди всичко на мелцени.

– Негово величество ме помоли да ви уверя, че сте ви не са предназначени да бъдате ваш затвор – каза им служителят, когато приближиха тежка, обкована с железни решетки врата. – Това е била къща на мург, преди да превземем града, и затова има свои характерни особености. Вашите стаи се намират в онази част, където в миналото са били разположени женските покои, а мургите фанатично пазят жените си. Смятам, че поведението им е било продиктувано от съображения за расова чистота.

В този момент Гарион никак не се интересуваше от спалните помещения и разпределението на хората в тях. Единствената му грижа беше Се'Недра.

– Знаете ли къде мога да намеря жена си? – обърна се той към кръглоликия бюрократ, чиито бузи напомняха обла пълна луна.

– В дъното на коридора, ваше величество – отвърна мелценът и посочи една боядисана в синьо врата.

– Благодаря. – Гарион погледна приятелите си и каза: – Ще се върна след малко.

Стаята, в която влезе, беше топла, а осветлението в нея беше меко, не натрапчиво. Плътни, красиво изработени малореански килими покриваха пода, а върху високите тесни прозорци бяха поставени млечнозелени завеси от кадифе. Се'Недра лежеше на високо легло до стената срещу вратата, Поулгара седеше край леглото. Лицето ѝ бе сериозно.

– Има ли някаква промяна? – попита я Гарион, докато внимателно притваряше вратата.

– Все още не – отвърна вълшебницата.

Лицето на заспалата Се'Недра изглеждаше въсъчно бледо, къдриците ѝ бяха разпилени по възглавницата.

– Ще оздравее, нали? – попита Гарион.

– Сигурна съм в това, Гарион.

Друга, непозната жена също седеше недалеч от леглото. Носеше светлозелена рокля с качулка – беше я нахлупила така, че лицето ѝ бе отчасти скрито. Се'Недра измърмори нещо със странно дрезгав глас и започна да мятя неспокойно глава върху възглавницата. Жената с качулката се намръщи и попита:

– Това нейният обичаен глас ли е, лейди Поулгара?

Поулгара и хвърли остър поглед.

– Не – отвърна тя. – Всъщност не е.

– Смятате ли, че лекарството, което ѝ давате, може да окаже някакво влияние върху речта ѝ?

– Не, не би засегнало тембъра ѝ. Всъщност тя не би трябвало да произнася никакви звуци.

– О – възкликна жената, – струва ми се, че сега разбирам какво я измъчва. – Наведе се и много внимателно постави върховете на пръстите си върху устните на Се'Недра. След това поклати глава, отдръпна ръката си и измърмори: – Точно както подозирах.

Поулгара също протегна ръка и докосна лицето на Се'Недра. Гарион долови лекия шепот на волята ѝ, пламъкът на свещта край леглото потрепери, лумна по-ярко, след това прие предишната си форма и започна да се смалява, докато постепенно заприлича на мъничка светеща точка.

– Трябваше да се досетя – самообвини се Поулгара.

– Какво има? – попита разтревожено Гарион.

– Чужд разсъдък се стреми да надделее и да покори волята на съпругата ви, ваше величество – отговори му жената с качулката. – Това изкуство понякога е практикувано от гролимите. Открили го съвсем случайно през трети век.

– Запознай се с Андел, Гарион – рече му Поулгара. – Закач я изпрати тук да ми помага в грижите по Се'Недра.

Гарион погледна жената с качулката и попита:

– Какво точно имате предвид под думата „надделее“?

– Ти би трябвало да познаваш смисъла на тази дума по-добре от всички останали човешки същества, Гарион – каза Поулгара. – Сигурна съм, че помниш мурга Ашарак.

Гарион почувства внезапен хлад, като си спомни силата на ума, който от най-ранните му детски години се бе опитвал да контролира съзнанието му.

– Прогони го – помоли той. – Който и да е той – прогони го от съзнанието ѝ.

– Може би все още не е дошло времето за това, Гарион – изрече студено Поулгара. – Разполагаме с определена възможност. Нека не я пропиляваме на вятъра.

– Не те разбирам.

– Скоро ще разбереш, скъпи – отвърна вълшебницата, след това се изправи, седна на ръба на леглото и леко докосна с ръце слепите очи на Се'Недра. Тихият шепот на волята ѝ отново се разнесе в пространството, този път по-силно, и още веднъж всички пламъци на свещите

лумнаха, а след това се свиха и смалиха, сякаш не им достигаше въздух.

– Зная, че си там – изрече Поулгара. – Затова говори.

Лицето на Се'Недра се изкриви, тя започна да мята глава, сякаш се опитваше да избяга от ръцете, докосващи слепите ѝ очи. Изразът на Поулгара стана строг, тя продължи да държи неумолимо дланите си на същото място. Белият кичур в косите ѝ започна да блести, в стаята повя странен хлад, който сякаш се изливаше от самото легло.

Изведнъж Се'Недра изпищя.

– Говори! – заповяда Поулгара. – Не можеш да избягаш, докато не те освободя, а аз няма да го сторя, докато не започнеш да приказваш.

Изведнъж очите на Се'Недра се отвориха. Бяха пълни с омраза.

– Аз не се страхувам от тебе, Поулгара – изрече тя с грозен, дрезгав глас, в който се долавяше силен, особен акцент.

– Аз се страхувам от тебе още по-малко. И така, коя си ти?

– Ти ме познаваш, Поулгара.

– Може би, но ти сама ще ми кажеш името си.

Последва дълго мълчание, по времето на което вълшебницата съсредоточи волята си още по-силно.

Се'Недра отново изпищя – писък, изпълнен с мъчителна агония, която накара Гарион да потрепери.

– Спри! – изкрещя дрезгавият глас. – Ще говоря!

– Каж ми името си – настоя неумолимо Поулгара.

– Аз съм Зандрамас.

– Така да бъде. И какво се надяваш да спечелиш с поведението си?

Злобен кикот изригна от устните на Се'Недра.

– Вече откраднах сърцето ѝ, Поулгара – нейното дете. А сега ще открадна ума ѝ. Можех да я убия с лекота, стига да пожелаех, ала всяка мъртва кралица може да бъде погребана и гробът ѝ изоставен нейде по пътя. Ала една полудяла кралица ще ти създава много главоболия и непрекъснато ще те отвлича от твоята основна цел – търсенето на Сардиона.

– Мога да те прогоня само като щракна с пръсти, Зандрамас.

– Аз пък мога да се завърна също толкова бързо.

Ледена усмивка докосна устните на Поулгара.

– Не си толкова умна, за колкото те мислех – рече вълшебницата. – Наистина ли повярва, че те накарах да ми кажеш името си само защото това ще ме развесели? Нима не знаеш каква власт над себе си ми подаря, след като разкри пред мен името си? Мощта на името е най-първичната от всички сили. Сега мога да те държа извън ума на Се'Недра. Ала

има и нещо много повече от това. Например зная, че сега се намираш в Ашаба и живееш като нещастен окаян дух сред развалините в Къщата на Торак, където се стрелкат рояци прилепи.

Уплашена, задавена въздишка се разнесе из стаята.

– Мога да ти кажа още много неща, Зандрамас, ала всичко това започва да ме отегчава. – Вълшебницата се изправи, все още положила дланите си върху слепите очи на Се'Недра. Белият кичур над челото ѝ заблестя с цялата сила на небесната дъга, лекият шепот на волята ѝ се превърна в оглушителен тътен.

– А сега се махни! – заповяда тя.

Се'Недра изстена, лицето ѝ се изкриви в агонизираща болка. Леден, зловонен вятър профуча из стаята и пламъчетата на свещите се превърнаха в почти невидими светлинки.

– Махни се! – повтори Поулгара.

Мъчителен писък се изтръгна от устните на Се'Недра, а после продължи да звучи, ала сега сякаш раздиращите звуци се раждаха някъде във въздуха над леглото на малката кралица. Свещите угаснаха, мангалите също. Стенещият вой започна да заглъхва и най-сетне зазвуча като неразбираемо мърморене от невъобразима далечина.

– Отиде ли си Зандрамас? – попита Гарион с разтреперан глас.

– Да – отговори спокойно Поулгара сред внезапно настъпилата тъмнина.

– Какво ще кажем на Се'Недра... искам да кажа, когато се събуди?

– Тя няма да си спомня за нищо от онова, което преживя току-що. Просто ѝ кажи, че не е била добре, ала не давай никакви подробности. Запали свещите, скъпи.

Гарион затърси опипом свещта, докосна я с ръкава си и тя полетя, ала той я улови ловко, преди да падне на пода, и изпита немалка гордост от постижението си.

– Не си играй, Гарион, просто я запали.

Тонът, с който Поулгара изрече тези думи, беше толкова познат и банален, че той се разсмя и волята, която съсредоточи върху запалването на свещта, не беше особено силна. Фитилът започна да трепти, после понечи да угасне, издавайки слаби златисти искрици.

Поулгара изгледа решително свещта, чийто пламък сякаш се кикотеше с Гарион, след това затвори очи и въздъхна примирено:

– О, Гарион!

Кралят на Рива се разходи из стаята, запали останалите свещи и накара всички мангали отново да лумнат. Ала сега алените им езици бяха

твърде спокойни – с изключение на първата свещ, чийто пламък продължаваше да се люлее, сякаш непрекъснато чуваше много, много смешни неща.

Поулгара се обърна към даласианската лечителка с качулката и каза:

– Наистина имаш необикновено точни възприятия, Андел. Такива духове се разпознават много трудно, освен ако човек не знае точно какво търси.

– Друг ми съобщи коя е причината за заболяването на Нейно величество.

– Кайрадис ли?

Андел кимна утвърдително.

– Умовете на всички хора от нашата раса са свързани с нейния, защото ние сме инструментите, с които тя трябва да изпълни възложената и задача. Загрижеността на Кайрадис за благополучието на кралицата я накара да се намеси. – Жената с качулката се поколеба за миг. – Святата пророчица ме подтикна да ви помоля да се застъпите пред съпруга си за Тот. Гневът на ковача причинява огромна болка на немия ви водач, който има нежна душа. А онова, което измъчва Тот, наранява в същата степен и Кайрадис. Онова, което се случи във Веркат, просто трябваше да стане – в противен случай срещата между Детето на Светлината и Детето на Мрака не би могла да се осъществи векове наред в бъдещето.

Поулгара кимна сериозно.

– Мислех си, че истината е тъкмо такава. Кажй й, че ще разговарям с Дурник и ще се застъпя за Тот.

Андел наведе с благодарност глава.

– Гарион – измърмори сънено Се'Недра. – Къде сме?

Кралят на Рива бързо се обърна към нея.

– Добре ли си? – попита той и я притисна до сърцето си.

– Аха – отвърна кралицата. – Само дете много ми се спи. Какво се е случило... къде се намираме?

– В Рак Хага. – Гарион хвърли бърз поглед към Поулгара, след това отново се обърна към леглото. – Ти просто припадна – това е всичко – изрече той с прекалено небрежен тон. – Как се чувстваш?

– Добре съм, скъпи, но искам да си отспя.

След миг очите й отново се затвориха, ала кралицата ги отвори с усилие и сънливо се намръщи.

– Гарион – измърмори тя, – защо тази свещ танцува така?

Той я целуна леко по бузата.

– Не се тревожи за това, скъпа – прошепна кралят на Рива, ала тя вече беше заспала.

Полунощ отдавна бе отминала, когато Гарион отвори очи, разбуден от леко почукване по вратата.

– Кой е? – попита той и се надигна в леглото.

– Пратеник от императора, ваше величество – отговори непознат глас от другата страна на вратата. – Той ме праща да ви попитам дали бихте проявили любезност да се присъедините към него в личния му кабинет?

– Сега? Посред нощ?

– Такова беше нареждането на императора, ваше величество.

– Добре – каза Гарион и отметна одеялата настрана, след това стъпи с босите си крака на пода. – Изчакай минута, докато се облека.

– Разбира се, ваше величество.

Мърморейки под нос, Гарион започна да навлича дрехите си под слабата светлина на мангала, пламтящ в един от ъглите на стаята. Когато стана готов, напписа лицето си с няколко шепи студена вода и прокара пръсти през пясъчнорусата си коса, за да ѝ придаде някакъв що-годе приличен вид. Подчинявайки се на мисъл, хрумнала му в последния момент, той провря ръката и главата си през колана, върху който бе окачена ножницата с меча на Желязната хватка, и праметна оръжието през гърба си. Едва тогава отвори вратата.

– Е – рече той на пратеника. – Да вървим.

Кабинетът на Кал Закат беше помещение, около всички стени на което имаше безкрайни редици книги. Имаше няколко тапицирани с кожа кресла, голяма полирана маса и камина, в която прашеше огън. Императорът, все още облечен в обикновена бяла дреха от лен, седеше на едно от креслата край масата пред купчина пергаменти, осветени от една-единствена газена лампа.

– Искал си да ме видиш, Закат – каза Гарион.

– О, да, Белгарион – отвърна Закат и отблъсна пергаментите настрана. – Толкова е мило от твоя страна, че дойде. Разбрах, че съпругата ти се възстановява.

Гарион кимна утвърдително.

– Благодаря ти, че изпрати Андел. Помощта ѝ беше много ценна.

– Удоволствието е изцяло мое, Белгарион. – Закат протегна ръка и намали фитила на лампата така, че ъглите на помещението потънаха в

сянка. – Исках да поговорим.

– Не е ли малко късно?

– Аз не спя много, Белгарион. Човек може да загуби една трета от живота си в сън. Денят е пълен с ярка светлина и развлечения. Нощта е тъмна и тиха, затова дава възможност на човек да се съсредоточава. Седни, моля те.

Гарион разкопча колана на меча и го подпря на един от шкафовете за книги.

– Всъщност не съм чак толкова опасен, знаеш ли – рече императорът, хвърляйки подчертано поглед към огромното оръжие.

Гарион се усмихна леко и се разположи в едно кресло до огъня.

– Аз не го донесох заради тебе, Закат. Направих го просто по навик. Такъв меч не бива да се оставя без надзор.

– Не мисля, че някой ще го открадне, Белгарион.

– Всъщност той не може да бъде откраднат. Просто не искам някой да пострада, ако случайно го докосне.

– Да не искаш да кажеш, че това е онзи меч? – попита изведнъж Закат. – Чувал съм какви ли не истории за него.

Гарион кимна отсечено.

– Аз също. В повечето от историите единствено имената на героите са верни, ала всичко останало е твърде изкривено. Нито Торак, нито аз контролирахме до такава степен положението, както го описват разните разкази. Бихме се и аз забих този меч в гърдите му.

– И той умря? – Лицето на Закат беше напрегнато.

– В крайна сметка, да.

– В крайна сметка ли?

– Отначало бълваше огън, а от очите му изригнаха пламъци. А после изкрещя нещо.

– И какво точно изкрещя?

– „Майко“ – отвърна кратко Гарион. Никак не желаше да говори за това.

– Каква необичайна постъпка от негова страна. А какво стана с тялото му? Хората ми претърсиха всички развалини на Ктхол Мишрак, ала не го откриха.

– Другите богове дойдоха и го взеха. Бихме ли могли да говорим за нещо друго? Тези спомени са особено болезнени.

– Той беше твой враг.

Гарион въздъхна.

– Ала също така беше и бог, Закат – ужасно е, когато на човек се

наложи да убие бог.

– Ти си странно мек човек, Белгарион. Мисля, че те уважавам повече за това, отколкото заради непобедимата ти храброст.

– Едва ли бих избрал думата „непобедима“. През цялото време изпитвах ужас – струва ми се, че и Торак изпитваше същото. Има ли нещо, за което наистина искаш да говорим?

Закат се наведе напред, почуквайки замислено свитите си устни.

– Знаеш, че в последна сметка ти и аз трябва да се изправим един срещу друг, нали?

– Не – възрази Гарион. – Това не е абсолютно сигурно.

– Но може да съществува само един Крал на света.

Лицето на Гарион се сви в болезнена гримаса.

– Аз имам достатъчно неприятности, опитвайки се да управлявам един малък остров. Никога не съм искал да стана крал на света.

– Но аз съм искал – желая го и сега.

Гарион въздъхна.

– Тогава вероятно ще се бием за това – рано или късно. Не смятам, че целият свят трябва да бъде управляван от един-единствен човек. Ако се опиташ да го сториш, ще се наложи да те спра.

– Никой не е в състояние да ме спре, Белгарион.

– Торак беше същият като тебе – поне мислеше по същия начин.

– Тези думи бяха достатъчно откровени.

– Това помага да избегнем множество недоразумения в бъдеще. Бих казал, че имаш достатъчно неприятности у дома и без да си опитал да нахлуеш в кралството ми – или пък в държавите на моите приятели. Да не говорим за задънената улица, в която се намира и Ктхол Мургос.

– Добре си информиран.

– Кралица Порен ми е близка приятелка. Непрекъснато ми съобщава различни неща, пък и Силк събира доста информация по време на търговските си сделки.

– Силк ли?

– Извинявай. Искам да кажа принц Келдар. Силк просто е прякорът му.

Закат го погледна проницателно.

– Ние в много отношения си приличаме, Белгарион. В други сме много различни. Ала правим онова, което се налага. Много често зависим от събития, които са извън нашия контрол.

– Предполагам, че имаш предвид двете пророчества?

Закат се изсмя късо.

– Не вярвам в никакви пророчества. Вярвам единствено във властта. Въпреки това е твърде любопитно, че и двамата сме изправени пред подобни проблеми. Наскоро ти се наложи да потушиш въстание в Алория – група религиозни фанатици, доколкото ми е известно. Аз трябваше да се справя с твърде подобен проблем в Даршива. Религията е постоянен трън в петата на всеки владетел, не мислиш ли?

– В повечето случаи съм успявал да се справя.

– Значи си бил истински щастливец. Торак не беше нито добър, нито благоразположен бог, пък и неговите жреци гролыми са истински подлещи. Ако не бях зает тук, в Ктхол Мургос, щях да спечеля любовта на следващите хиляда човешки поколения, изтривайки всички гролыми – до последния – от лицето на земята.

Гарион се засмя.

– Какво ще кажеш да се съюзим, имайки предвид еднаквото ни отношение към гролимите?

Закат отвърна с къс смях, след това лицето му отново стана мрачно и той попита:

– Името Зандрамас говори ли ти нещо?

Гарион пристъпи внимателно към отговора на този въпрос, защото не знаеше с каква информация разполага Кал Закат за истинската причина, довела ги в Ктхол Мургос.

– Чувал съм доста слухове – отговори кралят на Рива.

– Ами знаеш ли нещо за Ктраг Сардиус?

– Чувал съм за него.

– Отговаряш ми уклончиво, Белгарион. – Закат го изгледа проницателно, после прокара уморено пръсти пред очите си.

– Струва ми се, че имаш нужда от здрав сън – каза Гарион.

– Скоро ще имам достатъчно време за това – когато свърша работата си.

– Да, това зависи напълно от самия теб.

– Какво знаеш за Малореа, Белгарион?

– Получавам различни доклади – те обикновено са несвързани помежду си, но често пристигат до мен.

– Не. Имам предвид какво знаеш за нашето минало?

– Боя се, че не е много. Западните историци полагаха големи усилия да оставят без внимание самото съществуване на Малореа.

Крива усмивка се покатери по лицето на Кал Закат.

– Университетът на Мелцена проявяваше същото късогледство по отношение кралствата на Запада – отбеляза той; – Както и да е, в

продължение на последните няколко столетия – след страшния погром при Воу Мимбре – малореанското общество стана почти изцяло затворено. Торак беше изпаднал в непробуден сън, Ктучик вършеше извратените си дела тук в Ктхол Мургос, а Зедар се разхождаше по света като бездомен скитник – впрочем какво стана с него? Мислех, че е в Ктхол Мишрак.

– Да, там беше.

– Не намерихме тялото му.

– Зедар не е мъртъв.

– Нима? – Закат изглеждаше зашеметен от тази новина. – Тогава къде е?

– Под града. Белгарат отвори земята и го вгради в скалата под развалините.

– Вградил го е в скалите жив? – Закат насмалко да се задави.

– Това до известна степен беше оправдано. Но продължавай с разказа си.

Закат потрепера, след това възвърна самообладанието си.

– След като всички останали претенденти се магнаха, единствената религиозна фигура в Малореа се оказа Урвон. Той посвети почти изцяло силите си на задачата да направи своя дворец в Мал Яска по-пищен от императорския в Мал Зет. От време на време наистина четеше по някоя проповед, пълна с празни брътвежи и глупости, но през по-голямата част от времето действаше така, сякаш напълно беше забравил Торак. След като богът-дракон и неговите ученици вече ги нямаше наоколо, истинската власт на църквата на гролимите вече се беше изпарила – о, жреците продължаваха да дърдорят за завръщането на Торак, всички приказваха как един ден спящият бог ще се събуди, ала споменът за него ставаше все по-неясен и далечен. Властта на църквата отслабваше все повече, докато тази на армията – с други думи на императорския трон набираще все по-голяма сила.

– Струва ми се, че политиката в Малореа е доста неясна – отбеляза Гарион.

Закат кимна.

– Това се дължи на нашата природа. Във всеки случай обществото се развиваше и се измъкваше от тъмните векове – може би бавно, но все пак се развиваше. След това ти се появи сякаш от нищото и събуди Торак – и също така съвсем неочаквано го изпрати във вечния му сън. Тогава започнаха всичките наши проблеми.

– Не е ли по-логично смъртта му да ги елиминира? Тъкмо това

имах предвид с действията си.

– Струва ми се, че не схващаш същността на религиозния ум, Белгарион. Докато Торак беше жив – макар че спеше непробудно, – гролимите и останалите истерици в империята бяха спокойни. Те се чувстваха сигурни и доволни, вярвайки, че един ден той ще се събуди, ще накаже всичките им врагове и ще възстанови абсолютната власт на вонящото, нечистоплътно жреческо съсловие. Но когато уби Торак, ти унищожи удобното им чувство за сигурност. Те бяха принудени да се изправят лице срещу лице с факта, че без Торак са нищо. Някои от тях бяха така депресирани, че полудяха. Останалите изпаднаха в черно отчаяние. Ала неколцина започнаха да създават нови митове – нещо, което ти унищожи с един-единствен удар на онзи меч ей там.

– Това не беше изцяло моя идея – каза Гарион.

– Важни са резултатите, Белгарион, не намеренията. Както и да е, Урвон беше откъснат от своята мечта да се потопи в пищност и ласкателства, които обкръжилите го блюдолизци сипеха щедро отгоре му от всички страни. Той трябваше да се залови за работа. Известно време продължаваше да развива бясна дейност. Възстанови всичките забравени, проядени от червеи пророчества, изопачи думите им, изрязва неподходящите пасажки, докато те не предсказаха тъкмо онова, което бе угодно нему.

– И какво беше то?

– Урвон се опитва да убеди хората, че нов бог ще дойде и ще управлява ангараките – или самият Торак ще възкръсне, или пък ще бъде съвсем ново божество, в което ще се всели неговият дух. Дори е измислил кой ще бъде кандидатът за този нов бог на ангараките.

– О? И кой е той?

Закат като че ли се развесели.

– Той вижда новия бог всеки път, когато се огледа в някое огледало.

– Не говориш сериозно, нали?

– О, съвсем сериозно говоря. Урвон се опитва да убеди сам себе си, че е най-малкото полубог от няколко столетия до ден днешен. Вероятно си е организирал паради из цяла Малореа, пред които ще дефилира в златна колесница. Не го прави само защото се страхува да напусне Мал Яска. Доколкото зная, някакъв отвратителен гърбав тип дава мило и драго да го убие от незапомнени времена – струва ми се, че той е един от учениците на Аддур.

Гарион кимна утвърдително.

– Белдин – рече той. – Познавам го.

– Наистина ли е толкова лош, колкото го описват в различните истории?

– Може би е дори още по-лош. Не мисля, че би желал да си наоколо и да наблюдаваш какво ще направи, ако Урвон попадне в ръцете му.

– В такъв случай му пожелавам да го хване, ала се боя, че Урвон не е единственият ми проблем. Известно време след смъртта на Торак от Даршива започнаха да долитат разни слухове. Една от жриците на гролимите на име Зандрамас също започна да предсказва появата на нов бог.

– Не знаех, че тя е гролим – каза Гарион изненадано.

Закат кимна сериозно.

– Първоначално се е ползвала с ужасна репутация в Даршива. По-късно я обзел тъй нареченият екстаз на пророчеството и под негово влияние Зандрамас се преобразила. Сега когато тя заговори, никой не може да устои на думите ѝ. Тя проповядва на огромни човешки маси и втъпява в душите им непобедим религиозен плам. Посланието ѝ за появата на новия бог подпали Даршива като огромен горски пожар, разпространи се навсякъде в Регел, Воресебо и Замад. На практика целият североизточен бряг на Малореа е неин.

– И по какъв начин Сардионът е свързан с всичко това? – попита Гарион.

– Аз смятам, че тъкмо той е ключът на цялата загадка – отговори Закат. – И Зандрамас, и Урвон, изглежда, вярват, че който притежава Сардиона, ще победи.

– Агачак – йерархът на Рак Урга – е убеден в същото – каза Гарион.

Закат мрачно кимна.

– Би трябвало да се досетя за това. Гролимът си е гролим – независимо дали произлиза от Малореа, или от Ктхол Мургос.

– Струва ми се, че трябва да се върнеш в Малореа и да въведеш ред там.

– Не, Белгарион. Няма да изоставя похода си тук, в Ктхол Мургос.

– Нима личното отмъщение си струва толкова жертви?

Закат го изгледа уплашено.

– Зная защо мразиш толкова Таур Ургас, но той вече е мъртъв, а Ургит въобще не прилича на него. Просто не мога да повярвам, че ще пожертваш цялата си империя, за да си отмъстиш на човек, който не може да разбере защо го правиш.

– Значи знаеш? – Лицето на Закат изгледаше изпълнено с горест.

– Кой ти каза?

– Ургит. Разказа ми всичко.

– И предполагам, че през цялото време много се е гордял. – Закат стисна зъби и лицето му пребледня.

– Всъщност въобще не беше така. Разказа ми го със съжаление – и с презрение към Таур Ургас. Той го мразеше повече дори от тебе.

– Това едва ли е възможно, Белгарион. А сега, за да отговоря на въпроса ти, ще заявя – да, ще пожертвам цялата си империя – целия свят, ако това е необходимо – за да пролея последната капка кръв на потомците на Таур Ургас. Нито ще спя, нито ще почивам, нито ще се отклоня дори за секунда от своето отмъщение – и ще смажа всеки, който се изпреди на пътя ми.

„Кажи му“ – обади се изведнъж сухият глас в съзнанието на Гарион.

„Какво да му кажа?“

„Кажи му истината за Ургит.“

„Но...“

„Направи го, Гарион. Той трябва да узнае. Този човек трябва да извърши определени дела, ала няма да може да го стори, ако не се отърве от тази своя мания.“

Закат го гледаше с любопитство.

– Съжалявам. Тъкмо получавах инструкции – обясни му неловко Гарион.

– Инструкции ли? От кого?

– Не би ми повярвал, ако ти кажа истината. Наредиха ми да ти съобщя нещо. – Кралят на Рива пое дълбоко дъх. – Ургит не е мург.

– Какво?!

– Казах, че Ургит не е мург – поне не изцяло. Майка му, разбира се, е от расата на мургите, ала Таур Ургас не е негов баща.

– Лъжеш!

– Не, не лъжа. Разбрахме това, докато се намирахме в палата Дроджим в Рак Урга. Ургит също не знаеше.

– Не ти вярвам. Белгарион! – Лицето на Закат беше станало пепеляво и той почти крещеше.

– Таур Ургас е мъртъв – уморено каза Гарион. – Самият Ургит преряза гърлото му и го зарови в гроба с главата надолу. Той твърди, че е постъпил по същия начин с всеки от братята си – истинските синове на Таур Ургас, – за да е сигурен, че никой няма да му отнеме трона. Не мисля, че е останала и капка кръв от рода Урга по света.

Закат присви очи.

– Това е измама. Ти си се съюзил с Ургит и ми разправяш тези абсурдни лъжи, за да спасиш живота му.

„Използвай Кълбото, Гарион“ – посъветва го гласът.

„Как?“

„Свали скъпоценния камък от дръжката и го задръж на дланта си. Той ще разкаже на Закат истините, които той трябва да узнае“.

Гарион се изправи.

– Ако мога да ти покажа истината, ще пожелаеш ли да я видиш? – попита той развълнувания малореански император.

– Да я видя? Какво да видя?

Гарион се приближи до меча си и свали меката кожа, покриваща дръжката. След това постави ръка върху Кълбото и то се освободи от метала, издавайки едва чуто изщракване. После кралят на Рива се обърна към мъжа, седнал край масата, и каза:

– Не съм съвсем сигурен как ще стане. Казвали са ми, че Алдур може да го прави, аз самият никога не съм опитвал. Мисля, че трябва да погледнеш в скъпоценния камък. – След това протегна дясната си ръка и Кълбото се озова пред лицето на Закат.

– Какво е това?

– Твоят народ го нарича Ктраг Яска – отговори Гарион.

Закат се отдръпна, лицето му пребледня.

– Камъкът няма да те нарани – докато не го докоснеш.

Кълбото, което през последните няколко месеца твърде неохотно се бе подчинявало на непрестанните инструкции на Гарион да стои мирно, започна бавно да пулсира и да сияе в ръката му, окъпвайки лицето на Закат в синкав блясък. Императорът понечи да вдигне ръка, сякаш желаше да отблъсне сияещия скъпоценен камък.

– Не го докосвай – отново го предупреди Гарион. – Само гледай.

Ала очите на Закат вече бяха приковани в камъка, чиято синя светлина ставаше все по-силна и по-силна. Ръцете му сграбчиха ръба на масата толкова здраво, че кокалчетата на пръстите му побеляха. Кал Закат се взира дълго в сивкавото сияние. След това съвсем бавно пръстите му пуснаха ръба на масата и той се отпусна в креслото. По лицето му пробяга болезнена агония.

– Те ми се изплъзнаха! – изстена императорът на Малореа и между стиснатите му клепачи се процедиха сълзи. – А аз избих десетки хиляди хора за нищо. – Сълзите потекоха по разкривеното му лице.

– Съжалявам, Закат – тихо каза Гарион. – Не мога да променя

онова, което вече се е случило, но ти трябваше да узнаеш истината.

– Не бих могъл да ти благодаря за тази истина – зададено каза Закат. Раменете му се разтресоха в сподавени ридания. – Остави ме сам, Белгарион. Махни този проклет камък от очите ми.

Гарион кимна, обзет от съчувствие и скръб. След това отново постави Кълбото върху дръжката на меча, покри я с меката кожа и вдигна огромното оръжие.

– Съжалявам, Закат – отново каза кралят на Рива и тихо излезе от стаята.

3.

Се'Недра отново възрази:

– Наистина, Гарион, чувствам се съвсем добре.

– Радвам се да го чуя.

– Тогава ще ми позволиш да стана от леглото.

– Не.

– Не е честно – нацупи се тя.

– Искаш ли още чай? – попита той, отиде до камината и взе ръжена, с който откочи чайника, висящ на желязна окачалка над пламъците.

– Не, не искам – заяви тя навъсено. – Чаят мирише лошо и има ужасен вкус.

– Леля Поул казва, че е много полезен за теб. Може би ако изпиеш една чашка, ще станеш от леглото и ще поседиш известно време на стола. – Гарион внимателно взе щипка изсушени ароматни листа от глинената делвичка, постави ги в чаша, след това наведе чайника с ръжена и напълни чашата с вряща вода.

За миг очите на Се'Недра пламнаха, ала почти веднага отново се свиха.

– О, много умно от твоя страна, Гарион – каза тя с глас, буквално треперещ от сарказъм. – Не се отнасяй с мен както с малко дете.

– Разбира се, че не го правя – отвърна меко той и постави чашата на шкафчето до леглото. – Може би трябва да почакаш малко, докато изстине.

– Може да си изстива цяла година, няма да го пия.

Гарион въздъхна примирено.

– Съжалявам, Се'Недра – каза той с неподправено съжаление. – Не си права. Леля Поул каза, че трябва да изпиваш по една чаша всеки час.

И докато не ми нареди нещо друго, ще правиш тъкмо това.

– Ами ако откажа? – Гласът на малката кралица зазвуча твърде войнствено.

– Аз съм по-силен от тебе – напомни й той.

Шокирана, Се'Недра отвори широко очи.

– Нали не възнамеряваш да ме принудиш да го изпия насила?

Лицето на Гарион стана тъжно.

– Наистина никак не обичам да правя това – каза той.

– Но би го направил, нали? – изрече тя с обвинителен тон.

Той помисли малко, след това кимна.

– Вероятно. Ако леля Поул ми каже да го направя.

Се'Недра го изгледа гневно и каза:

– Добре. Дай ми този вонящ чай.

– Той не мирише чак толкова лошо, Се'Недра.

– Защо не го изпиеш ти тогава?

– Но аз не съм се разболявал.

Кралицата продължи да му обяснява – при това с твърде големи подробности – какво точно мисли за чая, за самия него, за леглото, за стаята и въобще за целия свят. Много от фразите, които използваше, бяха изключително цветисти – а някои бяха изречени на езици, съвсем непознати на Гарион.

– Защо крещите? – попита Поулгара от прага.

– Не мога да понасям тази гадост! – викна Се'Недра и размаха чашата, при което по-голямата част от съдържанието ѝ се изля на пода.

– В такъв случай аз не бих я пила – отвърна спокойно леля Поул.

– Гарион ме заплаши, че ако не го изпия, ще го излее насила в гърлото ми.

– О! Това бяха указанията ми за вчера. – Поулгара погледна Гарион. – Не ти ли казах, че за днес те не важат?

– Не – отвърна той. – Всъщност нищо не си ми казвала – изрече той с непоколебим глас и изпита истинска гордост от това.

– Съжалявам, скъпи. Сигурно съм забравила.

– Кога мога да стана от леглото? – попита Се'Недра.

Поулгара я изгледа с истинска изненада и отговори:

– Веднага щом пожелаеш, скъпа. Всъщност аз дойдох да те попитам дали ще дойдеш да закусваш с нас.

Се'Недра се надигна в леглото и очите ѝ светнаха с твърд, гневен блясък. Тя бавно отправи леден поглед към Гарион, след това съвсем преднамерено му се изплези.

Гарион се обърна към Поулгара и каза:

– Много съм ти благодарен.

– Не преигравай – измърмори вълшебницата и погледна вбесената Се'Недра. – Се'Недра, като дете не са ли ти казвали, че да се плезиш е най-отблъскващата проява на лоши маниери?

Се'Недра се усмихна мило.

– Ами да, казвали са ми, лейди Поулгара. Затова го правя само при специални случаи.

– Смятам да се поразходя – рече Гарион, без да отправя думите си конкретно към някого, след това отиде до вратата, отвори я и излезе.

Гарион седеше в една от всекидневните стаи, направени в бившите женски покои, където бяха настанени той и неговите приятели. Това помещение очевидно беше приготвено за дами и излъчваше нещо особено женствено. Навсякъде по мебелите имаше бледоморави меки възглавнички, пред широките прозорци висяха завеси с цвят на лавандула. Зад прозорците се простираше заснежена градина, оградена от всички страни от обширните крила на къщата построена от високопоставения мург. Силен огън пращеше в извитата като дъга широка камина, а в срещуположната стена на стаята имаше изкусно направена пещера и пред нея езерце, наред което бълбукаше малък фонтан. Беше почти пладне, ала нямаше никакво слънце. Гарион седеше замислено и наблюдаваше небето – пелена с пепеляв цвят, бълваща рояци замръзнали водни капки, които не бяха нито сняг, нито градушка, а нещо междинно. Изведнъж той осъзна, че изпитва остра носталгия по Рива. Странно. Винаги бе свързвал думата „носталгия“ с фермата на Фалдор – с кухнята, с широкия вътрешен двор, ковачницата на Дурник и всичките други скъпи, незабравими спомени. Сега изведнъж разбра, че му липсва борещият се с непрекъснати бури бряг, сигурността на мрачната крепост, издигаща се над студения град, покритите със сняг планини, чиито бели очертания блестяха на фона на черното небе.

Някой почука тихичко на вратата.

– Да? – отговори разсеяно Гарион, без да се обръща.

Вратата плахо се отвори и нечий смътно познат глас каза:

– Ваше величество?

Гарион се обърна. Мъжът беше червендалест, плешив, дрехите му бяха кафяви – обикновен, удобен цвят, макар че облеклото очевидно бе скъпо, а тежката златна верига на врата подсказваше, че не е обикновен

служител. Гарион се намръщи леко.

– Не сме ли се срещали? Не сте ли приятелят на генерал Атеска? Хм...

– Брадор, ваше величество – отговори мъжът. – Началникът на Бюрото на вътрешните работи.

– О, да. Спомних си. Влезте, влезте.

– Благодаря, ваше величество. – Брадор влезе, отиде до камината и протегна ръце към топлината на пламъците. – Ужасен климат – отбеляза той и потрепера.

– Елате да поживеете някоя зима в Рива – каза му Гарион. – Макар че точно сега там е лято.

Брадор погледна през прозореца към заснежената градина.

– Ктхол Мургос е странно място – подхвана той. – Човек е склонен да вярва, че всичко, свързано с мургите, е грозно, после изведнъж се озовава в стая като тази.

– Подозирам, че грозотата е била наложена, за да удовлетвори Ктучик и Таур Ургас – отвърна Гарион. – Вероятно в душите си мургите не са по-различни от всички нас.

– Подобно мислене се смята за ерес в Мал Зет – засмя се Брадор.

– Хората във Вал Алорн мислят по доста подобен начин. – Гарион го погледна. – Мисля, че това не е просто посещение за приятелско бъбрене, Брадор. Какво сте наумили?

– Ваше величество – заговори сериозно Брадор. – Трябва незабавно да разговарям с императора. Атеска се опита да ми уреди среща с него преди да замине за Рак Веркат, но... – Мъжът разпери безпомощно ръце. – Бихте ли могли да поговорите по този въпрос с него? Въпросът не търпи отлагане.

– Не мисля, че ще мога да ви помогна, Брадор – каза Гарион. – В момента може би аз съм последният човек, когото императорът би желал да види.

– Така ли?

– Съобщих му нещо, което той не желаше да чуе.

Раменете на Брадор се отпуснаха безсилно.

– Вие бяхте последната ми надежда, ваше величество – измърмори той.

– За какво става дума?

Брадор се поколеба, огледа се нервно, сякаш за да се убеди, че наоколо няма никого, и заговори едва чуто:

– Ваше величество. Виждали ли сте някога демон?

– Да, няколко пъти. Но това не е преживяване, което бих желал да ми се случи пак.

– Какво знаете за карандите?

– Не много. Чувам съм, че са свързани с мориндимите в северните части на Гар от Надрак.

– Значи знаете за тях повече, отколкото повечето хора. Запознати ли сте с религиозните ритуали, практикувани от мориндимите?

Гарион кимна.

– Мориндимите боготворят демони. Това не е особено безопасна форма на религия.

Лицето на Брадор бе мрачно.

– Карандите споделят вярванията и религиозните ритуали на своите братовчеди от арктическите равнини на Запада – започна той. – След като приели вярата на Торак, гролимите се опитали да изкоренят старите религиозни ритуали, ала те се запазили в планините и сред горите. – Началникът на Бюрото на вътрешните работи замълча и отново хвърли уплашен поглед наоколо. – Белгарион – почти прошепна той. – Името Менга говори ли ви нещо?

– Не. Мисля, че не. Кой е Менга?

– Не знаем – поне не сме сигурни. Изглежда, преди около половин година е дошъл от гората и се установил на север от езеро Каранда.

– И?

– Отправил се – съвсем сам при това – до вратите на Калида в Дже-но и заповядал на жителите на града да се предадат. Те, разбира се, му се изсмели в лицето, ала той не им обърнал никакво внимание и начертал на земята някои символи. След този момент хората от града въобще нямали поводи за смях. – Лицето на мелценския бюрократ придоби сивкав цвят. – Белгарион, такъв ужас в Калида не е виждал никой жив човек. Символите, които нарисувал на земята, призовали цял орляк демони – не един, нито десет, а цяла армия. Разговарях с оцелелите след това нападение. Повечето са полудели и според мен това е това истинско щастие за тях. Онова, което се е случило в Калида, буквално не може да се опише с думи.

– Цяла армия демони? – възкликна Гарион.

Брадор кимна.

– Тъкмо това прави Менга толкова ужасяващо опасен. Сигурен съм, че знаете – когато някой призове демон, рано или късно демонът се освобождава от властта му и го убива, ала, изглежда, Менга има пълна власт над чудовищата, които вика, и може да призове стотици

наведнъж. Урвон е ужасен, самият той започна да се занимава с магьосничество, надявайки се да защити Мал Яска от Менга. Не знаем къде се намира Зандрамас, ала кохортите от отстъпници гролими, които я следват, отчаяно се стремят да призват демони на своя страна. Белгарион, помогнете ми! Тази злокобна инфекция ще прескочи границите на Малореа и ще помете целия свят. Всички ще бъдем погълнати от виещите демони и никое място на света, колкото и уединено и отдалечено да е, няма да може да предложи спасение на жалките останки от човечеството. Помогнете ми да убедя Кал Закат, че дребнавата му война тук е напълно лишена от смисъл пред лицето на ужаса, появил се в Малореа!

Гарион дълго не сне от мъжа проникателния си поглед, след това решително се изправи.

– Елате с мен, Брадор – изрече той тихо. – Смятам, че трябва да поговорим с Белгарат.

Намериха стария вълшебник в препълнената с книги библиотека на къщата. Той внимателно четеше някакъв стар том, с кожата подвързия.

– Значи Урвон и Зандрамас също участват в това безумие? – попита той, когато чу разказа на мелцена.

Брадор кимна утвърдително.

– Да, най-добрите ни източници на информация го потвърждават, древни.

Белгарат удари с юмрук по масата и започна да ругае.

– За какви се мислят те? – избухна той. – Не знаят ли, че самият УЛ е забранил това?

– Страхуват се от Менга – изрече безпомощно Брадор. – Усещат, че трябва да разполагат с някакво средство за защита срещу тази орда демони.

– Човек не се защитава от демоните, призовавайки още демони – заяви гневно възрастният мъж. – Ако дори едно-единствено чудовище се освободи, всички останали ще избягат на свобода заедно с него. Урвон или Зандрамас сигурно ще успеят да се справят с тях, ала някой новак рано или късно ще допусне грешка. Да отидем незабавно при Закат.

– Не мисля, че тъкмо сега можем да направим това, дядо – каза Гарион несигурно. – Никак не му се понрави онова, което му разказах за Ургит.

– Положението е прекалено сериозно. Не бива да чакаме, докато императорът възвърне спокойствието си. Да вървим.

Тримата закрачиха бързо по широките коридори и стигнаха до обширното предверие, в което бяха влезли с генерал Атеска при

пристигането си от Рак Веркат.

– Абсолютно невъзможно – заяви полковникът на бюрото до главния вход, когато Белгарат му каза, че незабавно желае среща с императора.

– Когато остареете още мъничко, полковник – изрече заплашително старият вълшебник, – наистина ще разберете колко безсмислена е думата „невъзможно“. – Той вдигна ръка, направи твърде театрален жест и Гарион чу и почувства как волята на Белгарат се съсредоточава.

Десетки бойни флагове, окачени на здрави пръти, стърчаха от отсрещната стена на петнадесет стъпки от пода. Досадният полковник изчезна от креслото си и отново се появи, яхнал нестабилно един от прътовете на стената. Очите му бяха опулени, ръцете му отчаяно стискаха пръта, върху който така ненадейно се бе озовал.

– А сега къде предпочитате да отидете, полковник? – попита го Белгарат. – Доколкото си спомням, пред главния вход има още един особено гладък прът, върху който е окачено знамето. Мога да ви изпра-та на самия му връх, ако желаете.

Полковникът впери ужасен поглед във възрастния мъж.

– А сега, веднага щом ви сваля на мястото ви, незабавно ще убедите императора да се срещне с нас. Трябва да бъдете особено убедителен, полковник – освен ако, разбира се, не желаете да се превърнете в постоянен орнамент върху пръта на знамето.

Лицето на полковника все още беше пепеляво, когато изскочи от охраняваната от въоръжени пазачи врата на стаята за аудиенции с императора.

– Н-н-негово величество изрази с-с-съгласието си да се срещне с вас – изрече със заекване той.

– Знаех си, че ще се съгласи – изсумтя Белгарат.

Кал Закат бе претърпял видима промяна след последната си среща с Гарион. Бялата му ленена дреха беше омачкана и изцапана, под очите му се виждаха тъмни кръгове. Лицето му беше смъртно бледо и беше небръснат. Тялото му потрепваше конвулсивно; той изглеждаше така, сякаш няма сили да се изправи.

– Какво искате? – попита той едва чуто.

– Болен ли си? – попита го Белгарат.

– Слаба треска, струва ми се. – Закат сви рамене. – Какво е толкова важно, че ви принуди така неотложно да дойдете при мен?

– Империята ти се разпада, Закат – започна направо Белгарат. – Време е да се върнеш у дома, за да поправиш изгнилите огради.

По лицето на Закат пропълзя слаба усмивка.

– И това сигурно би било много удобно за вас, нали? – подхвърли той.

– Онова, което става в Малореа, не е удобно за никого. Разкажи му всичко, Брадор.

Мелценският бюрократ изложи нервно доклада си пред императора.

– Демони ли? – скептично каза Закат. – Я стига, Белгарат. – Нали не очакваш, че ще повярвам в това? Кажи ми честно – наистина ли мислиш, че ще побягна към Малореа и ще те оставя тук да събереш армия от Запада и да я обърнеш срещу мен, когато се върна?

Треперенето, подобно на болен от паралич човек, което Гарион бе забелязал при влизането в стаята, се бе засилило още повече. Главата на Закат се тресеше и подскачаше, от устата на императора се стичаха тънки струйки слюнка.

– Няма да ни оставиш тук, Закат – отговори му Белгарат. – Ние ще дойдем с тебе. Дори ако е истина само една десета от онова, което разказа Брадор, аз ще трябва да отида в Каранда, за да спра онзи Менга. Ако той наистина призовава демони, всички ще зарежем всичко останало, за да го спрем.

– Абсурд! – възрази Закат. Погледът му бе изгубил яснотата си, треперенето и странните му движения бяха станали толкова силни, сякаш не можеше да контролира крайниците си. – Няма да позволя на някакъв си старец да ме измами и да... – Императорът изведнъж подскочи от креслото си, нададе животински вой и стисна главата си с ръце. После се строполи на пода, а тялото му продължи да се тресе и мята неистово.

Белгарат скочи, хвана конвулсивно треперещата ръка на императора и извика:

– Бързо! Сложете нещо между зъбите му преди да си е отхапал езика!

Брадор сграбчи от близката маса сноп доклади, прегъна ги надве и ги напъха между запенените устни на императора.

– Гарион! – нареди Белгарат. – Веднага извикай Поул. Бързо!

Гарион се втурна към вратата.

– Чакай! – извика Белгарат и подуши подозрително въздуха над лицето на Закат. – Доведи и Сади! Долавям някаква особена миризма!

Гарион изхвърча от стаята, мина тичешком по коридорите покрай смаяните и уплашени служители и слуги и нахълта в стаята, където Поулгара разговаряше съвсем спокойно със Се'Недра и Велвет.

– Лельо Поул! – извика той. – Ела бързо! Закат току-що се сгромоляса на пода! – След това се обърна, изтича пак в коридора и блъсна с рамо вратата на стаята на Сади. – Имаме нужда от тебе! – изкрещя кралят на Рива на уплашения евнух. – Ела с мен.

След няколко секунди бяха пред полираната врата в предверието.

– Какво става? – попита уплашено ангаракският полковник, препречвайки пътя им.

– Вашият император е болен – каза му Гарион. – Махнете се от пътя ни! – И изблъска грубо протестиращия офицер и отвори със замах тежката врата.

Конвулсиите на Закат бяха отслабнали, ала Белгарат все още го натискаше на пода.

– Какво му е, татко? – попита Поулгара и коленичи до тях.

– Току-що имаше пристъп.

– Болестта, която кара хората губят равновесие и да падат на земята?

– Не смятам, че е това. Симптомите бяха различни. Сади, ела и помириши дъха му. Лично аз долавям някаква особена миризма.

Сади се приближи предпазливо, наведе се и подуши. След това се изправи и с пребледняло лице каза:

– Талот.

– Това някаква отрова ли е? – попита Поулгара.

Сади кимна.

– Да. При това е твърде рядко срещана.

– Имаш ли противоотрова за нея?

– Не, милейди – отговори той. – За талот няма противоотрова. Тя във всички случаи предизвиква смърт. Използва се рядко, защото действието ѝ е бавно, ала никой не може да избяга от фаталния край.

– Значи той умира? – попита Гарион и сърцето му се сви.

– Да. Конвулсиите ще отзвучат сега, но по-късно отново ще се проявят с още по-голяма сила, след това ще се проявят отново и отново. Накрая... – Сади вдигна рамене.

– Нима няма никаква надежда? – попита Поулгара.

– Въобще никаква. Единственото, което е по силите ни да сторим, е да облекчим страданията през последните дни от живота му.

Белгарат започна да ругае.

– Успокой го, Поул. Трябва да го занесем до леглото му, ала не можем да го носим, докато трепери толкова силно.

Тя кимна и постави длан върху челото на Закат. Гарион почувства лек тласък на волята ѝ и мятаният се император утихна.

Брадор, чието лице бе станало смъртно бледо, огледа всички в стаята.

– Мисля, че засега не бива да обявяваме случилото се – предупреди ги той. – Нека просто съобщим, че императорът е сполетян от леко неразположение, докато решим какво ще правим. Аз ще изпратя писмо, където трябва.

Стаята, в която занесоха изпадналия в безсъзнание Закат, беше обикновена до аскетизъм. Леглото на императора беше съвсем прост тесен креват. Единствените други мебели бяха обикновен стол и нисък шкаф. Стените бяха бели, без никакви украшения. В единия ъгъл имаше запален мангал и кофа с дървени въглища. Сади отиде в крилото, където се намираха стаите на приятелите на Гарион, и скоро се върна с червената си кутия и торбата, в която Поулгара държеше билките и лекарствата си. Двамата тихо обсъдиха положението, а Гарион и Брадор отпратиха мъжете, донесли носилката, и любопитните войници. След това Поулгара и евнухът приготвиха пълна чаша с гореща течност, която имаше остра, неприятна миризма. Сади повдигна главата на Закат и я задържа, а Поулгара внимателно започна да сипва с лъжичка лекарството в безсилните устни на императора.

Вратата безшумно се отвори и в помещението влезе даласианската лечителка Андел.

– Дойдох веднага, щом чух за случилото се – каза тя. – Тежка ли е болестта на императора?

Поулгара я погледна сериозно и тихо каза:

– Затвори вратата, Андел.

Лечителката я изгледа странно, но бързо затвори вратата.

– Значи положението наистина е сериозно, милейди?

Поулгара кимна.

– Отровили са го – каза вълшебницата. – Не желаем това да се разчуе.

– Мога ли да помогна с нещо? – попита Андел и се приближи с бързи, леки стъпки до леглото.

– Боя се, че не сте в състояние да сторите много. – каза ѝ Сади.

– Все още ли не сте му дали противоотрова?

– В този случай няма такава.

– Трябва да има. Лейди Поулгара...

Поулгара поклати тъжно глава.

– Значи не съм успяла да изпълня дълга си – изрече жената с качулката и гласът ѝ се разтрепера. Тя се отдалечи от леглото, навела глава към пода, и в същия миг Гарион долови лек шепот, който сякаш извираше от въздуха над нея – шепот, който странно как не принадлежеше на един-единствен човек. В стаята се възцари тишина, която трая дълго, след това край леглото се появи блестяща фигура. Когато сиянието изчезна, Кайрадис, превързала очите си с воал, се изправи пред тях, протегнала леко напред ръка.

– Това не бива да се случва – заяви тя с ясен, звънлив глас. – Използвай изкуството си, лейди Поулгара. Върни го към живота. Ако той загине, всичките задачи, които стоят пред нас, ще завършат с крах. Използвай цялата си мощ и ще успееш.

– Няма да мога, Кайрадис – отговори Поулгара и остави чашата на масата. – Ако някоя отрова засегне само кръвта, обикновено успявам да я пречистя, да не говоря, че Сади разполага с пълно куфарче противоотрови. Но тази отрова прониква във всички части и елементи на тялото. Тя убива не само кръвта, но и костите и всички органи. Не е възможно да я изтръгнем от него.

Блестящата фигура край леглото започна отчаяно да кърши ръце.

– Не може да стане така – изплака горко Кайрадис. – Използва ли върховното средство?

– Какво върховно средство? Универсално лекарство ли имаш предвид? Не познавам такава.

– Но то наистина съществува, лейди Поулгара. Не съм запозната нито с неговия произход, нито с неговия състав, но от няколко години долавам целебната му мощ в света.

Поулгара погледна Андел, ала лечителката поклати безпомощно глава.

– Такова средство не ми е познато, милейди.

– Мисли, Кайрадис – изрече Поулгара настойчиво. – Всяко нещо, за което успееш да се досетиш, би могло да ни насочи във върнатата посока.

Пророчицата със завързаните очи докосна леко слепоочията си с върха на пръстите си.

– Това лекарство се е появило отскоро – промърмори тя сякаш на себе си. – Възникнало е преди по-малко от двадесет години – някакво неизвестно цвете, така ми се струва. Да, някакво цвете е.

– Значи положението е съвсем безнадеждно – каза Сади. – По света

има милиони цветя. – Той се изправи, прекоси стаята и отиде при Белгарат. – Струва ми се, че трябва да се махаме оттук час по-скоро – измърмори евнухът. – Щом чуят думата „отрова“, хората веднага започват да търсят някой нийсанец наоколо – и хората, в чиято компания е той. Според мен ни грози страшна опасност.

– Идва ли ти наум нещо друго, Кайрадис? – настоя Поулгара. – Няма значение на какво разстояние оттук се намира това средство.

Пророчицата продължи да се бори, лицето и изглеждаше крайно напрегнато, умът ѝ бе потънал дълбоко в картините, открити единствено за него. Най-сетне раменете и безпомощно се отпуснаха.

– Нищо – въздъхна тя. – Видях само едно женско лице.

– Опиши го.

– Тя е висока – заговори пророчицата. – Косата ѝ е много тъмна, ала кожата ѝ е бяла като мрамор. Съпругът ѝ се занимава с коне.

– Адара! – възкликна Гарион и веднага си представи лицето на своята красива братовчедка.

Поулгара щракна с пръсти.

– Адара и нейното цвете! – След това вълшебницата се намръщи. – Преди няколко години проучих много внимателно това цвете, Кайрадис. Напълно ли си сигурна? Наистина има някои необичайни вещества в него, но не открих никакви особени медицински качества в тях – нито в техните дестилати, нито под формата на прахове.

Кайрадис се съсредоточи.

– Може ли лечението да се осъществи чрез определени аромати, лейди Поулгара?

Вълшебницата присви очи.

– Има някои лекарства, които се поемат във вид на пари – изрече несигурно тя. – Но...

– Има и отрови, които могат да бъдат използвани по този начин, лейди Поулгара. – намеси се Сади. – Парите попадат в белите дробове, а оттам в сърцето. След това кръвта ги отвежда до всички части на тялото. Има голяма вероятност това да е единственият начин за неутрализиране на талота.

Лицето на Белгарат се бе напрегнало.

– Е, Поул? – попита той.

– Струва си да опитаме, татко – отговори тя. – Имам няколко такива цветчета. Те са изсушени, ала биха могли да ни помогнат.

– Имаш ли и семена?

– Да, няколко.

– Семена ли? – възкликна Андел. – Кал Закат отдавна ще е в гроба, дори ще изминат няколко месеца, докато от семенцето израсне храст и храстът се покрие с цветове.

Старият вълшебник се засмя лукаво.

– Не е съвсем така – възрази той и намигна на Поулгара. – Понякога много ми върви с растенията. Ще ми трябва пръст... и няколко кутии или кофи, в които да я сложа.

Сади се приближи до вратата и поговори няколко мига с пазачите, които стояха пред помещението. Те се спогледаха объркано, ала кратката заповед, изречена от Андел, ги накара да се втурнат да изпълнят задачата.

– Какъв е произходът на това странно цвете, лейди Поулгара? – попита с любопитство Кайрадис. – Откъде сте така добре запозната с него?

– Гарион го направи – сви рамене Поулгара, оглеждайки замислено тясното легло на Закат. – Татко, смятам, че трябва да преместим леглото на императора далеч от стената, да го оградим с цветя от всички страни и...

– Гарион е направил цветето? – възкликна пророчицата.

Поулгара кимна утвърдително и каза разсеяно:

– Той всъщност го създаде. Мислиш ли, че тук е достатъчно топло, татко? Ще ни бъдат необходими големи, здрави цветове, ала дори най-добрите, с които разполагам, са дребнички.

– Направих всичко, което можах – възрази Гарион.

– Значи си го създал? – Гласът на Кайрадис беше изпълнен със страхопочитание. След това тя се поклони на Гарион с дълбоко уважение.

Когато кофите с полузамръзнала пръст бяха поставени около леглото на умирация император, Поулгара извади от торбата си малка кожена кесийка, взе няколко микроскопични семена и внимателно ги зася.

– Добре – рече Белгарат и нави делово ръкави. – Сега се отдръпни. – Той се наведе и докосна земята в една от кофите. – Имаше право, Пуул – измърмори вълшебникът. – Студено е малко повече, отколкото трябва. – След това се навъси и Гарион видя, че устните му едва-едва се движат. Приливът на волята му не бе никак силен, а звукът, долавящ се от него, наподобяваше шепот. Влажната земя в кофите започна да дими. – Така е по-добре – рече възрастният мъж и протегна ръцете си над тясното легло и димящите кофи с пръст. Гарион отново почувства прилива на волята му и тихия, едва доловим шепот.

Отначало не се случи почти нищо, ала след няколко мига започнаха да се появяват мънички зелени петънца, просветващи върху влажната пръст. Гарион наблюдаваше как малките листчета растат и набират сили и изведнъж си спомни къде е виждал Белгарат да прави същото вълшебство. Така ясно, сякаш се намираше на самото място, кралят на Рива си припомни в пълни подробности двора край палата на крал Кородулин във Воу Мимбре. Видя отново как вейката от ябълковото дърво, което вълшебникът Белгарат бе пхнал между две плочи на пътеката, изведнъж пораства, достигайки раменете му като доказателство за скептичния Андориг, че той наистина е древният Белгарат.

Бледите листчета постепенно станаха наситено зелени, тънките крехки вейчици и мустачета, появили се в първия миг, вече бяха пораснали и се превърнаха в ниски храсти.

– Накарай ги да се увият като лози около леглото, татко – критично каза Поулгара. – Ще има повече цветове, а на мен са ми необходими тъкмо цветчетата.

Вълшебникът въздъхна шумно и я изгледа така, че за погледа му писателите можеха да напишат няколко дебели тома.

– Добре – измърмори той накрая. – Щом искаш лози, ето ти лози!

– Нима това е прекалено много за тебе? – попита загрижено дъщеря му.

Белгарат стисна челюсти, ала не отговори нищо. Вместо това започна обилно да се поти. Дълги мустачета започнаха да се издигат и полюляват във въздуха като зелени змии, обвиняйки краката на леглото, в което лежеше императорът; след това достигнаха металната рамка с пружината и дюшека. След като се добраха до тази височина, стъбълцата сякаш престанаха да растат за миг, докато Белгарат си поемаше дъх.

– Това е по-трудно, отколкото изглежда – изрече запъхтяно той. След това отново се съсредоточи и лозите бързо покриха изцяло леглото и неподвижното тяло на Кал Закат. Не след дълго единствено лицето на императора остана открито сред зелената маса листа.

– Добре – обърна се Белгарат към растенията. – Толкова е достатъчно. Сега можете да разцъфнете.

Гарион отново почувства прилива на волята на въззрастния вълшебник и долови особен звънлив звук.

Връхчетата на безбройните вейки напъпиха, след това пъпките започнаха да се разпукуват, разкривайки вътрешността на бледолилавите си цветчета. Почти свенливо мъничките несиметрични цветове се отвориха, изпълвайки стаята с неуловим, нежен аромат. Гарион се изправи и

пое с пълни гърди приятната свежа миризма. Незнайно защо изведнъж се почувства много добре, грижите и тревогите, които го бяха притиснали през последните няколко месеца, сякаш отплуваха някъде много, много далеч.

Отпуснатото лице на Кал Закат трепна леко, след това императорът се раздвижи, пое си дъх и въздъхна дълбоко. Поулгара постави върховете на пръстите си върху врата му.

– Мисля, че цветята помагат, татко. – рече тя. – Сърцето му сега тупти по-равномерно и с по-голяма лекота, дишането му е по-ритмично и спокойно.

– Добре – отвърна Белгарат. – Щеше да ми е много неприятно, ако се окажеше, че направих това особено упражнение за нищо.

Императорът отвори очи и блестящата фигура на Кайрадис пристъпи загрижено да леглото му. Кал Закат ѝ се усмихна, когато я видя, и в отговор на бледото ѝ лице грейна плаха усмивка. След това Закат отново затвори очи и пак въздъхна. Гарион се наведе напред, за да се увери, че болният все още диша. Когато отново погледна към отсрещната страна на леглото, пророчицата от Кел беше изчезнала.

4.

През нощта от езерото задуха топъл вятър и влажният сняг, затрупал като пелена Рак Хага и околностите, се превърна в ужасна киша. Снежните парцали огъваха клоните на дърветата или се плъзгаха на тежки подгизнали преспи по сивия покрив от плочи и падаха на земята в малката градина в центъра на къщата. Гарион и Силк седяха до огъня в стаята с бледоморавите възглавнички, гледаха към градината и разговаряха тихо.

– Бихме научили много повече неща, ако успее да се свърже с Ярблек – тъкмо казваше Силк. Дребничкият драснианец отново беше облечен в перленосивия жакет и черните панталони, с които се труфеше често преди да започнат търсенето, макар че сега беше сложил само няколко от скъпите пръстени и украшения, които го караха да изглежда така натрапчиво богат.

– Той не е ли в Гар ог Надрак? – попита Гарион. Кралят на Рива също беше свалил пътните дрехи и отново бе предпочел обичайните си дрехи в синьо, украсени със сребърни нишки.

– Трудно е да се каже точно къде се намира Ярблек, Гарион. Той

никога не се задържа на едно място, но където и да отиде, докладите на нашите хора в Мал Зет, Мелцен и Мага Рен винаги се препращат лично до него. Почти е сигурно, че каквото и да е намислил Менга, то със сигурност ще наруши редовните търговски връзки. Сигурен съм, че агентите ни са събрали за него всичко, с което са се сблъскали в течение на работата си, и са го изпратили до Ярблек. Точно сега моят партньор сигурно знае повече за Менга, отколкото цялата секретна полиция на Брадор.

– Не желая да се заемам с нещо странично, Силк. Работата ни е свързана със Зандрамас, не с Менга.

– Демоните са работа на всеки човек – отвърна сериозно Силк. – Ала независимо от това какво ще бъде решението ни, ние първо трябва да се доберем до Малореа – а това означава, че трябва да убедим Закат колко сериозно е делото ни. Той въобще изслуша ли те, когато му разказа за Менга?

Гарион поклати глава.

– Не съм сигурен дали въобще разбра за какво става дума. Не се държеше съвсем нормално.

– Трябва да опитаме отново, щом се събуди – каза Силк, после по лицето му пробяга лукава усмивка. – Имал съм доста големи успехи при преговорите си с болни хора.

– Това не ти ли се струва достойно за презрение?

– Е, да, разбира се, но обикновено дава добри резултати.

Около десет сутринта Гарион и неговият приятел спряха пред стаята на императора под предлог, че желаят да разберат как се чувства. Поулгара и Сади седяха от двете страни на леглото, а Андел бе в ъгъла на стаята. Лозите, които бяха обвивали тясното легло, вече ги нямаше, но въздухът все още беше напоен с аромата на мъничките цветя. Болният Кал Закат бе подпрян на няколко възглавници, очите му бяха затворени. Котката му лежеше доволно на леглото до него и тихичко мъркаше.

– Как е? – тихо попита Гарион.

– Вече се събужда няколко пъти – отвърна Сади. – В изпращанията му все още има следи от талот, ала стават все по-малко. – Евнухът започна да върти между пръстите си едно от малките цветчета, изпълнен с любопитство. – Питам се дали тези цветя биха имали същия ефект, ако се дестилират и се използват във вид на есенция – замислено каза той. – Или във вид на розово масло. Сигурно би било много интересно човек

да носи парфюм, който би го предпазвал от всякакви възможни отрови.
– Той се навъси леко. – И дали биха действали срещу змийска отрова?

– Накарай Зит да ухапе някого и ще можеш да изпиташ действието
им на практика – предложи Силк.

– Искате ли да бъдете първият доброволец, принц Келдар?

– О, не, Сади – отклони любезното предложение Силк. – Въпреки
това ти благодаря. – Той погледна червената кутия, която лежеше отво-
рена на пода. – Впрочем змията ти затворена ли е?

– Зит спи – отвърна Сади. – Тя винаги подремва известно време
след закуска.

Гарион погледна заспалия император.

– Той ще може ли да разсъждава логично? Искам да кажа... когато
се събуди?

– Умът му се прояснява – отвърна Поулгара.

– Истерията и делириумът са някои от симптомите, причинени от
талот – продължи Сади. – Повишавашата се способност да разсъждава е
почти сигурен признак, че ще се съвземе.

– Ти ли си, Белгарион? – попита Закат почти шепнешком, без да от-
варя очи.

– Да – отговори Гарион. – Как се чувстваш?

– Слаб съм и ми се вие свят... всеки мускул на тялото ми боли като
възпален зъб. С изключение на всичко това може да се каже, че се чув-
ствам прекрасно. – Императорът отвори очи с кисела усмивка. – Какво
стана? Изглежда, напълно съм изгубил представа за изминалите
събития.

Гарион хвърли бърз поглед към Поулгара, която му кимна.

– Ти беше отровен – каза кралят на Рива на болния.

Закат изглеждаше малко изненадан.

– Значи отравата не е била достатъчно силна.

– Всъщност беше една от най-силните на света, ваше Императорско
величество – възрази меко Сади. – Досега действието ѝ винаги е причи-
нявало смърт. Без изключение.

– Значи умирам? – изрече Закат с особено задоволство. – Е, добре –
въздъхна той. – Това ще разреши много проблеми.

– Много съжалявам, ваше величество – отвърна Силк с престорено
съжаление – но мисля, че ще оцелеете. Понякога Белгарат променя ес-
тествения ход на нещата. Лош навик, който е придобил в младостта си,
но предполагам, че всеки човек има нужда от своите пороци.

Закат се усмихна едва-едва.

– Вие сте забавен дребосък, принц Келдар.

– Ала ако наистина чак толкова желаете да умрете – добави възмутително Силк, – винаги можем да събудим Зит. Тя ще ви гризне съвсем леко и това ви гарантира вечен сън, уверявам ви.

– Коя е Зит?

– Домашната любимка на Сади – една мъничка зелена змия. Тя може да се сгуши до ухото ви и няма да престане да мърка, докато не се пренесете във вечността.

Закат въздъхна и очите му отново се затвориха безсилно.

– Мисля, че трябва да го оставим да поспи – тихо каза Поулгара.

– Все още не, лейди Поулгара. – отвърна императорът. – Винаги съм се стремял да спя колкото е възможно по-малко, избягвал съм сънищата и сега те ми се струват нещо съвсем неестествено.

– Наистина трябва да спите, ваше величество – обади се Андел. – Има различни начини човек да избяга от кошмарите, а сънят е най-доброто лекарство и най-добрият лечител.

Закат въздъхна и поклати глава.

– Боя се, че не ще можеш да прогониш моите кошмари, Андел – Императорът се навъси. – Сади, дали халюцинацията е един от симптомите на отровата, която съм погълнал?

– Възможно е – призна евнухът. – Какви ужаси видяхте?

– Не бяха ужаси – отговори Закат. – Стори ми се, че видях лицето на една млада жена. Очите ѝ бяха вързани с парче плат. Особен покой ме обзема, когато видя това лице.

– В такъв случай онова, което сте видели, не е халюцинация – каза Андел.

– Кое тогава е това странно спящо дете?

– Моята господарка – гордо изрече Андел. – Лицето, което се появи край вас в най-отчаяния и тежък час от живота ви, е на Кайрадис, пророчицата от Кел. От нейното решение зависи съдбата на света – и на всички останали светове,

– Толкова смазваща отговорност да е поставена върху толкова крехки рамене – отбеляза Закат.

– Това е нейната задача – отвърна просто Андел.

Болният, изглежда, отново се унесе в дрямка, а върху устните му грейна особена усмивка. След малко очите му отново се отвориха и изглеждаха по-бдителни.

– Излекуван ли съм, Сади? – обърна се той към евнуха с бръснатата глава. – Или твоята отлична нийсанска отрова успя да свърши работата

си?

– О – отвърна замислено Сади, – все още не бих казал, че сте изцяло изцелен, ваше величество, ала мога да заявя, че в момента не ви грози непосредствена опасност.

– Добре – рече Закат твърдо и се опита да се надигне в леглото. Гарион протегна ръка да му помогне. – Все още ли не е арестуван негодникът, който направи опит да ме отрови?

Сади поклати глава.

– Доколкото зная, все още не.

– В такъв случай това ще е първата заповед, която ще издам. Започвам да усещам глад, а никак не ми се ще да премина отново през всичко това. Тази отрова често ли се среща в Ктхол Мургос?

Сади се намръщи.

– Законите на мургите забраняват употребата на отрови и упойващи вещества, ваше величество – отвърна той. – Те са, простете ми, изостанали хора. Предполагам обаче, че наемните убийци дагаши имат достъп до талот.

– Значи смяташ, че моят отровител е бил от дагашите?

Сади сви рамене.

– Повечето поръчкови убийства в Ктхол Мургос се извършват от дагаши. Те работят добре, освен това запазват пълна дискретност.

Закат замислено присви очи.

– Това означава, че в дъното на всичко стои Ургит. Услугите на дагашите струват скъпо, а Ургит има достъп до кралската съкровищница.

Силк направи гримаса и заяви:

– Не. Ургит не би направил това. Нож в гърба – това да, ала отрова – в никакъв случай.

– Откъде си толкова сигурен, Келдар?

– Познавам го – отвърна не особено убедително дребничкият драснианец. – Той наистина е слабохарактерен и малко плах, ала никога не би прибегнал до отрова. Това е недостоен начин за разчистване на сметки с политически противници.

– Принц Келдар! – възрази Сади.

– С изключение на кралство Нийса, разбира се – отстъпи Силк. – Човек наистина не бива да забравя странните ви обичаи. – Той подръпна дългия си нос. – Ще призная, че Ургит не би тъгувал прекалено дълбоко, ако някоя сутрин се събудите мъртъв – обърна се драснианецът към императора на Малореа. – Ала подобна постъпка е наистина немислима за него. Ако вашите генерали повярват, че човекът, посегнал на живота

ви, е Ургит, а продължение на десет бъдещи поколения те биха се стремили да изтрият от лицето на земята всичко, свързано с мургите. Нали?

– Предполагам, че биха постъпили точно така, да – отвърна Закат.

– Кой би имал най-голяма изгода от евентуалната ви смърт – като се има предвид, че по-голямата част от армията ви няма да се завърне в Малореа в предвидимото бъдеще? Със сигурност това не е Ургит. Повероятно така желае някой, който предпочита да има свобода на действие в Малореа. – Силк изправи рамене. – Защо не позволите на мен и на Лизел да разузнаем положението преди да се спрете твърдо на определено решение? Прекалено очебийните неща винаги ме карат да изпитвам съмнение.

– Всичко това е много добре, Келдар – прекъсна го Закат раздражено. – Ала как мога да съм сигурен, че в следващата ми гозба няма да има от същата екзотична подправка?

– Край леглото ви стои най-добрата готвачка на света – изтъкна Силк и посочи с величествен жест Поулгара. – Мога абсолютно да гарантирам, че тя няма да ви отрови. Може да ви превърне в репичка, ако я обидите, ала никога не би ви отровила.

– Добре, Силк, достатъчно говори по този въпрос – каза Поулгара.

– Просто оказвам дължимата почит към дарбите ти, Поулгара.

Погледът на вълшебницата стана суров.

– Струва ми се, че дойде време да отпътувам някъде по-далеч от тази стая – обърна се Силк към Гарион.

– Мъдро решение – измърмори кралят на Рива.

Дребният мъж се обърна и бързо излезе.

– Наистина ли е толкова добър, колкото претендира, че е? – попита любопитно Закат.

Поулгара кимна утвърдително.

– Смятам, че двамата с Лизел могат да измъкнат всяка тайна, независимо къде е скрита. На Силк това не му харесва, ала наистина са свършен екип. А сега, ваше величество, какво бихте искали за закуска?

Нещо твърде любопитно ставаше в ъгъла. По време на току-що протеклия разговор Гарион чу слабо сънливо мъркане от пръстената бутилка, в която стоеше Зит. Или малката змия изразяваше обхваналото я дълбоко задоволство, или една от особеностите на нейния вид беше да мърка по време на сън. Бременната пъстра котка на императора, привлечена от този звук, скочи от леглото и пристъпи с явно любопитство към малкия дом на Зит. Разсеяно, може би съвсем без да мисли за това, тя отговори на мъркането, носещо се от бутилката, като също замърка.

Пухкавото животно помириса пръстения съд, после предпазливо го докосна с меката си лапа. Особеният дует, състоящ се от мъркащи звуци, продължи.

След това, може би защото Сади не беше запушил здраво бутилката, а може би просто защото змията отдавна беше измислила този прост начин сама да отваря вратата на дома си, малкото влечуго избута запушалката с тъпия си нос. Двете същества продължиха да мъркат, макар че сега котката очевидно бе пламнала от любопитство. Известно време Зит не се показва, а остана свенливо у дома си, ала не престана да мърка. След това внимателно измъкна глава и изплезе раздвоения си език.

Котката подскочи на около три стъпки, надавайки уплашено, дрезгаво мяукане. Зит незабавно се върна в сигурната си къщичка, ала нито за миг не престана да мърка.

Предпазливо, но изгаряща от любопитство, котката отново се приближи към пръстената бутилка.

– Сади – каза императорът загрижено.

– Няма никаква непосредствена опасност, ваше величество – увери го евнухът. – Зит никога не хапе, когато мърка.

Малката зелена змия отново показва главата си от гърлото на бутилката. Този път котката само леко се отдръпна. След това любопитството надделя вродената ѝ ненавист към влечугите и тя бавно продължи напред, за да подуши странното създание. Все още мъркайки, Зит също издаде напред тъпия си нос. Носовите на двете животни се докоснаха, те се отдръпнаха леко едно от друго. Сега и двете мъркаха високо.

– Изумително – измърмори Сади. – Струва ми се, че се харесаха.

– Моля те, Сади – жално каза императорът. – Не зная какво мислиш ти за змията си, но аз съм много привързан към моята котка. Освен това ѝ предстои да стане майка.

– Ще поговоря с тях, ваше величество – увери го Сади. – Не съм сигурен дали ще ме послушат, ала непременно ще поприказвам с тях.

Белгарат отново се беше уединил в библиотеката и разглеждаше внимателно една голяма карта на северна Малореа.

– А, ето те и теб – рече вълшебникът, когато Гарион влезе. – Тъкмо щях да изпратя някого да те повика. Ела погледни това.

Гарион се приближи до масата.

– Какво има, дядо?

– Зандрамас е тук в Ашаба, нали? – Белгарат посочи с пръст

мястото в Карандските планини.

– Да.

– А Менга се придвижва на юг и на запад от Калида – ей тук. – Възрастният мъж отново посочи картата.

– Така казва Брандор.

– Той не ѝ позволява да навлезе в по-голямата част от континента, Гарион. Тук, в Ктхол Мургос, Зандрамас е проявила особено внимание да избягва населени местности. Нямаме никаква причина да вярваме, че ще промени подхода си, след като стигне в Малореа. Урвон ще бъде на юг от нея в Мал Яска, а пустите земи на север са практически непроходими – макар че лятото вече е почти настъпило.

– Лятото ли? О! Все забравям. – Гарион погледна картата. – Дядо, ние нямаме никаква представа къде се намира „мястото, което не съществува“. Когато Зандрамас напусне Ашаба, тя би могла да тръгне в каквато посока пожелае.

– Не мисля така, Гарион. В светлината на всичко, което се случи в Малореа – като прибавим и следния факт: на нея и е известно, че сме по следите ѝ – всичко това ме кара да смятам, че тя прави опити да се завърне в базата на своята власт в Даршива. Всичко живо по света се е надигнало срещу нея и Зандрамас има нужда от помощ.

– Ние със сигурност не представляваме особена заплаха за нея – мрачно каза Гарион. – Та ние не можем да се измъкнем от Ктхол Мургос.

– Тъкмо по този въпрос исках да разговарям с тебе. Трябва да убедиш Закат, че за нас е жизненоважно да напуснем това място и да се доберем до Малореа колкото е възможно по-скоро.

– Да го убедя?

– Просто направи каквото трябва, Гарион. Залогът е огромен.

– Но защо тъкмо аз? – изрече Гарион, без да мисли.

Белгарат го изгледа с продължителен, проницателен поглед.

– Съжалявам – измърмори Гарион. – Забрави, че го казах.

– Добре. Аз ще го направя.

Късно вечерта котката на Закат роди седем здрави котенца. Зит просто обикаляше наоколо, предупреждавайки всички да не се приближават, като надаваше зловещо съскане. Странно защо единственият човек, когото загриженото малко влечуго допускаше до новородените котенца, беше Велвет.

През следващите няколко дни Гарион не постигна почти никакви успехи, опитвайки се да насочи разговора с възстановяващия се Закат към необходимостта да се завърне в Малореа. Императорът се извиняваше със слабостта си вследствие на отравянето, но Гарион подозираше, че той просто хитрува – малореанецът очевидно имаше достатъчно енергия за обичайните си занимания и изтъкваше, че е изтощен, само когато Гарион пожелаеше да разговаря с него за пътуването му.

Вечерта на четвъртия ден кралят на Рива реши да преговаря още веднъж, преди да прибегне към по-директни методи. Той завари Закат седнал на стол до леглото си с книга в ръка. Черните кръгове под очите му бяха изчезнали, крайниците му вече не трепереха, императорът изглеждаше отпочинал и бодр.

– А, Белгарион – рече бодро той. – Прекрасно е, че се отбиваш при мен.

– Помислих си, че ще бъде добре да дойда при теб, за да те приспя и тази вечер – отвърна Гарион с преувеличен сарказъм.

– Толкова ли личи, че се преструвам? – попита Закат.

– Да. Всеки път, когато спомена думите „кораб“ и „Малореа“ в едно и също изречение, ти веднага затваряш очи. Закат, трябва да поговорим по този въпрос, защото нямаме излишно време.

Закат скри очи с длан, опитвайки се да покаже колко е уморен.

– Нека се изразя по този начин – продължи настойчиво Гарион. – Белгарат започва да проявява нетърпение. Опитвам се да запазя цивилизования тон на нашите разговори, но ако се намеси той, положението твърде бързо ще стане неприятно.

Закат отдръпна ръка от челото си и присви очи.

– Това ми звучи като заплаха, Белгарион.

– Не – възрази Гарион. – Всъщност е приятелски съвет. Ако ти желаш да останеш в Ктхол Мургос, това зависи само от теб – но ние трябва да продължим по пътя си към Малореа – и то скоро.

– Ами ако не ви позволяя?

– Да ни позволиш ли? – изсмя се Гарион. – Закат, нима не си пораснал в същия свят като всички нас? Имаш ли най-бегла представа за какво приказваш всъщност?

– Смятам, че с това разговорът ни приключва, Белгарион – изрече студено императорът, изправи се сковано и се обърна към леглото си. Както обикновено, котката остави мяукащото си потомство в средата на неговите завивки, а след това отиде в своята застлана с вълнено одеяло кутия в ъгъла. Изгубилият търпение император погледна ядосано

косматите топчици върху леглото.

– Имаш разрешението ми да се оттеглиш, Белгарион – рече през рамо той и протегна ръце към котенцата.

Зит се надигна от самия център на живата космата купчина, измери го с хладен поглед и изсъска предупредително.

– О, дано те смачкат зъбите на Торак! – изруга Закат и отдръпна ръце. – Това вече е прекалено! Веднага иди и кажи на Сади да изнесе тази проклета змия от стаята ми.

– Вече я изнася четири пъти – отвърна меко Гарион. – Тя просто идва сама. – Кралят на Рива потисна смеха си. – Може би те харесва.

– Опитваш се да бъдеш остроумен, а?

– Кой, аз ли?

– Махни веднага змията оттук!

Гарион скри ръце зад гърба си.

– Не аз, Закат. Ще отида да повикам Сади.

В коридора срещна Велвет, която се приближаваше към стаята на императора с тайнствена усмивка.

– Можеш ли да изнесеш Зит от стаята на Закат? – попита я Гарион – Тя е в леглото му заедно с котенцата.

– И сам можеш да го направиш, Белгарион – отвърна русокосото момиче. – Тя има доверие в теб.

– Не бих желал да проверявам това.

Влязоха в спалнята на императора и девойката направи реверанс и каза:

– Какво има, ваше величество?

– Можете ли да се справите с това? – попита той и посочи косматата купчина, в чиито център съскаше змията.

– Разбира се, ваше величество. – Тя се приближи към леглото и змията нервно изплези потрепващия си език. – О, я стига, Зит – скара й се русокосото момиче, вдигна полата си и започна да слага котенцата в нея. Най-накрая взе Зит и я остави сред тях. След това прекоси стаята и съвсем небрежно ги изсипа в кутията на котката. Тя отвори едно око направи място на потомството си и веднага заспа.

– Нали са много мили? – измърмори Велвет и се обърна към Закат. – О, между другото, ваше величество, Келдар и аз разбрахме кой ви е отровил.

Императорът я погледна напрегнато.

– Сигурна ли сте?

– Доколкото човек въобще може да бъде сигурен при подобни

случаи. Човек рядко намира очевидци, когато има опит за убийство с отравяне. Но този човек е бил в кухнята точно по време на покушението срещу вас, и е напуснал палата след като сте се почувствали зле. Освен това репутацията му ни е известна. – Тя се усмихна на Гарион. – Забелявал ли си, че хората винаги запомнят човек с бели очи?

– Нарадас ли? – възкликна Гарион.

– Изненадващо, нали?

– Кой е Нарадас? – попита Закат.

– Той работи за Зандрамас – отвърна Гарион и се намръщи. – Но в това няма никакъв смисъл, Велвет. Защо ѝ е притрябвало на Зандрамас да убива Закат? Нима не би искала да го има на разположение жив?

Лизел разпери ръце.

– Не зная, Белгарион – това все още не ми е известно.

– Велвет ли я нарече? – попита удивено Закат.

Девојката се усмихна и трапчинките се появиа на бузите ѝ.

– Не е ли глупаво? – Тя се засмя. – Предполагам, че прякорите са израз на привързаност. Ала въпросът, който зададе Белгарион, е напълно уместен. Можеш ли да посочиш някаква причина, поради която Зандрамас би искала да те убие?

– Не сега, ала когато я настигна, ще изтръгна от нея отговора, който ви е нужен – ще го сторя дори ако се наложи да преобърна наопак всичко в Ктхол Мургос.

– Тя не е тук – отвърна разсеяно Гарион, опитвайки се да намери разрешение на загадката. – Тя е в Ашаба – в Къщата на Торак.

Закат недоверчиво присви очи.

– Това не е ли твърде удобно за теб, Белгарион? – рече той. – Ти пристигаш и съвсем случайно някой се опитва да ме отрови. Белгарат съвсем случайно ме излекува. Келдар и Лизел също така случайно откриват кой е отровителят – той работи за Зандрамас, която отново съвсем случайно е в Ашаба – място, където вие отчаяно желаете да отидете. Тези съвпадения буквално разтърсват човешкото въображение, нали?

– Закат, започва да ми писва от теб – раздражено каза Гарион. – Ако реша, че ми трябва кораб да отида в Малореа, просто ще си взема каквото ми е необходимо. Единствено доброто ми възпитание, което дължа на лейди Поулгара, ме възпира да сторя това.

– Как мислиш, че би могъл да излезеш оттук? – попита троснато Закат.

Това беше достатъчно. Гневът, обзел Гарион, беше напълно необясним. Той бе резултатът на хиляди препятствия и отлагания, които

преследваха краля на Рива повече от година. Той протегна ръка през рамо, измъкна от ножницата меча на Желязната хватка и махна кожената покривка от дръжката му. Вдигна гигантското острие пред себе си и буквално захвърли силата на волята си към Кълбото. Мечът блесна с ослепително син пламък.

– Как ще изляза оттук ли? – извика той на изумения император. – Ще използвам ето това вместо ключ. Сега ще ти покажа как действа. – Гарион протегна ръка, насочи блестящото острие към вратата и заповяда: – Избухни!

Гневът беше прекомерно силен. Кълбото, събудено от могъщата вълна на разгневената воля, реагира прекалено неудържимо. Вратата изчезна, разцепена на безброй трески заедно с касата.

Закат се взря със зяпнала уста в коридора, разкрил се внезапно през очите му – навсякъде имаше трески и парчета.

– Божичко! – измърмори тихо Велвет.

Все още под влиянието на неудържимия си гняв, Гарион хвана ръката на зашеметения Закат и посочи с острието на меча напред.

– А сега ще отидем да поговорим с Белгарат – заяви той. – Ще вървим по коридорите, ако ми дадеш дума, че няма да викаш войниците си. В противен случай ще поемем направо през стените на къщата. Библиотеката беше в тази посока, нали? – рече той и посочи с върха на меча една от стените.

– Белгарион – скара му се Велвет. – Не се дръж така. Кал Закат беше много любезен домакин. Сигурна съм, че вече разбира какво е положението и е готов да ни сътрудничи, нали, ваше величество? – Тя се усмихна пленително на императора. – Не желаем да разгневим краля на Рива, нали? Наоколо има толкова много чупливи неща – прозорци, стени, къщи, целият град Рак Хага – и още много, много други.

Намериха Белгарат в библиотеката – четеше някакъв свитък, а до лакътя му имаше голяма халба бира.

– Открихме нещо – каза лаконично Гарион, когато влязоха.

– Така ли? И какво?

– Велвет ни съобщи, че тя и Силк са открили, че Нарадас е отровителят на Закат.

– Нарадас? – Възрастният мъж примигна. – Това се казва изненада.

– Какво е наумила тя, дядо? Имам предвид Зандрамас.

– Не съм сигурен. – Белгарат погледна Закат. – Кой ще наследи твоя трон, ако някой успее да те приспи навеки?

Закат сви рамене.

– Имам неколцина далечни братовчеди – по-голямата част от тях живеят на Мелценските острови и в Селанта. Линията на наследяване е твърде неясна.

– Може би тя има предвид тъкмо това, Белгарат – каза сериозно Велвет. – Ако в пророчеството на гролимите, което намерихме в Рак Хага, има някаква истина, тя трябва да доведе ангаракски крал на мястото на Последната среща. Послушен крал би й свършил далеч по-добра работа от Закат – тя би могла да короняса някой негов трети или четвърти братовчед, след което ще го обяви за крал. След това ще накара своите гролими да го наблюдават и да го доведат при нея, когато и потрябва.

– Възможно е – съгласи се той. – Ала вероятно тя има наум и нещо друго. Зандрамас никога досега не е действала така директно.

– Може би все пак разбирате, че нямам ни най-малка представа за какво приказвате – намеси се гневно Закат.

– Колко знае той? – обърна се Белгарат към Гарион.

– Не много, дядо.

– Добре. Може би ако научи какво всъщност става, няма да ни създава толкова трудности. – Той погледна малореанския император. – Чувал ли си някога за Мринския сборник? – попита вълшебникът.

– Чувал съм, че е написан от някакъв луд – както всички така наречени пророчества.

– Ами знаеш ли за Детето на Светлината и Детето на Мрака?

– Това е част от стандартните налудничави приказки, с които се славят истеричните гролими.

– Закат, все пак трябва да вярваш в нещо. Ще ти е много трудно да разбереш онова, което ти казваме, ако не ни вярваш.

– А пък ти ще ми позволиш ли да запазя известна част от своя скептицизъм? – прекъсна го остро императорът.

– Да, това е уместно. И така, започвам. Всичко, което ще чуеш, е твърде сложно, затова внимавай и ако не разбираш нещо – прекъсни ме.

Възрастният мъж му разкри древната история за „катастрофата“, случила се преди началото на света – за разделянето на двете съдби на вселената, двата вида възможно бъдеще за хората, за двете могъщи създания, определящи двата пътя на развитие на вселената.

– Добре – каза Закат. – Всичко дотук са стандартни теологически възгледи. Гролимите ме тъпчеха с тези безсмислици още от малко момче.

– Просто исках да започнем от неща, които са известни и на двама ни – каза вълшебникът и продължи да разказва на Закат за всички

събития от раждането на света до битката във Воу Мимбре.

– Нашата гледна точка е малко по-различна – измърмори Закат.

– Това е естествено – съгласи се Белгарат. – Добре. Между битката във Воу Мимбре и деня, когато Зедар Отстъпника открадна Кълбото, изминаха петстотин години.

– Връщането на Кълбото – поправи го Закат. – Кълбото беше вдигнато от крадеца Желязната хватка и от... – императорът замълча, ококори очи и се вгледа в окъсания възрастен мъж.

– Да – рече Белгарат. – Аз наистина бях там, Закат. И присъствах и когато Торак открадна Кълбото от моя учител преди две хиляди години.

– Наскоро боледувах, Белгарат – измърмори тихо императорът и се отпусна на един стол. – Нервите ми не са готови да понесат толкова много изненади.

Белгарат го погледна объркано.

– Техни величества имаха малко разгорещена дискусия – обясни Велвет с лъчезарна усмивка. – Крал Белгарион демонстрира пред императора някои от невероятните възможности на меча на риванските крале. Императорът беше дълбоко впечатлен, също като всички, които случайно се бяха озовали в онази част на двореца.

Белгарат хвърли хладен поглед към Гарион.

– Пак си си играл, а?

Гарион се опита да отвърне, ала не можа да измисли никакъв отговор.

– Добре, да продължим – каза енергично Белгарат. – Онова, което се случи след появата на Гарион, е съвсем нова история и сигурно си запознат с нея.

– Гарион ли? – попита Закат.

– Това е по-широко разпространената форма на името му. „Белгарион“ привлича прекалено много вниманието, нали?

– Не повече от „Белгарат“.

– Закат, нося името Белгарат повече от седем хиляди години и вече съм свикнал с него. Гарион прибави представката „Бел“ към името си преди десетина години и ушите му все още почервяват, когато някой го изрече.

Гарион се почувства леко обиден.

– Както и да е – продължи възрастният мъж. – След смъртта на Торак Гарион и Се'Недра се ожениха. Преди около година тя роди син. По това време вниманието на Гарион бе съсредоточено върху култа към Мечката. Някой се опита да убие Се'Недра и отне живота на Пазителя

на Рива.

– Чувах за това.

– Докато Гарион потушаваше бунта на култа – а той прави тези неща много твърдо и внушително, като си науми – някой се промъкна в Цитаделата на Рива и отвлече сина на Гарион – моя праправнук.

– Не! – възкликна Закат.

– О, да – продължи мрачно Белгарат. – Помислихме, че това е дело на култа, и предприехме поход към град Реон в Драсния, където бе техният щаб – ала всичко се оказа хитро замислен план. Зандрамас бе отвлекла сина на Гарион и го бе насочила по погрешна следа – към Реон. Оказа се, че водачът на култа е Харакан – един от слугите на Урвон. Да не би да разказвам прекалено бързо за тези събития – можеш ли да следиш развоя им?

Закат изглеждаше уплашен, очите му бяха широко отворени.

– Мога – отговори той и преглътна мъчително.

– Няма още много. След като разбрахме, че сме сбъркали, тръгнахме по следата на похитителката. Знаем, че Зандрамас отива в Малореа – към мястото „което вече не съществува“. Там се намира Сардионът. Трябва да я спрем или поне да пристигнем там по същото време. Кайрадис вярва, че на това място ще протече една от онези срещи между Детето на Светлината и Детето на Мрака, които започват от самото начало на времето – ала тя ще бъде последната между тях. Кайрадис трябва да избере единия от двамата и с това ще бъде сложен край на разделението на двете съдби.

– Боя се, че тук скептицизмът ми отново взема връх, Белгарат – заяви Закат. – Нали не очакваш, че ще повярвам на измислиците за борбата между двете неясни фигури, дебнещи се по света, и на твърдението ти, че ще се срещнат на онова мистериозно място, за да се вкопчат една в друга?

– Какво те кара да мислиш, че са неясни? Духовете, които са сърцевината на двете различни съдби на вселената, принуждават хората да действат като техни инструменти по времето на тези срещи. Сега например Зандрамас ще е Детето на Мрака. По-рано беше Торак – преди Гарион да го убие.

– Ами кой е Детето на Светлината?

– Мислех, че това е очевидно.

Закат се взря невярващо в светлите очи на Гарион.

– Нима това си ти?

– Така казват – отвърна Гарион.

5.

Кал Закат, всяващият ужас император на необятна Малореа, погледна първо Белгарат, след това отново Гарион и накрая спря поглед върху Велвет.

– Защо ми се струва, че губя контрол върху нещата? – попита той. – Когато дойдохте тук, бяхте повече или по-малко мои затворници. Сега в по-голяма или по-малка степен аз съм ваш пленник.

– Просто ти разказахме някои неща, които не знаеше, това е всичко – каза му Белгарат.

– Или просто ми приказвате неща, които хитро сте си измислили.

– Че защо ни е притрябвало да го правим?

– Мога да посоча няколко причини. Заради спора ще приема като истина историята за отвличането на сина на Гарион. Но нима не виждате как тя прави мотивите ви напълно прозрачни? Имате нужда от помощта ми по време на вашето търсене. Всичките мистични глупости, плюс невероятната история за родителите на Ургит – това сте измислили, за да отвличете вниманието ми от моя поход тук, в Ктхол Мургос, и за да ме измамите да се върна с вас в Малореа. Всичко, което сте казвали или правили, откакто дойдохте тук е насочено към тази цел.

– Наистина ли мислиш, че бихме постъпили по този начин? – попита го Гарион.

– Белгарион, ако аз имам син и някой го бе похитил, щях да сторя всичко възможно да го върна у дома. Съчуствам ти за положението, в което си изпаднал, но аз имам свои собствени грижи и трябва да се справя с тях тук, а не в Малореа. Съжалявам, но колкото повече мисля за това, толкова по-малко вярвам на думите ви. Не е възможно представата и оценката ми за света да бъдат толкова погрешни. Демони? Пророчества? Магии? Безсмъртен старец? Всичко това е много забавно, но не вярвам на нито една дума от него.

– Дори и на онова, което Кълбото ти показва за Ургит? – попита Гарион.

– Моля те, Белгарион, не се отнасяй към мен както към дете. – Закат сви устни в иронична усмивка. – Възможно ли е отровата вече да е пропъзляла и в разума ми? А не е ли възможно ти както безбройните шарлатани по селските панаири, да си използвал представление от мистериозни светлини, за да ме накараш да видя тъкмо онова, което си искал да видя?

– На какво вярваш, Кал Закат? – попита го Велвет.

– На онова, което мога да видя и докосна – почти на нищо друго.

– Такъв огромен скептицизъм – измърмори тя. – Значи не би приел нито едно необикновено нещо, излизащо извън рамките на всекидневния ни свят?

– Не, не мога да измисля подобно нещо. Съмнявам се във всичко.

– Дори и в особената дарба на пророците от Кел? Знаеш ли, те са документирани твърде убедително.

Императорът се намръщи.

– Да – призна той. – Това не може да се отрече.

– Как би могло да бъде документирано някое предсказание? – попита Гарион с любопитство.

– Гролимите са се опитвали да хвърлят съмнение и сянка върху пророците от Кел – отговори Закат. – Те почувствали, че най-лесният начин да го сторят, е да запишат предсказанията им и след това да изчакат какво ще се случи в бъдеще. Бюрократичната машина получила инструкции да прави подробни записи на всяка дума, изречена от тях. Досега нито едно от пророчествата на прорицателите не се е оказало невярно.

– Значи тогава вярваш, че пророците притежават способността да узнават неща за миналото, настоящето и бъдещето по начини, които ние, останалите, не бихме могли напълно да разберем?

– Добре, маркграфиньо – призна неохотно Закат. – Признавам, че пророците притежават определени умения, които досега все още не са обяснени.

– Вярваш ли, че някой от пророците би могъл да те излъже?

– Умно момиче – измърмори одобрително Белгарат.

– Не – отвърна Закат, след като помисли. – Пророците са неспособни да излъжат някого. Те са свързани с истината и тази връзка е пословична.

– Добре тогава – каза Велвет и трапчинките на бузите ѝ се размърдаха. – Ако искаш да провериш дали онова, което са ти казали, е истина, само трябва да повикаш някой прорицател и да го попиташ, нали?

– Лизел – възрази Гарион, – това би могло да отнеме седмици. Нямаме толкова време!

– О – възкликна русокосото момиче, – не мисля, че ще ни отнеме чак толкова време. Ако не бъркам, лейди Поулгара каза, че Андел призовава Кайрадис, когато Негово величество лежеше на смъртен одър. Сигурна съм, че можем да я убедим да го направи пак.

– Е, Закат – рече Белгарат. – Ще приемеш ли, че онова, което ти казва Кайрадис, е истина?

Императорът го погледна подозрително, търсейки признаци за някаква вероломна хитрост.

– Ти ме притисна в ъгъла – изрече обвинително императорът на Малореа, след това се замисли над думите на маркграфинята. – Добре, Белгарат – завърши той. – Ще призная всичко, което каже Кайрадис, за истина, ако и ти сториш същото.

– Значи се споразумяхме – заяви Белгарат. – Нека изпратим да извикат Андел и да решим въпроса.

Велвет излезе в коридора, за да поговори с един от пазачите, който вървеше неотлъчно като сянка след своя император, а Закат отпусна гръб върху облегалката на стола.

– Просто не мога да повярвам, че мисля сериозно за всичките тези невъзможни неща, за които ми разказа – рече той.

Гарион и дядо му се спогледаха за миг, след което и двамата се засмяха.

– Какво е толкова смешно?

– Просто стара семейна шега, Закат – отвърна Белгарат. – Гарион и аз обсъждаме възможните и невъзможните неща, откакто той навърши девет години. Знаеш ли, Гарион беше по-опърничав, отколкото си ти сега.

– Става по-лесно да приемеш всичко, след като отmine първият шок – добави кралят на Рива. – Също както когато плуваш в много студена вода. Щом изтръпнеш, вече не чувстваш толкова голям студ.

След малко Велвет се върна, съпроводена от Андел, която отново бе сложила качулката на главата си.

– Каза, че пророчицата от Кел е твоя господарка, нали Андел? – попита Закат.

– Да, Ваше величество.

– Можеш ли да я призовеш при нас?

– Да, мога да призова нейния образ, ваше величество, ако наистина това е необходимо и ако тя се съгласи да се появи.

– Необходимо е, Андел. Белгарат ми разказа редица неща, които трябва да бъдат потвърдени. Зная, че Кайрадис казва единствено истината. От друга страна, репутацията на Белгарат е твърде несигурна в това отношение. – И императорът хвърли лукав, поглед към въззрастния мъж.

Белгарат се засмя и му намигна.

– Ще говоря с моята господарка, ваше величество – рече Андел. – Ще я помоля да изпрати свое подобие при нас. Ако се съгласи, ще ви помоля да задавате бързо въпросите си. Усилието да преодолее половината свят я изтощава, а здравето ѝ не е цветущо. – След тези думи жената коленичи, изпълнена с благоговение, наведе глава и Гарион още веднъж чу едва доловимото мърморене на множество гласове, последвано от дълга тишина. След това се появи леко сияние и когато то се разсея, фигурата на Кайрадис се изправи пред тях.

– Ние ти благодарим за това, че пристигна, света пророчице – изрече Закат с глас, изпълнен със странно уважение. – Моите гости ми разказаха някои неща, в които не желая да повярвам, ала съм съгласен да приема за истина онова, което потвърдиш ти.

– Ще разкрия пред теб онова, което мога, Закат – отвърна тя. – Някои неща са скрити от мен, а за други все още не е дошло време да бъдат разгласени.

– Разбирам, че има ограничения, Кайрадис. Белгарион ми каза, че Ургит, кралят на мургите, не носи във вените си кръвта на Таур Ургас. Вярно ли е това?

– Вярно е – отвърна просто пророчицата. – Бащата на крал Ургит беше алорн.

– Има ли синове на Таур Ургас, които са все още живи?

– Не, Закат. Всички от кръвта на Таур Ургас загинаха преди около дванадесет години, когато последният му син беше удушен в едно мазе в Рак Госка по заповед на Оскатат, доверения адютант на крал Ургит.

Закат въздъхна и тъжно поклати глава.

– Значи всичко свърши – каза той. – Последният потомък на моя враг да издъхне незабелязан от никого в някакво тъмно мазе – да умре толкова безшумно, че дори да не успея да ликувам след смъртта му, нищо да изругая онези, които са го отмъкнали от хватката ми.

– Отмъщението е глупаво нещо, Закат.

– Това е единственият смисъл на живота ми от тридесет години. – Императорът отново въздъхна, след това изправи рамене. – Наистина ли Зандрамас е похитила сина на Белгарион?

– Да, отвлече го и сега го носи към Мястото, което вече не съществува.

– И къде се намира то?

Лицето на пророчицата стана съвсем неподвижно.

– Не мога да разкрия това пред вас – отговори накрая тя. – Само ще допълня – Сардионът също е там.

– Може ли да ми кажеш какво представлява Сардионът?

– Той е едната половина от камъка, който беше разделен на две.

– И наистина ли е толкова важен?

– В цял Ангарак няма нищо по-ценно от него. Всички гролими го знаят. Урвон би дал цялото си богатство, за да го има. Зандрамас би се отказала от боготворящите я тълпи. Менга би дал душата си за него – всъщност вече го е сторил, призовавайки демоните на помощ. Дори Агачак, йерархът на Рак Урга, би напуснал своя върховен пост, ако можеше да го притежава.

– Как е възможно да не зная нищо за толкова ценен предмет?

– Очите ти са насочени към светските дела, Закат. Сардионът не е в този свят. Ала другата половина от разделения на две камък се намира на този свят.

– Другата половина ли?

– Да. Онази, която ангараките наричат Ктраг Яска, а хората от Запада – Кълбото на Алдур. Ктраг Сардиус и Ктраг Яска са разделени на две части в мига, когато са се родили двете противоположни съдби за човечеството и света.

Лицето на Закат пребледня.

– Значи тогава всичко е вярно – изрече той с дрезгав глас.

– Всичко, Кал Закат. Всичко е вярно.

– Дори това, че Белгарион е Детето на Светлината, а Зандрамас – Детето на Мрака?

– Да, наистина е така. – Императорът понечи да й зададе още един въпрос, ала пророчицата вдигна ръка. – Времето ми е кратко, Закат, и сега трябва да разкрия нещо много по-важно пред теб. Знай, че животът ти се приближава към кръстопът, който ще реши в коя посока ще се развие съдбата ти. Остави настрана жаждата си за власт и отмъщение, както детето захвърля настрана играчките си. Върни се в Мал Зет, за да се подготвиш за своята част в срещата, която предстои да се осъществи.

– Моята част ли? – попита сепната той.

– Твоето име и твоята задача са изписани от звездите.

– И каква е моята задача?

– Ще ти я разкрия, когато станеш готов да разбереш онова, което трябва да сториш. Първо трябва да пречистиш сърцето си от скръбта и угризенията, които те преследват непрестанно.

Императорът въздъхна дълбоко, после каза:

– Не се страхувам, Кайрадис. Но онова, за което ме молиш, е невъзможно.

– В такъв случай ти със сигурност ще умреш след края на сезона. Обмисли добре онова, което ти казах, Закат, императоре на Малореа. Отново ще разговарям с тебе в бъдеще. – След това тя отново започна да сияе и изчезна.

Закат втренчи поглед в празното място, където бе стояла. Лицето му беше бледо, челюстите му – здраво стиснати.

– Е, Закат? – попита Белгарат. – Убеди ли се сега?

Императорът стана от стола и започна да крачи напред-назад.

– Това е абсолютен абсурд! – избухна накрая той.

– Зная – отвърна спокойно Белгарат. – Ала желанието да повярваш в абсурдното е признак на вярата. Може би тъкмо вярата е първата стъпка в подготовката, за която спомена Кайрадис.

– Не че не желая да повярвам, Белгарат – каза Закат със странно порепен тон. – Просто...

– Никой не е казал, че ще бъде лесно – обърна се към него възрастният мъж. – Но ти и по-рано си правил неща, които не са били никак леки, нали?

Закат отново се отпусна на стола си и се замисли.

– Защо аз? – промълви скръбно той. – Защо тъкмо аз трябва да се забърквам във всичко това?

Гарион изведнъж се разсмя.

Закат му хвърли студен поглед.

– Извинявай – каза му Гарион, – но аз започнах да изричам това „Защо тъкмо аз?“, откакто станах на четиринадесет години. Досега никой не ми е дал удовлетворителен отговор, но след известно време човек свиква с наложената му несправедливост.

– Аз не се опитвам да избягам от отговорност, Белгарион. Просто не виждам с какво бих могъл да ви помогна. Вие преследвате Зандрамас, и ти искаш да върнеш сина си и да унищожиш Сардиона. Правилно ли съм разбрал?

– Положението е малко по-сложно, отколкото си го представяш. – рече Белгарат. – Унищожаването на Сардиона ще бъде свързано с могъщи катаклизми.

– Не разбирам напълно последните ти думи. Не можеш ли просто да помахаш с ръка и да го накараш да престане да съществува? В края на краищата ти си вълшебник – поне така казват.

– Това е забранено – автоматично каза Гарион. – Не е възможно да прекратяваш съществуването на нещата. Ктучик се опита да стори това, ала унищожи себе си.

Закат се намръщи и погледна Белгарат.

– А пък аз си мислех, че ти си го убил.

– Повечето хора мислят така. – Възрастният мъж сви рамене. – Това прибавя блясък към моята репутация, затова не споря с тях. – Вълшебникът подръпна ухото си. – Смятам, че трябва да стигнем докрай в нашия разговор. Почти напълно съм сигурен, че единственият начин Сардионът да бъде унищожен е последната среща между Детето на Светлината и Детето на Мрака. – Той замълча и лицето му се напрегна. – Освен това мисля, че Кайрадис се увлече и ни каза нещо, което не възнамеряваше да разкрива пред нас. Тя спомена, че жреците гролыми отчаяно се стремят да се доберат до Сардиона и включи Менга в техния списък. Не означава ли това, че Менга също е гролим? – Вълшебникът погледна към Андел. – Твоята господарка допуска ли понякога подобни малки грешки?

– Кайрадис не би могла да допуска грешки, свети Белгарат – отвърна лечителката. – Никоя пророчица не приказва със собствения си глас. Онова, което чуваме, е гласът на видяното от нея.

– В такъв случай тя е искала да научим, че Менга е – или е бил – гролим и че причината, поради която призовава демони, е следната: иска те да му помогнат в търсенето на Сардиона. – Старият вълшебник се замисли. – Съществува още една мрачна възможност – добави той. – Може би демоните го използват, за да се доберат те до Сардиона и да го използват за свои цели. Може би затова се държат така покорно с него. Сами по себе си демоните са достатъчно противна работа, но ако Сардионът притежава същата власт както Кълбото, ние в никакъв случай не бихме желали той да попадне в ръцете им. – Белгарат се обърна към Закат. – Е?

– Какво?

– С нас ли си, или си срещу нас?

– Не поставяш ли въпроса прекалено рязко?

– Да, така е, но по този начин пестя време, а времето започва да придобива много важно значение.

– Намирам съвсем малко изгода за себе си в така създалото се положение – заяви Закат.

– Трябва да продължаваш да живееш – напомни му Гарион. – Кайрадис каза, че ще умреш преди началото на пролетта, ако не поемеш задачата, която тя ще ти постави.

Леката усмивка на Закат излъчваше меланхолия, мъртвешкото безразличие се завърна в очите му.

– Всъщност животът ми не е никак весел и се питам струва ли си да се напрягам толкова, за да го продължа, Белгарион – отвърна той.

– Не смяташ ли, че се държиш твърде детински, Закат? – рече гневно Гарион. – Тук, в Ктхол Мургос, не правиш абсолютно нищо. Няма нито капка кръв от потомците на Ургас, която би могъл да пролееш, а положението в собствения ти дом граничи с истинско бедствие. Ти какво си: крал, император, владетел, властелин, наречи го както искаш – или разглезено дете? Отказваш да отидеш в Мал Зет просто защото някой ти е казал, че трябва да го направиш. Дори плюеш презрително, когато някой те уверява, че ще умреш, ако не се завърнеш там. Това поведение е не само детинско, то е нелогично и глупаво. Аз нямам време да убеждавам някого, чийто разум го е напуснал. Е, ти можеш да останеш в Рак Хага, отдаден изцяло на старите си скърби и разочарования, докато предсказанието на Кайрадис се сбъдне. В крайна сметка защо да се грижа аз за това? Но Геран е мой син и аз ще отида в Малореа. Трябва да свърша работата си и нямам никакво време да те увещавам. – Кралят на Рива беше запазил част от мотивите си за най-накрая. – Освен това – добави той с небрежен, почти обиден тон – бездруго нямам нужда от тебе.

Закат се изправи с пламнали очи.

– Отиваш прекалено далеч! – изрева той и стовари юмрук върху масата.

– Изумително – рече саркастично Гарион. – В крайна сметка наистина си жив. Мислех си, че трябва да те настъпя по крака, за да те накарам да реагираш по някакъв начин. Добре, щом отново се събуди, хайде да се бием.

– Какво искаш да кажеш с това „да се бием“? – попита Закат, чието лице беше все още зачервено от гняв. – За какво да се бием?

– За това дали ще дойдеш с нас в Малореа, или не.

– Не бъди глупав. Разбира се, че идвам с вас. Онова, заради което ще се бием с теб, е невероятната ти липса на учтивост.

За миг Гарион се взря в него, след това внезапно се преви в прилив на неудържим смях.

Лицето на Закат беше все още червено, а юмруците му ту се свиваха, ту отново се отпуснаха. След това на лицето му се появи някак свенливо изражение и той изведнъж също започна да се смее.

Белгарат въздъхна шумно.

– Гарион – подхвана раздранено той, – предупреждавай ме, когато отново решиш да направиш като сега. Сърцето ми не е толкова здраво като навремето.

Закат избърса очите си, макар че все още продължаваше да се смее, и попита краля на Рива:

– Колко време е необходимо на теб и приятелите ти, за да пригответе багажа си за път?

– Не особено много – отвърна Гарион. – Защо?

– Изведнъж ме обхвана дълбока носталгия за Мал Зет. Сега там е пролет и черешите са покрити с цветове. Мал Зет ще хареса и на тебе, и на Се'Недра, Гарион.

Гарион не беше сигурен дали пропускът на представката „Бел“ е преднамерен, или просто е увертюра към приятелство. Ала беше съвсем сигурен, че императорът на Малореа е много по-сложна личност, отколкото си бе представял.

– Надявам се, че сега ще ме извините – каза Закат. – Ала бих искал да разговарям с Братор и да извлека още подробности за онова, което се случва в Каранда. Онзи Менга, за когото ми говори, очевидно открито подстрекава към бунт срещу короната, а аз винаги съм изпитвал силна неприязън към подобни неща.

– Мога да разбере чувствата ти по този въпрос – съгласи се любезно Гарион.

През следващите няколко дни по пътя между Рак Хага и пристанищния град Рак Ктан препусаха десетки императорски пратеници. Най-сетне една мразовита утрин, когато слънцето блестеше ярко в синьото небе и от тъмните води на езерото Хага се вдигаше гъста мъгла, тръгнаха към морския бряг. Гарион, наметнат плътно със сивата си перлерица, яздеше начело на колоната заедно със Закат, който поради някаква неизвестна причина се намираше в по-добро настроение от след първата им среща. Колоната, която ги следваше, се точеше след тях сякаш до безкрай.

– Отблъскваща гледка, нали? – рече малореанецът кисело, като погледна през рамо. – Заобиколен съм от всички страни от паразити и подмазвачи и ми се струва, че те непрекъснато се размножават като личинки в развалено месо.

– Ако наистина те притесняват толкова много, защо не ги уволниш? – попита Гарион.

– Не мога. Всички имат влиятелни роднини. Трябва много внимателно да лавирам между тях – един от тази родова групировка, който се неутрализира с друг от друга. При положение, че нито едно от

семействата не държи в ръцете си прекалено много висши длъжности, те непрестанно правят заговори един срещу друг. Така не им остава време да заговорничат срещу мен.

Слънцето пълзеше по яркосиньото зимно небе и сланата поляка се изпаряваше от дългите мъртви стръкчета трева или падаше от папратите и ниските храсти, оставяйки призрачни бели отпечатъци върху късия зелен мъх, пораснал навсякъде под тях.

Колоната спря за обяд, който беше също толкова обилен, както в Рак Хага.

– Надявам се, че беше достатъчно – отбеляза Закат, след като се нахрана.

– Вие сте прекалено разглезен, милорд – каза му Поулгара. – Бързо придвижване във влажно време и няколко дни оскъдни дажди вероятно ще сторят чудеса за вашия апетит.

Закат погледна развеселено Гарион.

– Мислех си, че само ти си такъв – отбеляза той. – Но рязката откровеност, изглежда, е отличителна черта на цялото ти семейство.

Гарион сви рамене.

– Това пести време.

– Прости ми, че казвам това, Белгарион – намеси се Сади, – но какъв ли интерес би изпитало едно безсмъртно същество към изтичащото време? – Евнухът въздъхна. – Безсмъртието сигурно кара човек да изпитва дълбока удовлетвореност – като наблюдава как враговете му оставят и умират.

– Това твърде често се надценява – каза Белгарат и отпи от пълната си халба. – Понякога изминават няколко столетия, без човек да има каквито и да било врагове. Няма какво да прави, а само наблюдава как се нижат годините.

Закат изведнъж се усмихна широко.

– Знаете ли? – обърна се той към всички. – Толкова добре не съм се чувствал от двадесет и пет години. Сякаш някой е махнал огромен товар от плещите ми.

– Това може би е под влияние на отровата – обади се дяволито Велвет. – Ако си отдъхнеш добре, това весело настроение ще отmine след месец-два.

– Маркграфинята винаги ли се държи така? – попита Закат.

– Понякога дори още по-зле – отвърна Силк.

Когато излязоха от императорската палатка, Гарион се огледа за коня си, ала не можа да го открие. След това изведнъж забеляза, че

седлото и дисагите му са сложени на друго животно – едър тъмносив жребец. Озадачен, кралят на Рива погледна към Закат, който го наблюдаваше напрегнато.

– Какво е това? – попита Гарион.

– Просто малък знак за моето дълбоко уважение към тебе, Гарион – отвърна Закат с пламнали очи. – Конят ти не беше лош, ала не отговаряше на кралския ти сан. Кралят се нуждае от царствено животно за езда. Мисля, че Кретиен ще се държи достойно при всеки случай, когато е необходима величествена церемония.

– Кретиен ли?

– Да, така се казва. Той беше гордостта на моите конюшни тук, в Ктхол Мургос. Ти нямаш ли конюшни в Рива?

Гарион се засмя.

– Моето кралство е остров, Закат. Ние се интересуваме повече от кораби, отколкото от коне. – Той погледна гордия сив жребец, който стоеше с красиво изопнат врат и едното му копито от време на време удряше леко земята. Изведнъж кралят на Рива почувства прилив на благодарност и стисна топло десницата на малореанския император. – Това е великолепен подарък, Закат.

– Разбира се, че е. Аз съм великолепен човек – или може би не си забелязал? Язди го, Гарион. Почувствай как вятърът бие лицето ти и как тътенът на копитата изпълва кръвта ти.

– Добре – отвърна Гарион, опитвайки се да овладее нетърпението си. – Може би трябва да се опознаем по-добре.

– Разбира се – засмя се Закат.

Гарион се приближи до коня и Кретиен изцвили и притисна нос към рамото му.

– Иска да тича – рече Ерионд. – Аз ще пояздя с тебе, ако нямаш нищо против.

– Добре – съгласи се Гарион. – Тогава да тръгваме.

Той хвана юздите, сложи крак на стремето и се метна на седлото. Сивият жребец полетя като вихър още преди Гарион да се нагласи както трябва.

Това беше ново преживяване. Гарион бе яздил много часове – понякога дори дни и седмици наред. Винаги се бе грижил за своите коне, както постъпва добрият сендар, ала никога не се бе привързвал към тях. За него досега конят просто си оставаше средство за придвижване от едно място на друго и никога не бе приемал самото яздене като извор на удоволствие. Но Кретиен беше нещо съвсем различно. Мускулите му се

движеха плавно и могъщо под Гарион, докато двамата се носеха през почернялата зимна трева към един заоблен хълм на около миля от колоната. Ерионд яздеше до Гарион на своя дорест жребец.

Когато стигнаха върха на хълма, Гарион беше останал без дъх, ала се смееше с истинско удоволствие. Дръпна юздите и Кретиен се закова на задните си крака и вдигна предните, нетърпелив отново да полети като вихър.

– Сега разбираш, нали? – попита Ерионд с широка усмивка.

– Да – призна Гарион. – Струва ми се, че разбирам. Чудя се как съм пропуснал това толкова години.

– Трябва да имаш нужния кон – каза Ерионд, след това го погледна косо. – Знаеш ли, вече никога няма да бъдеш същият.

– Това е много хубаво – отвърна Гарион. – Бездруго старият начин на езда взе да ми омръзва. – Той посочи поредицата ниски хълмове, очертани в небето на около левга пред тях. – Защо не се изкачим там и не погледнем какво има от другата страна?

– Защо не? – засмя се Ерионд.

И двамата се понесоха към хълмовете.

Персоналът от домакинството на императора беше добре организиран. Голяма част от него пое напред да приготви лагера за ношуване, разположен приблизително на половината път до крайбрежието. На следващата сутрин колоната тръгна рано, под все така синьото небе. Късно следобед се изкачиха на върха на висок хълм и пред погледа им се разкри необятният просторна Морето на Изтока, чиито тъмносини вълни се гонеха една друга под зимното слънце. Цяла върволица облаци с цвят, наподобяващ ръжда, скриваха далечния хоризонт. Две дузини кораби с вдигнати алени платна стояха закотвени в плиткия залив. Гарион погледна изненадано Закат.

– Още един симптом на отблъскващата показност. – Императорът сви рамене. – Заповядах тази флота да дойде от пристанището в Рак Ктан. Половината от тези кораби са тук, за да превозят моите паразити и угодници – както и останалите по-скромни хорица, които всъщност вършат цялата работа. Останалите са тук, за да ескортират наши величества с подходящата за целта помпозност. Трябва да обградиш себе си с великолепие, Гарион. В противен случай хората могат да си помислят, че кралят или императорът е честен човек.

– Този следобед проявяваш много странно чувство за хумор.

– Може би това е поредният все още запазил се симптом от онези, за които спомена Лизел. Тази нощ ще спим на борда на кораба и ще отплуваме утре на разсъмване.

Гарион кимна, докосна наведения врат на Кретиен със странно чувство на съжаление и подаде юздите на чакащия наблизо коняр.

Корабът, на който ги закараха с лодки, беше наистина разкошен. За разлика от претъпканите с вещи тесни каюти на другите плавателни съдове, на които се бе качвал Гарион, помещенията в този бяха почти толкова обширни, колкото в голяма хубава къща. Беше му необходимо известно време, докато осъзнае и си обясни тази разлика. Другите кораби бяха отделили прекалено малко пространство за каютите, защото по-голямата част от него бе предназначена за товарите. Ала единственият товар, който този кораб обичайно превозваше, беше императорът на Малореа.

Тази вечер се нахраниха с омари, сервирани в трапезария с нисък таван на борда: на плаващия палат на Закат. През последните седмици Гарион бе съсредоточил по-голямата част от вниманието си върху непредсказуемия император, затова не му оставаше време да поприказва с приятелите си. И така, когато всички заеха местата си около масата, той съвсем преднамерено седна в противоположния край, твърде отдалечен от малореанеца. С голямо облекчение кралят на Рива зае мястото си между Поулгара и Дурник, докато Се'Недра и Велвет развличаха императора с искрящи от хумор женски приказки.

– Изглеждаш уморен, Гарион – отбеляза Поулгара.

– Преживях доста голямо напрежение – отвърна той. – Ще ми се императорът да не се променя всяка минута. Всеки път, когато ми се стори, че съм разбрал шо за човек е, той се превръща в нещо друго.

– Не е добро хрумване да поставяш хората в различни категории, скъпи – посъветва го тя спокойно и докосна ръката му. – Това е първият признак за неяснота в мисленето.

– Нима от нас наистина се очаква да ядем тези неща? – попита Дурник с отвращение и посочи с върха на ножа си яркочервения омар, който се взираше в него от чинията. Щипките му бяха готови за нападение.

– Затова са сложили и специалните ножове, наподобяващи щипки – обясни Поулгара с особено мек тон. – Трябва да строшиш черупката и да извадиш месото.

Ковачът отблъсна чинията си настрани.

– Няма да ям нещо, което прилича на огромен червен бръмбар – заяви той с необичайна за него разгорещеност. – Все пак трябва наистина

да има граница за тези неща.

– Омарът е истински деликатес, Дурник – каза тя.

– Някои хора ядат и охлюви – изсумтя той.

Очите ѝ заблестяха, но вълшебницата овладя гнева си и продължи да му приказва със същия мек тон.

– Сигурна съм, че можем да ги помолим да вземат тази гозба и да ти донесат нещо друго – рече тя.

Ковачът я изгледа сърдито.

Гарион реши, че се познават достатъчно дълго, за да проявява деликатност по какъвто и да е проблем, и попита направо:

– Какво има, Дурник? Сърдит си като преследван язовец.

– Нищо ми няма! – почти му изкрещя Дурник.

Гарион започна да си обяснява някои неща. Припомни си молбата на Андел към леля Поул да се застъпи за Тот. След това погледна към другия край на масата, където седеше немият, навел очи към чинията си, сякаш се опитваше да се скрие от някого или да стане невидим. След това отново погледна към Дурник, който преднамерено не поглеждаше към своя бивш приятел.

– О – рече кралят на Рива. – Мисля, че разбирам. Леля Поул ти е казала нещо, което не си желаел да чуеш. Някой, когото си харесвал много, е направил нещо, с което те е разгневил. Казал си му някои неща, които сега ти се ще въобще да не си споменава. След това си разбрал, че той наистина не е имал друг избор, не е могъл да постъпи другояче, и че всъщност онова, което е направил, в крайна сметка е било правилно. Сега искаш отново да сте приятели, ала не знаеш как да постигнеш това. Затова се държиш така – и си толкова неучтив към леля Поул.

Отначало видът на Дурник беше съвсем окаян, после лицето му стана алено, след което пребледня.

– Не е нужно да слушам това – избухна той и се изправи.

– О, я седни, Дурник – каза Гарион. – Всички се обичаме прекалено много, за да се държим по този начин. Вместо да бъдеш толкова объркан и разгневен, защо не ни помогнеш да намерим начин да оправим всичко?

Дурник се опита да го изгледа сърдито, но накрая сведе очи.

– Държах се зле с него, Гарион – измърмори той и отново се отпусна на стола си.

– Да – съгласи се Гарион. – Така беше. Но ти постъпи така, защото не разбираше какво прави той и защо го прави. Аз също не го разбирах до вчера – когато най-сетне Закат обяви, че ще ни заведе в Мал Зет.

Кайрадис е знаела, че императорът ще постъпи така, и затова е накарала Тот да ни предаде на хората на Атеска. Тя иска да стигнем до Сардиона и да се срещнем със Зандрамас и ще уреди това да се случи. Тъкмо Тот е човекът, който прави онова, което пророчицата смята, че трябва да бъде извършено. При така стеклите се обстоятелства ние не можем да намерим по-добър приятел от него.

– Как бих могъл... Искам да кажа след начина, по който се държах с него?

– Бъди честен. Признай, че си постъпил неправилно, и се извини.

Лицето на Дурник се стегна и стана непроницаемо.

– Не е необходимо да му казваш нищо, Дурник – търпеливо каза Гарион на приятеля си. – Ти и Тот и без това разговаряте без думи. – След това кралят на Рива погледна замислено към ниския таван. – Това е кораб – отбеляза той, – а ние навлизаме в океана. А океаните са пълни с риба, нали?

Лицето на Дурник грейна в усмивка.

Ала възшебницата Поулгара въздъхна замислено.

Ковачът погледна едва ли не свенливо към противоположния край на масата.

– Как каза, че мога да отворя тази черупка, Поул? – попита той и посочи омара, който сърдито го гледаше от чинията.

Продължиха да плават на североизток и скоро оставиха зимата зад себе си. По време на пътуването прекосиха въображаемата линия, отдалечена на равни разстояния от полюсите, и навлязоха в северното полукълбо на света. Дурник и Тот, отначало съвсем свенливо, а по-късно с нарастваща увереност, подновиха приятелството си и прекарваха дните си заедно на кърмата, мамейки рибите с ярки примамки и различна стръв, която измъкваха от корабната кухня.

Настроението на Закат остана все така нехарактерно за него слънчево, макар че разговорите му с Белгарат и Поулгара бяха насочени към природата на демоните – тема, която пораждаше много малко усмивки. Най-сетне един ден, когато бяха прекарвали в морето около седмица, един слуга се приближи до Гарион и му съобщи, че императорът би искал да го види. Гарион кимна и се отправи към каютата, където обикновено Закат провеждаше аудиенциите си. Както повечето каюти на плаващия дворец, и тази беше обширна и пищно украсена. Поради широките прозорци, простиращи се по цялата дължина на кърмата,

помещението беше светло и добре проветрено. Завесите бяха от алено кадифе, а красивият малореански килим беше наситено син. Закат, облечен както винаги в обикновена бяла дреха от лен, седеше на нисък, тапициран с кожа диван, вперил поглед в белоснежните гребени на вълните и ятото бели чайки, които следваха кораба. Котката лежеше и мъркаше в скута му, а той милваше разсеяно ушите ѝ.

– Искал си да ме видиш, Закат? – каза Гарион, когато отвори вратата.

– Да. Влез, Гарион – отвърна малореанецът. – През последните няколко дни не се срещаме често. Сърдит ли си ми?

– Не съм – отвърна Гарион. – Ти беше прекалено зает, узнавайки различни неща за демоните. Аз не ги познавам толкова добре, затова не бих могъл да добавя нещо ново в разговорите ви. – Той прекоси каютата, ала по едно време спря и се наведе, за да откъсне от лявото си коляно едно от котетата.

– Те обичат да скачат по хората – усмихна се Закат.

Внезапна мисъл хрумна на Гарион и той предпазливо огледа стаята.

– Зит е тука, нали?

Закат се засмя.

– Не е. Сади измисли някакъв способ, чрез който да я държи в каютата си. – Императорът хвърли странен поглед към Гарион. – Наистина ли влечугото е толкова опасно, колкото твърди евнухът?

Гарион кимна.

– Ухапа един гролим в Рак Урга – каза той. – Умря след половин минута.

Закат потрепери.

– Не е необходимо да казваш това на Сади – рече императорът, – ала змиите не карат целия да настръхвам.

– Разговаряй със Силк. Той може да напише цяла дисертация за това колко ненавижда влечугите.

– Той е особен дребосък със сложен вътрешен свят, нали?

Гарион се усмихна.

– О, да. Животът му е изпълнен с опасности и напрежение, затова нервите му са изопнати като струните на лютня. Понякога е ексцентричен и непостоянен, но след време човек свиква с това. – Кралят на Рива изгледа критично събеседника си. – Изглеждаш особено добре – отбеляза той и седна на другия край на кожения диван. – Морският въздух сигурно ти влияе отлично.

– Всъщност, не мисля, че това се дължи на въздуха, Гарион.

Смятам, че по-скоро се обяснява с факта, че спя по осем до десет часа на нощ.

– Спиш? Ти?

– Изумително, нали? – Лицето на Закат стана изведнъж много сериозно. – Предпочитам всичко това да не стигне прекалено далеч, Гарион.

– Разбира се.

– Ургит каза ли ти какво се случи, когато бях млад?

– Да.

– Навикът ми да не спя много се формира тогава. Лице, което ми бе особено скъпо, винаги се явяваше в сънищата ми и затова сънят се превърна в истинска агония за мен.

– И това чувство не отслабна? Дори и след тридесет години?

– Ни най-малко. Непрекъснато живеех, потънал в печал, чувство за вина и угризения на съвестта. Животът ми бе посветен единствено на това да отмъстя на Таур Ургас. Сабята на Чо-Хаг ме лиши от това. Бях запланувал десетки различни видове смърт за полуделия владетел – всяка по-страшна, по-ужасяваща от предната – ала той ме измами, умирайки от рана, получена по време на битка.

– Не е така – възрази Гарион. – Смъртта му беше по-ужасна от всяка друга, която би могъл да измислиш. Разговарях с Чо-Хаг за това. Таур Ургас полудял напълно, преди да го убие Чо Хаг, но живял достатъчно дълго, за да осъзнае, че е победен. Умрял, хапейки и дращейки с нокти земята, обзет от съкрушително безсилие. Не могъл да понесе факта, че е победен.

Закат се замисли и накрая каза:

– Да. Това наистина е било ужасно за него. Мисля, че сега може би не се чувствам чак толкова разочарован.

– Ти откри, че всички потомци на Ургас са мъртви и родът му е загинал. Това помогна ли ти най-сетне да се освободиш от духа, появяващ се непрестанно в сънищата ти?

– Не, Гарион. Не мисля, че тези две неща са свързани. Просто на мястото на лицето, което виждах по-рано, сега в сънищата ми се появи ново лице.

– О, така ли?

– Да, лице, чиито очи са завързани с парче плат.

– Кайрадис? Не бих ти препоръчал да мислиш за нея по този начин.

– Не ме разбра правилно, Гарион. Тя е почти дете, ала донесе в живота ми повече мир и спокойствие, отколкото някога съм познавал. Спя непробудно като младенец и се разхождам, обзет от неудържима

еуфория, клокочеща в гърдите ми. – Императорът поклати глава. – Честно казано, не мога да се понасям такъв, но поради някаква причина не успявам да се овладяя.

Гарион погледна през прозореца, без дори да забелязва танца на слънчевата светлина по вълните, нито чайките. След това изведнъж всичко се проясни в съзнанието му и той разбра, че предположението му е абсолютно вярно.

– Ти просто си дошъл на онзи кръстопът в живота си, за който спомена Кайрадис – рече кралят на Рива. – Радостното чувство, което изпитваш, е наградата, задето си направил правилния избор.

– Награда ли? От кого?

Гарион го погледна и изведнъж неочаквано се разсмя.

– Мисля, че все още не си готов да приемеш тази информация – каза той. – Можеш ли да повярваш напук на всичките си убеждения, че именно Кайрадис те кара сега да се чувстваш толкова добре?

– Да, по някакъв необясним начин, да.

– Истината е много по-дълбока, но все пак това е добро начало. – Гарион погледна объркания мъж пред себе си и каза съвсем сериозно: – Аз и ти сме хванати заедно в нещо, над което нямаме абсолютно никакъв контрол. Мислил съм много за това по-рано, затова ще се опитам, доколкото позволяват силите ми, да облекча шока, който ти предстои да изживееш. Просто се опитай да държиш ума си отворен за особения начин, който ще ти позволява да възприемаш света по-иначе. – Кралят на Рива се замисли за миг и продължи: – Струва ми се, че ще работим заедно – поне известно време, – значи ще е по-добре да бъдем приятели. – Той протегна дясната си ръка.

Закат се засмя.

– Защо не? – отвърна той и сграбчи здраво десницата на Гарион. – Мисля, че и двамата сме полудели като Таур Ургас, ала все пак защо не? Ние сме двамата най-могъщи мъже на света. Би трябвало да бъдем смъртни врагове, а ти ми предлагаш приятелство. Е, защо не? – Той се засмя с истинска наслада.

– Ние имаме много по-опасни смъртни врагове, Закат – все така сериозно каза Гарион. – И нито всичките войници от твоите армии, нито воините от моите ще означават нещо, когато стигнем до мястото, към което сме се запътили.

– И къде се намира то, млади ми приятелю?

– Мисля, че се нарича „мястото, което вече не съществува“.

– Бях си наумил да те попитам за него. Цялата фраза е построена на

противоречие. Как е възможно да отиваш до място, което вече не съществува?

– Наистина не зная – отвърна Гарион. – Ще ти кажа, когато стигнем там.

Два дни по-късно пристигнаха в Мал Джемила, пристанище в южната част на Стара Малореа, откъдето продължиха пътешествието си на коне. Поеха на изток в лек галоп по добре поддържано шосе, прекосяващо приятна равнина, цялата свежа и зелена. Полк кавалеристи, облечени с червени туники, разчистваше пътя пред колоната. По шосето имаше станции за смяна на конете, където пътниците можеха да отпочинат и да се нахранят – не много по-различни от толнедранските ханове, осеяли пътищата на Запада – пазачите на императора бързо отстраняваха другите гости на станциите, за да освободят място за хората на Негово величество и неговите придружители.

Продължаваха с постоянна скорост напред ден след ден, и Гарион бавно започна да разбира истинското значение на думата „необятна“, с което се свързваше империята Малореа. Равнините на Алгария, които по-рано му изглеждаха безкрайни, сега сякаш просто се свиха и започнаха да му изглеждат незначителни. Заснежените върхове на Даласианските планини, издигащи се на юг, впиваха острите си зъбери в небето. Гарион скоро усети влиянието им – чувстваше се все по-малък и по-малък в това необятно пространство.

Очевидно и Се'Недра изпиташе чувството, че се смалва, и то никак не й допаднаше. Коментарите й ставаха все по-остри и по-хапливи; наблюденията й – все по-разрушителни. Според нея широките дрехи, с които се обличаха селяните по тези места, бяха груби и грозни. Никак не й допаднаше и устройството на палешниците, след които оставаха изорани цели акри земя зад търпеливо влачещите ги волове. Храната също не й харесваше. Дори водата – чиста като кристал, студена и вкусна, сякаш извираше от най-китните дъбрави на Толнедранските планини – я караше да се мръщи: била гадна.

Силк, с блеснали очи, пламнал от желание да направи някаква пакост, яздеше до малката кралица в слънчевата утрин на последния ден от пътешествието им от Мал Джемила.

– Пазете се, ваше величество – предупреди я лукаво той, когато наближиха билото на хълма, обрасъл със свежа пролетна трева, толкова красиво зелена, че приличаше на плътна зеленикава мъгла. – Първият

поглед към Мал Зет понякога ослепява непредпазливия пътешественик. Защо не прикриете едното си око с ръка – така поне ще сте сигурна, че нищо лошо няма да ви се случи и ще запазите зрението си поне отчасти.

Лицето на Се'Недра стана ледено. Тя се надигна, изпълвайки раменете върху седлото – движение, което наистина щеше да изглежда царствено, ако кралицата на Рива бе мъничко по-висока – и му каза с възможно най-повелителен тон:

– Ние никак не се чувстваме развеселени от забележката ви, принц Келдар, освен това не очакваме, че в самия край на света ще има варварски град, който би могъл да съперничи по великолепието на Тол Хонет – единствения град, действително подходящ за живота на императори в целия...

И рязко спря, дръпна юздите на коня си и ахна. Всички останали направиха същото.

Равнината пред тях се простираше не на десетки мили, а по-скоро на десетки левги и цялата бе изпълнена със сградите и покривите на Мал Зет. Улиците бяха прави като опънати до скъсване струни, постройките светеха – не защото бяха изградени от мрамор, защото целият мрамор на света не би стигнал за облицовка на този гигантски град – а с ослепителното сияние на плътния бял хоросан, който сякаш излъчваше ослепителна светлина към човешкото око. Гледката беше опияняваща.

– Не е кой знае какво – каза Закат пренебрежително. – Просто мило малко местенце, което обичаме да наричаме наш дом. – И погледна вцепененото лице на Се'Недра дяволито. – Наистина трябва да продължим напред, ваше величество. Трябва да яздим още половин ден, докато стигнем императорския палат.

ВТОРА ЧАСТ МАЛ ЗЕТ

6.

Портите на Мал Зет, също като тези на Тол Хонет, бяха широки и направени от излъскан до блясък бронз. Укрепената част от града зад градската стена беше доста по-различна от столицата на Толнедранската империя. Всички сгради си приличаха по особен начин и бяха построени толкова близо една до друга, че широките улици в градския център бяха оградени от двете страни със солидни, измазани с хоросан стени, в които се забелязваха единствено здрави сводести входове с тесни бели стълбища, водещи до плоските покриви. Тук-там хоросанът се беше напукал и оронил, разкривайки факта, че под мазилката сградите са построени от одялани греди. Дурник, който вярваше, че всички постройки трябва да бъдат изградени от камък, отбеляза този факт, без да скрива неодобрието си.

Когато навлязоха по-навътре в града, Гарион забеляза почти пълната липса на прозорци.

– Не бих желал думите ми да прозвучат като критика – обърна се той към Закат, – но не ти ли се струва, че твоят град изглежда доста еднообразен?

Закат го изгледа с любопитство.

– Всичките къщи са еднакви и по тях няма много прозорци.

– О – усмихна се Закат, – това е една от слабите страни, когато човек остави архитектурата в ръцете на военните. Те са убедени, че всичко трябва да бъде еднообразно, освен това във военните укрепления няма място за прозорци. Всяка къща има своя малка градинка, хората прекарват по-голямата част от времето си в градините – или на покривите на домовете си.

– Целият град ли е такъв? – попита Дурник.

– Не, майстор Дурник – отвърна императорът. – Тази част от града е построена за ефрейторите от армията. Улиците, запазени за офицери, са малко по-широки, а онези, където се издига жилищата на редниците и работниците, изглеждат доста по-бедно. Военните са много чувствителни по отношение на чин, ранг и звание, както и на външните белези,

характерни за тях.

След малко минаха покрай една набита жена с червендалесто лице, която се караше пронизително на мършав мъж с вид на бито куче. До тях група войници изнасяха мебели от близката къща и ги трупяха в пантовата каручка.

– Просто трябваше да отидеш и да го направиш, нали, Актас? – викаше тя. – Трябваше да се напиеш като животно и да обидиш капитана! Сега какво ще стане с нас? Цял живот се блъсках в онова жилище за редници, което приличаше повече на кочина, и очаквах да те произведат в по-висок чин. И когато най-сетне си помислих, че нещата се оправят, ти отиваш и се насмукваш и те разжалват. Сега отново си редник!

Мъжът измърмори нещо.

– Какво каза?

– Нищо, скъпа.

– Няма да ти позволя да забравиш това, Актас, хубавичко ме чуй.

– В живота на всеки човек има върхове и падения, нали? – измърмори Сади, когато се отдалечиха.

– Не мисля, че това е нещо, на което трябва да се подигравам! – рече Се'Недра с изненадваща разпаленост. – Изхвърлят тези хора от дома им, защото съпругът си е позволил миг на глупост. Не може ли някой да направи нещо?

Закат я погледна изпитателно, после кимна на един офицер с червена пелерина, който яздеше почтително край тях.

– Разбери в кое подразделение служи мъжът – нареди императорът. – След това отиди при капитана му и му съобщи, че ще приема като лична услуга, ако Актас отново придобие по-раншния си чин – при условие, че винаги е трезвен.

– Слушам, ваше величество. – Офицерът отдаде чест и се отдалечи.

– Благодаря ти, Закат – каза Се'Недра, макар и малко соннато.

– Удоволствието е изцяло мое, Се'Недра. – Той и се поклонил от седлото си, след това се засмя. – Подозирам, че бездруго съпругата на Актас ще се погрижи той да страда в достатъчна степен за неуместното си държане.

– Не се ли страхувате, че подобни актове на милосърдие могат да подронят висотата на репутацията ви, ваше величество? – попита Сади.

– Не – отвърна Закат. – Владетелят винаги трябва да се стреми да бъде непредсказуем, Сади. Така подчинените му никога няма да се чувстват спокойни и няма да се отпускат. Освен това, ако императорът от време на време проявява щедрост и милост към по-ниските чинове, това

засилва лоялността им.

– Никога ли не правиш нещо, което не е мотивирано от политиката? – попита го Гарион. Поради някаква необяснима причина лекомисленото обяснение, което Закат даде за постъпката си, го беше подразнило.

– Не мога да се досетя за такова нещо – отговори Закат. – Политиката е най-великата игра на света, Гарион, но човек трябва да я играе без никакво прекъсване, за да не изгуби силата и уменията си.

Силк се засмя.

– Аз твърдя точно същото нещо за търговията – подхвърли той. – Единствената разлика, която мога да посоча, е, че в търговията човек печели пари и по това личи колко е добър. Вие как отчитате постиженията си в политиката?

Изражението на Закат представляваше особена смесца – наполовина възбуда и веселие, наполовина абсолютна сериозност.

– Това е много просто. Келдар – отвърна той. – Ако в края на деня все още си на трона, значи си спечелил. Щом си мъртъв, значи си загубил – и всеки ден започва абсолютно нова игра.

Погледът, който му хвърли Силк, беше замислен. След миг дребничкият драснианец погледна Гарион и пръстите му леко се раздвижиха: „Трябва да говоря с тебе. Веднага.“

Гарион кимна леко, след това се наведе от седлото и опипа корема на коня.

– Какво има? – попита Закат.

– Подпругата нещо се е охлабила – отвърна Гарион и слезе от коня си. – Продължавайте напред. Ще ви настигна. Ела ми помогни, Силк.

– За какво става дума? – попита Гарион, когато императорът се отдалечи на разстояние, откъдето не можеше да ги чуе и започна да бърби с Велвет и със СеНедра.

– Бъди много внимателен с него, Гарион – прошепна дребният мъж, преструвайки се, че затыга подпругата. – Сега той мъничко се издаде пред нас. На повърхността е пълен с любезност и усмивки, ала същността му не се е променила много.

– Нима не се шегуваше?

– Ни най-малко. Беше абсолютно сериозен. Доведе всички ни в Мал Зет по причини, които въобще не са свързани с Менга нито с търсенето на Зандрамас. Бъди нащрек с него. Тази приятелска усмивка може да изчезне от лицето му без никакво предупреждение. – След това заговори по-високо: – Готово. Хайде да настигнем останалите.

Групата излезе на широк площад, заобиколен от всички страни с брезентови палатки, боядисани в различни разцветки на червеното, зеленото, синьото и жълтото. Площадът гъмжеше от търговци и граждани, всички облечени в пъстроцветни, свободно падащи дрехи, които стигаха до петите им.

– Къде живеят обикновените граждани, щом целият град е разделен на участъци, съответстващи на военните чинове? – попита Дурник.

Брадор, плешивият червендалест началник на Бюрото на вътрешните работи, който случайно яздеше в този момент до ковача, се усмихна широко и отвърна:

– Те всички имат чин и звание, майстор Дурник. Всеки го получава в съответствие с личните си качества, които пък се следят много стриктно от Бюрото за повишения на гражданите. Жилищата, местата за търговия, женитбите – всичко това се определя от чина на човека.

– Това не е ли някак прекалено контролиран процес? – попита Дурник многозначително.

– Малореанците трябва да бъдат контролирани много отблизо, майстор Дурник. – Брадор се засмя. – Ангараките се кланят по навик пред властта; мелцените изпитват дълбока вътрешна необходимост да разпределят всичко на отделни категории; карандаите са прекалено глупави, за да контролират собствената си съдба, а далите – е, всъщност никой не знае какво искат далите.

– Ние наистина не сме толкова различни от хората на Запада, Дурник – рече Закат през рамо. – В Толнедра и Сendarия тези неща се определят от икономиката. Хората се ориентират към къщи, магазини и женитби, които могат да си позволят. Ние просто подреждаме нещата в категории по ясно определени признаци. Това е всичко.

– Кажете ми, ваше величество – намеси се Сади, – как се получава така, че вашите хора са така непочтителни?

– Не те разбирам.

– Не трябва ли най-малкото да ви отдават чест, когато минавате край тях? В крайна сметка вие сте императорът на тази страна.

– Те не ме разпознават – сви рамене Закат. – Императорът е човек в алені одежди, който се вози в златна карета, носи ужасно тежка, обсирана със скъпоценни камъни корона и е съпровождан най-малко от цял полк имперски гвардейци, всеки един от които надува тържествено огромен тромпет. Аз съм просто човек в бяла ленена дреха, който минава на кон през града с неколцина приятели.

Гарион се замисли над тези думи, припомняйки си

предупреждението на Силк. Почти пълната липса на самоизтъкване и помпозност, долавяща се в изявлението на Закат, разкриваше още една страна от сложния характер на този човек. Кралят на Рива беше почти сигурен, че дори крал Фулрах, най-скромният от всички монарси на Запада, обръща по-голямо внимание на външността си и изтъква по-подчертано собствената си личност.

От двете страни на улиците зад площада се издигаха по-големи къщи от онези, край които вече бяха минали. Тук-таме се забелязваха опити за раздвижване на архитектурата и за някаква украса. Ала изглеждаше, че малореанските скулптори имаха ограничен талант и изработените от хоросан украшения, издигащи се над входа на всяка къща, изглеждаха тежки и лишени от ефирност и грация.

– Районът на сержантите – обясни лаконично Закат.

Градът сякаш продължаваше до безкрай. На равни разстояние бяха построени площи, пазари и тържища, всичките пълни с хора, облечени в ярки, свободно падащи роби, които, изглежда, бяха стандартното малореанско облекло. Когато минаха покрай последната от мъчително еднообразните къщи, навлязоха в широк пояс от дървета и морави, където множество фонтани пръскаха бляскави струи и широки алеи за разходки бяха оградени от двете страни с внимателно оформени огради от жив плет, осеяни с черешови дървета, покрити с розови цветове.

– Колко е прекрасно. – възкликна Се'Недра.

– Ние имаме и красиви неща тук, в Мал Зет – каза Закат. – Никой, дори архитектите от армията не могат да направят толкова голям град еднакво грозен във всичките му части.

– Районите, където живеят офицерите, не са толкова монотонно строги – обърна се Силк към малката кралица.

– Значи вие сте запознати с Мал Зет, ваше височество? – попита Брадър.

– Моят партньор и аз притежавахме една сграда тук – отговори Силк. – Тя по-скоро играеше ролята на изкупвателен пункт, отколкото бе място за някакъв сериозен бизнес. В Мал Зет е трудно човек да се разгърне в търговията – има прекалено много разпоредби и правилници.

– Може ли да ви попитам какъв чин ви беше отреден? – попита деликатно бюрократът, чието лице напомняше кръгла луна.

– Бяхме генерали – отвърна Силк небрежно. – Ярблек искаше да стане фелдмаршал, ала аз реших, че не си струва да пръскаме толкова много пари за толкова неразумно висок чин – просто не беше оправдано.

– Значи чиновете се продават? – попита Сади.

– В Мал Зет всичко се продава – отвърна Силк. – Животът в много отношения е почти съвсем същият, както в Тол Хонет.

– Не изцяло, Силк – отбеляза Се'Недра превзето.

– Само в най-широк смисъл, ваше величество – съгласи се бързо дребничкият драснианец. – Мал Зет никога не е бил удостоява с присъствието на божествено красивата принцеса, наследница на императора, сияеща като безценен камък, съперническа си по блясък и великолепие със самото слънце.

Тя го изгледа остро, след това му обърна гръб.

– Че какво толкова казах? – обърна се дребният мъж към Гарион с оскърбен тон.

– Хората винаги те подозират, Силк – отвърна му Гарион. – Никога не могат да са сигурни дали не им се подиграваш. Мислех, че го знаеш.

Силк въздъхна трагично и се оплака:

– Никой не ме разбира.

– О, мисля, че си им напълно ясен.

Площадите и парковете зад пояса от паркове и градини изглеждаха по-величествени, къщите бяха по-големи и се издигаха на известно разстояние една от друга. Ала все така излъчваха сковаваща еднаквост, някакво строго еднообразие, гарантиращо, че хора с един и същи чин получават абсолютно еднакви жилища.

Друга широка ивица морави и дървета се простираше зад големите къщи на генералите и търговците, които имаха равен чин с тях, а след зеленината се издигаше внушителната мраморна централна част на града, която имаше свои собствени стени и излъскани до блясък порти.

– Императорският палат – каза Закат с безразличие. – Какво сте направили ей там? – обърна се той към Брадор и посочи дълга редица високи сгради, издигащи се недалеч от южната стена на вътрешния град.

Брадор се изкашля деликатно.

– Това са кабинетите на бюрократичната прослойка, ваше величество. Дадохте разрешение да ги построим точно преди битката в Тул Марду.

Закат сви устни и подхвърли:

– Не очаквах толкова мащабни строежи.

– Ние сме твърде много, ваше величество – обясни Брадор. – И ни се стори, че ще постигнем по-голяма хармония, ако всяко бюро разполага със своя собствена сграда. – Бюрократът изглеждаше така, сякаш

искаше да се извини за някакво провинение. – Наистина имахме нужда от това пространство – обясни той на Сади, сякаш се оправдаваше. – Бяхме натъпкани в едни и същи помещения заедно с военните. Много често хора от различни бюра трябваше да работят в един и същи кабинет. А сега може да се работи много по-ефективно, нали?

– Бих предпочел да не ме въвличате в този спор, ваша милост – отвърна Сади.

– Просто се опитвах да се възползвам от експертните знания на ваша милост по отношение управлението на държавата.

– Палатът на Салмисра в известна степен е уникален – каза Сади. – Ние обичаме да сме наблъскани по много хора на едно място. Това ни дава по-голяма възможност да се шпионираме, да се убиваме и интригантстваме, както и да осъществяваме останалите нормални функции на управлението.

Когато се приближиха до портите на императорския комплекс, Гарион с немалка изненада забеляза, че дебелите бронзови порти са украсени с тънък слой ковано злато и сендарското му наследство, изразяващо се в крайна пестеливост, се разтрепери при мисълта за подобна неоправдана разточителност. Ала Се'Недра огледа безценните порти с неприкрито желание да стане тяхна притежателка.

– Не би могла да ги преместиш оттук – каза Силк.

– Какво? – попита тя разсеяно.

– Портите. Прекалено са тежки, за да ги открадне човек.

– Млъкни, Силк – прекъсна го тя, без да му обръща особено внимание, а погледът ѝ продължаваше да оценява позлатените порти.

Дребничкият драснианец започна да се смее гръмогласно и кралицата го изгледа, като опасно присви очи.

– Струва ми се, ме ще се върна назад, за да проверя какво задържа Белгарат – подхвърли Силк.

– Да, добре ще е – каза тя, след това погледна Гарион, който се опитваше да прикрие широката си усмивка. – Нещо смешно?

– О, нищо, скъпа – бързо отвърна той. – Просто се наслаждавам на града.

Пазачите на портите нямаха нито излъскани доспехи, нито пера на шлемовете като церемониалната стража в Тол Хонет. Всички носеха блестящи ризници върху обичайните червени туники, широки панталони, пъхнати във високите до коленете ботуши, червени наметала и остри конусовидни шлемове и изглеждаха съвсем като войници на бойното поле. Те посрещнаха Кал Закат с рязко изречени военни поздрави и

когато императорът мина през позлатените порти, гръмнаха фанфари.

– Винаги съм ненавиждал това – каза доверително владетелят на Малореа на Гарион. – Тези звуци дразнят слуха ми.

– Аз пък се дразня от хората, които вървят след мен, надявайки се, че ще поискам нещо – призна му Гарион.

– Това понякога е удобно.

– Понякога – съгласи се Гарион. – Ала престана да бъде удобно, когато един от тях хвърли нож, опитвайки се да го забие в гърба ми.

– Наистина ли? Мислех си, че твоите хора буквално се прекланят пред теб.

– Това беше недоразумение. Младият мъж и аз разговаряхме по този въпрос и той ми обеща да на го прави повече.

– И това беше всичко? – възкликна изумено Закат. – Не го ли екзекутира?

– Не, разбира се. След като се разбрахме, той се оказа извънредно лоялен. – Гарион въздъхна тъжно. – Убиха го в Тул Марду.

– Съжалявам, Гарион – рече Закат. – Всички загубихме приятели в Тул Марду.

Мраморните сгради в императорския комплекс бяха истинска плетеница от противоречиви архитектурни стилове, вариращи от строго практични конструкции до пищно украсени здания. Незнайно защо това напомни на Гарион за огромния дворец на крал Анхег във Вал Алорн, който много му приличаше на зайчарник. Макар че палатът на Закат не се състоеше от една-единствена постройка, всички отделни крила бяха свързани чрез алеи за разходки и галерии, преминаващи през подобни на паркове площи, осяяни със статуи и мраморни беседки.

Закат ги поведе по объркващия лабиринт към центъра на комплекса, където величествено се издигаше огромен дворец, говорещ със своята несравнима пищност и височина, че той е ядрото на властта в необятна Малореа.

– Резиденцията на Калат обединителя – обяви императорът с покрътителна ирония.

– Не е ли всичко прекалено претрупано? – попита язвително Се'Недра.

– Разбира се, че е – отговори малореанецът. – Ала тази показност е абсолютно необходима. Калат е трябвало да демонстрира пред останалите генерали, че той стои по-високо от тях, а в Мал Зет рангът се отразява чрез жилището на съответния човек. Калат е бил негодник от висока класа, узурпатор, човек без почти никакъв личен чар, затова е

трябвало да наложи превъзходството си чрез други средства.

– Как да не обожаваш политиката, нали? – обърна се Велвет към Се'Недра. – Това е единствената област, където егото на човек може да се отдаде на любимите си играчки без никакви ограничения – е, поне докато издържи съкровищницата.

Закат се засмя.

– Би трябвало да ви предложи пост в правителството на империята, маркграфиня Лизел – каза той. – Мисля, че ни е необходим придворен хулител – човек, който просто спуква балоните на прекомерно надутото ни самочувствие.

– О, много ви благодаря, ваше величество – отвърна тя с усмивка. – Ако ги нямаше ангажиментите ми към семейния бизнес, дори бих си помислила да приема подобен пост. Работата ми изглежда доста приятна.

Малореанецът въздъхна с престорено съжаление.

– О, къде бяхте, когато си търсех невеста?

– По всяка вероятност в бебешката люлка, ваше величество – отвърна невинно русокосата девойка.

Той потрепера.

– Това изказване не бе особено мило от ваша страна. – В гласа му се промъкнаха обвинителни нотки.

– Да – съгласи се Велвет. – Ала въпреки това е истина – добави цинично тя.

Закат отново се изсмя, погледна Поулгара и заяви:

– Ще я открадна от вас, милейди.

– За да бъде личен шут на император Кал Закат? – попита Лизел. Сега лицето ѝ не изглеждаше никак весело. – За да ви развличам с находчиви забележки? О, не. Не мисля така. В характера ми има и друга страна, която според мен никак няма да ви хареса. Всички мислят, че съм пеперуда с прозрачни меки криле, ала пеперудата има и отровно жило – както вече неколцина откриха. За жалост едва когато вече беше прекалено късно.

– Дръж се прилично, скъпа – измърмори ѝ Поулгара. – И не издавай тайни от занаята си в мигове, когато самолюбие то ти е поласкано.

Закат погледна вълшебницата, ала не каза нищо, а скочи от седлото и трима коняри веднага се втурнаха към него, за да вземат юздите от ръцете му.

– Моля, елате с мен – обърна се той към Гарион и останалите. – Бих желал да ви разведа из двореца. – След това хвърли лукав поглед към Велвет. – Надявам се, че маркграфинята ще ми прости, ако споделя

гордостта на всеки собственик от жилището му – независимо от това колко скромно е то.

Тя се засмя и в гласа ѝ зазвъняха хиляди златни звънчета.

Гарион слезе от седлото, потупа с обич гордия врат на Кретиен и почувства почти осезаема болка, когато подаде юздите на очакващия наблизно коняр.

Влязоха в палата през широки позлатени врати и се озоваха в сво-деста ротонда, твърде подобна на тази в двореца на императора в Тол Хонет, макар че в малореанския вариант на помещението липсваха мраморните бюстове, които караха входа към покоите на Варана да изглежда като мавзолей. Десетки официални лица, военни и цивилни, очакваха своя император, всеки стиснал сноп особено важни документи в ръка.

Закат погледна към тях и въздъхна.

– Боя се, че ще трябва да отложим тържествената обиколка на комплекса – заяви той. – Сигурен съм, че бездруго ви се ще да се изкъпете и да се преоблечете – а може би и да отдъхнете малко, преди да започнем обичайните в такива случаи формалности. Брадор, би ли завел нашите гости до определените за тях стаи? Освен това се разпореди да им приготвят лек обяд.

– Разбира се, ваше величество.

– Мисля, че източното крило е особено приятно. Далече е от цялата суматоха, причинявана от тичащи насам-натам чиновници.

– Тъкмо това си мислех, ваше величество.

Закат се усмихна на гостите и каза:

– Тази вечер ще вечеряме заедно. – След това се усмихна иронично. – Интимна малка вечеря с не повече от двеста-триста специално поканени. – Той погледна нервните официални лица, струпани наоколо, и направи кисела гримаса. – В такъв случай ви казвам довиждане до довечера.

Брадор ги поведе по отекващи мраморни коридори, претъпкани със слуги и дребни служители.

– Голяма сграда – отбеляза Белгарат, след като вървяха, без да спират, може би десет минути. Възрастният мъж почти не бе говорил, от-както влязоха в града, просто яздеше, изпаднал в обичайната си дрямка, макар Гарион да бе сигурен, че почти нищо не убягва от очите на дядо му.

– Да – съгласи се Брадор. – Император Калат е имал грандиозни идеи.

Белгарат изсумтя.

– Това е често срещана мания сред владетелите. Мисля, че е свързана с чувството им за несигурност.

– Каж ми, Брадор – намеси се Силк. – Стори ми се някой да казва, че тайната полиция на империята е под командването на ръководеното от тебе бюро. Така ли е?

Брадор кимна и на лицето му се появи пренебрежителна усмивка.

– Това е една от многото мои отговорности, принц Келдар. Трябва да зная какво става в империята, за да успявам да контролирам нещата. Тъкмо затова се наложи да организирам скромна разузнавателна служба – ала тя въобще не би могла да се сравнява с размаха и мащабите на онази в двореца на кралица Порен.

– Тя ще се разрасне с времето – увери го Велвет. – Неизвестно защо служби от подобен род винаги се разрастват.

Източното крило на двореца беше разположено малко встрани от останалите сгради и имаше красив вътрешен двор с екзотични разцъфнали дървета, пораснали край гладкото като огледало езеро в центъра му. Подобни на скъпоценни камъни пойни птички прехвърчаха от цвят на цвят.

Очите на Поулгара светнаха, щом Брадор отвори вратите на стайте, където щяха да отседнат тя и Дурник. Точно зад сводестия вход, отвеждащ до главната всекидневна, имаше голяма мраморна вана, издълбана в гладкия под. От нея се вдигаха мънички кълбета пара.

– О, богове! – възкликна вълшебницата. – Най-сетне!

– Просто се опитай да не заспиш във водата, Поул – рече й Белгарат.

– Разбира се, че няма, татко – съгласи се разсеяно тя, без да откъсва изпълнения си с нескрито възхищение поглед от димящата вана.

– Наистина ли банята е толкова важна, Поул? – попита я той.

– Да, татко – отвърна тя. – Наистина е така.

– Според мен това са си чисто и просто неразумни предразсъдъци срещу мръсотията. – Старият вълшебник се засмя. – Самият аз винаги съм бил привърженик на мръсотията.

– Това е съвсем очевидно – отбеляза дъщеря му, след това замълча за миг и добави: – Ако случайно, Стари вълко – очите й го проследиха критично, докато старият вълшебник излизаше от стаята – и в твоите покои има вана, ти също би трябвало да я използваш.

– Аз ли?

– Ти направо миришеш зле, татко.

– Не, Поул – поправи я той. – Аз воня. Ти миришеш зле.

– Както и да е. Върви да се измиеш, татко. – Тя вече разсеяно сваляше обувките си.

– Най-дългият период, през който не съм се къпал нито веднъж, е само десет години.

– Да, татко – отвърна му тя. – Зная. Много добре зная. А сега – продължи тя с изключително делови тон, – ако ме извините... – И много решително започна да разкопчава копчетата на роклята си.

Покоите, в които заведоха Се'Недра и Гарион, бяха дори по-пищни от онези, където настанаха Дурник и Поулгара. Гарион се разходи из десетината обширни стаи, разглеждайки мебелите, а Се'Недра се насочи директно към ваната. Очите ѝ гледаха водата мечтателно, а дрехите ѝ падаха една след друга на пода, докато тя пристъпваше с малки грациозни стъпки към водата. В миналото Гарион често изпадаше в шок от склонността на съпругата си да показва голотата си съвсем непреднамерено. Лично той нямаше нищо против бялата кожа на Се'Недра. Онова, което го тревожеше се заключаваше в следното: малката кралица, изглежда, не обръщаше никакво внимание на факта, че понякога е съвсем неблагоприятно да показва голотата си пред чужди погледи. Кралят на Рива още потрепваше при спомена за деня, когато той и посланикът на Сендария бяха влезли в кралските покои в Рива. Тъкмо в този момент Се'Недра пробваше някакво ново бельо, което бе получила от шивача си същата сутрин, и съвсем спокойно попита какво е мнението на посланика за различните къдрави дантелки, демонстрирайки подред всеки модел пред слисания му поглед. Посланикът, мъж на около седемдесет години, уравновесен благородник, типичен представител на трезвия сендарски характер, за десет минути преживя повече трусове и шокове, отколкото през целия си досегашен съзнателен живот, и следващото послание, което изпрати до крал Фулрах, беше жална молба владетелят да го освободи от заемания пост.

– Се'Недра, няма ли поне да затвориш вратата след себе си? – попита я Гарион, докато малката кралица опитваше температурата на водата, докосвайки я предпазливо с палеца на крака си.

– Ако я затворя, ще ни е много трудно да разговаряме, Гарион – изтъкна с непоклатима логика тя. – Знаеш, че никак не обичам да крещя.

– О, така ли?

– Бъди мил – подхвърли Се'Недра на съпруга си и с доволна въздишка се потопи във водата. След това започна с любопитство да отваря и да помирисва кристалните шишенца, подредени от едната страна на ваната. Гарион предположи, че съдържат подобрани ароматни соли.

Малката кралица веднага затвори с явно неодобрение една-две от стъклените. Други щедро изля във ваната, а с някои се намаза на различни места по тялото.

– Ами ако някой влезе? – попита я многозначително Гарион. – Някое официално лице, пратеник или слуга – какво ще правиш тогава?

– Е, и какво от това?

Гарион я изгледа със зяпнала уста.

– Гарион, скъпи – продължи кралицата със същия въсещаващо поучителен тон. – Ако домакините ни не желяеха да използваме ваната, нямаше да я подготвят, нали?

Колкото и да се старяеше, Гарион не успя да намери отговор на този въпрос.

Се'Недра отпусна глава във водата и косите ѝ се пръснаха като ветрило по повърхността, обкръжавайки лицето ѝ като ореол.

– Искаш ли да ми изтриеш гърба? – попита го тя.

След около час и след прекрасния обяд, сервиран от блестящо подготвени слуги, при тях се отби Силк. Дребничкият драсниански крадец също се беше изкъпал и се бе преоблякъл. Сега носеше перленосивия си жакет, който му придаваше безукорна елегантност, и буквално навсякъде по него искряха скъпоценни камъни. Късата му рядка брада бе красиво подстригана, а около него се долавяше слаб аромат на екзотичен парфюм.

– Човек трябва да изглежда добре на такова място – заяви той в отговор на въпросителния поглед на Гарион. – Всеки трябва да се представи по максимално добрия начин, попадайки в някаква съвсем нова ситуация.

– Разбира се – сухо отвърна Гарион.

– Белгарат ме помоли да се отбия при вас – продължи дребният мъж. – На горния етаж има едно голямо помещение. Там се събираме на военен съвет.

– Защо пък точно „военен“?

– Изразих се метафорично, разбира се.

– О, разбира се.

Стаята на горния етаж, разположена непосредствено до края на голямото мраморно стълбище, по което Силк изведе Гарион и Се'Недра, беше наистина просторна. В нея имаше подобно на трон кресло на платформа, разположена край срещуположната на входа стена. Гарион огледа пищените мебели и тежките алени завеси и попита:

– Това не е тронна зала, нали?

– Не е – отвърна Силк. – Поне не е официалната церемониална зала на Кал Закат. Построили са я тук, така че всяка кралска особа, посещаваща двореца, да се чувства като у дома си. Някои крале стават нервни, щом около тях няма помещение с официален вид, където биха могли да си играят.

– О, така ли?

Белгарат седна на блестящо полираната маса. Беше с два различни ботуша, но пък косата и брадата му бяха леко влажни – доказателство, че въпреки обявеното от него безразличие към ваната е спазил инструкциите на Поулгара. Поулгара и Дурник разговаряха тихо, Ерионд и Тот стояха недалеч от тях. Велвет и Сади гледаха през прозореца към строгата, прекрасно поддържана градина, разположена на изток от огромния палат на Закат.

– Добре – подхвана старият вълшебник. Ето, вече всички се събрахме. Мисля, че трябва да поговорим.

„Не бих казал нищо конкретно в тази обстановка – казаха пръстите на Силк, използвайки тайния драсниански език. – Почти съм сигурен, че тук има шпиони.“

Белгарат погледна срещуположната стена и присви клепащи, търсейки прикрити пролуки, откъдето бе възможно да ги наблюдават нежелани свидетели, след това изсумтя и хвърли поглед към Поулгара.

– Аз ще се погрижа за това, татко – измърмори тя. Погледът ѝ стана далечен, замислен и Гарион долови познатия тласък на волята ѝ. След миг вълшебницата кимна и вдигна три пръста, събрани в едно. След това се съсредоточи, качеството на тласъка се промени, превърна се в бавна, лениво течаща вода. Миг по-късно тя се изправи и освободи волята си.

– Сега всичко е наред – осведоми ги спокойно вълшебницата. – Всички вече заспаха.

– Това беше много умело направено, Поул – изрече Дурник с възхищение.

– Благодаря ти, скъпи. – Тя се усмихна и отпусна ръка на рамото му.

Белгарат се наведе напред и каза сериозно:

– Това е още едно нещо, което не бива да забравяме. По всяка вероятност ще ни наблюдават през цялото време, докато сме в Мал Зет, затова бъдете внимателни. Закат е скептик и не бихме могли да знаем доколко вярва на онова, което приказва. Напълно възможно е да е решил нещо съвсем друго за нас. Точно сега има нужда от помощта ни, за да се

справи с Менга, ала все още не е решил да изостави напълно своя поход в Ктхол Мургос. Може би ще поиска ние да доведем алорните и някои други народи и да ги въвлечем във войната на негова страна. Освен това има проблеми с Урвон и Зандрамас. Нямаме време да бъдем въвлечени в лабиринта на вътрешните политически противоречие на Малореа. Ала в момента повече или по-малко ние сме в неговата власт, затова нека бъдем внимателни.

– Можем да си тръгнем оттук по всяко време, когато пожелаем – уверено каза Дурник.

– Бих предпочел да не постъпваме по този начин, освен ако абсолютно нямаме друг избор – отговори възрастният мъж. – Закат е човек, който лесно може да избухне и да стане твърде неприятен. Аз пък никак не желая да се промъквам навсякъде из Малореа, преследван по петите от войниците му. Това би ни отнело прекалено много време, пък е и много опасно. Ще бъда много по-щастлив, ако успеем да напуснем Мал Зет с благословията му – или поне с неговото съгласие.

– Искам да стигна в Ашаба преди Зандрамас да има време отново да избяга – настоя Гарион.

– Аз също, Гарион – отвърна дядо му. – Ала ние не знаем какво прави тя там, затова не ни е известно и колко време ще остане.

– Тя търси нещо, татко – каза Поулгара. – Видях това в ума ѝ, когато я хванах преди време в Рак Хага.

Старият вълшебник погледна замислено дъщеря си.

– Можеш ли да разбереш какво е то, Поул?

Тя поклати глава.

– Не съвсем точно. Струва ми се, че е някаква информация. Зандрамас не може да продължи нататък, докато не я намери. Това успях да измъкна от мислите ѝ.

– Каквото и да търси Зандрамас, то е скрито добре – рече възрастният мъж. – Белдин и аз преобърнахме всичко в Ашаба след битката във Воу Мимбре, ала не открихме нищо необичайно – ако приемаш идеята, че Къщата на Торак може въобще да бъде описана с думата „обичайна“.

– Можем ли да сме сигурни, че тя все още е там с моето бебе? – попита Се'Недра напрегнато.

– Не, скъпа – отговори ѝ Поулгара. – Тя предварително е взела мерки да скрие ума си от мен. Всъщност е много добра в това.

– Дори ако Зандрамас напусне Ашаба, Кълбото ще може отново да открие следите ѝ – рече Белгарат. – Твърде е възможно все още да не е намерила онова, което търси. Това, без съмнение, я заставя да остане в

Ашаба. Ако го намери, няма да ни е трудно да я проследим.

– Значи продължаваме към Ашаба? – попита Сади. – Онова, което искам да разбера, е следното: нима загрижеността ни за Менга е само хитрост, за да се доберем в Малореа?

– Мисля, че ми е необходима повече информация, преди да взема някакво решение по този въпрос. Положението в северна Каранда наистина е сериозно, но нека не изпускате от поглед факта, че първата ни цел е Зандрамас, а пък тя е в Ашаба. Преди да реша каквото и да било, трябва да узная повече какво всъщност става тук, в Малореа.

– Това е в моята област – веднага изяви готовност Силк.

– И в моята – добави Велвет.

– Аз също бих могъл да помогна – отбеляза Сади с лека усмивка и след това се навъси. – А сега сериозно, Белгарат. Не мисля, че ще успеем да убедим лесно Кал Закат да ви позволи да си тръгнете – независимо от факта, че на пръв поглед той изглежда толкова сърдечен и благосклонно настроен.

Възрастният мъж кимна мрачно.

– В крайна сметка може да се окаже тъкмо така – съгласи се той. След това погледна Силк, Велвет и Сади и ги предупреди: – Бъдете внимателни. Не позволявайте инстинктите ви да заемат мястото на разума. Аз се нуждая от информация, ала не бъркайте в гнездото на осите, за да ми я доставите. – Той погледна красноречиво Силк. – Надявам се, че се изразих ясно. Не усложнявайте нещата просто защото това ви доставя удоволствие.

– Имай ми доверие, Белгарат – отвърна Силк с любезна усмивка.

– Разбира се, че ти има доверие, Келдар – обърна се Велвет към дребничкия драснианец, за да му вдъхне увереност.

Белгарат огледа своята импровизирана шпионска мрежа, поклати глава и измърмори:

– Защо имам чувството, че ще съжалявам за това?

– Аз ще ги държа под око, Белгарат – обеща Сади.

– Разбира се, но кой ще държи под око теб?

7.

Вечерта Гарион и приятелите му бяха ескортирани с подчертана церемониалност по отекващите коридори в палата на Закат и бяха въведени в банкетна зала, която изглеждаше обширна като площад за

провеждане на тържествени паради. В залата се слизаше по широко стълбище, украсено от двете страни с внушителни разклонени полилеи. Войници, облечени с красиви ливреи, бяха готови да свирят тържествена заря при появата на гостите. Стълбището очевидно бе построено да улеснява пищните приеми. Появата на всеки новопристигнал се обявяваше със звънки фанфари. Един сивокос церемониалмайстор извикваше името на госта с плътен звучен глас. Той изглеждаше толкова слаб, сякаш усилието цял живот да произнася имената на знатните особи бе изсмукало всичките му сили и го бе превърнало в сянка.

Гарион и приятелите му изчакаха в едно малко предверие, докато церемониалмайсторът обяви последния от местните величия. Натрапчиво шумният шеф на протокола, дребен мелцен с подстригана по особено сложен начин кафява брада, пожела приятелите да се подредят по ранг, ала трудностите при определянето на точните звания на членовете на малката група го объркаха тотално. Той положи неимоверни усилия, опитвайки се с всички сили и огромно мъжество да определи дали вълшебникът има по-висш чин от краля или от Нейно величество принцесата, наследница на императора. Най-сетне Гарион реши въпроса, извеждайки Се'Недра на площадката в края на стълбището.

– Техни кралски величества крал Белгарион и кралица Се'Недра от Рива – издекламира величествено церемониалмайсторът и фанфарите гръмнаха.

Гарион, облечен изцяло в синьо, стиснал ръката на своята кралица във великолепна бяла рокля, спря за миг на мраморната площадка, давайки възможност на пъстрата тълпа в залата да ги огледа добре. Всъщност тази драматична пауза не беше изцяло негова идея. Се'Недра бе забила нокти в ръката му в желязна хватка и бе изсъскала:

– Застани неподвижно!

Изглежда, че и Закат имаше склонност към известно театралничене – изумената тишина, възцарила се в залата, след като обявиха имената на гостите, недвусмислено сочеше, че императорът е заповядал самоличността им да бъде запазена в строга тайна до този момент. Гарион беше достатъчно честен пред себе си, за да признае, че сепнатият шепот сред блестящо облечената тълпа наистина му доставя удоволствие.

Кралят на Рива започна да се спуска по стълбището, ала се почувства така, сякаш някой го възпира с юзда като неспокоен кон.

– Не тичай! – изкомандва Се'Недра. Макар че го произнесе едва чуто, думите и бяха непоколебими.

– Тичам ли? – възрази той. – Че аз се движа едва-едва.

– Прави го още по-бавно тогава, Гарион.

В този миг той откри, че съпругата му притежава наистина изумителен талант – можеше да приказва, без да движи устните си! Усмивката ѝ беше блага, макар и някак възвишена, а същевременно от нея се лееха цял поток команди, произнесени с възможно най-тихия глас на света.

Бръмчащият шепот, изпълнил банкетната зала, след като вестителят обяви имената им, се смени с почитателна тишина, когато двамата стигнаха до долния край на стълбището. От този миг насетне огромна вълна от поклони и реверанси се разля из тълпата, докато кралят и кралицата на Рива се движеха по покритата с меки килими пътека, водеща до леко издигната платформа. Върху нея беше поставена масата, запазена за императора и неговите специални гости – както от страната, така и пристигналите от чужбина.

Самият Закат, облечен в обичайната си бяла дреха, ала поради тържествения случай сложил на главата си златна диадема, майсторски изкована във формата на венец от красиви листа, стана от стола си и отиде да ги посрещне. По този начин избегна неловкия момент, когато двама мъже с еднакъв ранг се срещат на публично място.

– Толкова мило от твоя страна, че идваш да ме навестиш, скъпа – каза той, хвана ръката на Се'Недра и я целуна. В този миг приличаше на провинциален земевладелец или дребен благородник, който поздравява приятелите си от близката околност.

– Толкова е мило от твоя страна, че ни покани – отвърна тя с капризна усмивка.

– Как си, Гарион? – каза малореанецът и му подаде ръка, продължавайки да говори най-приятелски.

– Поносимо, Закат – отвърна Гарион, поемайки репликата от своя домакин. Щом Закат искаше да играе, Гарион чувстваше, че трябва да му покаже, че и той може да играе.

– Заповядайте на масата – каза Закат. – Можем да си побъбрим, докато изчакаме да дойдат останалите.

– Разбира се – съгласи се Гарион преднамерено небрежно.

Когато най-сетне се озоваха на столовете си, любопитството му надделя.

– Защо играем ролята на стари приятели? – обърна се той към Закат, докато приближаваше стола на Се'Недра към масата. – Този случай е прекалено официален, за да си приказваме за времето и да си задаваме въпроси за здравето. Не си ли съгласен с мен?

– Това действа обърквашо на благородниците – отвърна самоуверено Закат. – Никога не прави онова, което очакват от теб, Гарион. Намекнахме, че сме стари приятели, и това разгорещи любопитството им до краен предел. Сега хората, които смятат, че знаят всичко, ще се чувстват по-малко сигурни в себе си. – Императорът се усмихна на Се'Недра – Тази вечер си абсолютно ослепителна, скъпа.

Се'Недра засия и погледна дяволито към Гарион.

– Защо не си водиш бележки как трябва да се държиш, скъпи? – предложи му тя. – Можеш да научиш толкова много неща от Негово величество. – Малката кралица отново се обърна към Закат. – Толкова е любезно от твоя страна – възкликна тя, – ала косата ми е истинска катастрофа. – Изразът ѝ беше едва ли не трагичен, докато докосваше с връхчетата на пръстите блестящите си къдрици. Всъщност косата ѝ беше великолепна част от нея беше оформена като мъничка корона от плитчици, в които бяха вплетени бисери, буен водопад от къдрици се спускаше под короната и се разливаше с изумителен блясък върху лявото ѝ рамо.

Докато малореанският император и кралицата на Рива си разменяха любезности, останалите приятели на Гарион бяха представени в залата от вестителя. Силк и Велвет предизвикаха истинско оживление – той, облечен в жакета, покрит като истинска броня със скъпоценни камъни, а тя – в рокля от бледолилав брокат.

Се'Недра въздъхна завистливо.

– Ще ми се и аз да можех да нося този цвят – измърмори тя.

– Можеш да носиш който цвят пожелаеш, Се'Недра – рече Гарион.

– Нима нямаш никакво чувство за различните багри, Гарион? Да не си далтонист? Момиче с червена коса не може да облече дреха в бледолилаво.

– Ако това те притеснява, бих могъл веднага да променя цвета на косата ти. Стига да искаш.

– Само да си посмял! – изрече задъхано тя, протягайки ръце към баърнените къдрици на рамото си, сякаш искаше да ги защити.

– Това беше най-обикновено предложение, скъпа.

Церемониалмайсторът, застанал на горната площадка на стълбището, обяви появата на Сади, Ерионд и Тот като група; очевидно му беше много трудно да се справи с факта, че нито момчето, нито гигантът нямат никакъв ранг, който би могъл да оповести пред благородниците. Ала следващото представяне изпълни гласа му със страхопочитание, а крайниците му започнаха буквално да се тресат от напрежение.

– Нейно благородие херцогинята на Ерат – изрече тържествено той. – Вълшебницата лейди Поулгара. – Тишината, възцарила се в залата, бе изпълнена с изумление. – И господин Дурник от Сендария – добави мъжът. – Човекът, който има два живота.

Поулгара, и ковачът се спуснаха по стълбището, обгърнати в плътна, невероятна тишина.

Поклоните и реверансите, които удостоиха легендарната двойка, бяха дълбоки като коленичене пред олтар. Поулгара, облечена в обичайната си синя рокля, украсена със сребърни нишки, премина гордо през залата, излъчвайки бляскаво величие на истинска императрица. Върху лицето ѝ грейше тайнствена усмивка, прочутият бял кичур над челото ѝ искреше под светлината на свещите, докато тя и Дурник се приближаваха към платформата.

Междувременно на площадката в края на стълбището церемониалмайсторът се бе отдръпнал сепнато при появата на следващия гост. Очите му бяха изскочили от орбитите, а лицето му бе бледо като платно.

– Просто го кажи – чу Гарион гласа на дядо си. – Почти съм сигурен, че са чували името ми.

Церемониалмайсторът пристъпи към мраморния парапет.

– Ваше величество – изрече той, запъвайки се на всяка сричка – дами и господа, беше ми оказана неочакваната чест да ви представя вълшебника Белгарат.

Уплашени въздишки се разнесоха в цялата зала, когато възрастният мъж, облечен в сива риза с качулка от мека вълна, започна да слиза по стълбите, без да се опитва да изглежда особено – не се стремеше нито да заеме някакви изпълнени с достойнство пози, нито да крачи с величав походка. Събраните в огромното помещение малореански благородници се отдръпваха по-далеч от него, докато той се приближаваше към масата, където останалите вече се бяха присъединили към Закат.

Ала някъде по средата на пътя до императорската платформа една русокоса мелценска девойка, облечена в рокля с ниско изрязано деколте, привлече погледа на вълшебника. Младата жена стоеше неподвижно, изпълнена със страхопочитание, неспособна да направи реверанс, изпаднала в невъзможност да направи каквото и да било движение, докато най-известният мъж в целия свят идваше все по-близо до нея. Белгарат спря и я огледа съвсем бавно и преднамерено, отбелязвайки с удоволствие колко много от тялото ѝ е останало непокрито от роклята. Хитра усмивка плъзна по лицето му, сивите му очи светнаха по възмутителен начин и той каза:

– Хубава рокля.

Лицето на девойката се обля в пламтяща червенина.

Белгарат се засмя, протегна ръка и я щипна по бузата.

– И хубаво момиче – добави той.

– Татко – намеси се твърдо Поулгара.

– Идвам, Поул. – Той се разсмя и продължи по килима към масата.

Хубавото мелценско момиче го изпрати с поглед, отворило широко очи и притиснало бузата си с ръка.

– Не е ли отвратителен? – измърмори Се'Недра.

– Той просто си е такъв, скъпа – възрази Гарион. – Не се преструва, че е различен. Не е необходимо да го прави.

На тържеството бяха сервирани гозби, за които Гарион не можеше да измисли име. Освен това имаше специалитети, които въобще не знаеше как да изяде. Едно ястие с ориз, което наглед му се стори съвсем невинно, всъщност бе обилно поръсено с толкова лютиви подправки, че след като го опита, кралят на Рива трескаво посегна към чашата си с вода, а от очите му бликнаха сълзи.

– Белар, Мара и Недра! – изруга Дурник, останал без дъх. Чувствайки, че се задушаваше, той също затърси пипнешком каната с водата. Доколкото Гарион си спомняше, това беше първият път от години, когато ковачът си позволяваше такива изблици. Но пък го правеше изненадващо добре.

– Наистина леко пикантно ястие – направи коментар Сади и продължи спокойно да яде ужасната гозба.

– Как можеш да преглъщаш това? – попита изумено Гарион.

Сади се усмихна.

– Забравяш, че съм свикнал често да ми поднасят разни отрови, Белгарион. Обикновено отровните подправки правят езика непробиваемо корав и покриват гърлото с истинска броня.

Закат наблюдаваше реакциите им и очевидно му беше твърде забавно.

– Би трябвало да ви предупредя – извини се той. – Тази гозба е от областта Гандахар. По време на дъждовния сезон местните хора там се забавляват, като опитват да подпалят истински огънове в стомасите на своите ближни. Повечето от тях са ловци на слонове и се гордеят с храбростта си.

Към средата на празненството Братор, облечен в кафяви одежди, се насочи към дългата императорска маса.

– Ако ваше величество няма нищо против – заговори той,

навеждайки се така, че Гарион да може да чува думите му сред гълчава-та от смях и оживени разговори – няколко души са изпълнени с огромно желание и нетърпение да се срещнат с вас.

Гарион кимна учтиво, макар че вътрешно потрепера при мисълта за предстоящото. Бе имал редица подобни преживявания и му бе известно колко продължителни и досадни са. Началникът на Бюрото на вътрешните работи го поведе през облечените с пъстри и ярки одежди празнуващи благородници, като от време на време спираше и разменяше поздрав с различни официални служители, чиито ранг беше еднакъв с неговия, след което ги представяше на Гарион. Гарион стисна зъби и се подготви да изтърпи героично час-два, изпълнени с невероятна скука. Закръгленият плешив Брадор обаче се оказа много забавна компания. Макар и на пръв поглед да въвличаше Гарион в лековати разговори, всъщност той му предоставяше пълна, сбита и точна – и често твърде многозначителна – информация за хората.

– Ще разговаряме с кралчето на Палиа – измърмори той, когато се приближиха към група мъже с високи конусовидни филцови шапки. Дрехите им бяха направени от кожа, боядисана в неприятно зелен цвят, който внушаваше мисъл за болести и лекарства. – Той е подмилкващ се блюдолизец, лъжец и страхливец. Човек не бива да му се доверява в никакъв случай.

– А, здравей, Брадор – обърна се към мелцена един от мъжете с филцовите шапки с присилена сърдечност.

– Ваше величество – отвърна Брадор с поклон. – Имам честта да ви представя Негово кралско величество Белгарион от Рива. – Той се обърна към Гарион. – Ваше величество, това е Негово величество Уорасин, крал на Палиа.

– Ваше величество – възкликна Уорасин и се поклони непохватно. Имаше тясно лице, осеяно с белези от шарка, близко разположени очи и отпуснати устни. Гарион забеляза, че ръцете му не са особено чисти.

– Ваша величество – отвърна Гарион с едва доловима нотка на откуждение.

– Тъкмо разправях на членовете на моя двор – по-скоро бих повярвал, че слънцето ще изгрее от север, отколкото че Върховният господар на Запада ще се появи в Мал Зет.

– Светът е пълен с изненади.

– Кълна се в брадата на Торак, вие сте прав, Белгарион – нали нямате нищо напротив да ви наричам Белгарион, ваше величество?

– Торак нямаше брада – поправи го лаконично Гарион.

– Какво?

– Торак нямаше брада. Поне не видях косми по лицето му, когато се срещнах с него.

– Когато сте се срещнали с... – Изведнъж очите на Уорасин се развориха широко. – Значи ми казвате, че всички онези истории за случилото се в Ктхол Мишрак са наистина верни? – възкликна той останал без дъх.

– Не съм сигурен, ваше величество – отвърна Гарион. – Все още не съм чувал всичките истории. За мен беше абсолютно удоволствие да се запозная с вас, приятелю – добави той и потупа по рамото дребния крал, който изглеждаше не на себе си от изумление. В този миг Гарион осъзнаваше, че проявява преувеличена показност на приятелските си чувства към своя нов познат. – Какъв срам, че нямаме повече време да си поговорим. Идваш ли, Брадор? – Той кимна на краля на Палиа, обърна се и отведе мелцена по-далеч от групата мъже с конусообразните шапки.

– Вие наистина сте много изкусен, Белгарион – промърмори Брадор. – Много повече, отколкото си въобразявах, вземайки предвид... – Той се поколеба.

– Вземайки предвид факта, че изглеждам като неук провинциален наивник? – подсказа му Гарион.

– Не зная дали бих се изразил точно по този начин.

– Защо не? – Гарион сви рамене. – Истината е такава, нали? Уорасин обаче съвсем очевидно се стремеше да насочи разговора към нещо. Към какво?

– Всъщност всичко е съвсем просто – отговори Брадор. – Той отбелязва близостта ви с Кал Закат в настоящия момент. Цялата власт в Малореа зависи от близките връзки с трона, а човекът, който може да прошепне нещо в ухото на императора, разполага с наистина уникално положение. Тъкмо сега Уорасин има граничен спор с принц-регента на Делчин и вероятно иска да каже добра дума за него пред нашия владетел. – Развеселен, Брадор изгледа краля на Рива. – Сега сте в такова положение, че бихте могли да спечелите един милион с един замах, разбирате ли?

Гарион се засмя.

– Не бих могъл да го отнеса със себе си, Брадор. Веднъж посетих съкровищницата на Рива и зная колко тежи един милион. Кой е следващият?

– Началникът на Бюрото по търговия – абсолютно безпринципно магаре. Като повечето началници на бюра.

Гарион се усмихна.

– А той какво иска?

Брадор замислено подръпна меката част на ухото си.

– Не съм съвсем сигурен. Бях известно време извън страната. Васка е коварен тип, затова бъдете внимателен с него.

– Винаги съм внимателен, Брадор.

Барон Васка, началникът на Бюрото за търговията, беше плешив и сбръчкан. Носеше кафява роба, която, изглежда, беше нещо като униформено облекло за представителите на бюрокрацията. Златната верига с медальона на неговата служба сякаш беше прекалено тежка за врата му. Макар че на пръв поглед баронът изглеждаше възрастен и безсилен, очите му гледаха остро и проникателно като на лешояд.

– А, ваше величество – подхвана той след официалното представяне. – Толкова се радвам, че най-сетне успях да се срещна с вас.

– Удоволствието е изцяло мое, барон Васка – отговори учтиво Гарион.

Тримата побъбриха известно време, ала Гарион не успя да открие в думите на благородника нищо, което да изглежда дори най-малко извън обичайните условия.

– Забелязах, че принц Келдар от Драсния е член на вашата свита – каза накрая баронът.

– Ние сме стари приятели. Значи се познавате с Келдар, бароне?

– Срещали сме се няколко пъти по повод на редица търговски сделки – при издаването на обичайните разрешителни, свързани с малки парични подаръци, нали разбирате. Ала в повечето случаи той се стреми да избягва всякакви контакти с представителите на властите.

– Забелязвал съм тази негова склонност – рече Гарион.

– Бях сигурен, че е така. Не бих искал да ви задържа повече, ваше величество. Мнозина от присъстващите тук изгарят от нетърпение да се срещнат с вас, а пък аз не искам да ме обвинят, че монополизирам времето ви. Скоро отново би трябвало да си поприказваме. – Баронът се обърна към началника на Бюрото на вътрешните работи. – Много мило от твоя страна, че ме представи на краля, скъпи Брадор.

– О, няма за какво да ми благодарите, скъпи ми бароне – отвърна Брадор, хвана Гарион под ръка и двамата се отдалечиха от Васка.

– Всъщност за какво беше всичко това? – попита Гарион.

– Не съм сигурен, нали казах – отговори Брадор. – Ала независимо какво е искал да получи, със сигурност го е получил.

– В действителност ние не си казахме съвсем нищо.

– Зная, и тъкмо това ме тревожи. Мисля, че ще поставя стария си приятел Васка под наблюдение. Той успя да събуди любопитството ми.

През следващите два часа Гарион се запозна с още двама крале на миниатюрни кралства, два пъти повече облечени в строги одежди бюрократи, цял рояк надути благородници и техните дами. Много от тях, разбира се, искаха единствено да бъдат забелязани, че разговарят с него, така че по-късно да могат да заявят с небрежен високомерен тон: „Онзи ден си поговорих с Белгарион и той ми каза, че...“ Други изтъкваха напористо факта, че в бъдеще обезателно ще е необходимо да проведат разговор на четири очи с краля на Рива. Неколцина дори се опитаха да си уредят срещи с него в конкретен ден и час.

Най-сетне Велвет дойде да отърве Гарион от всичко това. Той тъкмо бе попаднал в плен на кралското семейство Пелдан: мъжът беше нисък и дебел дребосък с яркожълт тюрбан, а кискащата се самодоволно негова съпруга – между впрочем твърде мършава дама – беше облечена в розова рокля, която беше в смразяващ дъха контраст с оранжевата ѝ коса. Двете кралски особи бяха придружени от трите си дечурлига, които непрекъснато хленчеха и се биеха.

– Ваше величество – каза Велвет и направи реверанс. – Съпругата ви моли за разрешение да се оттегли от тържеството.

Гарион я погледна с дълбока благодарност.

– В такъв случай веднага трябва да отида при нея – бързо каза той, след това се обърна към кралските особи. – Надявам се, че ще ме извините.

– Разбира се, Белгарион – отвърна състрадателно дребният крал. – И моля ви, предайте нашите поздрави на прекрасната си съпруга – добави неговата кралица.

Хлапетата от кралското потомство продължиха да вият с пълно гърло и да се ритат с истинско настървение.

– Изглеждаш твърде измъчен – измърмори Велвет, докато отвеждаше Гарион.

– Бих могъл да те целуна от благодарност.

– Е, това е наистина интересно хрумване.

Гарион хвърли недоволен поглед през рамо и измърмори:

– Би трябвало да удавят трите си малки чудовища и вместо тях да отглеждат цяла глутница кученца.

– По-добре прасенца – поправи го тя.

Кралят на Рива я изгледа въпросително.

– Е, поне биха могли да продават бекона – обясни русокосото

момиче. – Така усилията по отглеждането не биха отишли съвсем на вятъра.

– Се'Недра наистина ли се чувства зле?

– Не, разбира се. Просто направи нужния брой завоевания, които бе запланувала за тази вечер. Това е всичко. Иска да си запази още няколко за в бъдеще. Дойде време да се оттегли по величествен начин от тържеството, изоставяйки цели пълчища разочаровани обожатели, които са копнеели да се срещнат с нея. Те естествено ще се почувстват смазани от отчаяние.

– Това е твърде странна гледна точка, струва ми се.

Русокосата девойка се засмя с обич и хвана Гарион под ръка.

– Ако си жена, гледната точка си е съвсем, ама съвсем нормална.

На следващата сутрин, скоро след закуска, Гарион и Белгарт бяха повикани на среща със Закат и Брадор в личния кабинет на императора. Помещението беше обширно и удобно, навсякъде край стените бяха поставени книги и географски карти, имаше красиво тапицирани кресла, разположени около няколко ниски масички. Денят беше топъл и прозрачните бяха отворени, позволявайки на наситения с аромат на цъфнали дръвчета пролетен вятър да люлее тежките завеси.

– Добро утро, господа – поздрави ги Закат. – Надявам се, че сте спали добре.

– Да, наистина, след като успях да измъкна Се'Недра от водата – отвърна със смях Гарион. – Струва ми се, че ваната е прекалено удобна. Няма да повярвате, но вчера тя се къпа три пъти!

– През лятото в Мал Зет е много горещо и прашно – рече Закат. – Баните правят живота поносим.

– А как стига водата до тях? – попита Гарион с любопитство. – Не видях никой да носи кофи по коридорите:

– Водата идва по тръби, прокарани под пода – отговори императорът. – Занаятчията, разработил тази система, е възнаграден с благородническата титла барон.

– Надявам се, че няма да имаш нищо против, ако откраднем тази идея. Дурник вече прави скици на баните.

– Според мен всичко това е нездравословно – заяви Белгарт. – Човек трябва да се къпе навън – със студена вода. Глезотиите само правят хората по-болнави. – Вълшебникът погледна Закат. – Сигурен съм, че не си ни повикал, за да обсъдим философските аспекти на къпането, нали?

– Не и ако наистина не го желаяш, Белгарат – отвърна Закат и се надигна в креслото си. – Сега, след като имахте възможност да си отдохнете от пътуването, мисля, че вече е време да се заловим за работа. Хората на Брадор вече му изпратиха докладите си и той е готов да ни запознае със своята оценка на положението в Каранда. Говори, Брадор.

– Да, ваше величество. – Пълният плешив мелцен стана от креслото си и прекоси кабинета, приближавайки до много голяма карта на малореанския континент, окачена на стената. Картата беше красиво изпъстрена със сини езера и реки, зелени равнини, тъмно-зелени гори и кафяви планини, чиито върхове бяха боядисани в бяло с цвета на снега. Вместо с обикновени точки, градовете бяха изобразени с картини на сгради и укрепления. Гарион отбеляза, че системата от пътища в Малореа е почти толкова добре развита, както тази в Толнедра.

Брадор се изкашля, за да прочисти гърлото си, бори се няколко секунди с едно от свирепите котета на Закат, за да вземе дългата показалка, и започна изложението си:

– Както ви докладвах в Рак Хага – подхвана той, – мъж на име Менга преди около половин година излязъл от необятната гора на север от езеро Каранда. – Началникът на Бюрото на вътрешните работи почука с показалката изображението на широкия пояс дървета, простиращи се от Карандската планинска верига до планината Замад. – Знаем много, много малко за живота на този Менга.

– Това не е съвсем вярно – възрази Белгарат. – Кайрадис ни разкри, че е жрец гролим – или е бил такъв в миналото. Това ни дава възможност да си направим определени заключения.

– С интерес очаквам да чуя какво ще ни разкажеш – рече Закат.

Белгарат се огледа с полупритворени клепачи, задържайки поглед върху няколкото пълни кристални кани, след това огледа и полираните чаши, поставени на един бюфет в отсрещния край на кабинета.

– Имаш ли нещо против? – попита той и посочи каните. – Мисля по-добре, когато държа чаша.

– Налей си – отговори му Закат.

Възрастният мъж стана, отиде до бюфета и напълни чаша с рубинено-ночервено вино.

– Ти искаш ли, Гарион? – попита той, вдигайки каната в ръка.

– Не дядо, благодаря.

Белгарат сложи кристалния капак върху каната и закричи по синия килим.

– Добре – започна той. – Известно ни е, че боготворенето на

демоните се е запазило в дебрите на Каранда, въпреки че жреците гроими са се опитали да унищожат тази религия, когато карандите са били принудени да приемат Торак за свой бог през второто хилядолетие. Освен това знаем, че самият Менга е бил жрец. Ако гролимите тук, в Малореа, са реагирали по същия начин като колегите си в Ктхол Мургос, след като са узнали за смъртта на Торак, можем да предположим следното: че са били изцяло деморализирани. Фактът, че Урвон е прекарал няколко години, ровейки в библиотеките, опитвайки се да намери пророчества, които биха оправдали запазването на църквата в предишния ѝ вид, е твърде красноречиво доказателство, че той е бил изправен пред пълно отчаяние. – Вълшебникът замълча и отпи от виното. – Не е лошо – рече той с одобрение на Закат. – Въобще не е лошо!

– Благодаря.

– И така – продължи възрастният мъж. – Религиозното отчаяние поражда редица различни реакции. Някои хора полудяват. Други се отдават на различни видове разврат и разгулен живот, трети отказват да признаят истината и се опитват да запазят старите форми, непроменени. Но има и някои, макар и малцина, които живеят, търсейки нова религия – тя е обикновено пълната противоположност на онази, в която са вярвали по-рано. Тъй като църквата на гролимите в Каранда е полагала огромни усилия стотици години наред, стремейки се да изкорени боготворенето на демоните, значи е напълно логично неколцина от отчаяните жреци да потърсят нови господари-демони с надеждата, че ще научат тайните им. Не забравяйте, че ако човек е в състояние да контролира демон, той има значителна власт в ръцете си; а жаждата за власт винаги е била сърцевината на мисленето у гролимите.

– Дотук всичко съвпада, древни – призна Братор.

– И аз мисля така. Добре, нека сега продължим. Торак е мъртъв и Менга изведнъж открива, че теологическата основа, върху която е свикнал да изгражда мислите си, изведнъж е отнета от живота му. Вероятно е изживял период, правейки всички онези неща, които са забранени на жреците – пиянство, разврат, разгулен живот и така нататък. Ала когато човек прекаля с всичко това, в крайна сметка всяко удоволствие става неудовлетворително и създава чувството за празнота. След известно време дори развратът става нещо досадно.

– Леля Поул би се изненадала, ако те чуе да казваш това – отбеляза Гарион.

– Задръж тази информация за себе си – посъветва го Белгарат: – Споровете ни за моите лоши навици са основата на нашите добри

отношения. – Вълшебникът отново посърбна от виното. – Наистина е великолепно – заяви той и вдигна чашата пред очите си, за да се възхити на цвета на течността, огряна от слънчевата светлина. – И ето, една сутрин Менга се събужда със смазващо главоболие, усещайки отвратителен вкус на киснало в устата си. В стомаха му гори истинска клада, която никаква вода не може да угаси. Всъщност няма нищо, което би го изкушило да продължава да живее. Може би дори е опрял меч за принасяне на жертви пред олтара в гърдите си, изпълнен с непреодолимо желание да сложи край на безцелния си живот.

– Нима размислите ти не отиват прекалено далеч? – попита Закат.

Белгарат се изсмя.

– В миналото съм бил професионален разказвач на интересни истории – извини се той. – Не мога да се сдържа, когато описвам нещо забележително, и винаги добавям няколко допълнителни краски от себе си за по-голяма убедителност. Добре – може и да не е помислял за самоубийство, но може и да го е направил. Мисълта ми е, че този Менга е достигнал абсолютното дъно и нямало накъде повече да пропада. Тъкмо тогава му хрумва идеята за демоните. Призоваването на демони е почти толкова опасно, колкото заплахата, надвиснала над живота на първия пехотинец, покатерил се по стълба към бойниците на вражеското укрепление по време на атака, ала Менга не е имал какво да губи. И така, той отива в гъстите гори, намира някакъв карандаски магьосник и по някакъв начин го убеждава да го обучи на своето изкуство – ако сте съгласни да използвате думата „изкуство“ за подобно нещо. Необходими са му дванадесет години, за да се запознае с всичките тайни на занаята.

– Откъде ви хрумна точно цифрата дванадесет? – попита Брادر.

Белгарат вдигна рамене.

– От смъртта на Торак изминаха около четиринадесет години. Нито един нормален човек не може да прекалява с разврата и разгулния живот повече от две години, без да си навлече някаква сериозна болест. Затова по всяка вероятност преди около дванадесет години Менга е отишъл да търси магьосник, способен да го научи на магьосническия занаят. След като научава всички тайни, Менга убива учителя си и...

– Почакай малко – възрази Закат. – Че защо да убива учителя си?

– Учителят е знаел прекалено много за него, при това е бил в състояние да призовава демони и да ги праща срещу отказалия се от религията си бивш гролим. Освен това отношенията между учител и ученик налагат доживотна робия от страна на ученика, която се налага насилствено чрез клетва. Менга не би могъл да напусне своя учител, докато

старият магьосник не се раздели с живота.

– Откъде знаеш толкова големи подробности за всичко това, Белгарат? – попита Закат.

– Преминах през всички тези перипетии преди няколко хиляди години при мориндимите. Нямах кой знае каква работа и изпитвах остро любопитство към всичко, свързано с магии.

– И уби ли своя учител?

– Не... всъщност не точно аз. Когато го напуснах, той изпрати своя демон срещу мен. Аз успях да го овладея и го пратих срещу него.

– И той го уби?

– Приемам, че е така. Демоните обикновено постъпват тъкмо по този начин. Както и да е, да се върнем при Менга. Той пристига пред портите на Калида преди около половин година и призовава цяла армия демони. Никой, който все още не е загубил ума си, не призовава повече от един демон, защото дяволската им пасмина се управлява прекалено трудно. – Вълшебникът впери поглед в пода. – Единственото нещо, с което бих могъл да си обясня поведението му, е, че Менга е успял да призове Господаря на демоните и да го постави под свой контрол.

– Господарят на демоните ли? – попита Гарион.

– Демоните също имат ранг – също като хората. Ако Менга е успял да постави под контрола си Господаря на демоните, то тъкмо това същество призовава цяла армия от по-нископоставени демони. – Възрастният мъж напълни отново чашата си. Изглеждаше доволен от себе си. – Струва ми се, че в общи линии така е протекъл животът на Менга – завърши той и седна.

– Виртуозно изпълнение, Белгарат – поздрави го Закат.

– Благодаря – отвърна вълшебникът. – Мнението ми по въпроса съвпада с твоето. – Той погледна Брадор. – Сега, след като познаваме Менга, защо не ни разкажеш какво е направил той досега?

Брадор още веднъж зае мястото си до картата, отпъждайки същото свирепо коте с показалката.

– След като Менга превзема Калида, мълвата за неговите подвизи се разпространява в цяла Каранда – започна началникът на Бюрото на вътрешните работи. – Като начало искам да изтъкна, че религията и боготворенето на Торак никога всъщност не са били приемани от карандите в дълбочина и единственото, което ги е карало да пазят външно приличие, били жертвените ножове на гролимите.

– Както в случая с тулите ли? – предположи Гарион.

– Положението е почти същото, ваше величество. След смъртта на

Торак църквата изпада в пълно объркване и карандите започват да се връщат открито към старата си религия. Старите светилища отново започват да се появяват, старите ритуали отново възкръсват и стават всеобща практика. – Брадор потрепери. – Ужасни ритуали – добави той. – Съвсем неприлични.

– Дори по-отблъскващи от ритуалите на гролимите, принасящи жертви на Торак?

– За тях има някакво оправдание, Гарион – възрази Закат. – За всеки е чест да бъде избран, а жертвите отиваха под ножа по свое желание.

– Нито един от онези, които съм виждал, не желаше да умре – възрази Гарион.

– Някой друг път ще направим дискусия по сравнителна теология – прекъсна ги Белгарат. – Продължавай, Брадор.

– След като карандите чули за Менга – продължи мелценският чиновник, – те започнали да прииждат на цели тълпи в Калида, за да го подкрепят и да се запишат в армията, воюваща на страната на демоните. Винаги е имало нелегално движение за независимост в седемте кралства на Каранда. Много на брой луди глави там вярват, че демоните предлагат най-добрата надежда за отхвърляне потисничеството на ангараките. – Той погледна императора. – Не искам да обидя никого, ваше величество.

– Никой не се обижда, Брадор – увери го Закат.

– Съвсем естествено е, че кралете на малките кралства в Каранда се опитваха да попречат на своите хора да се присъединят към Менга. Загубата на поданици е винаги нещо болезнено за всеки владетел. Армията – нашата армия – също беше разтревожена от ордите каранди, тълпящи се под знамето на Менга, затова военните се опитаха да блокират границите. Но тъй като голяма част от армията беше в Ктхол Мургос с ваше величество, войската в Каранда просто се оказа недостатъчна. Карандите или просто заобикаляха нашите военни подразделения, или ги побеждаваха в разигралите се схватки. Армията на Менга сега е почти един милион души – зле въоръжени и още по-зле обучени, но цифрата един милион е изключително важна дори ако хората са въоръжени само с тояги. Не само Джено, но и Ганезия са изцяло под властта на Менга; той е готов всеки момент да завладее Катакор. А успее ли да го стори, неминуемо ще нахлуе в Палиа и Делчин. Ако никой не го спре, Менга вече ще тропа по портите на Мал Зет по време на празника Ерастид.

– Той използва ли демоните по време на своите походи? – попита напрегнато Белгарат.

– Всъщност не – отговори Брадор. – След случилото се в Калида не е необходимо да го прави. Самият вид на чудовищата обикновено е достатъчен – всички градове, които Менга е превзел досега, сами са отваряли порти пред него и армията му. Той успява да постигне целите си със забележително малко на брой истински сражения.

Възрастният мъж кимна.

– Очаквах, че положението е точно такова. Много е трудно отново да установиш контрола си над демон, след като той е опитал вкуса на кръвта.

– Всъщност не толкова демоните създават проблемите – продължи Брадор. – Менга е разпратил агенти из цялата територия на Каранда. Историите, които разпространяват те, буквално подлудяват хората. – Той погледна към императора. – Бихте ли повярвали, че хванахме един от неговите мисионери в казармите на войската на карандаите тук, в Мал Зет?

Закат го изгледа остро и попита:

– Как е успял да проникне там?

– Преоблякъл се като ефрейтор, завръщаш се в армията, след като бил ранен и се възстановил – отговори Брадор. – Дори се престарал и сам си нанесъл рана, за да изглежда историята му по-истинска. Всички му повярвали, като чули ругатните му по адрес на мургите.

– Какво направихте с него?

– За нещастие той не оцеля след разпита – отвърна Брадор и се намръщи, след това се наведе да махне котето от глезена си.

– „За нещастие“ ли каза?

– Имах интересни планове за бъдещето му. Приемам го много лично, когато някой успее да измами хората от моята тайна полиция. Това е въпрос на професионална чест.

– В този случай какво би ме посъветвал? – попита Закат.

– Боя се, че ще се наложи да върнете у дома цялата армия от Ктхол Мургос, ваше величество – каза Брадор. – Не можете да водите война на два фронта.

– Дума да не става! – Тонът на Закат беше непреклонен.

– Не мисля, че имаме някакъв друг избор – рече Брадор. – Почти половината от силите, тук в Малореа, са от карандаски произход. Според мен е истинска лудост да разчитаме на тях в случай на военен конфликт с Менга.

Лицето на Закат пребледня.

– Нека го представя по този начин, ваше величество – категорично

заяви Брадор. – Ако отслабите силите си в Ктхол Мургос, е твърде вероятно да загубите Рак Ктака и може би Рак Горут, но ако не върнете армията си у дома, със сигурност ще загубите Мал Зет.

Закат го изгледа свирепо.

– Все още има време да обмислите въпроса от всички страни, ваше величество – добави Брадор с делови, спокоен тон. – Това все пак е моята преценка на положението. Сигурен съм, че ще поискате потвърждение на думите ми от страна на военното разузнаване, освен това ще е необходимо да се консултирате с висшето военно командване.

– Не – рязко каза Закат. – Решението е изцяло мое. – Той се навъси и наведе лице към пода. – Добре, Брадор. Ще върна армията в Малореа. Иди да съобщиш на представителите на военното командване, че искам незабавно да се срещна с тях.

– Да, ваше величество.

Гарион вече беше станал от мястото си.

– Колко време ще бъде необходимо да върнеш войските си от Ктхол Мургос?

– Около три месеца – отговори Закат.

– Не мога да чакам толкова дълго, Закат.

– Съжалявам, Гарион, ала никой от нас няма друг избор. Нито ти, нито аз ще напуснем Мал Зет, докато армията не пристигне тук.

8.

На следващата сутрин Силк се отби рано в покоите на Гарион и Се'Недра. Дребният мъж отново беше облечен в своя любим жакет и тесен панталон, макар че беше свалил повечето от скъпоценните си камъни. Беше преметнал върху ръката си два ката малореански дрехи – от онези леки пъстроцветни облекла, каквито носеха повечето от жителите на Мал Зет.

– Искаш ли да се поразходим из града? – попита той Гарион.

– Не мисля, че ще ни пуснат да излезем от палата.

– Вече се погрижих за това. Брадор ни издаде разрешително. Можем да го ползваме в случай, че не се опитваме да се измъкнем от хората, които ще вървят по петите ни.

– Тази мисъл ми действа потискащо. Ненавиждам някой да ме следи.

– Ще свикнеш.

– Имаш ли нещо специално наум, или просто ще се разходим, за да се запознаем със забележителностите на града?

– Ще ми се да се отбием до кантората на нашето – моето и на Ярблек – предприятие тук и да поговоря с нашия представител.

Гарион го погледна озадачено.

– Агентът, който управлява сделките от наше име в Мал Зет.

– О, да. Просто не знаех за съществуването му.

– Така е, защото не си в нашия бизнес. Човекът ни тук се казва Долмар. Той е мелцен, твърде добър бизнесмен и освен това не краде прекалено много.

– Не съм сигурен дали ми харесва да те слушам, когато приказваш за бизнес – каза Гарион.

Силк се огледа дебнешком.

– Можеш да научиш много, много неща, Гарион – рече той, ала пръстите му вече се движеха със светкавична бързина. – „Долмар е в състояние да ни докладва какво наистина става в Каранда. Мисля, че е по-добре да дойдеш с мен.“

– Ами добре – отвърна Гарион, преувеличавайки паузата, необходима да даде съгласието си. – Може би си прав. Освен това усещам, че стените вече започват да ме потискат с тежестта си.

– Ето – рече Силк и му подаде едната от двете широки дрехи. – Облечи това.

– Вече съм облечен, Силк.

– Виж, хората, облечени в западни дрехи, прекалено бият на очи и привличат вниманието на минувачите в Мал Зет. На мен никак не ми се ще да ме зяпат. – Силк се разсмя. – Много е трудно човек да бръкне и да измъкне нещо от джобовете на минувачите, ако всички на улицата са втрънчили поглед в теб. Тръгваме ли?

Дрехата, която облече Гарион, беше отворена на гърдите, а от раменете падаше свободно надолу чак до петите. Беше много удобна, с дълбоки джобове от двете страни. Материалът, от който беше изработена, бе тънък и се носеше с лекота след краля на Рива. Той се приближи към вратата на съседната стая. Се'Недра срещаше косата си, все още влажна от сутрешната вана.

– Ще изляза в града със Силк – каза и той. – Имаш ли нужда от нещо?

Малката кралица се замисли за миг.

– Виж дали ще можеш да ми намериш някъде гребен – рече тя и вдигна онзи, с който се решеше. – Зъбите на моя вече съвсем се

изпочупиха.

– Добре. – Гарион понечи да тръгне.

– Щом тъй и тъй ще ходиш – добави тя, – защо не ми купиш и топ копринен плат – тревистозелен, ако зърнеш някъде. Казаха ми, че тук в палата има забележителна шивачка.

– Ще видя какво мога да направя.

– Чакай. Може би и няколко метра дантела – не прекалено пищна, запомни. Просто красива.

– Нещо друго?

Се'Недра му се усмихна.

– Купи ми и някаква изненада. Обожавам изненадите.

– Гребен, топ тревистозелена коприна, няколко метра красива дантела и изненада. – Той свиваше пръсти, отбелязвайки броя на покупките, които трябваше да направи.

– Също така ми донеси такава дреха, каквато си облякъл.

Гарион продължи да чака до вратата.

Съпругата му сви замислено устни.

– Засега се сещам само за това, Гарион, ала Силк може да попита Лизел и лейди Поулгара дали нямат нужда от нещо.

Той въздъхна дълбоко.

– Учтивостта изисква да го направиш, Гарион.

– Да, скъпа. Може би ще е по-добре да направя списък.

Когато Гарион излезе от стаята на жена си, лицето на Силк изглеждаше напълно безизразно.

– Какво? – попита го Гарион.

– Нищо не съм казал.

– Добре.

Двамата тръгнаха към вратата.

– Гарион – извика след него Се'Недра.

– Да, скъпа?

– Виж дали ще успееш да ми намериш и сладкиши с плънка от стафиди.

Гарион излезе в коридора зад Силк и затвори твърдо вратата след себе си.

– Много добре се справяш с подобни усложнени положения – отбеляза Силк.

– Практика.

Велвет добави няколко поръчки към лавинообразно растящия списък на Гарион, Поулгара го увеличи с още няколко. Докато крачеха по

дългия коридор, Силк погледна списъка и измърмори:

– Дали да не помолим Брадор да ни даде едно муле да прекараме товара?

– Престани да се правиш на шут.

– Наистина ли го правя?

– Защо разговаряхме с пръсти, когато бяхме в покоите ми?

– Шпиони.

– В моята спалня? – Гарион беше шокиран, припомняйки си агресивното безразличие към начина на обличане – или събличане, – което Се'Недра проявяваше, когато бяха сами.

– В личните покои се крият най-интересните тайни. Нито един шпионин не подминава възможността да надникне в нечия спалня.

– Това е отвратително! – възкликна Гарион с пламнали бузи.

– Разбира се, че е отвратително. Въпреки това е широко разпространена практика.

Двамата прекосиха сводестата ротонда, стигнаха главната порта на палата и излязоха навън.

– Знаеш ли – подхвана Силк. – Мал Зет ми харесва. Винаги мирише толкова хубаво. Офисите на нашата кантора са разположени над една фурна и понякога сутрин миризмата отдолу ме кара буквално да изгубя съзнание.

На портата на императорския комплекс ги спряха само за секунда: кратък жест на единия от двамата незабележими мъже, които ги следваха по петите, убеди пазачите, че Силк и Гарион трябва да бъдат пуснати да излязат в града.

– Понякога и шпионите са полезни – отбеляза Силк.

Улиците на Мал Зет гъмжаха от хора, пристигнали от всички части на империята. Имаше и много пришествци от Запада. Гарион бе немало изненадан, когато видя толнедрански мантии сред разноцветните одежди на местните жители. Тук-там срещаша сендари, драснианци и много надраки. Ала нямаше никакви мурги.

– Оживено място – отбеляза Силк.

– О, да. В сравнение с Мал Зет, Тол Хонет прилича на провинциален панаир, а Камаар на селски пазар.

– Значи този град е най-големият търговски център в света?

– Не. Най-големият търговски център в света е град Мелцен – разбира се, в Мелцен търгуват пари, а не стоки. В Мелцен не можеш да си купиш дори бакърено котле. Там можеш да купиш само пари.

– Силк, та как е възможно да спечелиш, щом купуваш пари с други

пари?

– Малко е сложно за обяснение. – Силк присви очи. – Идва ми нещо наум – рече тихо той. – Ако успееш да сложиш ръка върху кралската съкровищница на Рива, ще ти покажа как можем да удвоим парите за половин година на улица „Баса“ в Мелцен – освен това и аз, и ти ще приберем тлъста комисиона, заради която ще си струва да се поизпотим.

– Искаш от мен да спекулирам с кралската съкровищница? Това означава да предизвикам метеж, ако някой узнае.

– Тъкмо в това се състои тайната на успеха, Гарион. Не бива да позволиш на никой да разбере.

– Мяркала ли се е поне една честна мисъл в главата ти, откакто си се родил?

Дребният мъж се замисли.

– Не. Доколкото си спомням, не, – отвърна откровено той. – Ала умът ми е много добре подготвен за светкавични действия.

Офисите на търговската империя на Силк и Ярблек тук, в Мал Зет, бяха, както бе споменал дребничкият драснианец, твърде скромни. Бяха разположени над оживена фурна, от която пазаруваха много клиенти. До втория етаж се стигаше по външно стълбище, издигнато над тясна странична уличка. Когато Силк започна да се изкачва по стъпалата, той сякаш се освободи от някакво особено напрежение, което кралят на Рива въобще не бе доловил.

– Ненавиждам, когато ми пречат да говоря свободно – рече дребният мъж. – В Мал Зет има толкова много шпиони, че Братор вече е получил доклади от трима души какво си казал, още преди да затвориш устата си.

– Около кантората ти също сто на сто има шпиони.

– Разбира се, ала те не могат да чуят нито дума. Ярблек и аз поставихме дебел слой от корк навсякъде по пода, тавана и стените.

– Слой от корк ли?

– Той заглушава всички звуци.

– Това не е ли струвало страшно скъпо?

Силк кимна утвърдително.

– Да. Но си възвърнахме изразходваната сума още първата седмица, защото успяхме да запазим в тайна някои от преговорите, които проведохме. – Драснианецът бръкна във вътрешния джоб на дрехата си и извади голям ключ от месинг.

– Я да видим дали ще хвана Долмар, заровил ръце до лактите в касата с парите – рече той почти шепнешком.

– Защо? Та ти вече знаеш, че той краде от печалбите ти.

– Разбира се, че зная, но ако го хвана, ще мога да намаля допълнителното му възнаграждение в края на годината.

– Защо просто не го обереш?

Замислен дълбоко, Силк почука бузата си с големия месингов ключ.

– Не – реши накрая той. – Това не е истински бизнес, разбираш ли. Връзка като нашата трябва да се основава на взаимно доверие.

Гарвон се разсмя.

– Човек все някъде трябва да тегли чертата и да знае къде минава границата, Гарион. – Силк внимателно пхна месинговия ключ в ключалката и го завъртя съвсем бавно. След това блъсна рязко вратата и нахълта в стаята.

– Добро утро, принц Келдар – спокойно каза мъжът, който седеше зад една съвсем обикновена маса. – Очаквах да се появиш.

Видът на Силк стана доста унил.

Мъжът беше слаб мелцен с хитри очи и рядка кестенява коса. Цялото му лице изглеждаше така, че веднага предизвикваше недоверие.

– Добро утро, Долмар – поздрави Силк. – Това е Белгарион от Рива.

– Ваше величество. – Долмар се изправи и се поклони.

Силк затвори вратата и издърпа към масата два стола. Макар че по пода имаше обикновени дъски, начинът, по който заглъхна шумът от тътрузенето на столовете, подсказваше колко дебел е слойт корк под тях.

– Как върви бизнесът? – попита Силк, седна и бутна с крак свободния стол към Гарион.

– Успяваме да платим наема за помещението – отвърна предпазливо Долмар.

– Сигурен съм, че хлебарят отдолу прелива от радост, Долмар. Не съм идвал в Мал Зет от доста време. Предизвикай изумление у мен, като ми съобщиш как главоломно се увеличават направените от мен инвестиции.

– Печалбите ни се увеличиха с петнадесет процента в сравнение с миналата година.

– Само с толкова ли! – Гласът на Силк прозвуча разочаровано.

– Току-що направихме твърде голяма инвестиция, закупувайки движимо имущество. Ако вземеш предвид текущата му стойност, печалбите ни възлизат до четиридесет процента.

– Така ми звучи по-правдоподобно. Защо натрупваме движимо

имущество?

– Ярблек ми даде такива инструкции. Точно сега той е в Мал Камат и урежда закупените стоки да бъдат пренесени с кораби на запад. Очаквам, че ще пристигне тук след около седмица – естествено съпроводен от онази жена с острия език. – Долмар стана, събра внимателно документите от масата и отиде до желязната печка в ъгъла. След това се наведе, отвори вратичката на печката и съвсем невъзмутимо напъха свитъците в пламъците.

Гарион беше истински изумен, когато Силк не възрази нито дума срещу явната подпалваческа страст на своя представител.

– Проучвахме пазара на вълна – докладва мелценът и пак седна на масата, която сега беше празна. – Мобилизацията на войниците в страната расте, затова Бюрото по военните доставки със сигурност ще се нуждае от вълна за униформи, наметала и одеяла. Ако успеем да изкупим предварителните дялове от всички по-големи производители на вълна, ще контролираме целия пазар и може би ще разбием крепостта, която мелценският консорциум е издигнал около военните поръчки. Ако успеем да се доберем до благосклонността на Бюрото, сигурен съм, че ще успеем да спечелим всички видове договори за преки доставки.

Силк подръпна дългия си заострен нос и замислено присви очи, после лаконично каза:

– Боб.

– Моля?

– Виж каква е възможността тази година да изкупим цялата реколта от боб. Войникът може да живее с износена униформа, но трябва непрекъснато да се храни. Ако контролираме реколтата от боба – а може би и грубо смляното брашно, – Бюрото по военните доставки няма да има друг избор. Сами ще дойдат при нас.

– Много проникателно, принц Келдар.

– Разучих как стоят нещата в Малореа – отвърна Силк.

– Консорциумът има среща тази седмица в Мелцен – съобщи представителят. – Ще обсъждат цените на стоките от първа необходимост. Ще ми се да се доберем до ценоразписа, който ще утвърдят.

– Аз съм в императорския палат – рече Силк. – Може пък да ми се удаде да го измъкна отнякъде.

– Има още нещо, което би трябвало да знаеш, принц Келдар. Изтече информация, че консорциумът също така ще предложи известни правила на барон Васка от Бюрото за търговията. Ще ги представят като средство за укрепване и защита на икономиката, ала правилата всъщност са

насочени срещу нас. Желанието им е да ограничат западните търговци, които имат общи годишни приходи по-големи от десет милиона, и да им позволяват да търгуват с по две-три затворени общности на западния бряг. Това няма да създаде неудобства на по-дребните търговци, ала нас вероятно буквално ще изхвърли от бизнеса.

– Можем ли да подкупим някого, за да спре тази неприятна история?

– Вече изплащаме на Васка цяло състояние, за да ни остави на мира, но консорциумът изобщо не жали парите. Възможно е баронът да иска от нас повече.

– Нека първо поразуча как стоят нещата в двореца – рече Силк. – Преди да сте удвоили подкупа на Васка или да сте направили друга неразумна стъпка.

– Даването на подкупи е стандартна процедура, принц Келдар.

– Зная, но понякога шантажът и изнудването дават по-добри резултати. – Силк погледна Гарион, след това отново се обърна към своя представител. – Имаш ли някаква информация за онова, което се случва в Каранда?

– Известни са ми достатъчно неща, за да прогнозирам, че последиците от събитията там ще бъдат катастрофални за бизнеса. Всички съвършено почтени и в други случаи съвсем разумни търговци затварят магазините си и се тълпят в Калида, за да се запишат армията на Менга. След това маршируват в кръг, пеят „Смърт за ангараките!“ и размахват ръждясали мечове.

– Има ли някакъв шанс да им продадем оръжие? – бързо попита Силк.

– Вероятно не. В северна Каранда няма достатъчно пари, затова не си струва да правим опити да търгуваме с тях. Всички мини са затворени поради политическите размирици. Пазарът на скъпоценни камъни съвсем замря.

Силк мрачно кимна.

– Какво става там наистина, Долмар? – попита той. – Докладите, които ни предаде Братор, бяха твърде откъслечни.

– Менга пристигна пред вратите на Калида, придружен от демони. – Представителят сви рамене. – Карандите изпаднаха в истерия и се проснаха на земята, обхванати от религиозен екстаз.

– Братор ни спомена, че били извършени множество зверства – намеси се Гарион.

– Мисля, че докладите, които е получил, са леко преувеличени,

ваше величество – отвърна Долмар. – Дори най-добре обученият наблюдател е склонен да умножава десет пъти осакатените трупове по улиците. Всъщност огромното мнозинство от жертвите бяха или мелцени, или ангараки. Демоните на Менга съвсем грижливо избягваха да убиват каранди – освен по някаква случайност. Същото е в сила за всеки град, който Менга е превзел досега. – Долмар се почеса по главата и присви близо разположените си очи. – Всъщност това е много хитро, разбирате ли? Карандите приемат Менга като освободител, а неговите демони като непобедим челен отряд на своята армия. Не бих могъл да се закълна какви са мотивите на Менга, но онези варвари в планините вярват, че той е техен спасител, дошъл да очисти Каранда както от ангараките, така и от мелценската бюрокрация. Дайте му още половин година и той ще постигне онова, което не се е удало на никого досега.

– И какво е то?

– Обединение на Каранда.

– Той използва ли демоните си по време на нападенията срещу всеки град, който превзема? – попита Гарион, желяйки да получи потвърждение на онова, което му беше казал Бродор.

Долмар поклати глава.

– Вече не, ваше величество. След случилото се в Калида и няколко други градове, които Менга превзе в по-ранните етапи на своя поход, това повече не му се налага. Напоследък единственото, което прави, е да се насочи с маршова стъпка към някой град. Демоните са с него, разбира се, ала те не са заети с нищо друго освен с важната задача да изглеждат ужасни, застанали непосредствено до него. Карандите избиват всички ангараки и мелцени в града, отварят градските порти и го посрещат с отворени обятия. След това демоните на Менга изчезват. – Представителят на Ярблек се замисли за миг. – Ала един от тях винаги го съпровожда – някакво тайнствено създание, което не изглежда като истински гигант, както ние винаги си представяме твари от подобен род. Демонът стои зад лявото рамо на Менга всеки път, когато той се появи някъде пред хора.

Внезапна мисъл проблесна в съзнанието на Гарион и той попита:

– Те оскверняват ли храмовете на гролимите?

Долмар примигна.

– Не – отговори той изненадано. – Всъщност хората на Менга не го правят – освен това сред мъртвите, изглежда, няма никакви гролими. Разбира се, възможно е Урвон да е изтеглил всичките си гролими от Каранда, когато започнаха размириците.

– Това е малко вероятно – възрази Гарион. – Менга е пристигнал в Калида без никакво предупреждение. Гролимите не биха имали никакво време да избягат. – Кралят на Рива впи поглед в тавана, замислен дълбоко.

– Какво има, Гарион? – попита Силк.

– Просто ми хрумна нещо, което ме накара да изтръпна. Знаем, че Менга е гролим, нали така?

– Не знаех това – рече Долмар с известна изненада.

– Ние разполагаме с вътрешна информация – осведоми го Силк.

– Продължавай, Гарион.

– Урвон прекарва всичкото си време в Мал Яска, нали?

Силк кимна утвърдително.

– Да, чувал съм да се говори така. Той не иска Белдин да го хване, когато излезе от твърдината си. Нима това обстоятелство не го прави твърде неефективен лидер? Добре. Нека предположим, че Менга наистина е преминал през период на отчаяние след смъртта на Торак, след това е намерил магьосник, който го е научил как да призовава демони. Когато Менга се завръща, той предлага на своите бивши братя гролими алтернатива на Урвон – освен това дава в ръцете им достъп до сила и власт, с каквито те никога не са разполагали. Демон в ръцете на неук и твърде глупав карандаски магьосник е едно, ала демон, контролиран от магьосник гролим, е нещо значително по-лошо, Така мисля аз. Ако Менга събира незасегнати от отчаяние гролими около себе си и ги обучава как да използват силата на магиите, ние сме изправени пред сериозен проблем. Не бих желал да се срещна с цял легион същества, подобни на онова, което призова Чабат.

– Аз също не желая такава нещо – отвърна пламенно Силк и потрепери.

– Този Менга трябва да бъде разбит и заличен от земята – каза Долмар. – И това трябва да стане съвсем скоро.

Гарион направи кисела гримаса.

– Закат няма да предприеме никакви действия, докато армията му не се завърне от Ктхол Мургос – а това ще стане след около три месеца.

– След три месеца Менга ще бъде непобедим – изтъкна търговският представител.

– В такъв случай трябва да действаме сега – заяви Гарион. – Със Закат или без него.

– А как възнамеряваш да излезеш от укрепения град? – попита Силк.

– Ще оставим Белгарат да се справи с тази задача. – Гарион погледна агента на Силк и попита: – Имаш ли да ни кажеш още нещо?

Долмар подръпна носа си – будеща любопитство имитация на приличния жест, използван от Силк.

– Всъщност това е само слух.

– Продължавайте.

– До мен достига откъслечна информация от Каранда, че демонът познат на Менга, се нарича Нахаз.

– Това важно ли е?

– Не съм съвсем сигурен, ваше величество. Когато гролимите отишли в Каранда през второто хилядолетие, те унищожили всички следи на карандската митология и никой не се опитал да запише запазилите се откъси и спомени, съхранили се по чудо незасегнати. Останали единствено някакви мъгляви предания, но до мен са долитали различни слухове, според които Нахаз е демонът на племето на първите каранди, мигрирали в тази област, преди ангараките да дойдат в Малореа. Карандите следват Менга не само защото той е политически лидер, но и защото той е възкресил най-близкото подобие на собствения им бог.

– Бог, който е демон? – попита го Гарион.

– Това е много добър начин той да бъде описан точно, ваше величество. Ако слуховете са верни, демонът Нахаз има почти неограничена власт и мощ.

– Страхувах се, че ще кажеш тъкмо това.

По-късно, когато вече бяха на улицата, Гарион погледна с любопитство Силк и попита.

– Защо не възрази, когато той изгори онези документи?

– Това е стандартната ни практика. – Мъжът с мишето лице сви рамене. – Никога не задържахме документи в писмена форма. Долмар запазва всичко в паметта си.

– Нима това не го улеснява да краде от тебе?

– Разбира се. Но той задържа кражбите си в разумни граници. Ако Данъчното бюро сложи ръце върху написани от нас документи, ще се озовем в положение на ужасна катастрофа. Искаш ли сега да се върнеш в двореца?

Гарион извади списъка с поръчки.

– Не. Първо трябва да се погрижим за това. – И погледна мрачно листа. – Питам се как ли ще пренесем всичко?

Силк погледна през рамо към двамата ненаатрапващи се на вниманието шпиони, които вървяха по петите им и се засмя.

– Помощниците ни са на няколко крачки след нас. Както вече, казах, човек може да използва шпионите по много различни начини.

През следващите няколко дни Гарион откри, че императорският палат в Мал Зет се различава от всички кралски дворове на Запада. Тъй като цялата власт беше съсредоточена в ръцете на Закат, всички бюрократи и служители в двореца се състезаваха помежду си за благоразположението на императора и се стремяха да дискредитират враговете си, използвайки твърде често невероятно сложни заговори. Въвеждането на Силк, Велвет и Сади в тази мрачна среда породило съвсем нови измерения в дворцовите интриги. Триото съвсем небрежно изтъкваше приятелството между Гарион и Закат, освен това и тримата се постарали всички в палата да разберат, че те са доверени хора на риванския крал. След това умело се отдръпнаха и зачакаха развитието на събитията.

Чиновниците и царедворците в императорския палат бързо схванаха значението и възможностите, заложили в този новосъздаден път към ухото на малореанския император. Може би без дори официално да обсъжда положението, триото от Запада си разпредели възможните сфери на дейност по равно. Силк съсредоточи вниманието си върху търговските дела, Велвет смело се впусна в политиката, а Сади деликатно докосна с дългите си пръсти най-чувствителните струни в света на големите престъпления. Макар че и тримата направиха изящни намеци, че са склонни да получават подкупи, те също така изразиха готовността си да предават там, където е необходимо, различни молби, като в замяна получаваха най-разнообразна информация. Така, почти съвсем случайно, Гарион откри, че има на разположение много ефективен апарат за шпионаж. Силк и Велвет манипулираха с виртуозността на музиканти-страховете, амбициите и неприкритата алчност на онези, които влизаха в контакт с тях, използвайки все по-нервните официални лица в двореца като добре акордирани и много удобни инструменти. Методите на Сади, създадени с течение на времето и чрез богатия му опит в двора на Салмисра, бяха в някои случаи буквално неуловими, ала в други – болезнено директни. Съдържанието на неговата кутия от червена кожа покачи цената си до небесата и няколко престъпници, заемащи висши позиции в подземния свят – хора, които в буквалния смисъл на думата притежаваха цели взводове от бюрократи и дори генерали – съвсем внезапно загинаха при много съмнителни обстоятелства. Един от тях дори се строполи с почерняло лице и опулени очи в присъствието на самия

император.

Закат, който наблюдаваше дейността на тримата с прикрито задоволство, забавлявайки се от ходовете им, в този момент тегли чертата и определи границите на позволеното. Той разговаря твърдо с Гарион по този въпрос на обичайната вечерна среща между двамата на другия ден след печалното събитие.

– Наистина нямам нищо против онова, което правят, Гарион – каза той, милвайки небрежно главата на рижото коте, което лежеше в скута му. – Те объркват всички насекоми, които пълзят насам-нататък в тъмните ъгли на двореца. Слисаният бръмбар не е в състояние да заздрави позицията си. Харесва ми да държа уплашени всички тези блюдолизци, хубаво е, че са извадени от равновесие, тъй като така мога да ги контролирам по-леко. Ала наистина имам твърди възражения срещу отровата. Прекалено лесно е за непохватния отровител да допусне груби грешки.

– Сади е в състояние да отрови един-единствен човек сред сто други гости – увери го Гарион.

– Имам абсолютно доверие във възможностите му – съгласи се Закат. – Неприятното е, че не самият той е човекът, който в действителност дава отровата на жертвата. Сади продава странните си отрови на неуки аматьори. В двореца има някои хора, от които имам нужда. Всъщност всички знаят кои са те, затова и все още никой не е забил кама във вътрешностите им. Ала грешка, допусната с някоя отрова, би могла да унищожи цели сектори от моето управление. Би ли могъл да го помолиш да не продава повече отрови в палата? Бих могъл да разговарям с него лично, ала не желая това да изглежда като официално мъмрене.

– Ще поговоря с него – обеща Гарион.

– Ще ти бъда много благодарен за това, Гарион. – Очите на императора блеснаха лукаво. – Думите ми се отнасят само за отровите. Намирам, че ефектът на някои от останалите негови еликсири е твърде забавен. Например вчера видях един осемдесет и пет годишен генерал да преследва разгорещено младата си камериерка. Старият глупак не бе си помислял за подобно нещо от двадесет и пет години. Онзи ден пък началникът на Бюрото по обществените дейности – надутото магаре, от което ми прилошава, щом го погледна – се опитва в продължение на половин час да мине по стената на една недостроена сграда пред дузина свидетели. От години не съм се смял толкова.

– Нийсанските еликсири правят с хората най-различни неща. – Гарион се усмихна. – Ще помоля Сади да ограничи сделките си и да ги

извършва единствено в сферата на освежаващите медикаменти.

– „Освежаващи медикаменти“. – Закат се разсмя. – Това определението ми харесва.

– Винаги съм намирал точните думи, описвайки предмети и събития – отвърна скромно Гарион.

Рижото коте се надигна, прозина се и скочи на пода, изоставяйки скута на императора. Пъстрата му майчица ловко сграбчи за врата друго от своите чеда – една черно-бяла пухкава и мъркаща топчица – и я сложи на мястото, освободено от нейното братче, след това погледна Закат в лицето и измякука въпросително.

– Благодаря – измърмори Закат.

Удовлетворена от похвалата, котката скочи, хвана рижото коте и започна да го облизва, притискайки го към пода с лапа.

– Непрекъснато ли прави така? – попита Гарион.

Закат кимна утвърдително.

– Тя е много заета с грижите за рожбите си, ала не иска аз да оставам самотен.

– Колко мило от нейна страна.

Закат погледна черно-бялото коте в скута си, което бе обвило с лапи ръката му и хапеше кокалчетата на пръстите му с престорена свирепост.

– Мисля все пак, че бих могъл да се науча да преживявам и без това – рече той и потрепна.

9.

Единственият начин да избегнат присъстващите навсякъде из императорския палат шпиони беше да провеждат всички важни разговори навън, на открито, затова Гарион често се разхождаше в градините на двореца с някой от своите приятели. Една прекрасна пролетна сутрин кралят на Рива се разхождаше с Белгарат, Поулгара и Велвет под шарената сянка на черешовата градина и слушаше последния доклад на Велвет за политическите интриги, които вряха и кипяха по коридорите в двореца на Закат.

– Изненадващото е, че по всяка вероятност Брадор знае точно какво става – заяви русокосата девойка. – Той не изглежда толкова способен и действен, но неговите хора от тайната полиция са буквално навсякъде. – Велвет държеше под носа си клонче, обсипано с черешови цветове, и

твърде показно вдъхваше аромата им.

– Поне не могат да чуят какво си приказваме, щом сме тук – отбеляза Гарион.

– Но могат да ни видят. Ако бях на твоето място, Белгарион, нямаше да приказвам така открито, макар че сме навън. Вчера случайно се натъкнах на един особено прилежен господин, който записваше всяка дума от разговор, провеждан шепнешком – а се намираше на петдесет метра от събеседниците.

– Това е някакъв особен трик – намеси се Белгарат. – И как е успял да го направи?

– Той е глух като пън – отвърна Велвет. – И се е научил да разбира какво приказват хората, четейки думите по движението на устните им.

– Умно – измърмори възрастният мъж. – Затова ли толкова интензивно вдъхваш уханието на черешовите цветчета?

Тя кимна и на лицето ѝ отново грейна усмивка, украсена с двете ѝ очарователни трапчинки.

– Затова, но и защото ароматът им наистина е прекрасен.

Вълшебникът почеса брадата си, за да прикрие устата си.

– Добре – рече той. – Необходим ми е някакъв голям инцидент – нещо, което би могло да откъсне вниманието на полицаите на Бродор от нас. Така бихме могли да се измъкнем от Мал Зет, без да бъдем проследени. Закат е непоколебим – решил е твърдо да не предприема нищо, докато армията му не се завърне от Ктхол Мургос. Очевидно е, че ще ни се наложи да действваме без него. Има ли нещо в двореца, което би могло да откъсне всичките шпиони от задачата им да вървят по петите ни?

– Всъщност няма, древни. Владетелят на малкото кралство Палиа и принц-регентът на Делчин заговорничат един срещу друг, но това продължава вече години. Старият крал на Воресебо се опитва да си осигури подкрепата на императора, за да измъкне трона от ръцете на сина си, който му отнел короната преди около година. Барон Васка, началникът на Бюрото по търговия, се опитва да обсеби и погълне Бюрото на военните доставки, но генералите са изтикали усилията му в задънена улица. Това са по-важните конфликти на Малореа в този момент. Разбира се, има и други заговори от по-незначителен мащаб, ала нищо не е толкова разтърсващо, че да отклони вниманието на шпионите, които ни следят.

– Можете ли да раздухате някакъв конфликт? – попита Поулгара почти без да движи устните си.

– Бих могла да опитам, лейди Поулгара – отвърна Велвет. – Но Бродор е в течение на всичко, което се случва в двореца. Ще поговоря с

Келдар и Сади. Все пак има някаква незначителна възможност тримата да измислим нещо достатъчно неочаквано, което ще ни даде възможност да се измъкнем от града.

– Трябва да го направим бързо, Лизел – каза Поулгара. – Ако Зандрамас намери онова, което търси в Ашаба, отново ще поеме нанякъде, а ние ще изостанем и в крайна сметка отново ще се впуснем по следите и както стана в Ктхол Мургос.

– Ще видя какво можем да измислим, милейди – обеща Велвет.

– Ще се прибиращ ли в двореца? – попита я Белгарат.

Тя кимна утвърдително.

– Ще дойда с тебе. – Вълшебникът се огледа с дълбоко неудоволствие. – Този чист въздух и прекалено дългите разходки са прекалено здравословни за моя вкус.

– Разходи се още малко с мен, Гарион – рече Поулгара.

– Добре.

Когато Велвет и Белгарат се насочиха към източното крило на двореца, Гарион и леля му продължиха разходката си из добре поддържаната зелена морава под покритите с благоуханни цветове дървета. Една мъничка птичка, кацнала на най-високата клонка на старо изкривено дърво, пееше така, сякаш всеки миг сърцето, и щеше да се пръсне.

– За какво пее? – попита Гарион, спомнил си необикновената дарба на леля си да разбира езика на птиците.

– Опитва се да привлече вниманието на някоя женска – отвърна тя, усмихвайки се нежно. – Много е красноречив и дава най-разнообразни обещания – повечето от които ще наруши още преди края на лятото.

Гарион се усмихна с обич и я прегърна през раменете.

Тя въздъхна щастливо.

– Толкова е приятно – рече тя. – Не зная защо, но когато сме разделени, все още мисля за теб като за малко момче. Винаги се чувствам някак изненадана, когато те погледна и видя колко висок си пораснал.

Кралят на Рива не можа да каже нещо повече по този въпрос.

– Как е Дурник? – попита той. – Почти не го виждам напоследък.

– Той, Тот и Ерионд успяха да намерят в южния край на императорския палат езеро, което, изглежда, гъмжи от пъстърва – отвърна тя и комично вдигна очи към небето. – Хващат много риба, но кухненският персонал започва да гледа особено недоволено на всекидневните им постижения.

– Довери се на Дурник, когато търсиш вода и риба – засмя се Гарион. – Нима и Ерионд лови заедно с тях? Това ми изглежда малко

неприсъщо за него.

– Не мисля, че е много сериозно увлечен по това занимание. Струва ми се, че отива с тях най-вече заради компанията на Дурник – и защото обича да стои навън на открито. – Тя замълча за миг, след това го погледна в лицето. Както много пъти в миналото, кралят на Рива бе поразен до дъното на душата си от красотата ѝ. – Как се чувства Се'Недра напоследък? – попита го тя.

– Успя да събере няколко млади дами, които ѝ правят компания – отговори той. – Където и да отидем, тя винаги съумява да привлече достатъчно приятелки.

– Жените обичат около тях винаги да има други жени, скъпи – рече вълшебницата. – Предполагам, че и мъжете са достатъчно мили, ала жената има нужда от друга жена, с която да разговаря. Има толкова важни неща, които мъжете просто не разбират. – Лицето ѝ стана сериозно. – Появиха ли се отново симптоми на болестта, която я измъчваше в Ктхол Мургос?

– Не, доколкото мога да съдя от наблюденията си. Изглежда ми напълно нормална. Единственото необичайно нещо, което забелязах у нея, е, че вече не говори за Геран.

– Това може би е просто начин да се защити от околния свят, Гарион. Може да е неспособна да го изрази с думи, ала е осъзнала меланхолията, връхлетяла я в Пролгу. Тя разбира, че ако се предаде на слабостта си, ще бъде извадена от строя. Убедена съм, че продължава да мисли за Геран – вероятно непрекъснато, – но просто не желае да говори за него. – Поулгара отново замълча, после попита направо: – Какво ще кажеш за физическата страна на брака ви?

Гарион се изчерви неудържимо и закашля.

– Ами... Просто нямаше почти никаква възможност за това, лельо Поул – пък и струва ми се, че сега умът ѝ е зает с много други неща.

Вълшебницата замислено сви устни.

– Не е добре просто да пренебрегваш това, Гарион – каза му тя. – След известно време хората се отдалечават един от друг, ако редовно не подновяват близостта помежду си.

Той отново се изкашля, все още силно изчервен.

– Всъщност това, изглежда, не я интересува, лельо Поул.

– Вината за това е твоя, скъпи. Необходимо е човек да отдели време за планиране и внимание към дребните подробности.

– Като говориш така, всичко ми звучи изчислено до последно и прекалено хладнокръвно.

– Спонтанността е нещо много хубаво, скъпи, но добре планираното прелъстяване също крие особен чар.

– Лельо Поул! – възкликна задъхано Гарион, шокиран до дъното на душата си.

– Ти си възрастен човек, скъпи – напомни му тя. – А това е една от отговорностите на възрастните хора. Помисли си по този въпрос. Понякога можеш да бъдеш твърде изобретателен. Сигурна съм, че все нещо ще ти дойде наум. – Вълшебницата погледна към окъпаните в слънчева светлина морави. – Ще се връщаме ли в двореца? Вече стана почти обяд.

Следобед Гарион отново излезе на разходка из парка, този път придружен от Силк и евнуха Сади.

– Белгарат се нуждае от някакъв особено шумен инцидент – обърна се кралят на Рива към спътниците си. – Мисля, че той вече има план да ни измъкне от града, но трябва да се отървем от всичките шпиони за достатъчно дълго време, през което той ще може да задейства изпълнението на своя замисъл. – Гарион усилено чешеше носата си, докато приказваше, прикривайки с длан устата си.

– Сенна хрема ли те измъчва?

– Не. Велвет ни осведоми, че някои от шпионите на Братор са глухи, но могат да разчетат какво говориш по движението на устните ти.

– Каква извънредно полезна дарба – измърмори Сади. – Чудя се дали някой човек с нормален слух може да усвои това умение.

– Понякога съм си мислил колко добре би било, ако го притежавах – съгласи се Силк и прикри устни с ръка, преструвайки се че кашля. След това погледна към Сади.

– Може ли да ми отговориш честно на един въпрос? – попита го той.

– Зависи от въпроса ти, Келдар.

– Разбрал си, че използваме таен език, нали?

– Естествено.

– Разбираш ли го?

– Боя се, че не. Никога през живота си не съм срещал драснианец, доверяващ ми се в достатъчна степен, за да ме научи на този език.

– И защо ли?

Сади обърна за миг ухиленото си лице към дребничкия драснианец.

– Мисля, че ще успеем, ако прикриваме устата си, когато

разговаряме – рече Гарион.

– Няма ли това да стане прекалено очевидно след време? – възрази Сади.

– И какво могат да ни направят? Да ни заповядат да престанем?

– Вероятно няма, но ако някога поискаме да им предадем фалшива информация – а на тях им е известно, че знаем за умението им да ни подслушват по движението на устните – няма да успеем да ги подведем. – Евнухът въздъхна тъжно за изгубената възможност, след това вдигна рамене. – Е както и да е.

Гарион погледна Силк.

– Известни ли са ти някакви конфликти, дразги, междуособици, които бихме могли да използваме, за да се измъкнем от тайните агенти?

– Не – отвърна дребният мъж. – В момента мелценският консорциум изглежда е съсредоточил вниманието си върху това да запази в тайна списъка с цените на различните стоки. Друг негов стремеж е да убеди барон Васка, че Ярблек и аз трябва да бъдем ограничени и да търгуваме само в изолираните райони по западния бряг. Ала на практика ние държим Васка в ръцете си – докато приема подкупите ни, естествено. Все пак редица хора предприемат множество тайни ходове, но не мисля, че тъкмо сега ще се случи нещо съществено. Дори и да се случи, не смятам, че ще се вдигне достатъчно голям шум – такъв, че тайната полиция да изостави възложената ѝ задача да върви по петите ни.

– Защо не се заемем направо с върха на пирамидата? – предложи Сади. – Аз бих могъл да поговоря с Брадор и да проверя дали е податлив към подкупите.

– Не мисля, че той ще приеме подкуп – рече Гарион. – Хората му ни следят по изричната заповед на Закат. Съмнявам се, че каквато и да било сума ще го накара да рискува главата си.

– Има и други начини хората да бъдат подкупени, Белгарион – усмихна се лукаво Сади. – Разполагам с определени неща, които карат хората да се чувстват извънредно добре. Единственото неприятно нещо при тях е, че след като ги използват няколко пъти, трябва да продължават да ги приемат непрекъснато. Болката, когато престанат да ги вземат, е наистина непоносима. Бих могъл да се позанимая с Брадор и след седмица той ще прави всичко, което му кажа.

При мисълта за това Гарион изведнъж почувства остър прилив на отвращение.

– Предпочитам да не прибягваме до това – каза той. – Или може би нека го оставим като последно възможно средство.

– Вие, алорните, имате особена представа за морала – подметна евнухът и потри с длан обръснатия си череп. – Разсичате със сабя врага си надве, без да ви мигне окото, ала се отвращавате от самото споменаване на думите „отрова“ и „наркотични вещества“.

– Това е свързано с културата на съответния народ – отбеляза Силк.

– Откри ли нещо, които бихме могли да използваме като свое преимущество? – попита Гарион.

Сади се замисли.

– Едно обстоятелство, което само по себе си не означава нищо – отговори той. – Ала бюрокрацията подлежи на пълна, проникваща на всички нива корупция. Известен брой хора в Малореа се възползват от това. Обикновено керваните попадат на засади в Даласианските планини или по пътя от Мага Рен. Всеки керван се нуждае от разрешително, издадено от Бюрото по търговия. Васка е известен с навика си при удобен случай да продава информация на главатарите на разбойниците за времето на тръгване, както и за маршрута, по който ще мине керванът. Или, ако цената го удовлетворява, продава мълчанието си на търговците. – Евнухът се закиска. – Веднъж продал информация за един керван на трима различни главатари на разбойнически шайки. Казаха ми, че тогава в Делчин се разгоряло ожесточено сражение между разбойниците кой да прибере плячката.

Гарион присви замислено очи.

– Започвам да мисля, че би трябвало да съсредоточим вниманието си върху барон Васка – каза той. – Велвет ни съобщи, че същият този човек се опитва да отмъкне от армията Бюрото по военните доставки.

– Не знаех – възкликна Силк изненадано. – Малката Лизел се разви твърде бързо, нали?

– Това се дължи на трапчинките й, принц Келдар – рече Сади. – Аз съм почти напълно неподвластен на женските ласкателства и прелести, но трябва да призная, че когато ми се усмихне, коленете ми се разтреперват. Тя е абсолютно очарователна – и напълно безскрупулна, разбира се.

Силк кимна.

– Гордеем се с нея.

– Защо не отидете да я намерите? – предложи Гарион. – Обменете информацията си за този отдаващ се с готовност на корупцията барон Васка. Може би ще успеем да разпалим някакъв конфликт – нещо, излъчващо шум и трясък. Откритата борба в коридорите на палата може да се окаже средството, от което се нуждаем, за да прикрием бягството

си.

– Ти наистина имаш прекрасен усет за водене на политика, Белгарион – изрече Сади с възхищение.

– Уча се бързо – призна Гарион. – Нали съм в компанията на хора, известни с ужасната си репутация.

– Високо цена тези думи, ваше величество – отвърна евнухът с престорена благодарност.

Скоро след вечеря Гарион мина по обширните коридори на двореца, поел за обичайния си вечерен разговор със Закат. Както винаги един таен агент го следваше безшумно на няколко стъпки.

Тази вечер Закат беше изпаднал в тъжно настроение, което почти напълно наподобяваше безрадостната, ледена меланхолия, която го бе обзела в Рак Хага.

– Лош ден ли имаше? – попита го Гарион и премести едно заспало коте от покритата с килим поставка за краката пред креслото си.

Закат направи кисела гримаса.

– Отхвърлих част от работата, натрупала се тук, докато бях в Ктхол Мургос – отговори той. – Проблемът е, че след като се върнах, работата, която трябва да свърша, непрекъснато нараства.

– Това чувство ми е познато – съгласи се Гарион. – Когато аз се върна в Рива, сигурно ще ми трябва цяла година, докато разчистя купищата документи по писалището си. Би ли изслушал едно предложение?

– Говори, Гарион. Сега съм готов да изслушам всичко на света. – Той погледна с упрек черно-бялото пухкаво коте, което пак хапеше кокалчетата на пръстите му. – Недей толкова силно – измърмори императорът и тупна с показалец по носа свирепото малко зверче.

– Не правя опити да те обиждам – подхвана предпазливо Гарион, – но мисля, че ти допускаш същата грешка както Ургит.

– Интересно наблюдение. Продължавай.

– Струва ми се, че е нужно да реорганизирам управлението си.

Закат примигна.

– Това наистина е забележително предложение – рече той. – Ала ми убягва в каква връзка го правиш. Ургит беше некомпетентен до степен на пълна безпомощност – най-малкото беше такъв преди да го научиш на основните правила за управление на държавата. Коя е тази една и съща грешка, която допускаме ние двамата?

– Ургит е страхливец – заяви Гарион. – И вероятно винаги ще бъде

такъв. Ти не си страхливец – може би понякога си мъничко луд, ала в никакъв случай не си от страхливите. Проблемът е, че и двамата допускате една и съща грешка. Ти се опитваш сам да взимаш всички решения – дори и съвсем маловажните. Даже да не спиш нито секунда нощем, времето пак няма да ти бъде достатъчно да се справиш с тази задача.

– Да, забелязал съм го. И какво е решението на този проблем?

– Възлагай отговорности на подчинените си. Началниците на различните бюра, както и генералите ти – те са компетентни. Признавам, че са корумпирани, ала познават добре работата си. Възложи им да се грижат за нещата от тяхната област, а ти вземай само най-важните решения. Осведоми ги, че ако нещо се обърка, ще ги лишиш от поста им.

– Ангараките не постъпват така, Гарион. Владетелят – или императорът в този случай – винаги взема сам всички решения. Така вървят нещата още преди светът да е бил разцепен на две половини. В древността Торак е вземал всички решения и императорите на Малореа винаги са следвали примера му – независимо от това какво са мислели за него.

– Ургит допусна точно същата грешка – каза Гарион. – И двамата забравяте, че Торак беше бог, неговата воля и разум бяха неограничени. Човешките същества не биха могли дори да се надяват, че са способни да следват поведението му.

– На нито един от началниците на бюрата, нито пък на генералите може да бъде поверена подобна власт – каза Закат и поклати глава. – Дори при сегашното положение те са почти извън контрол.

– Те ще се научат да не преминават границите на допустимото – увери го Гарион. – След като някои от тях бъдат понижени или уволнени, останалите бързо ще схванат за какво става дума.

Закат се усмихна мрачно.

– Казах вече, че ангараките не постъпват така, Гарион. Когато искам да дам пример с някого, обикновено използвам ешафода.

– Естествено, това е вътрешен проблем за империята – призна Гарион. – Ти познаваш хората си по-добре от мен, но ако човек притежава някакъв талант, не можеш да го призовеш отново, след като си му отсякъл главата, нали? Не прахосвай таланта, Закат. Той трудно се намира.

– Знаеш ли? – каза Закат леко развеселен. – Мен ме наричат „леденият човек“, но въпреки привидно мекото ти държане, ти си по-хладнокръвен от мен. Ти си най-хладнокръвният човек, когото съм срещал.

– Отраснал съм в Сендария, Закат – напомни му Гарион. – Практичността там е издигната до нивото на държавна религия. Научих се да управлявам държавата си от един човек на име Фалдор. Наистина,

кралството много прилича на селскостопанска ферма. Говоря съвсем сериозно – основната цел на всеки владетел е да попречи държавата му да се разпадне. Даровитите и талантлив подчинени са прекалено ценен ресурс, за да бъде разпиляван на вятъра. Налагало ми се е да мъмря някой хора, но това беше най-страшното наказание, до което съм стигал. По този начин ги задържах около мен, в случай че отново имам нужда от тях. Може би трябва да помислиш малко по този въпрос.

– Ще помисля. – Закат се изправи. – Впрочем, – подхвана той, – след като говорим за корупцията в управлението...

– О? За това ли говорехме?

– Всъщност тъкмо започваме. Началниците на бюрата са повече или по-малко нечестни, ала тримата твои приятели добавят десетки нива по-висша сложност към дребните заговори и измами в палата. Наистина с тях не сме подготвени да се справим.

– О, така ли?

– Прекрасната маркграфиня Лизел всъщност успя да убеди и краля на Палиа, и принц-регента на Делчин, че ще ходатайства за тях. Всеки един от тях е абсолютно убеден, че дългогодишната им вражда най-сетне ще бъде разрешена. Не желая да обявят война помежду си. Вече имам достатъчно неприятности в Каранда.

– Ще разговарям с нея – обеща Гарион.

– А пък принц Келдар притежава буквално цели етажи от Бюрото по търговията. Той получава повече информация дори от мен. Всяка година търговците в Мелцен се събират, за да определят цените на всички стоки, които се продават в Малореа. Това е най-зорко пазената тайна в цялата империя, а Келдар току-що я е купил. Той съвсем преднамерено подбива цените и така разстройва цялата ни икономика.

Гарион се намръщи.

– Не ми е споменавал за това.

– Нямам нищо напроотив да осъществява значителни печалби – щом си плаща данъците, – ала няма да допусна да постави под свой контрол цялата търговия в Малореа. Не бих могъл да го сторя, нали?

– Ще му предложи да смекчи малко подхода си. Трябва обаче да разбереш характера на Силк. Не го е грижа за парите, които печели. Той се интересува единствено от играта.

– Все пак ме тревожи преди всичко Сади.

– Така ли?

– Започна твърде активно да се занимава със земеделие.

– Сади ли?!

– В блатата на Камат има едно диворастящо растение. Сади плаща огромни суми за него и един от особено известните бандитски главатари е заповядал на хората си да го отглеждат – освен това те защитават с всички сили реколтата от това растение. Доколкото съм осведомен, там вече се разигравали истински битки.

– Бандит, който отглежда растения, едва ли ще има достатъчно време да ограбва керваните по пътищата – изтъкна Гарион.

– Не за това става дума, Гарион. Нямах нищо против, когато Сади накара няколко висши чиновници да се почувстват на седмото небе или да действат смехотворно, но той внася в града цели кервани от това растение и го разпространява сред всичките ми работници – също така и в армията. А това никак не ми се нрави.

– Ще видя какво мога да направя, за да го накарам да преустанови тази операция – съгласи се Гарион. След това погледна малореанския император с присвити очи. – Но разбираш, че ако обуздая тези тримата, те ще се насочат към нещо съвсем ново – и може би то ще бъде не помалко разрушително за империята. Няма ли да е по-добре, ако направо ги изведа от Мал Зет?

– Добър опит, Гарион – усмихна се Закат. – Но не мисля, че това е уместно. Ще чакаме, докато армията ми се завърне от Ктхол Мургос. След това всички заедно ще напуснем на коне Мал Зет.

– Ти си най-упоритият човек, когото съм срещал – изрече разгорещено кралят на Рива. – Не можеш ли да проумееш, че времето се използва между пръстите ни? Това отлагане би могло да окаже катастрофално въздействие – не само за теб и за мен, но и за целия свят?

– Отново ми говориш за онази баснословна среща между Детето на Светлината и Детето на Мрака? Съжалявам, Гарион, но Зандрамас просто ще трябва да те почака. Не желая ти и Белгарат да бродите свободно из моята империя. Харесваш ми, Гарион, но не мога да ти се доверя напълно.

Гарион почувства, че гневът започна да се надига в гърдите му, издаде войнствено челюстта си и стана.

– Търпението ми вече започна да се изчерпва, Закат. Опитвах се нещата между нас да бъдат уредени по повече или по-малко цивилизован начин, но всичко си има граница, а ние стигнахме в опасна близост до нея. Няма да си губя времето в палата ти още цели три месеца.

– Тук грешиш – отвърна ядосано Закат и също се изправи, като хвърли безцеремонно котето на пода.

Гарион изскърца със зъби, опитвайки се да овладее гнева си.

– До този момент се държах учтиво, но бих желал да ти напомня за онова, което се случи в Рак Хага. Знаеш, че можем да си тръгнем отгук всеки момент, когато пожелаем.

– И в мига, когато го сторите, три мои полка ще се спуснат по петите ви! – Закат вече крещеше.

– Това няма да трае дълго – изрече заплашително Гарион.

– И какво ще направиш? – попита презрително Закат. – Ще превърнеш всичките ми войници в крастави жаби, или какво? Не, Гарион, познавам те достатъчно добре и зная, че няма да постъпиш така.

– Имаш право – каза Гарион. – Не бих го направил, но си мислех за нещо далеч по-значимо. Торак използва Кълбото, за да разцепи света, помниш ли? Зная как го направи, аз самият мога да постъпя по същия начин, ако се наложи. Войските ти ще имат големи неприятности, докато ни преследват, ако изведнъж попаднат в огромен ров, простиращ се по дължината на цяла Малореа – дълбок десет мили и широк петдесет.

– Няма да го направиш! – извика Закат.

– Искаш да опиташ дали мога? – С огромно усилие на волята Гарион овладя гнева си. – Мисля, че може би е време да прекратим този разговор – заяви той. – Започнахме да си крещим заплахи като някакви хлапета в училище. Защо не продължим същата тема някой друг път, след като и двамата се поуспокоим?

Кралят на Рива почувства, че Закат е подготвил хаплив отговор и устните му потръпват от желание да го изрече, но в следващия миг императорът също се овладя, обузда яростта и възвърна самообладанието си, макар че лицето му все още бе побледняло от гняв.

– Мисля, че имаш право – отговори той. Гарион кимна рязко и тръгна към вратата. – Гарион? – изрече въпросително Закат.

– Да?

– Лека нощ.

– Нека да е лека и за тебе. – След тези думи Гарион напусна кабинета на императора.

Нейно императорско височество принцеса Се'Недра, кралица на Рива и любима на Белгарион, Върховен господар на Запада, бе изпаднала в особено заядливо настроение. „Заядливо настроение“ не бе фразата, която нейно императорско височество би използвала, за да опише състоянието си. „Безутешна“ звучеше далеч по-аристократично, но Се'Недра беше достатъчно честна пред себе си и признаваше, че думата

„заядливо“ дава най-пълна представа за чувствата, които я измъчваха. Тя се разхождаше раздражено от стая в стая в покоите, които Закат бе осигурил за нея и Гарион, и любимата ѝ тревистозелена нощница се развяваше след босите ѝ крака. Изведнъж ѝ се прищя да ступи няколко чинии и щеше да го направи, ако подобна постъпка не влизаше грубо в разрез с маниерите, присъщи на възпитана дама.

Някакъв стол се изпречи на пътя ѝ и тя без малко щеше да го ритне, но в последният момент си припомни, че е без обувки. Вместо ритник грабна решително възглавничката от стола и я сложи на пода. След това скочи няколко пъти с все сила върху нея, а после вдигна полите на нощницата до коленете си, раздвижи крак няколко пъти, за да се упражни, и изрита възглавничката чак в отсрещния край на стаята.

– Пада ти се! – извика тя. Без особена причина това я накара да се почувства малко по-добре.

В момента Гарион го нямаше, бе на обичайния си вечерен разговор с император Закат. Се'Недра изведнъж пожела той да е тук, за да се скара с него. Една хубава малка свада сигурно щеше да подобри настроението ѝ.

Излезе през вратата и погледна към издълбаната в пода вана, от която се вдигаше пара. Може би ваната щеше да ѝ помогне? Дори отиде съвсем близо до водата и опита колко е топла, но реши да не се къпе. Въздъхна и излезе. Спря за няколко секунди до отворения прозорец на неосветената всекидневна, от които се виждаше вътрешният двор. Този ден пълната луна бе изплувала рано на небето и изпълваше двора с бледата си безцветна светлина. Езерото в средата отразяваше съвършения ѝ сребърен кръг. Се'Недра остана до прозореца, потънала в мисли.

Чу, че някой отвори вратата на покоите и после рязко я затръшна.

– Се'Недра, къде си? – Гласът на Гарион звучеше раздражено.

– Тук съм, скъпи.

– Защо стоиш на тъмно? – попита той, влизайки в стаята.

– Просто гледах луната. Осъзнаваш ли, че същата тази луна свети и в Тол Хонет, в Рива също – ако това въобще ти говори нещо.

– Всъщност не съм мислил по този въпрос – отговори той.

– Защо се държиш така грубо с мен?

– Вината не е в тебе, Се'Недра – каза той с извинителен тон. – Просто преживях поредния ожесточен спор със Закат.

– Това, изглежда, ви става навик.

– Защо проявява такъв глупав инат? – попита Гарион.

– Това е в природата на кралете и императорите, скъпи.

– И какво по-точно искаш да кажеш?

– Нищо. Съвсем нищо.

– Искаш ли нещо за пиене? Мисля, че имаме още малко от онова вино.

– Аз пък мисля точно обратното. Точно сега никак не ми се пие.

– Е, аз все пак ще си наляя една чаша. След милото ни бърбене с негово твърдоглаво величество чувствам, че трябва да успокоя с нещо нервите си. – Гарион излезе и след миг съпругата му чу лек звън – каната с вино беше докоснала ръба на кристалната чаша.

Навън, в огрения от лунната светлина вътрешен двор, някой се измъкна от сенките на високите дървета. Беше Силк. Беше само по риза и тесните си панталони, бе преметнал през рамото си чаршаф и си свирукаше весело. Спря до езерото и започна да разкопчава ризата си.

Се'Недра се усмихна и продължи да гледа как дребният мъж се съблича. След това той влезе в езерото, разпръсквайки отразения образ на луната на хиляди блещукащи късчета, и лениво заплува.

От дърветата изплува друга сянка и сред лунната светлина се появи Лизел. Носеше свободно падаща рокля, в косата ѝ имаше някакво цвете. Без съмнение беше червено, но бледата светлина на пълната пролетна луна отнемаше багрите му и го караше да изглежда почти черно на фона на светлата коса на момичето.

– Как е водата? – попита тя съвсем спокойно. Гласът ѝ се чуваше съвсем ясно, сякаш се намираще в една и съща стая със Се'Недра.

Силк възкликна сепнато и се закашля, защото носът и устата му се напълниха с вода. След това пръхтя известно време и накрая отговори ведро:

– Не е лоша.

– Добре – рече Лизел и се приближи до езерото. – Келдар, струва ми се, че е време да поговорим.

– Така ли? За какво?

– За това. – Тя съвсем спокойно разкопча роклята си и я остави да падне в тревата до краката ѝ.

Отдолу не носеше нищо.

– Изглежда, ти е малко трудно да разбереш, че нещата се променят с времето – продължи тя и съвсем преднамерено посочи себе си. – И аз също.

– Забелязах – каза той с възхищение.

– Радвам се. Бях започнала да се страхувам, че зрението ти се е влошило – Лизел пристъпи в езерото и се потопи във водата до кръста. – Е?

– Какво „е“?

– Какво възнамеряваш да направиш по този въпрос? – Русокосата протегна ръка, свали цветето от косата си и внимателно го постави върху повърхността на водата.

Се'Недра се втурна към вратата, без да вдига никакъв шум с босите си, леки като лунни лъчи крака.

– Гарион! – извика тя с настоятелен шепот. – Ела тук!

– Защо?

– Говори по-тихо и ела веднага.

Той промърмори нещо едва чуто и влезе в притъмнялата стая.

– Какво има?

Тя посочи към прозореца, изкиска се тихичко и прошепна:

– Виж!

Гарион отиде до прозореца, хвърли един-единствен поглед към езерото и отклони очи.

Се'Недра отново се изкиска, приближи се до него и се сгуши до рамото му.

– Не е ли много хубаво?

– Сигурен съм, че е – отвърна ѝ той шепнешком. – Но не мисля, че трябва да гледаме.

– Защо не?

Цветето, което Лизел бе оставила върху водата бе преплувало до Силк. Той го вдигна и замислено го помириша.

– Твое е, нали? – рече той и подаде цветето на момичето е млечно-бялата кожа.

– Да, мое е – отговори тя. – Но ти все още не си отговорил на въпроса ми.

– На кой въпрос?

– Какво ще направиш сега?

– Все ще измисля нещо.

– Добре. Аз ще ти помогна.

Гарион твърдо протегна ръка и дръпна завесата на прозореца.

– Развали ми удоволствието! – нацупи се Се'Недра.

– Нищо – отвърна ѝ той. – А сега се отдръпни от този прозорец. – Той я изведе от стаята. – Какво е намислила Лизел?

– Че то е съвсем очевидно.

– Се'Недра!

– Тя го прелъстява, Гарион. Влюбена е в него още от малка и най-сетне е решила да пристъпи към действие. Толкова се радвам за нея, че

сърцето ми ще се пръсне.

Той поклати глава.

– Никога няма да мога да ви разбера вас, жените. Точно когато реша, че всичко вече ми е съвсем ясно, вие отново променяте правилата. Няма да повярваш какво ми каза леля Поул днес сутринта.

– О, така ли? И какво?

– Каза, че аз би трябвало да... – Той изведнъж спря и лицето му стана червено като жарава. – Ами... няма значение – добави той съвсем неубедително.

– Какво беше, кажи ми!

– Някой друг път. – След това я изгледа по особен начин. Се'Недра познаваше този поглед.

– Още ли не си се къпала тази вечер? – попита я Гарион с преувеличена небрежност.

– Още не. Защо?

– Помислих си, че може да дойда при тебе във ваната – ако нямаш нищо против.

Се'Недра хитро сведе клепачи.

– Ако наистина искаш – отвърна тя с глас на съвсем младо момиче.

– Ще запаля няколко свещи – рече Гарион. – Лампата е прекалено ярка, не мислиш ли?

– Както искаш, скъпи.

– Ще донеса и малко вино. То може да ни помогне да се отпуснем.

Се'Недра почувства прилив на щастливо, тихо ликуване. Не, направо триумф. Неизвестно защо цялата ѝ раздражителност се бе стопила изцяло.

– Мисля, че ще бъде просто прекрасно, скъпи.

– Е – рече той и протегна леко треперещата си ръка към нея. – Влиза ли във водата?

– Че защо не?

10.

Когато на следващата сутрин всички се събраха на закуска, изражението на Силк бе едва доловимо угрижено, сякаш току-що е осъзнал, че някои по някакъв начин е успял да го надхитри. Дребничкият драснианец непоколебимо отказваше да поглежда към Велвет, която бе навела скромно очи към купата с ягоди и сметана и похапваше с охота.

– Тази сутрин май нещо ви е криво, принц Келдар – подхвърли небрежно Се'Недра, макар че очите ѝ блещукаха с едва овладяна веселост.
– Какво има?

Той ѝ хвърли бърз подозрителен поглед.

– Хайде, хайде – каза тя и го потупа по ръката. – Сигурна съм, че ще се почувстваш по-добре след закуска.

– Не съм много гладен – отвърна той. – Гласът му звучеше малко рязко. – Мисля да се поразходя.

– Но, скъпи приятелю – възрази малката кралица. – Дори не си докоснал тези прекрасни ягоди. Наистина са божествени, нали, Лизел?

– Великолепни са – съгласи се русокосото момиче и трапчинките цъфнаха по бузите му.

Лицето на Силк стана още по-навъсено и той стана и решително тръгна към вратата.

– Може ли да изям и твоите, Келдар? – извика след него Велвет. – Искам да кажа, ако се отказваш.

Драснианецът затръшна вратата след себе си, а Се'Недра и Велвет избухнаха в неударим, сребрист смях.

– За какво беше пък това? – попита ги лейди Поулгара.

– О, нищо – отвърна Се'Недра, без да престава да се смее. – Нищо. Нашият приятел принц Келдар снощи преживя едно приключение, което не завърши по начина, както бе очаквал.

Велвет хвърли бърз поглед към Се'Недра, леко се изчерви, а после отново се разсмя.

Поулгара погледна двете кискачи се млади жени, вдигна вежда и каза:

– О, разбирам.

Червенината по бузите на Велвет стана по-наситена, но тя продължи да се смее.

– Божичко! – въздъхна Поулгара.

– Какво е станало, Поул? – попита Дурник.

Тя го погледна, сякаш зачудена какво да му отвърне, за да не нахърни строгите му сендарски принципи.

– Просто едно мъничко усложнение – отговори тя. – Не би могло да ни затрудни.

– Е, щом е така, добре. Ще ти трябва ли за нещо тази сутрин?

– Не, скъпи – отвърна тя и го целуна.

Той отвърна на целувката ѝ, изправи се и погледна Тот и Ерионд, които го наблюдаваха очаквателно.

Те веднага станаха и тримата излязоха от стаята.

– Чуя се колко ли време ще им трябва, докато изловят всичката риба в това езеро? – замислено каза Поулгара.

– Боя се, че риболовът им ще трае цяла вечност, лейди Поулгара – каза Сади и лапна една голяма ягода. – Пазачите го зареждат с нова риба всяка вечер.

– Тъкмо от това се боях – въздъхна вълшебницата.

Рано преди обяд Гарион крачеше нетърпеливо по дългия коридор. Изпълваше го безсилно нетърпение. Мисълта за неотложната необходимост да се добере до Ашаба преди Зандрамас отново да му изляга бе така завладяла съзнанието му, че той почти не можеше да мисли за друго. Очевидно шансът да променят решението на Закат беше съвсем минимален, затова възможността да се справят „по другия начин“ – както се изразяваше Белгарат – ставаше все по-реална. Всъщност въпреки отпращаните от време на време заплахи срещу Закат Гарион не желаше да прибегне до него. Беше сигурен, че ако го направи, ще загуби завинаги укрепващото си приятелство със странния мъж, който управляваше Малореа. Кралят на Рива беше достатъчно честен да признае пред себе си, че освен дружбата с този човек ще загуби и политическите възможности, произтичащи от нея.

Тъкмо беше решил да се върне в покоите си, когато към него се приближи слуга, облечен с алена ливрея.

– Ваше величество – започна слугата и направи дълбок поклон, – принц Келдар ме помоли да ви намеря и да ви съобщя, че би желал да разговаря с вас.

– Къде е той? – попита Гарион.

– В императорската градина, недалеч от северната стена, ваше величество. Съпровожда го един полуипиян надрак... и... и една жена, която говори отвратително неприлични приказки. Ама просто няма да повярвате колко неприлични.

– Мисля, че я познавам – отговори му Гарион с усмивка. – И напълно ви вярвам. – След това се обърна и бързо тръгна към императорската градина.

Ярблек въобще не се беше променил. Макар че времето беше приятно топло, той носеше орфаното си палто и рунтавата шапка от овча кожа. Беше се проснал на една мраморна пейка в обитата с буйна зеленина беседка, а съвсем близо до него бе поставена бъчвичка с пиво.

Вела, по-пищна и изкусителна от всякога, се разхождаше лениво сред цветните лехи, облечена в обичайните си одежди – плътно прилепнали към тялото надракски елек и панталони. От ботушите и пояса ѝ се подаваха обкованите със сребро дръжки на камите. Походката ѝ беше все така предизвикателна и чувствена – маниер, който бе практикувала толкова дълго, че сега крачеше по този изкусителен начин съвсем автоматично, а може би и несъзнателно. Силк седеше на тревата до пейката и също като съдружника си държеше чаша пиво.

– Тъкмо бях решил да тръгна да те търся – рече той, когато Гарион се приближи.

Дългокракият надрак погледна Гарион с присвити очи и изфъфли:

– Я виж ти! И това ако не е кралят на Рива! Виждам, че отново носиш този огромен меч, дето сякаш е сраснал с тебе.

– Просто навик – сви рамене Гарион. – Изглеждаш добре, Ярблек – като оставим настрана факта, че си малко пийнал.

– Непрекъснато намалявам количеството пиво, с което се зареждам – заяви благочестиво Ярблек. – Стомахът ми не е такъв, какъвто беше.

– Случайно да си срещал Белгарат, докато идваше насам? – попита Силк.

– Не съм. Трябваше ли?

– Изпратих да повикат и него. Ярблек има информация за нас и ми се ще старият да я чуе от първа ръка.

Гарион огледа грубото лице на партньора на Силк и го попита:

– Колко време ще останеш в Мал Зет?

Ярблек подръпна рошавата си брада и каза:

– Трудно ми е да отговоря на този въпрос. Долмар вече е набавил повечето стоки, от които се нуждаем, ала искам да пообиколя пазарите и да разуча какво е положението тук. В Боктор има един толнедрански търговец, който се интересува от необработени скъпоценни камъни. Бих могъл да натрупам цяло състояние от тази сделка – особено ако успея да прекарам камъните през драснианските митници.

– Нима митничарите на кралица Порен не ти смъкват кожата с щателното си претърсване? Не ровят ли из торбите ти? – попита Гарион.

– Събличат ми дори дрехите – изсмя се Ярблек. – И ги изтърсват една по една. Ала не смеят да докоснат Вела и с пръст. Всички вече научиха как светкавично мята камите си. Вече спечелих двадесет пъти повече пари, отколкото дадох за нея – знаеш ли как? Крия малки пакетчета тук-там по дрехите ѝ. – Надракът се засмя дрезгаво. – И, разбира се, докато ги крия, се разтапям от удоволствие. – Той се оригна гръмотевично. –

Извинете.

Белгарат се приближи с бързи крачки през моравата. Възрастният мъж решително бе отказал всички тактични предложения от страна на Закат да се облече с по-благовидни одежди и все още носеше – според Гарион го правеше напук – изцапаната с мазни петна туника, кърпените си панталони и двата ботуша, взети от различни чифтове.

– Е, дойде най-последно – изсумтя той на Ярблек, без изобщо да го поздравя.

– Задържах се в Мал Камат и дълго не успях да мръдна оттатък – говори надракът. – Кал Закат събира всички кораби по западния бряг, с които възнамерява да прекара цялата си армия от вонящия Ктхол Мур-гос. Наложил се да наема лодки, после да ги крие в блатата на север от развалините на Ктхол Мишрак. Той посочи буренцето с пиво. – Искаш ли малко?

– Естествено. Имаш ли още една чаша?

Ярблек потупа тук-там по огромното си палто, бръкна в един от множеството вътрешни джобове и измъкна огънатата тенекиена чаша.

– Много обичам, когато човек е добре подготвен – каза Белгарат.

– Истинският домакин е винаги готов за гости. Налей си сам. Но се опитай да не разливаш много по земята. – Надракът погледна Гарион. – Ами ти? Мисля, че мога да намеря една чаша и за тебе.

– Не, благодаря, Ярблек. Все още е прекалено рано за мене.

Изведнъж някакъв нисък, облечен в ослепително ярки дрехи мъж се приближи към беседката. Одеждите му бяха истински хаос от несъчетаеми един с друг цветове – един от ръкавите беше зелен, другият – червен. Единият крачол на тесните му, панталони беше на розови и жълти ивици, а другият – на големи сини капки на бял фон. На главата му имаше висока островърха шапка със звънче на върха. Ала не шокиращото му облекло будеше изненадата на зрителите. Погледът на Гарион веднага бе привлечен от факта, че мъжът съвсем без никакви усилия ходеше на ръце, а двата му крака стърчаха във въздуха.

– Дали наистина чух, че някой предлага чаша пиво? – попита той със странен напевен акцент.

Ярблек изгледа сърдито облечения в пъстроцветно облекло акробат, но отново затърси из вътрешните джобове на палтото си.

Непознатият сви рамене, подскочи високо във въздуха, сръчно направи салто и се приземи без никакво усилие на краката си. После енергично изтупа ръце и се приближи към Ярблек с угодническа усмивка. Лицето му нямаше особени белези, беше лице, което човек забравя

минута след като го е видял, ала Гарион си помисли, че го е виждал някъде по-рано, и тази мисъл никак го разтревожи.

– О, добри ми господин Ярблек – обърна се акробатът към партньора на Силк. – Сигурен съм, че вие сте най-милият човек на света. Направо щях да се спомина от жажда, знаете ли? – Той взе една чаша, потопи я в бъчвичката с пиво, изпи я на един дъх и промълви с искрено възхищение: – Ама добро питие си си набавил, господин Ярблек! – И отново загреба чаша от живителната течност.

Лицето на Белгарат придоби странен израз – отчасти объркан, отчасти развеселен.

– Той се помъкна след нас, когато напуснахме Мал Камат – каза Ярблек. – Вела смята, че е особено забавен, затова все още не съм го прогонил. Тя започва да крещи така, че ми проглушава ушите, щом нещо не стане по волята ѝ.

– Името ми е Фелдегаст, уважаеми господа – представи се мъжът с пъстрите дрехи и направи прекомерно дълбок поклон. – Жонгльорът Фелдегаст. Освен това съм и акробат – както сами видяхте с очите си. – Имам още едно поприще – комедиант съм със забележителна дарба, при това умея да правя някоя и друга магия – тоест може да се каже, че съм и добър магьосник. Направо свят ще ви се завие и ще се ококорите от удивление пред неземната ми дарба да правя разни фокуси – не, не, хич не ви лъжа, господа. Плюс всичко, казано досега, мога да свиря очарователни мелодии с тази дървена пищялка – ако пък сте изпаднали в меланхолично настроение, ще ви изсвиря тъжни песни с лютнята си – такива, че на гърлата ви ще заседне буца, голяма като планина, а от очите ви ще бликнат топли, изобилни сълзи. Желаете ли да станете свидетели на забележителния ми талант?

– Може би малко по-късно – каза му Белгарат, чийто поглед все още бе развеселен. – Точно сега трябва да обсъдим една друга работа.

– Вземи си още една чаша пиво и иди да развличаш Вела, комедианте – нареди му Ярблек. – Разкажи ѝ някоя от неприличните си истории.

– Това ще бъде божествена наслада за мене, добри ми господин Ярблек – възкликна жонгльорът. – Тя е великолепна жена с богато чувство за хумор и разкошен вкус към неприличните истории. – Той си гребна още пиво, след това изтича с чевръсти подскачащи стъпки към Вела.

– Отвратително – изръмжа Ярблек; – Някои от историите, които ѝ разправя, карат дори мен да се червя, но колкото по-противни са, толкова по-гръмко се смее Вела. – Търговецът мрачно поклати глава.

– Да се заемаме за работа – рече Белгарат. – Трябва да узнаем точно какво става в Каранда сега.

– Това е съвсем лесно – отвърна Ярблек. – Там е Менга с проклетите си демони.

– Долмар ни осведоми по този въпрос – намеси се Силк. – Знаем какво се е случило в Калида, знаем как карандаите прииждат от всичките седем кралства, за да се присъединят към армията му. Той предприема ли стъпки на юг?

– Не съм чувал за такова нещо – отговори Ярблек. – Изглежда, че сега укрепва позициите си на север. Предизвиква истинска истерия у карандаите. Ако Закат не направи нещо – и то колкото се може по-бързо, – ще се изправи пред съкрушителна революция в империята си. Ала аз мога да ви кажа едно – сега е много опасно да се пътува из северна Каранда. Карандаите, подтиквани от Менга, контролират цялата територия до брега на Камат.

– Ние трябва да отидем в Ашаба – каза Гарион.

– Не бих ви посъветвал да го правите – каза Ярблек. – Карандаите са придобили някои твърде отблъскващи навици.

– Така ли? – попита Силк.

– Аз съм ангарак – продължи Ярблек. – Още като малко момче съм гледал как гролимите разсичат гръдния кош на хората, за да изтръгват сърцата им и да ги принасят в жертва на Торак. Но онова, което става в Каранда сега, ме кара да се чувствам така, сякаш червата ми се преобръщат. Те приковават живи хора с колове към земята и след това викат своите демони. Всичките отвратителни чудовища затлъстяват все повече с всеки ден.

– Би ли ни разказал какво по-точно правят те?

– Всъщност никак не ми се ще. Използвай въображението си. Бил си в Мориндландия. Знаеш какво ядат демоните.

– Не говориш сериозно, нали!

– О, съвсем сериозно. А пък карандаите се хранят с остатъците. Както вече казах – имат отблъскващи навици. Освен това се носят слухове, че демоните се съвкуплявали с жени.

– Това е ужасно! – изрече задъхано Гарион.

– Наистина – съгласи се Ярблек. – Жените обикновено не оцеляват след бременността, но съм чувал, че няколко вече са родили живи изроди.

– Трябва да сложим край на всичко това! – мрачно каза Белгарат.

– Желая ви успех – подхвърли Ярблек. – Що се отнася до мен, щом

успее да събере достатъчно голям керван, веднага си заминавам за Гар ог Надрак. За нищо на света не бих се доближил до Менга – нито до покорните нему демони, които той държи на каишка.

– За Нахаз ли става дума? – попита Гарион.

– Значи си чувал името му?

– Долмар ни каза за него.

– Вероятно би трябвало да започнем тъкмо с него – заяви Белгарат.

– Ако успеем да изтласкаме Нахаз там, откъдето е дошъл, има голяма вероятност останалите демони да последват своя господар.

– Хитро, много хитро – изсумтя Ярблек.

– Имам определени идеи – продължи възрастният мъж. – След като демоните се махнат, Менга няма да има на разположение нищо друго освен зле тренирана и още по-зле въоръжена армия от карандаски фанатици. Ние ще продължим със своята работа и ще оставим Кал Закат да се оправя с нея. – Той се засмя за миг. – Това ще ангажира ума му в достатъчна степен, за да не върви като хрътка по петите ни.

Вела и жонгльорът Фелдегаст приближаваха бавно към беседката. Комедиантът отново вървеше на ръце – движеше се твърде нестабилно и размахваше смешно краката си във въздуха.

– Историята му беше страхотна – каза надракското момиче с изкусителното тяло и се разсмя. – Ала много-много не го бива да поглъща наистина добро питие.

– Стори ми се, че той не пи чак толкова много – отбеляза Силк.

– Не пивото обърка мозъка му – отвърна Вела и измъкна една сребърна плоска от пояса си. – Дадох му една-две глътки от това. – Очите ѝ изведнъж блеснаха закачливо. – Искаш ли и ти да си пийнеш малко, Силк?

– Какво има вътре? – попита с дълбоко подозрение.

– Малко от онова питие, което приготвяме в Гар ог Надрак – отговори невинно тя. – Вкусно е като майчино мляко. – След това демонстрира качеството на питието, като отпи яка глътка.

– Да не е отлас?

Тя кимна утвърдително.

– Не, благодаря. – Силк потрепери. – Последния път, когато пих от това чудо, не можех да си припомня какво съм правил цяла седмица.

– Не бъди такъв страхливец, Силк – подкани го тя презрително и отпи още една внушителна глътка. – Виждаш ли? Въобще не боли. – След това хвърли поглед към Гарион. – Хей, милорд. Как е прекрасната ти малка женичка?

– Добре е, Вела.

– Радвам се да чуя това. Успя ли да й направиш още някое бебе?

Гарион се изчерви и отговори:

– Не.

– Губиш си времето. Защо не изтичаш в двореца и да я подгониш из спалнята? – След това хлевоустата красавица се обърна към Белгарат и каза: – Е?

– Какво „е“?

Тя измъкна светкавично една от камите в пояса си.

– Искаш ли да опиташ? – И се обърна с гръб към него и се наведе, така че добре закръглените й задни части блеснаха пред погледа му.

– А, не сега, Вела, но все пак ти благодаря – каза той със съкрушително достойнство. – Още е много рано за мен.

– Няма нищо, старче – подхвърли Вела. – За тебе съм готова винаги. Щом ти се прииска, чувствай се поканен. Наточих всичките си ножове преди да пристигнем в Мал Зет и ги пазя специално за тебе.

– Изключително мило от твоя страна.

Пияният Фелдегаст се наклони опасно, зарита и се строполи на земята. Когато успя да се надигне, грозното му лице беше изкривено и охлузено, а гръбът му беше толкова силно извит, сякаш имаше гърбица.

– Мисля, че попрекали с пиенето, приятелю – рече весело Белгарат и бързо се приближи към пияния жонгльор да му помогне да си стъпи на краката. – Слушай, наистина трябва да се изправиш, казвам ти. Ако останеш така приведен, всичките ти черва ще се вържат на възли. – После прошепна нещо в ухото на акробата и кралят на Рива почувства лек полъх – Белгарат съсредоточаваше волята си – едва доловимо, постепенно, сякаш се готвеше да протегне ръка на малко дете.

Фелдегаст се изправи, скри лицето си с ръце и се завайка:

– Да не си ме отровила, момиче? Ох, олеле! Не мога да си спомня друго питие да е размътвало толкова бързо главата ми. – И след тези думи свали длани от лицето си. Чертите му вече не изглеждаха разкривени, охлузеното бе изчезнало и човекът изглеждаше трезвен.

– Никога повече не се опитвай да пиеш с надракска жена – посъветва го Белгарат. – Особено пък с такава, която сама е приготвяла пиетието.

– Стори ми се, че чух някакъв разговор, докато я забавлявах. За Каранда ли приказвахте... и за тъжните неща, които стават там?

– Да – призна Белгарат.

– Понякога демонстрирам таланта си в затънтени крайпътни

кръчми и странноприемници – тук взема някоя пара, там ме почерпят една-две халби пиво, нали знаете как става – а в такива места се натрупва богата информация, много богата, гарантирам ви. Понякога като накараш някой човек да се размее, като го развеселиш хубавичко, той може да ти разкаже много повече неща, отколкото като му плащаш или се стремиш да го опиеш. Неотдавна попаднах на точно такава място – имаше много голяма публика и аз буквално взех ума на всичките зрители с представлението си. Така се случи, че докато бях там, един пътешественик дойде в странноприемницата от земите на изток. Беше огромен мъжага, направо приличаше на звяр. Та тъкмо този човек ни разказа печалните новини от Каранда. След като се нахрани и пресуши повече халби силно пиво, отколкото бе добре за здравето му, аз отидох при него и започнах да го разпитвам допълнително. Задавах му разни въпроси, нали разбирате. Човек с моята професия никога не знае в коя посока ще го отведе вятърът и къде ще се наложи да показва изкуството си – затова и трябва да знае колкото се може повече неща за различни земи по света. И значи този здрав мъжага, дето не би трябвало да се страхува от нищичко, пълзящо и крачещо по света – този здравеняк буквално се тресеше пред очите ми като уплашено бебе. Та той ми рече, че ако ми е мил животът, трябва да бягам далеч от Каранда. След това добави едно много странно нещо, чиито смисъл все още не мога да проумея. Пътят между Калида и Мал Яска бил буквално претъпкан с разни пратеници, които тичали насам-нататък. Нима това не е изумително? Как може човек със здрав разум да си го обясни? Ала на света има най-различни странни неща, добри ми господа. Има и чудеса, каквито дори не бихме могли да си представим.

Напевният акцент на жонгльора действаше почти хипнотично с неуловимия си, проникващ дълбоко в съзнанието чар и Гарион усети, че по някакъв особен начин този наистина банален разказ грабва цялото му същество. Така че изпита истинско разочарование, когато крещящо облеченият дребосък прекъсна историята си.

– Надявам се, че моята приказка ви развесели и освен това донесе малко светлина за онези събития, добри ми господа – угоднически каза Фелдегаст и протегна шепа, подсказвайки им какво трябва да направят. – Пробивам си път в този свят, използвайки остроумието си, ала винаги съм дълбоко благодарен, когато получа нещичко, свидетелстващо, че са оценили таланта ми. Нали ме разбирате?

– Плати му – подхвърли лаконично Белгарат на Гарион.

– Какво?

– Дай му малко пари.

Гарион въздъхна и посегна към кожената кесия, която висеше на пояса му.

– Нека всичките богове погледнат с усмивка на начинанията ви, млади господарю – поблагодари прочувствено жонгльорът и прибра няколкото дребни монети. След това погледна лукаво Вела. – Каж ми, моето момиче – подхвана той, – чувала ли си някога историята за млекарката и амбулантния търговец? Ала трябва много сериозно да те предупредя, че това е един особено неприличен разказ и много ще се срамувам, ако те накарам да се изчервиш. Ще ми бъде страшно неудобно, ако красивите ти бузи се покрият с обилна аленина.

– Не съм се изчервявала, откакто навърших шестнадесет години – заяви Вела.

– Добре тогава. Защо не се отделим от останалите? Ще проверя дали няма да излекувам тази твоя липса на изчервяване, дето те мъчи толкова дълго. Казвали са ми, че аленината прави лицето по-красиво.

Вела се засмя и двамата отново се отдалечиха към моравата.

– Силк – рязко каза Белгарат. – Онзи шумен конфликт за отвличане на вниманието ми е нужен сега. Веднага, Силк.

– Все още не сме успели да измислим нищо – възрази драснианецът.

– Тогава измислете. – Възрастният мъж се обърна към Ярблек. – Не искам да напускаш Мал Зет, докато не ти дам знак. Може би ще имам нужда от тебе тук.

– Какво има, дядо? – попита Гарион.

– Трябва да напуснем столицата на Малореа колкото е възможно по-скоро.

На моравата Вела стоеше като замръзнала, с широко отворени очи, притискайки с длани пламналите си бузи.

– Трябва да си признаеш, че те предупредих, моето момиче – изкоти се Фелдегаст. – А ти пропусна да го направиш и най-мошенически изля онова ужасно питие в търбуха ми. – Той я изгледа с възхищение. – Трябва все пак да призная, че приличаш на разцъфнала роза, както стоиш пред мен със зачервени бузи. Истинско удоволствие е човек да те гледа в това състояние на момински свян. Я ми кажи – чувала ли си случайно онази история за пастирката и странстващия рицар?

Вела побягна.

Същия следобед Силк, който обикновено избягваше и най-дребното нещо, свързано с физически усилия, прекара няколко часа в потъналия сред зеленина вътрешен двор в центъра на източното крило, като усърдно натрупваше камъни, преграждайки малката бистра рекичка точно там, където тя пълнеше езерото. Гарион го наблюдаваше с любопитство от прозореца на всекидневната, докато най-сетне не успя да се съдържи повече, излезе и го попита:

– Да не би да си решил да развиваш ново хоби и то да е правене на водопадчета?

– Не – отговори Силк и изтри с длан челото си. – Просто вземам предпазни мерки.

– Предпазни мерки срещу какво?

Силк вдигна показалец пред устните си и рече:

– Чакай. – После сложи още два-три камъка да довърши импровизирания бент и след малко прозрачната вода започна да се излива в шумен плисък. – Готово! – гордо каза той.

– Как ще спят хората в стаите наоколо? Доста е шумно – отбеляза Гарион.

– Но и подслушването ще стане почти невъзможно – изтъкна самодоволно дребният мъж. – Защо довечера, като се стъмни, не се съберем тук – ти, аз, Сади и Лизел? Трябва да разговаряме, а пък плисъкът ще заглуши думите ни.

– А в тъмнината тайните агенти няма да могат да виждат устните ни. – каза Гарион. – Много умно.

– Благодаря – каза Силк и направи кисела гримаса. – Всъщност това беше идея на Лизел.

Гарион се усмихна.

– Но тя остави на теб да свършиш работата, нали?

– Маркграфинята заяви, че няма желание да си изпочупи маникюра – изсумтя Силк. – Щях да ѝ откажа, но тя ми се усмихна и трапчинките ѝ ме покориха.

– О, използва ги много добре, нали? Трапчинките и са по-опасни от твоите ножове.

– На подбив ли ме вземаш, Гарион?

– Никога не бих го направил, приятелю!

Когато меката пролетна вечер се спусна над Мал Зет, Гарион отиде при тримата си приятели до бълбукащия водопад на Силк.

– Много добра работа, Келдар – похвали го Велвет.

– О, я млъкни!

– Че защо да млъча, Келдар?

– Достатъчно – намеси се Гарион. – Има ли нещо, което бихме могли да използваме в работата си? Белгарат иска да се измъкнем от Мал Зет почти незабавно.

– Аз последвах съвета ти, Белгарион – измърмори тихичко Сади. – Затова съсредоточих цялото си внимание върху барон Васка. Той е човек, затънал до гуша в корупция, и взема толкова много подкупи, че понякога губи представа кой за какво точно го подкупва.

– С какво точно се занимава този човек сега? – попита Гарион.

– Все още се опитва да сложи под свой контрол Бюрото по военните доставки – докладва Велвет. – В момента то е под ръководството на генералния щаб. Той се състои предимно от полковници, но негов началник е генерал Брегар. Полковниците не са прекалено алчни, но Брегар има огромен списък на хора, на които дава редовно подкупи. Той трябва да пръска куп пари сред колегите си генерали за да държи Васка в шах.

Гарион обмисли получената информация.

– Генералите не подкупват ли и Васка? – обърна се той към Силк.

Силк кимна мрачно.

– Цената на барона се покачва с всеки изминал ден. Консорциумът, състоящ се от мелценски търговци, го обсипва с пари. Целта им е Васка да ограничи Ярблек и мен и да ни изтласка да търгуваме единствено със западния бряг.

– Васка може ли да събере боеспособен отряд? Имам предвид някакво формирование от войници?

– Баронът поддържа контакти с много от разбойническите главатарии – отвърна Сади. – Те от своя страна разполагат с истински главорези, които са готови да работят за тях.

– Има ли разбойническа банда, действаща извън Мал Зет в момента?

Сади се изкашля съвсем деликатно.

– Току-що докарах цяла върволица каруци от Камат – призна той. – Натоварени са предимно със селскостопански продукти.

Гарион го изгледа остро.

– Мисля, че те помолих да не го правиш повече.

– Реколтата тъй или иначе вече бе прибрана, Белгарион – възрази еვნухът. – Какъв смисъл да я оставяме да гние в полето?

– Това е мъдро мислене от страна на добър бизнесмен, Гарион – застъпи се Силк.

– Както и да е – продължи бързо Сади, – бандата, която прибира реколтата и я превозва за мен срещу заплащане, е една от най-големите в тази част на Малореа – около двеста-триста души, а освен това голям брой местни хора действат тук на място по разпространението.

– И постигна всичко това само за няколко седмици? – Гарион не можеше да повярва.

– Човек печели твърде малко, ако единственото му занимание е да чака тревата да порасте под краката му – отвърна благочестиво Сади.

– Добре казано – похвали го Силк.

– Благодаря, принц Келдар.

Гарион поклати глава и отстъпи.

– Има ли някакъв начин да вкараш главорезите си в палата?

– Главорези ли казахте? – Гласът на Сади прозвуча обидено.

– Че не са ли?

– Предпочитам да мисля за тях като за предприемачи.

– Както и да е. Можеш ли да ги вкараш в палата?

– Съмнявам се. Но защо?

– Помислих си, че можем да предложим услугите си на барон Васка при предстоящия му сблъсък с генералния щаб.

– Нима ще има сблъсък? – Сади изглеждаше изненадан. – Не бях чувал за това.

– Така е, защото все още не сме уредили как да го организираме. Васка ще узнае – може би утре, – че действията му са подразнили генералния щаб и че военните възнамеряват да изпратят войски, за да го арестуват и да преровят документите му, за да намерят достатъчно уличаващи материали, които да занесат на императора.

– Това е блестящ план! – възкликна Сади.

– И на мен ми хареса, ала от него няма да излезе нищо, ако Васка не набере достатъчно въоръжени хора, способни да отблъснат многобройна войска.

– Може и да успеем – каза Сади. – точно по същото време, когато Васка узнае за предстоящия си арест, аз ще му предложа да използва моите хора. Той може да ги вкара в палата, като ги преоблече като общи работници. Всичките началници на бюрата обновяват кабинетите си. Мисля, че това е свързано с общественото им положение.

– Какъв е планът, Гарион? – попита Силк.

– Искам да предизвикам открита схватка тук, в коридорите на

двореца. Това би трябвало да привлече вниманието на тайната полиция на Брадор.

– Той наистина е роден да бъде крал, нали? – одобрително каза Велвет. – Само човек със синя кръв би могъл да организира такава широкомащабна лъжлива маневра.

– Благодаря – отвърна сухо Гарион. – Все пак планът ни няма да успее, ако Васка вземе позиции и започне да се защитава. Трябва да го убедим той да нанесе първия удар. Войниците няма да се втурнат да го преследват, ето защо трябва да накараме Васка да започне схватката. Що за човек е Васка?

– Продажен, алчен, ала всъщност не особено умен – отвърна Силк.

– Можем ли да го притиснем и да го принудим да действава прибрано?

– По всяка вероятност не. Обикновено бюрократите са страхливци. Не мисля, че той ще предприеме нещо, докато не види войниците, идещи да му сложат белезниците.

– Мисля, че мога да го накарам да се раздвижи – рече Сади. – Имам нещо много приятно в една зелена стъкленица, което би накарало мишката да се нахвърли върху лъв.

Гарион направи гримаса и каза:

– Този начин не ми допада особено.

– В случая са важни резултатите, Белгарион – изтъкна Сади. – Ако се налага да предприемем незабавни действия, изящните чувства са лукс, който не бихме могли да си позволим.

– Добре – реши Гарион. – Прави каквото е необходимо.

– Когато нещата се задвижат, аз бих могла да внеса допълнително объркване – намеси се Велвет. – И кралят на Палиа, и принц-регентът на Делчин имат значителен брой поддръжници. Сега те бездруго се намират на прага на открита война. Освен това можем да използваме и краля на Воресебо, който е изпаднал в старческа немощ и не се доверява никому. Може би ще успее да убеди всеки от тях поотделно, че размириците в двореца са насочени лично срещу него. Те ще хвърлят в бой войниците си веднага щом чуят шумотевицата от битката.

– Това положение разкрива интересни възможности – рече Силк и потърка радостно ръце. – Шумните размирици в палата, в които участват петима важни сановници на държавата, би трябвало да ни дадат шанс да се измъкнем от града.

– Освен това не е необходимо броженията да бъдат ограничени единствено на територията на двореца – добави замислено Сади. – Ако

някой даде погрешна заповед в добре подбран момент, метежът може да се разпространи из целия град. Едно общо въстание из улиците би привлякло вниманието на много хора, нали?

– Колко време ще бъде необходимо да приведем плана в действие?
– попита Гарион.

Силк огледа изпитателно партньорите си.

– Три дни? – попита ги той. – Може би четири?

Те обмислиха думите му и кимнаха утвърдително.

– В такъв случай това е всичко, Гарион – рече Силк. – Три-четири дни.

– Добре. Направете го.

Всички станаха да се приберат в стаите си.

– Маркграфиня Лизел – твърдо каза Сади.

– Да?

– Върнете ми змията, ако не възразявате.

– О, разбира се, Сади. – Русокосото момиче пхна ръка в корсажа си, за да извади Зит.

Лицето на Силк пребледня и той мигновено се отдръпна.

– Какво има, Келдар? – попита го невинно тя.

– Нищо. – Дребният мъж се обърна и се скри в благоуханната градина, като жестикулираше и си приказваше нещо.

11.

Името му беше Балска. Той беше моряк с гуреливи очи, лоши навици и посредствени умения. Бе родом от Кадуз, вмирисано на риба градче, разположено на един от Мелценските острови. Беше подписал договор да работи като обикновен юнга и го бе правил непрекъснато през последните шест години на борда на един стар, очукан търговски кораб, носещ грандиозното име „Звездата на Джарог“. Капитанът на кораба беше раздрознителен, вечно мърморещ мъж от Селанта, който вместо съпало имаше правоъгълно трупче и се представяше под името „Дървения крак“. Балска дълбоко в себе си подозираше, че капитанът използва това цветисто прозвище, за да скрие истинската си самоличност от властите.

Балска никак не харесваше Дървения крак. Той също така не одобряваше нито един от офицерите, работещи по различните кораби, защото преди десет години го бяха набили здраво с тояги – Балска беше задигнал прог от запасите на кораба, който влизаше в състава на

малореанската военна флота. Балска отдавна бе забравил болката, ала не и злощастния инцидент, защото дълго не можа отново да попадне на борда на кораб. Накрая поемаше вече каквато работа му предложат и така попадна на борда на „Звездата на Джарот“.

Най-скорошният повод за разочарование бяха различията във възгледите на Балска и тези на боцмана – един негодник с особено тежки юмруци, родом от Панол в Ренгел. В резултат на избухналата караница Балска остана без предни зъби, а бурният му протест пред капитана предизвика единствено злостен смях, след което Балска бе изритан съвсем безцеремонно с дървения крак, обкован с дебели гвоздеи, и падна от палубата в морето. Унижението и синините сами по себе си бяха огромни, ала треските, които се забиха в задните му части, причиниха гноясване на раните, продължило седмици наред. По тази причина му бе невъзможно да сяда – а това бе любимата поза на Балска.

Дни наред той стоеше, потънал в мрачни мисли, и се взираше в огромните вълни, бушуващи в протока Перивор, докато „Звездата на Джарот“ продължаваше курса си на северозапад покрай блатистите брегове на югозападните даласиански протекторати. Това продължи и по-късно, докато страшните гребени на разпенените вълни край рифа Турим подмятаха кораба като малка черупка. Най-сетне, когато заобиколиха рифа и се насочиха на север покрай пустите брегове на Финда, Балска стигна до заключението, че животът полага неимоверни усилия да се отнася с него по безкрайно нечестен начин и че може би ще извади по-добър късмет, ако си потърси препитание на сушата.

Следващите няколко нощи той прекара, бродейки дебнешком из трюма, стиснал в ръка едва мъждеещ фенер. Най-после успя да намери закътаното място, където Дървения крак бе скрил няколко малки по размер, но ценни предмета, с които никак не желаше да тревожи съвестта на митничарите. Тази нощ кърпената брезентова торба на Балска побра твърде бързо много неща със значително тегло.

Когато „Звездата на Джарот“ хвърли котва в Мал Джемила, Балска се престори на болен и отказа на предложението на другарите си да слезе на брега с тях на обичайния гуляй, с който отпразнуваха края на пътуването, и се просна на койката си, стенийки по твърде театрален начин. В малките часове на нощта извади изцапаното си моряшко връхно палто – единственото нещо сред вещите му, което имаше някаква стойност, взе си торбата и се измъкна безшумно на палубата. Както очакваше, морякът на вахта хъркаше. На борда нямаше никой друг. Балска спусна във водата една малка лодка и завинаги напусна „Звездата на

Джарот“. Не изпитваше особено съжаление. Дори не се обърна да изругае коритото, което се бе превърнало в негов дом през последните шест години. Всъщност Балска беше философ и след като успееше да се измъкне от някаква неприятна ситуация, вече нямаше зъб на никого и нищо.

Когато стигна до доковете, продаде лодката на един мъж с малки лъскави очи, чиято дясна ръка липсваше. Балска се престори на пиян по време на сделката, а сакатият купувач – който очевидно бе изгубил ръката си като наказание за извършена кражба – му плати за лодката много по-голяма сума от онази, която би дал, ако я бе огледал на нормална слънчева светлина по пладне. Балска веднага разбра какво означава това, нарами торбата си, изкачи се с люлееща се походка на кея и пое по стръмната, покрита с калдъръм уличка, която извеждаше от пристанището. На следващия ъгъл внезапно свърна наляво и затича като елен, за да се изплъзне на бандата главорези, която мъжът с лъскавите очички без съмнение бе изпратил подире му. Балска със сигурност не притежаваше бляскав интелект, ала не бе и глупак.

Продължи да тича, докато в гърдите му не остана дъх и не се отдалечи от пристанището и всичките му опасности. С искрено съжаление отмина няколко пивници, ала все още имаше друга работа и трябваше да е трезвен, за да я доведе до успешен край.

В мрачна тясна бърлога, добре скрита мръсна в тъмна уличка, той продаде внесените контрабанда съкровища на капитан Дървения крак, като се пазареше за всяко петаче с непоносимо дебелия собственичка. Размени моряшкото си палто за туника от вътрешността на империята и излезе от отблъскващата дупка, отървал се от всички следи от морския живот; остана му единствено люлеещата се походка на човек, чиито нозе не са стъпвали на твърда земя от месеци.

Тръгна все по-далече от пристанището с всичките му банди, преследващи избягали моряци, и евтини кръчми, където грогът се лееше като река. Избра една тиха улица с множество завои, от двете страни на която се издигаха складове със заковани прозорци. Най-сетне стигна до спокойна пивница за работниците от вътрешността на града, където една едрогърда жена навъсено му донесе халба пиво. Балска предположи, че поведението ѝ се дължи на факта, че той е единственият ѝ клиент. Беше съвсем очевидно, че тя възнамерява да затвори заведението и да се отправи към леглото си, а може би и в леглото на някой господин, както се мерна в ума на Балска. За около час той успя да се поразвесели, остави няколко монети на масата и подплесна обемистите задни части на

жената вместо сбогом. След това се измъкна с несигурна походка на улицата да търси нови приключения.

Намери истинската любов на живота си под един опушен фенер. Жената каза, че името ѝ било Елованда. Балска изпита смътно подозрение, че не е съвсем честна с него в това отношение, ала всъщност името ѝ никак не го интересуваше – нали беше млада. Очевидно бе настинала, защото кашляше, беше прегракнала, а почервенелият ѝ нос непрекъснато течеше. Не беше и особено чиста – от нея се излъчваше неприятна миризма на пот, изсъхвала по тялото ѝ цяла седмица – ала Балска имаше непретенциозен вкус и огромен апетит, изострен от натрапеното му шестмесечно въздържание в морето. Елованда не беше хубавица, ала струваше евтино. След кратък пазарлък тя го отведе в един паянтов коптор на някаква тясна уличка, място, което вонеше на нечистотии и плесен. Макар да беше твърде пиян, Балска не се откъсна от нея до зори.

По обяд се събуди от пулсираща болка в главата. Може би щеше да поспи още, но някакво бебе ревеше в някаква щайга в ъгъла и от това главата му направо се цепеше. Той сбута жената до себе си с надеждата, че тя ще стане и ще укроти виещия дребосък. Тя се люшна отпуснато под тласъка на ръката му и крайниците ѝ се отметнаха встрани съвсем безжизнено.

Балска я блъсна отново – този път по-силно, след това се надигна и я погледна. Изкривеното ѝ лице се облещи насреща му със страшно зейнала уста – отвращаваща усмивка, който смрази кръвта му. Балска изведнъж осъзна, че кожата ѝ е лепкава и студена като лед. Моментално отдръпна ръката си и изруга едва чуто. Предпазливо вдигна клепача на едното ѝ око и отново изруга.

Жената, която се бе нарекла Елованда, беше мъртва като скумрия, изсушена и опушена преди цял месец.

Балска се изправи и бързо навлече дрехите си. Претърси всяко кътче на коптора, но не намери нищо, което си струваше да окраде, с изключение на няколко монети, които самият той беше дал на мъртвата жена. Взе ги, след това изгледа ядосано голия труп, отпуснат върху сламеника.

– Отвратителна блудница! – изруга Балска и я изрита. Тя се търкулна от сламеника и захлупи лице на пода.

Балска се измъкна в тясната уличка, без да обръща никакво внимание на ревящото бебе.

За миг си помисли със страх да не е прихванал някакво венерическо заболяване. Нещо все пак беше убило Елованда, а той не се бе държал

чак толкова грубо с нея. Като предохранителна мярка Балска измърмори няколко стари моряшки заклинания, които според колегите му бяха особено ефикасни и предпазваха сигурно човек от сифилис. После, възвърнал душевното си спокойствие, реши, че трябва да намери нещо за пиене.

В ранните часове на следобед вече се чувстваше приятно пиян и се измъкна с несигурни стъпки от прекрасната кръчма, решен да обмисли какво още му предстои да направи. Досега Дървения крак със сигурност би трябвало да открие, че съкровищата му липсват, а Балска е изчезнал. Тъй като Дървения крак беше тип с бедно въображение, щеше да съсредоточи усилията си върху пристанището и щеше да измине доста време, докато се сети, че човекът, когото търси, се е измъкнал далеч от гледката на разпенените вълни. Балска благоразумно реши, че ако иска да запази преднината си пред отмъстителния капитан, трябва да поеме във вътрешността на сушата. Освен това му хрумна, че може би някой го е забелязал с Елованда – до този момент по всяка вероятност вече бяха открили трупа ѝ. Балска не чувстваше особена отговорност за смъртта ѝ, ала по природа изпитваше неприязън към служителите на закона. В крайна сметка взе решение, че вече е време да напусне Мал Джемилата.

Огледа се самоуверено и с решителна стъпка тръгна към източната порта на града. Краката го боляха – схванал се беше. Стигна до някакъв склад, където няколко работници товареха голяма каруца, изчака, докато почти свършат работата си, и след това с огромен ентузиазъм им предложи помощта си. Сложи два сандъка в каруцата и потърси коларя – мъж с рунтава брада, от когото се излъчваше силна миризма на мулета.

– Накъде си тръгнал, приятелю? – попита Балска, преструвайки се, че го прави от чисто любопитство.

– Към Мал Зет – отвърна коларят.

– Какво удивително съвпадение! – възкликна Балска. – И аз съм тръгнал по работа тъкмо там. – В интерес на истината трябва да отбележим, че Балска въобще не го беше грижа накъде ще тръгнат коларят и каруцата му. Искаше само да се махне от града, за да избегне главорезите на Дървения крак. – Какво ще кажеш, ако дойда с тебе просто да си правим компания?

– Въобще не се чувствам самотен – грубо каза коларят.

Балска въздъхна. Отново беше дошъл един от неприятните за него дни.

– Готов съм да платя – предложи тъжно той.

- Колко?
- Всъщност нямам много пари.
- Десет медни монети – заяви безапелационно коларят.
- Десет ли? Че аз нямам толкова.
- Тогава тръгвай пеш. Мал Зет е натам.
- Балска въздъхна и се предаде.
- Добре – рече той. – Нека бъдат десет.
- Искам ги предварително.
- Половината сега, другата половина – когато стигнем в Мал Зет.
- Казах – предварително.
- Това ще стане много трудно.
- Да вървиш пеш също е трудно.

Балска се скри зад ъгъла и внимателно отброи десет медни монети. Съкровището, което беше натрупал след кражбата на борда на „Звездата на Джарог“, бе намаляло тревожно. Веднага му хрумнаха няколко възможности. Той премести ножа в ножницата на гърба си – ако коларят спеше достатъчно дълбоко и ако се отбиеха да пренощуват в някое уединено място, Балска беше напълно сигурен, че ще пристигне в Мал Зет като горд собственик на каруца и впряг мулета – без да брои онова, което се намираще в сандъците. Навремето бе убил няколко души – винаги го правеше, когато не излагаше на риск сигурността си. Не беше гнуслив и с лекота режеше гърла, ако това, разбира се, си струваше.

Каруцата тракаше и скърцаше, колелата й громоляха по калдъръмената улица под приятната слънчева светлина на следобеда.

– Нека си изясним някои неща още отсега – подхвана коларят. – Не обичам да приказвам и никак не ми е приятно, когато хората ломотят без прекъсване.

– Добре.

Коларят пхна ръка под седалката на каруцата, измъкна страшна наглед брадва и заяви:

– Дай ми ножа си.

– Нямам нож.

Коларят дръпна юздите на мулетата и каза:

– Слизай!

– Но нали ти платих?

– Не достатъчно, за да поемам риск с тип като теб. Или дай незабавно ножа, или слизай от каруцата.

Балска го изгледа кръвнишки, хвърли поглед към брадвата, след тобавно извади ножа си и го даде на коларя.

– Добре. Ще ти го върна, когато стигнем в Мал Зет. О, впрочем, нека те предупредя – спя с едно отворено око, а в юмука си стискам ей това. – Той вдигна брадвата пред лицето на Балска. – Ако се приближиш към мене по време на пътуването, ще ти пръсна черепа.

Балска се отдръпна назад.

– Радвам се, че се разбираме така добре. – Коларят подръпна юздите и каруцата с грохот напусна Мал Джемила.

Балска не се чувстваше добре. Отначало реши, че това се дължи на друсането на каруцата. Макар че никога не бе страдал от морска болест, често се чувстваше не на себе си, когато беше на сушата. Ала този път положението беше по-различно. Стомахът му без никакво съмнение се бунтуваше и се стремеше да изхвърли цялата храна навън, но за разлика от пристъпите на прилошаване в миналото, Балска сега се потеше, болеше го гърлото и почти не беше в състояние да преглъща. Чувстваше редуващи се пристъпи на гореща треска и смразяващ студ и в устата му горчеше.

Навъсеният колар го остави пред главната порта на Мал Зет, след това хвърли небрежно ножа в краката му и го изгледа с присвити очи.

– Не изглеждаш никак добре – отбеляза той. – Трябва да отидеш на лекар или при някакъв лечител.

Балска изсумтя пренебрежително и заявя:

– Хората обезателно пукват, щом попаднат в ръцете на докторите. Ако пък случайно успеят да оздравеят, си тръгват оттам с празни кесии.

– Прави каквото щеш. – Коларят сви рамене и вкара каруцата си в града, без да се обръща.

Балска го изпрати с няколко ругатни, изречени шепнешком, наведе се, взе си ножа и влезе в Мал Зет. Известно време се въртя насам-натам, опитвайки се да се ориентира, и накрая спря един мъж, облечен в моряшки дрехи.

– Извинявай, приятелю – подхвана той дрезгаво, защото наистина го болеше гърлото. – Има ли наблизко някое местенце, където човек би могъл да обърне няколко чаши грог на разумна цена?

– Опитай в „Червеното куче“ – отговори морякът. – На втората пресечка след ъгъла.

– Благодаря, приятелю.

– Като те гледам, не си особено добре.

– Пипнал съм някаква простуда – отвърна Балска с беззъба усмивка. – Не е нещо, което няколко чаши грог да не оправят.

– Наистина е така, дявол да го вземе – съгласи се морякът със смях.

– Грогът е най-доброто лекарство на света.

„Червеното куче“ беше мрачна кръчма, направена така, че да напомня кораб. Таванът беше нисък, с дебели греди, а прозорците бяха като илюминатори. Собственикът беше безцеремонен мъж с червендалесто лице, с татуировки на двете ръце. Речта му бе изпъстрена с прекалено много моряшки жаргон и отначало Балска се поизнерви, ала след три чаши грог вече нямаше почти нищо напротив. Възпаленото гърло го отпусна, стомахът се успокои, а треперенето на ръцете му престана. Ала главата все още продължаваше да го боли до пръсване. Балска изпи още две чаши грог, след това заспа, отпуснал глава на масата.

– Хайде, приятелче. Време е да затварям – рече собственикът на „Червеното куче“ и го разтърси за рамото.

Балска се надигна, примигна и измърмори дрезгаво:

– Сигурно съм дремнал няколко минути.

– По-скоро бих казал, че спа дълбоко няколко часа, приятелче. – Съдържателят се прозя и го пипна по челото. – Направо гориш. По-добре иди да си легнеш.

– Къде мога, да намеря някое добро място с евтина стая? – попита Балска и се надигна несигурно. Гърлото го болеше ужасно и стомахът му отново сякаш беше пълен с камъни.

– Опитай третата врата нагоре по улицата. Кажим им, че аз те пращам.

Балска кимна, купи си една бутилка, за да се отблагодари на съдържателя, задигна едно острие за харпун от стената, докато се обръщаше, и на излизане подхвърли:

– Хубава кръчма. Харесва ми как си подредил всичко тук.

Мъжът с татуировките гордо кимна.

– Хрумването е изцяло мое. Реших, че моряците и на сушата искат да виждат онова, което е постоянно пред очите им и се е превърнало в техен втори дом – сигурен съм, че биха желали да си пийнат на такова местенце дори когато се намират далеч от морето. Ела пак.

– Разбира се, че ще дойда – обеща Балска.

Изтече половин час, докато намери самотен минувач, поел със забързани стъпки към дома, навел глава и пхнал юмруци дълбоко в джобовите си. Балска тръгна дебнешком подире му. Подметките на обувките му бяха направени от корабни въжета и не вдигаха никакъв шум по калдъръма. След малко, когато минувачът зави в една тъмна уличка, Балска изтича безшумно след него и заби харпуна в тила му. Мъжът се строполи като заклан вол. Балска бе участвал в достатъчно много

сбивания на кораба и в свадни в различни кръчми, затова знаеше точно как и къде да удари. Той обърна човека по гръб, удари го още веднъж, за да е сигурен, че онзи няма да скочи, след това започна методично да пребърква джобовите му. Намери няколко монети и един хубав нож. Прибра монетите в собствения си джоб, пхна ножа в колана си и издърпа трупа по-далеч от обсега на светлината. След това излезе от улицката, подсвирквайки си стара моряшка песен.

На следващия ден се почувства много по-зле. Главата му пулсираше от болка, гърлото му беше така възпалено, че вече не можеше да приказва. Беше сигурен, че има по-висока температура от вчера, носът му течеше. Наложиха се да отпие три дълги глътки от бутилката, за да успокои стомаха си. Знаеше, че трябва да излезе и да си купи нещо за ядене, ала от мисълта за храна му призля. Отпи отново от бутилката, отпусна се на мръсното легло в евтината стая, която беше наел, и потъна в неспокоен сън.

Когато отново се събуди, навън вече беше притъмняло. Тялото му буквално се тресеше. Изпи бутилката до капка, без да почувства особено облекчение. След това с много усилия успя да се облече. Разсеяно отбеляза, че дрехите му излъчват миризма на киснатото. Излезе на улицата, подмина три врати и спря пред гостоприемния вход на „Червеното куче“.

– В името на всички богове, приятелче! – възкликна татуираният мъж. – Изглеждаш наистина ужасно.

– Грог – изкряска дрезгаво Балска. – Грог!

Трябваше да изпие девет чаши грог, за да укроти ужасното треперене, което измъчваше цялото му тяло.

После престана да брой чашите.

Когато свърши парите, излезе на улицата, олюля се и преби един мъж, за да му вземе шест петака. След това продължи нестабилно напред, срещна един дебел търговец, прободен го с ножа си и му взе кесията. Освен другите монети в нея имаше и няколко жълтици. Балска се върна в „Червеното куче“ и пи грог, докато дойде време да затворят заведението.

– Внимавай, приятелче – предупреди го собственикът. – Навън вилнеел някакъв убиец, а стражата още не е дошла.

Балска занесе каната с грог, която беше купил, в мизерната си стая и се напи до безсъзнание.

На следващата сутрин бе изпаднал в делириум. Часове наред не престана да бълнува, като ту пиеше грог от каната, ту повръщаше в

леглото си.

Умря чак по залез слънце. Последните му думи бяха: „Помогни ми, майко“.

Когато след няколко дни го намериха, цялото му тяло беше стърчено и извито в страшна дъга, а на лицето му имаше ужасяваща усмивка.

След три дни двама скитници намериха тялото на някакъв братат колар, проснато в канавката край собствената му каруца по пътя към Мал Джемила. Трупът бе извит назад като дъга, а лицето на мъртвеца беше застинало в някакво гротескно подобие на усмивка. Скитниците заключиха, че той занаят няма да има нужда от каруцата и мулетата, затова ги откраднаха. След като поразмислиха известно време, задигнаха и дрехите на мъртвеца и покриха голото тяло със сухи листа. После обърнаха каруцата и се отправиха към Мал Зет.

Може би около седмица след незабелязаната от никого кончина на Балска някакъв мъж, облечен в мръсно моряшко палто, се появи, залитайки, посред бял ден на една от улиците в по-малко представителната част на града. Непознатият успя да направи с неимоверни усилия стотици крачки, след което се строполи на земята и умря. Ужасяващата усмивка, застинала върху покритите му с пяна устни, накара мнозина минувачи тази нощ да сънуват страшни кошмари.

Татуираният собственик на „Червеното куче“ беше намерен мъртъв в заведението си на следващата сутрин. Лежеше сред хаоса от строшени маси и столове, които беше разбил на парчета по време на своя последен делириум. И неговото лице беше изкривено в отблъскваща гримаса, странно наподобяваща усмивка.

До края на деня умряха още десетина души в тази част на града – всички редовни посетители на кръчмата „Червеното куче“.

На следващия ден умряха още около четиридесет души и властите разбраха, че става нещо наистина страшно.

Ала бе твърде късно. Смесването на населението, типично за големия град, направи невъзможно ограничаването на бедствието в определен район на столицата. Слугите, които живееха в бедните квартали, занасяха заразата в домовете на богатите и могъщите. Работниците я разпространяваха по строителните обекти, техните колеги я отнасяха по собствените си къщи или в други части на града. Клиентите я предаваха на търговците, които на свой ред я прехвърляха на други свои клиенти. Най-минималният контакт обикновено бе достатъчен, за да предизвика

инфекция.

В началото мъртвците бяха десетки, но в края на седмицата се разболяха стотици. Вратите и прозорците на къщите на болните бяха заковавани с дъски въпреки виковете на останалите вътре обитатели. Мрачни талиги преминаваха с грохот по улиците, работници, облечени в напоени с камфор дрехи и предпазни маски на устите и носовете, прибираха мъртвците с куки. После подреждаха трупове в талигите като дървени трупи, закарваха ги в гробищата и ги заравяха в огромни общи гробове без никакви религиозни ритуали. Улиците на Мал Зет опустяха, ужасените жители на столицата се барикадираха отчаяно в къщите си.

В двореца естествено бяха загрижени за положението, ала палатът, заобиколен от всички страни от градини и високи стени, се намираше твърде далече от останалата част на града. Все пак като допълнителна мярка за сигурност императорът издаде заповед никой да не влиза, нито да напуска комплекса. Сред хората, затворени вътре, бяха и неколкостотинте работници, наети от барон Васка, началника на Бюрото по търговия, които трябваше да започват обновяването на кабинетите в неговото учреждение.

По обяд, един ден след като бяха затворили портите на императорския комплекс, Гарион, Белгарат и Поулгара бяха повикани на аудиенция със Закат. Завариха императора крайно изтощен, с черни сенки под очите, наведен над картата на столицата.

– Влезте, влезте – покани ги той. – Сядайте.

– Изглеждаш уморен – отбеляза Поулгара.

– През последните четири нощи не съм мигнал – призна Закат, след това погледна уморено Белгарат. – Казваш, че си на седем хиляди години?

– Да, приблизително на толкова.

– Виждал ли си подобен мор по-рано?

– Да, няколко пъти.

– И колко време обикновено продължава това?

– Зависи каква е болестта. Някои от епидемиите затихваха след няколко месеца. Други продължаваха, докато всичко живо в областта загине. Сигурно Поул знае повече от мен по този въпрос. Тя има опит в областта на медицината.

– Лейди Поулгара? – обърна се към нея императорът.

– Трябва да зная какви са симптомите преди да кажа каква е

болестта – отговори тя.

Закат започна да рови из купчината документи на масата.

– Ето. – Той взе един лист и зачете: – Висока температура, гадене, повръщане. Състояние на студена треска, обилно изпотяване, силно възпалено гърло, главоболие. И накрая – делириум, след което идва смъртта.

Вълшебницата го изгледа сериозно.

– Това не звучи никак добре. Има ли нещо необичайно в позата на труповете?

– Всички мъртъвци имат някаква ужасяваща усмивка на лицата – отговори императорът.

Тя поклати глава.

– Тъкмо от това се боях.

– И каква е болестта?

– Чума.

– Чума? – Лицето на Закат пребледня. – Мислех, че в такъв случай по телата на мъртвите се появяват отоци. Тук не се споменава за никакви отоци.

– Има няколко разновидности на чумата, Закат. Най-често срещаната форма наистина се характеризира с отоци. Друга форма напада белите дробове. Формата, с която се сблъскваме тук, е най-опасната, най-свирепата, най-силно заразната.

– Лечима ли е?

– Не, заболяването в тази форма не може да се излекува. Някои хора оцеляват, но вероятно става дума за по-леко протичане, по-щадяща проява на симптомите, или пък тези хора имат естествен имунитет. Други пък въобще не се разболяват. Просто не развиват заболяването, независимо от това колко пъти влизат в контакт с болните.

– Какво мога да направя?

Вълшебницата го погледна проникателно и каза:

– Онова, което ще чуеш, няма да ти хареса.

– Чумата ми харесва още по-малко.

– Направи Мал Зет затворен град, блокирай всички подстъпи към града. Изолирай цялата столица така, както постъпи с двореца.

– Не говориш сериозно!

– Напротив, думите ми са абсолютно сериозни. Трябва да задържиш инфекцията, ограничавайки я в Мал Зет. Единственият начин да го направиш е да попречиш на хората да излизат извън града, разнасяйки заразата на други места в страната. – Лицето ѝ беше непоколебимо. – И

като казвам, че трябва да направиш Мал Зет затворен град, имам предвид че не бива да се допускат никакви изключения. Никой не трябва да напуска столицата. Абсолютно никой.

– Аз трябва да управлявам цяла империя, Поулгара! Не мога да остана затворен като в килия тук и да оставя страната да се управлява сама. Трябва да приемам пратеници отвън и да изпращам заповедите си по някого в другите градове.

– В такъв случай неминуемо ще управляваш империя на мъртъвци. Симптомите на болестта се проявяват седмица или две след инфекцията, но през последните няколко дни от тази скрита фаза на заболяването носителят е ужасно заразен. Ако изпращаш вестители извън столицата си, рано или късно болестта ще се разпространи из цяла Малореа.

Раменете на Закат се отпуснаха примирено и той попита едва чуто:

– Колко?

– Не те разбрах.

– Колко хора ще умрат тук, в Мал Зет, Поулгара?

Тя се замисли, после каза:

– Половината. И то ако имаш късмет.

– Половината ли? – изрече задъхано той. – Поулгара, та това е най-големият град на света! Ти приказваш за най-голямото бедствие в историята на човечеството.

– Зная. Мъртъвците ще бъдат половината от населението на столицата, и то ако боговете са извънредно благосклонни към тебе. Смъртността може да достигне до четири пети от всички в твърдината ти.

Императорът скри лице зад треперещите си ръце.

– В такъв случай има ли въобще нещо, което съм състояние да направя? – попита сподавено той.

– Трябва да изгаряш мъртъвците – отговори тя. – Най-добрият начин е да изгориш къщите им, без да ги изнасяш отвътре. Това намалява разпространението на болестта.

– Освен това трябва да разпратиш патрули по улиците – добави мрачно Белгарат. – Ще се появят мародери, ограбващи вещите и домовете на умрелите, а те със сигурност ще се заразят. Изпрати из всички части на града стрелци с лъкове и им заповядай да застрелват мародерите веднага щом ги забележат. Независимо къде. След това телата им трябва да бъдат натикани с дълги прътове в заразените къщи и изгорени заедно с труповете, които вече са вътре.

– Но ти приказваш за унищожението на Мал Зет! – възрази разгорещено Закат.

– Не – отвърна Поулгара. – Говорим за спасяването на колкото е възможно повече от твоите поданици. Трябва да се подготвиш за това, Закат. В края на краищата може да се наложи да изведеш насилствено всички здрави граждани в полето, да ги обкръжиш с пазачи – така ще им попречиш да се пръснат на всички страни, а след това да изгориш до основи целия Мал Зет.

– Това е немислимо!

– Може би трябва да започнеш да мислиш за това – отвърна вълшебницата. – Алтернативата може да бъде много, много по-лоша.

12.

Гарион настойчиво каза:

– Силк, трябва да спреш всичко това.

– Съжалявам, Гарион – отвърна дребничкият драснианец и огледа предпазливо окъпания в лунна светлина вътрешен двор, търсейки шпиони. – Планът вече е задействан. Бандитите на Сади са в двореца и получават заповеди директно от Васка. Сега Васка се чувства толкова храбър и е толкова самонадеян, че е готов да се изправи срещу самия Закат. Генерал Брегар от Бюрото за военни доставки усеща, че става нещо, затова се е обградил с многобройна войска. Кралят на Палиа, принц-регентът на Делчин и старият крал на Воресебо са въоръжили до зъби всички свои васали. Палатът е затворен, никой не може да вкара помощ отвън, дори и самият Закат. Положението е такова, че една непредпазлива дума може да възпламени неудържим конфликт.

Гарион започна да ругае.

– Ти самият ни каза да действаме – напомни му Сади.

– Силк, точно сега не можем да се измъкнем от двореца – да не говорим за бягство от града. Предизвикахме опасни междуособици и се озоваваме тъкмо в най-нажежената точка на събитията.

Силк мрачно кимна и каза:

– Зная.

– Трябва да отида до Закат – рече Гарион. – Ще му разкрия цялата истина. Той може да заповяда на императорската гвардия да обезоръжи всички размирници.

– Ако си мислел, че е трудно да измислиш начин за измъкване от двореца, сега започвай да мислиш как ще успееш да избягаш от императорския затвор. Досега Закат се държа учтиво, но не смятам, че неговото

търпение – или по-точно гостоприемството му – би преглътнало подобни заговори от наша страна.

Гарион изсумтя.

– Боя се, че надхитрихме самите себе си – измърмори Силк и се почеса по главата. – Е, случват се понякога такива неща.

– Можеш ли да измислиш някакъв начин да предотвратим конфликта, или поне да го забавим?

– Страхувам се, че отговорът ми е „не“. Положението е нестабилно – една искра ще предизвика взрив. Може би ще е най-добре да разкажем всичко на Белгарат.

Гарион трепна.

– Той никак няма да се зарадва.

– Ще бъде още по-ядосан, ако не му кажем.

– Имаш право – въздъхна Гарион. – Хайде да отидем при него и да разкрием всичко.

Беше им необходимо доста време, докато намерят Белгарат. Най-сетне го откриха – стоеше до прозореца в една от стаите на последния етаж на източното крило и наблюдаваше бушуващите в града пожари. Огромни пламъци, обвити в пелени от сажди, бълваха от цели редици къщи, пелена от плътен пушек скриваше небето.

– Положението излиза от контрол – рече възрастният мъж. – Би трябвало да събарят някои къщи, за да спрат огъня, но войниците се страхуват да напускат казармите си. – Той изруга и добави: – Мразя пожарите.

– Появи се и нещо друго – подхвана предпазливо Силк, оглеждайки стената за пролуки, от които по всяка вероятност надничаха шпиони.

– И какво е то?

– О, нищо особено – отвърна Силк с преувеличена небрежност. – Просто искахме да привлечем вниманието ти върху една подробност, това е всичко. – Ала пръстите на драснианеца вече бяха започвали да мърдат чевръсто. Докато той говореше съвсем спокойно за някакъв маловажен проблем с конете, пръстите му успяха да опишат създалото се положение.

– Какво сте направили? – възкликна Белгарат и прикри избухването си с фалшива кашлица.

„Каза ни да създадем условия за размирици, отвличащи вниманието на тайната полиция, дядо“ – каза със знаковия език Гарион, докато в същото време Силк продължаваше да бърби за измисления проблем с конете.

„Да, нещо за отвличане на вниманието, да – отговориха пръстите на Белгарат. – Ала не и кръвопролитни битки в двореца.“

„Това беше най-доброто, което успяхме да измислим“ – отвърна убедително Гарион.

– Дайте ми една минута да помисля – каза високо възрастният вълшебник, сбърчил чело и след малко продължи: – Хайде да отидем да поговорим с Дурник. Все пак той е отговорен за конете, затова имаме нужда от неговия съвет. – Ала точно преди да ги изведе от стаята, пръстите му се раздвижиха. „Опитайте се да вдигате повече шум. Трябва да ви дам инструкции, а човек губи много време, докато говори с пръсти.“

Излязоха и Гарион и Силк започнаха да тропат с токовете на ботушите си по мраморния под, за да заглушат шепота на Белгарат.

– Добре – прошепна възрастният мъж почти без да движи устните си. – Всъщност положението не е неспасяемо. Тъй като бездруго не можем да спрем тази малка свада, която сте предизвикали, нека я оставим да избухне. Но въпреки това ще имаме нужда от конете, Гарион. Затова искам да отидеш при Закат и да му кажеш, че желаем да изолираме нашите коне от останалите в конюшната. Съобщи му, че правим това, за да не се заразят от чума.

– Нима конете също могат да се заразяват с чума? – прошепна Гарион изненадано.

– Че откъде да знам? Но щом това не е известно на мен, бъди сигурен, че и Закат не знае нищо по въпроса. Силк, ти обиколи всичките ни приятели и им съобщи – съвсем безшумно и незабелязано, – че след съвсем кратко време ни предстои да напуснем града. Затова нека се подготвят бързо, но без да привличат внимание.

– Ще напуснем града? – Шепотът на Гарион беше уплашен. – Дядо, нима знаеш някакъв начин да се измъкнем от палата, пък и от града?

– Не, но познавам един човек, за когото това не е тайна. Отиди при Закат и му предай молбата за конете. Сега императорът мисли за толкова много други неща, че едва ли ще започне да спори с тебе. – Вълшебникът погледна Силк. – Можеш ли да ми дадеш някакъв отговор на въпроса кога ще се състои мъничкият взрив сред благородните крале, който си подготвил?

– Всъщност това не е по силите ми – отвърна Силк шепнешком, продължавайки да тропат по мраморните стъпала на стълбището. – Може да започне всеки момент.

Белгарат поклати глава отвратно.

– Мисля, че трябва да се върнеш отново в училище – изсумтя той

раздразнено. – Важно е *как* човек ще направи нещо, ала е по-важно *кога* ще го направи.

– Ще се опитам да запомня това.

– Непременно се постарай. А сега ще е най-добре да побързаме. Искам да сме готови, когато избухне свадата.

– След малко ще поговоря с теб, Гарион – каза владетелят, който изглеждаше изтощен до краен предел, след това отново се обърна към генералите си. – Трябва да разпратим заповеди до войските. Нужен ми е доброволец, който да излезе от двореца и да отиде в града.

Генералите се спогледаха и размърдаха крака върху дебелия син килим.

– Трябва ли да дам заповед на някого? – попита Закат, загубил всякакво търпение.

– Хм... извинете ме, господа – намеси се Гарион. – Но защо въобще е необходимо някой да излиза извън двореца?

– Защото войниците просто си клатят краката в казармите и не вършат абсолютно нищо, а Мал Зет гори – отвърна остро Закат. – Те трябва да започнат да събарят къщи, за да прекъснат пътя на огъня, в противен случай ще загубим целия град. Някой трябва да им заповяда да излязат навън.

– Има ли войници, които стоят на пост извън стените на двореца?

– Да. Те имат заповед да не допуснат никой да влиза вътре.

– Защо просто някой не им извика от крепостната стена? – предложи Гарион. – Нареди на човек от постовите да извика някой полковник или друг висшестоящ офицер, след това му изкрещете заповедите си.

Закат се взря в него и започна да се смее тъжно.

– Защо това не хрумна на мен?

– Вероятно защото не си израснал във ферма – отговори Гарион. – Ако ореш на една нива, а искаш да разговаряш с човек, работещ на друга, просто викаш. И той ти отговаря с викане. В противен случай ще ти се наложи да вървиш пеш.

– Добре – енергично каза Закат и се обърна към генералите: – Кой от вас е най-гърмогласен?

Един – с червендалесто лице, огромен търбух и снежнобяла коса – изведнъж се засмя.

– Преди време гласът ми гърмеше и се чуваше във всички части на огромния имперски площад по време на парад, ваше величество.

– Добре. Върви да видиш дали още можеш да крещиш както преди години. Намери някой полковник, чиято интелигентност не е съвсем закърняла. Кажи му да изостави някоя област от столицата, която вече е обхваната от пламъци и да събори достатъчно къщи около нея. Така ще попречи на огъня да се разпространи. Кажи му, че ще го произведа в чин генерал, ако успее да спаси поне половината от Мал Зет.

– В случай че не се зарази и не умре – измърмори един от генералите.

– Войниците затова получават заплатата си, господа – за да рискуват. Когато зазвучи тръбата, трябва да атакуваш. А тъкмо в този миг аз надувам бойната тръба.

– Да, ваше величество – отвърнаха военните в един глас, обърнаха се чевърсто, тракнаха токове и напуснаха залата.

– Това беше умна идея, Гарион – каза с благодарност Закат. – Благодаря ти. – И се отпусна безкрайно уморен в едно кресло.

– Просто проява на здрав разум. – Гарион сви рамене и също седна.

– От кралете и императорите не се очаква да притежават здрав разум. Това е нещо, което се среща много често сред обикновените хора.

– Трябва да поспиш малко, Закат – каза му сериозно Гарион. – Изглеждаш като човек, който е изразходвал последните си запаси от енергия.

– О, богове! – възкликна Закат. – Точно сега бих дал половината Каранда за няколко часа сън – разбира се, вече не разполагам с тази част от Каранда.

– В такъв случай върви да спиш.

– Не мога. Имам прекалено много работа.

– С какво ще помогнеш, ако се строполиш от изтощение на пода? Генералите ти могат да поемат грижата за редица неща, докато се събудиш. Та иначе за какво са ти?

– Може би имаш право. – Закат се отпусна още повече в креслото си. – Какво си наумил да ме попиташ? Сигурен съм, че посещенията ти при мен не е просто проява на добро отношение, нали?

– Ами – подхвана Гарион, опитвайки се гласът му да прозвучи по съвсем обичаен начин. – Дурник се тревожи за конете. Разговаряхме с леля Поул – лейди Поулгара – и тя не е съвсем сигурна дали се заразяват от чума, или не. Дурник ме помоли да те попитам дали ще е възможно да изведем животните от общата конюшня и да ги вържем в близост до източното крило, където ще можем да ги наглеждаме.

– Конете ли? – попита Закат, без да може да повярва на ушите си. –

И Дурник се тревожи за конете в такова време?

– Трябва да разбереш характера му – отвърна Гарион. – Той е човек, който се отнася към отговорността си особено сериозно. Възприема грижата за животните като свой дълг и според мен и аз, и ти можем само да му бъдем благодарни за това.

Закат се засмя уморено.

– Легендарните сендарски добродетели – рече той. – Чувство за дълг, честност, практичност. – Той сви рамене. – Защо не? Ако това ще ошастливи Дурник, той може да заведе конете ви в коридорите на източното крило на двореца и да ги използва като конюшня.

– О, не мисля, че би поискал тъкмо това – отговори Гарион след кратък размисъл. – Една от сендарските добродетели, която пропусна да споменеш, е чувството за благоприличие. На конете не им е мястото въщи. Освен това – добави кралят на Рива – мраморните подове могат да наранят копитата им.

Закат се усмихна едва-едва.

– Истинско удоволствие е човек да приказва с тебе, Гарион. Понякога си толкова сериозен и за най-дребните неща.

– Но всичко се състои от най-дребни неща, Закат – отговори Гарион с поучителен тон, след това погледна изтощения владетел. Съжаляваше, че е принуден да мами човек, когото истински харесваше. – Ще се справиш ли?

– Очаквам, че ще оцелея след всичко това – отвърна Закат. – Виждаш ли, Гарион, една от най-големите тайни на този свят е, че тъкмо хората, които отчаяно желаят да останат живи, умират. Тъй като на мен ми е все едно дали ще живея, или ще кажа „сбогом“ на света, вероятно ще доживея до сто години.

– Не бих използвал това суеверие като основа, върху която да градя плановете си – каза Гарион. След това му хрумна някаква мисъл. – Би ли те наскърбило, ако заключим вратите на източното крило, докато всичко това отмине? – попита той. – Не се страхувам дали аз ще се разболея, или не. Загрижен съм за Се'Недра, Лизел и Ерионд. Здравето на нито един от тях не е особено цветущо, а пък леля Поул каза, че именно енергията и издръжливостта помагат на хората да оцелеят.

Закат кимна.

– Това е разумна молба. И особено добро хрумване. Нека защитим дамите и момчето, ако това въобще е възможно.

Гарион се изправи и каза:

– Трябва да поспиш.

– Нямам време. Трябва да мисля за безброй неща.

– Ще помоля някого да изпрати Андел при тебе – предложи Гарион. – Ако тя е наполовина толкова добра, колкото смята Поулгара, ще може да ти даде нещо, което ще ти помогне да заспиш. – Той погледна изтощения си събеседник, когото вече почти смяташе за свой приятел. – Известно време няма да се виждаме – добави кралят на Рива. – Желая ти добър късмет. И опитай да се погрижиш за себе си, обещаващ, нали?

– Ще опитам, Гарион. Ще опитам.

Стиснаха си сериозно ръцете, след това Гарион се обърна и безшумно излезе.

През следващите няколко часа приятелите бяха много заети. Въпреки хитрините на Гарион тайната полиция на Бродор ги следеше по петиите. Дурник, Тот и Ерионд отидоха в конюшните и се върнаха с жребците, следвани от вездесъщите агенти.

– Коя е причината, поради която се бави избухването на конфликта? – попита Белгарат, когато всички отново се събраха в голямата стая с внушителната платформа и подобното на трон кресло в единия край.

– Не съм сигурен – отговори Силк внимателно. – Но всичко е въпрос на време.

След миг в двора на палата зад залостените порти на източното крило се разнесоха викове, тропот на десетки нозе и остър звън на стомана, сблъскваща се със стомана.

– Изглежда, навън става нещо – подхвърли цинично Велвет.

– Крайно време беше – изсумтя Белгарат.

– Дръж се възпитано, древни.

В тяхното крило също се разнесоха викове и вратите започнаха да хлопат.

– Всички ли напускат палата, Поул? – попита Белгарат.

За миг в очите ѝ се появи унесен поглед, после вълшебницата отговори:

– Да, татко.

Шумът от тичащи стъпки и трясъкът на затварящи се врати продължи още няколко минути.

– Божичко – прошепна едва чуто Сади. – Та те бяха толкова многобройни!

– Няма ли вие тримата да престанете да се поздравявате взаимно? Я по-добре идете и залостете вратите – каза Белгарат.

Силк се засмя и безшумно се измъкна през вратата, но след няколко минути се върна навъсен и изсумтя:

– Лошо. Пазачите на главните порти очевидно имат много силно чувство за дълг. Не са изоставили поста си.

– Това ли е големият ти конфликт, Силк? – попита саркастично Белгарат.

– Тот и аз можем да се справим с тях – заяви уверено Дурник, отиде до касата с дърва край камината и взе една цепеница.

– Това може да се окаже прекалено пряк начин на въздействие, скъпи – измърмори Поулгара. – Сигурна съм, че не искаш да им отнемеш живота. Ала ако се събудят, те рано или късно ще изтичат до Закат. Мисля, че трябва да използваме нещо по-подло.

– Тази дума никак не ми харесва, Поул – отговори неотстъпчиво ковачът.

– Ако използвам „дипломатично“, ще се почувстваш ли по-различно?

Дурник се замисли, после каза:

– Не. Всъщност нищо няма да се промени. Съдържанието ще остане едно и също.

– Ами да. Но поне звучи по-красиво, нали?

– Поулгара – твърдо каза ковачът. Гарион за пръв път го чуваше да използва цялото й име. – Не се опитвам да проявявам липса на здрав разум, но как бихме могли да гледаме хората в очите, ако лъжем, подвеждаме ги и дебнем като хрътки зад всеки ъгъл? Искам да кажа... наистина точно това искам да кажа, Поул.

– О, скъпи Дурник – въздъхна вълшебницата. – Обичам те. – И обви ръце около врата на съпруга си с момичешка палавост. – Ти си прекалено добър за този свят, знаеш ли това?

– Ами... – подхвана той, объркан от този открит израз на обичта й, за която дълбоко в себе си смяташе, че не бива да се показва пред други хора. – Това е въпрос на собствено достойнство, нали?

– Разбира се, Дурник – съгласи се тя със странно покорен тон. – Както кажеш.

– Все пак какво ще правим с пазачите? – попита Гарион.

– Аз ще се справя с тях, скъпи – усмихна се Поулгара. – Ще го уредя така, че те няма нито да видят, нито да чуят нещо. Ще успеем да се измъкнем, без никой да ни забележи – ако приемем, че баща ми знае за какво приказва и му е известно накъде ще поемем.

Белгарат я погледна и после съвсем неочаквано намигна.

– Довери ми се – рече той. – Дурник, доведи конете вътре.

– Вътре ли? – попита сепнат ковачът.

Белгарат кимна утвърдително.

– Трябва да ги заведем до мазето.

– Не знаех, че в това крило имало мазе – намеси се Силк.

– И Закат не знае – усмихна се самодоволно Белгарат. – Нито пък Братор.

– Гарион! – извика остро Се'Недра.

Гарион се обърна и видя проблясващата фигура в средата на стаята. След това се появи Кайрадис. Очите и бяха завързани.

– Побързайте – изрече настойчиво тя. – Трябва да стигнете в Ашаба преди да е изтекла седмицата.

– Ашаба? – възкликна Силк. – Ние трябва да отидем в Калида. Менга призовава демони там.

– Това не е важно, принц Келдар. Демоните са последната ви грижа. Знайте, че Менга също пътува към Ашаба. Той ще бъде забавен по пътя за там, защото ще му бъде поставена задача и ще трябва да я изпълни преди срещата между Детето на Светлината и Детето на Мрака на Мястото, което вече не съществува. – Тя се обърна към Гарион. – Наближава времето и ти да изпълниш задачата си, Белгарион от Рива, Ако някой от твоите спътници, които също трябва да изпълнят онова, които им е предопределено, не успее да го стори поради някаква причина, светът ще бъде загубен. Затова те моля да отидеш заедно с тях в Ашаба. – След тези думи пророчицата изчезна.

Възцари се тишина. Всички се взираха в мястото, където бе стояла пророчицата.

– Това е то – решително каза Белгарат. – Отиваме в Ашаба.

– Само ако успеем да се измъкнем от двореца – измърмори Сади.

– Ще се измъкнем. Остави това на мен.

– Разбира се, древни.

Белгарат ги изведе в коридора, спуснаха се по стълбището и продължиха по главния коридор, водещ към останалата част на двореца.

– Почакай един момент, татко – обади се Поулгара, съсредоточи се за миг и белият кичур на челото ѝ заблестя. – Добре – добави вълшебницата. – Пазачите вече спят.

Възрастният мъж пак ги поведе и след малко спря и каза:

– Стигнахме. – И посочи един голям гоблен, окачен на мраморната стена. Пъхна ръка под гоблена, стисна в дланта си потъмнял през вековете железен пръстен и го дръпна. Разнесе се скърцане на метал.

– Блъснете онази страна – рече вълшебникът и посочи другия край на гоблена.

Гарион натисна гоблена с рамо. Пак се разнесе скърцане и тежката мраморна плоча бавно се завъртя на ръждясалите железни оси, поставени на върха и на основата точно в центъра и.

– Умно – възкликна Силк и надникна в тъмния, пълен с паяжини отвор зад плочата – Кой го е измислил?

– Преди много, много време един от императорите на Малореа не се чувстваше особено сигурен на трона – отвърна възрастният мъж. – Искаше да има на свое разположение таен и бърз път за бягство, в случай че нещата се влошат. Проходът беше забравен, така че едно е сигурно – никой не ни преследва. Хайде да отидем да вземем торбите и другите си принадлежности.

Бяха им необходими пет минути да донесат нещата си. През това време Дурник, Тот и Ерионд водеха конете по мраморния коридор и около тях се разнасяше оглушителен грохот на копита.

Гарион отиде до ъгъла и погледна към главните порти. Дватамата пазачи стояха неподвижни, като замръзнали, лицата им бяха безизразни, очите – празни, втренчени в нищото.

– Някой ден ще трябва да ми покажеш как правиш това – каза той на Поулгара, когато се върна при групата.

– Много е просто, Гарион – отвърна тя.

– За тебе може би – рече той. След това изведнъж му хрумна някаква мисъл. – Дядо – подхвана кралят на Рива разтревожено. – Ами ако този твой проход извежда в града, няма ли да се окажем в по-лошо положение, отколкото сме тук, в двореца? Навън върлува чума, а знаеш, че портите са залостени.

– Проходът не извежда в Мал Зет – отвърна възрастният мъж. – По-не така са ми казвали.

В двора на палата звуците на битката ставаха все по-силни.

– Добра организация, нали? – измърмори Сади с глас, от който личеше, че е доволен от себе си.

– Е, хайде, хайде – подзе познат напевен глас от тунела. – Нима ще останете тук, за да се потупвате с часове по гърбовете? Така нощта ще мине, без да я усетите, а няма да сте свършили съвсем нищичко. Предстои ни да изминем стотици мили, нима не знаете? Няма да се измъкнем от Мал Зет до края на месеца, ако не тръгнем сега, още в този момент.

– Да тръгваме – каза Белгарат.

Конете отчаяно се дърпаха – никак не им се щеше да влязат в тъмния миришещ на мухъл проход, ала Ерионд и неговия жребец Кон уверено потънаха навътре, следвани от Гарион и неговия Кретиен.

Останалите животни, макар и твърде плашливо, тръгнаха след тях.

Късо тясно стълбище извеждаше към проход, чиито стени бяха направени от грубо одялани камъни. Конете срещнаха известни трудности, докато преодолеят стъпалата, но в края на краищата слязоха.

Гигантът Тот влезе последен, блъсна стената, резето шракна зловещо и металическият звън отекна в подземния проход.

– Един момент, татко – Каза Поулгара и Гарион почувства тласъка на волята и. – Готово – рече вълшебницата. – Войниците отново са будни и дори не подозират, че сме минали край тях.

Отнякъде изникна смешният фокусник Фелдегаст. Държеше фенер.

– Прекрасна нощ за малка разходка – отбеляза той. – Значи тръгваме, така ли?

– Надявам се, че знаеш какво правиш – каза Белгарат.

– Как можеш да се съмняваш в мен, старче? – рече комедиантът, като се направи на оскърбен. – Аз съм самото олицетворение на благоразумието, не знаеш ли? – Той направи гримаса. – Имам само един мъничък, не особено приятен проблем. Изглежда, известна част от прохода се е срутила преди доста години, затова ще трябва да излезем навън и да вървим по улиците на града – искам да кажа, че това ще ни отнеме съвсем, съвсем кратко време.

– Какво разбираш под „съвсем кратко“? – попита Белгарат и се вгледа гневно в нахалния комедиант. – И ми се ще да престанеш с това многословие.

– Това е част от моя чар, древни Белгарат. Всеки човек може да се научи да хвърля топки във въздуха и да ги хваща, но начинът на говорене у артиста прави най-голямо впечатление на неговата публика.

– Да разбирам ли, че вие двамата сте се срещали по-рано? – попита Поулгара и вдигна вежда.

– Вашият достопочтен баща и аз сме стари, стари приятели, скъпа ми лейди Поулгара – заяви Фелдегаст и направи зашеметяващ поклон. – Познавам всички ви по описанието, което ми даде той, ала трябва да призная, че изцяло съм сразен от вашата неземна красота.

– Попаднал си на рядък мошеник, татко – рече вълшебницата и на лицето ѝ грейна особена усмивка. – Смятам, че с времето бих могла да го харесам.

– Не те съветвам, Поул. Той е лъжец, подлизурко и освен това е нечистопльтен. Но ти избягващ въпроса ми, Фелдегаст – щом си избрал да те наричаме с това име. Колко време ще трябва да вървим по улиците?

– Не много дълго, мой грохнал стари приятелю – около половин

миля, а после пак ще влезем в прохода. Хайде да вървим по-бързо. До северната стена на Мал Зет има много път, а нощта вече изтече наполовина.

– Грохнал ли ме нарече? – изръмжа Белгарат.

– Просто понякога такива думи случайно се изплъзват от езика ми, древни – извини се Фелдегаст. – Бъди сигурен, че никак, ама никак не желях да те обидя. – Той се обърна към Поулгара. – Ти нали ще вървиш с мен, моето момиче? От тебе се излъчва такъв опияняващ аромат, че буквално оставам без дъх. Аз ще крача до тебе, вдишвайки твоето ухане и ще погивам от дълбок, неподправен възторг.

Поулгара се засмя и хвана под ръка възмутителния дребен фокусник.

– Харесвам го – измърмори Се'Недра на Гарион.

– Би трябвало, о, би трябвало, прекрасна хубавица – отвърна кралят на Рива, имитирайки не особено успешно комедианта. – Това е част от неговия чар.

– О, Гарион! – засмя се тя. – Обичам те.

– Да – отвърна ѝ той. – Зная.

Тя го изгледа, изгубила всякакво търпение, и го удари с малкия си юмрук по рамото.

– Ох!

– Да не те заболя? – попита малката кралица и го хвана за ръка, проявявайки внезапна загриженост.

– Все ще го понеса някак, скъпа – отвърна ѝ той. – Ние, благородните герои, сме в състояние да преодоляваме какво ли не.

Около миля следваха фенера на Фелдегаст, а копитата на конете трополяха след тях в обвития с плътни паяжини проход. От време на време до слуха им долиташе грохотът на каруците, в които товареха мъртъвците по улиците на града.

– Мразя тунелите и пещерите – обади се Силк, без да се обръща конкретно към някого. – Направо ги ненавиждам, честна дума.

– Няма страшно, Келдар – отвърна Велвет и хвана ръката на дребничкия драснианец. – Няма да позволя на нищо да те нарани.

– Страхотно съм ти благодарен – рече той кисело, но не издърпа ръката си от нейната.

– Кой е там? – чу се глас пред тях.

– Аз съм, добри ми господин Ярблек, аз и никой друг – отговори Фелдегаст. – Е, с мен има и няколко изгубени, заблудили се души, които се опитват да намерят пътя в тази тъмна, тъмна нощ.

– Наистина ли този тип ти харесва чак толкова? – обърна се кисело Ярблек към някого в мрака.

– Той е единствената наслада в живота ми – отекна гласът на Вела някъде отдалеч. – Най-малкото, когато съм с него, не се налага постоянно да посягам към камите, за да запазя добродетелта си.

Ярблек въздъхна шумно и подхвърли:

– Отдавна имах чувството, че ще кажеш нещо подобно.

– Милейди – звънко каза Вела и направи изящен реверанс пред Поулгара, щом вълшебницата, хванала под ръка фокусника, приближи до мястото, където купчина паднали обрасли с мъх скали запушваше прохода.

– Здравей, Вела – отговори Поулгара със странен надракски акцент. – Нека камите ти винаги са остри и блестящи. – В поздрава ѝ се долавяше необичайна официалност и Гарион се сети, че пред очите му се разиграва древен ритуал, изпълняван при среща на две дами, които дълбоко се уважават.

– А ти дано винаги да имаш на разположение средства да се защитиш от нежелани посегателства, – отвърна автоматично надракското момиче, приключвайки старинния ритуал.

– Какво става горе? – обърна се Белгарат към облечения с филцово палто Ярблек.

– Хората мрат като мухи – отвърна лаконично търговецът. – Цели улици издъхват едновременно.

– Опита ли се да не преминаваш през централната част на града? – попита Силк.

Ярблек кимна утвърдително.

– Направихме лагер пред главните порти – рече той. – Успяхме да излезем, преди да ги залостят с железни пръти. Ала Долмар умря. Когато разбрал, че е заболял от чума, извадил сабята и се пробол.

Силк въздъхна.

– Той беше добър човек – малко нечестен може би, но въпреки това бе добряк.

Ярблек кимна тъжно.

– Поне умря достойно – рече той и отново поклати глава. – Стъпалата, които извеждат на улицата, са ей там – добави търговецът и посочи напред в мрака. – Вече е доста късно, затова съм сигурен, че наоколо няма жива душа – освен каруците, пълни с мъртвци, и неколцина умиращи. – Да тръгваме – подкани ги той. – Колкото по-бързо минем по улиците на града, толкова по-бързо ще успеем отново да се скрием в

подземния проход, където сме в пълна безопасност.

– Докъде води проходът? – попита Гарион.

– Изходът му е на около миля зад стената – рече Ярблек. – Разположен е в стара каменна кариера. – След това търговецът погледна Фелдегаст. – Така и не ми каза откъде знаеш за този проход.

– Това е една от тайните ми, добри ми господин Ярблек – отговори фокусникът. – Човек може да бъде честен колкото си ще, ала винаги е добре да има на разположение някакъв таен път, откъдето може да се измъкне, нали разбираш мисълта ми?

– Звучи ми смислено – намеси се Сади.

– Просто ми се искаше да узная и аз – рече Ярблек. – Хайде да се махаме оттук.

Приятелите доведоха конете до каменното стълбище и с мъка задърпаха нежелаящите да сторят нито крачка животни нагоре по стъпалата. След като и последният кон се изкачи на улицата, Фелдегаст внимателно затвори изхода и го замазира с дъски и няколко бали слама.

– Полезно нещо – подхвърли фокусникът, сочейки към тайния проход. – Ала какъв смисъл има от някаква тайна, щом човек случайно може да се натъкне на нея и да я разгадае?

Ярблек стоеше край вратата и надничаше към тясната уличка навън.

– Има ли някой наоколо? – попита го Силк.

– Няколко мъртъвци – отвърна лаконично надрактът. – Не зная защо, но сякаш всички предпочитат да умрат на улицата. – Той пое дълбоко дъх. – Да не се бавим повече.

Приятелите излязоха от уличката и тръгнаха по друга, по-широка, осветена от една горяща къща. Гарион забеляза някакво рязко движение до стената на съседната до нея постройка, след това очите му различаха дрипаво облечен мъж, наведен над проснал се труп. Мъжът тършуваше из дрехите на мъртвеца.

– Няма ли да се зарази? – попита той Ярблек.

– Вероятно. – Ярблек сви рамене. – Във всеки случай не мисля, че този тип ще липсва на света, като пукне.

Завиха на ъгъла и тръгнаха по друга улица, където горяха половината от къщите от двете ѝ страни. Каруца, пълна с мъртви тела, беше спряла пред една от подпалените къщи и двама груби наглед мъже хвърляха трупове в пламъците с небрежна жестокост.

– Назад! – изрева един от мъжете. – Тук има болни от чума!

– Навсякъде в този тъжен град има болни от чума, това не ти ли е

известно – отговори му Фелдегаст. – Но все пак ти благодаря, че ни предупреди. Просто ще преминем от другата страна на улицата, ако нямаш нищо против. – Фокусникът погледна с любопитство двамата мъже. – А защо вие не се боите от заразата?

– Вече боледувахме и оцеляхме – отвърна единият и се изсмя късо. – Никога не съм се чувствал толкова зле през живота си, но поне не пукнах, а хората разправят, че можеш да се разболееш от чума само веднъж.

– Значи си щастливец – каза Фелдегаст.

Приятелите минаха край двамата мъже и поеха към следващия ъгъл.

– Ще тръгнем ей натам – каза Фелдегаст.

– Още колко време трябва да вървим, докато стигнем до вход за прохода? – попита Белгарат.

– Не е далеч. Щом се спуснем под земята, вече нищо няма да ни заплашва.

– Може би ти се чувстваш на сигурно място под земята – рече кисело Силк, – но това в никакъв случай не може да се каже за мен.

В един от сводестите входове лежеше мъртва жена, а до нея седеше мъничко дете – не по-голямо от годинка – и плачеше сърцераздирателно. Гарион усети как сърцето му се свива и впи поглед в ужасната картина.

И изведнъж с остър вик Се'Недра се втурна към детето с протегнати ръце.

– Се'Недра! – изкрещя той. – Се'Недра, не!

Ала преди да се устреми след жена си, Вела вече беше настигнала малката кралица, хвана я за рамото и рязко я обърна към себе си.

– Се'Недра! – извика остро танцьорката. – Не!

– Пусни ме! – Се'Недра почти пищеше. – Не виждаш ли, че това е бебе? – И започна да се мята, опитвайки да се изтръгне от хватката на танцьорката.

Съвсем хладнокръвно Вела измери с поглед малката кралица, след това неочаквано я зашлеви. Доколкото Гарион знаеше, това беше първият път, когато някой удряше Се'Недра.

– Бебето умира, Се'Недра! – извика й Вела. – Ако се приближиш до него, и ти ще умреш. – След това танцьорката повлече кралицата към останалите от групата.

Велвет се приближи до малката кралица, обви с ръка раменете и и внимателно обърна главата й, за да не гледа детето.

– Се'Недра – заговори тихо тя. – Ти трябва да мислиш първо за своето собствено бебе. Нима искаш да му занесеш тази ужасна болест?

Се'Недра я погледна с широко отворени очи.

– Или пък нима искаш да умреш преди да си го видяла отново?

Се'Недра се отпусна в обятията на Велвет и се разрида.

– Надявам се, че няма да ми има зъб за плесницата – измърмори Вела.

– Ти наистина действаш много бързо, Вела – рече Поулгара. – Освен това умееш да мислиш бързо, когато се налага.

Вела вдигна рамене.

– Отдавна съм разбрала, че една здрава плесница е най-доброто лекарство срещу истерични пристъпи.

– Да, това обикновено върши добра работа – съгласи се Поулгара.

Продължиха до някаква тясна пряка, където Фелдегаст спря и отключи вратата на една къща с отдавна заковани прозорци.

– Ето че пристигнахме – рече той и всички го последваха във вътрешността на къщата. Дълга рампа водеше към подобно на пещера мазе. Ярблек и дребният фокусник разместиха няколко празни щайги от един ъгъл и разкриха още един вход към подземния тунел.

Всички въведоха конете си в тъмния отвор, а Фелдегаст отново остана да прикрие входа. Когато се увери, че е свършил добра работа и че никой не би могъл да открие откъде започва проходът, той нагласи последните щайги и се присъедини към приятелите си.

– Ето ме и мен – рече той и потри ръце. – Сега никой не може да се досети откъде сме се измъкнали. Това е то. Затова по-добре да не се могаем, ами да тръгваме час по-скоро.

Докато Гарион следваше примигващия фенер на Фелдегаст, в съзнанието му витаеха мрачни мисли. Той бе избягал от човек, когото почти бе започнал да нарича свой приятел. Беше го изоставил в обхванатия от пламъци град, където върлуваше страшна чума. Сигурно не би могъл да направи много, за да помогне на Закат, но фактът, че се бе измъкнал, изоставяйки императора, не го караше да се чувства особено горд от себе си. Ала знаеше, че няма никакъв друг избор. Кайрадис беше непоколебима, докато разкриваше в какво се състои задачата му. Гласкан напред от необходимостта, кралят на Рива обърна гръб на Мал Зет и решително пое на север към Ашаба.

ТРЕТА ЧАСТ АШАБА

13.

Пътят, извеждащ на север от Мал Зет, минаваше през обширна плодородна долина, където току-що поникналите житни стръкчета покриваха влажната почва като пелена от лека светлозеленикава мъгла. Топлият пролетен въздух беше изпълнен с ведър аромат на растящи треви. Пейзажът твърде много напомняше тучните долини на Арендия или добре обработените полета на Сендария. Разбира се, имаше множество села с бели постройки, сламени покриви и кучета, които изскачаха от къщите и лаеха пътешествениците. Пролетното небе беше осеяно с меки бели облачета – като агънца, пасящи по лазурните небесни пасбища.

Пътят приличаше на прашна кафява лента, която се виеше сред равните зелени полета.

Приятелите на Гарион яздеха под яркото слънце, съпроводжани от ведрия звън на звънчетата, завързани около шиите на мулетата на Ярблек, и песните на птиците. Зад тях се издигаше огромен стълб черен пушек.

Гарион не можеше да си наложи да се обърне към горящия Мал Зет.

По пътя имаше и други хора, тъй като Гарион и приятелите му не бяха единствените, бягащи от поразения от чумата град. Поединично или на малки групички всички се движеха на север, избягвайки страховито всякакъв контакт помежду си.

Всичките отклонения от пътя бяха барикадирани с току-що отсечени храсти и тръни. Селяни с мрачни лица стояха на пост край барикадите, стискаха непохватно тояги и грозни старинни арбалети и крещяха предупреждения към всички, които минаваха край тях или се опитваха да отбият от главния път.

– Селяни – рече кисело Ярблек, когато керванът отмина поредната подобна барикада. – Еднакви са по целия свят. Умират от радост да се срещнат с теб, щом можеш да им предложиш нещо, от което се нуждаят. През цялото останало време обаче се опитват да те прогонят от селото си. Как мислите – дали наистина вярват, че някой би желал да отиде

и да отседне във вонящите им селища? – И търговецът придърпа раздрънено кожената шапка над ушите си.

– Страхуват се – каза Поулгара. – Знаят, че тяхното село не е кой знае какво, но то е единственото нещо, което имат, затова искат да го запазят непокътнато.

– Нима тези барикади и заплахи вършат някаква работа? – попита Ярблек. – Искам да кажа – успяват ли да предпазят жителите от чумата?

– Някои от тях да – отговори вълшебницата. – Ако хората успеят да ги издигнат навреме.

Ярблек изсумтя, след това погледна Силк и го попита:

– Би ли приел едно предложение?

– Зависи – отвърна Силк. Дребничкият драснианец отново беше облякъл обичайните дрехи, които използваше по време на пътуване – тъмни, без никакви украшения и съвсем неугледни.

– Като вземем предвид демоните и чумата, бих казал, че климатът тук започва да става твърде неприятен. Какво ще кажеш да ликвидираме всичките си предприятия в Малореа, докато нещата се успокоят?

– Ти не мислиш с главата си, Ярблек – отговори му Силк. – Размириците и войната са добри за бизнеса.

Ярблек се намръщи.

– Точно това си мислех, че ще кажеш.

На около половин миля пред тях имаше друга барикада, ала този път на главния път.

– Какво е това? – попита ядосано Ярблек.

– Ще отида да видя – рече Силк и смуши коня си. Гарион последва приятеля си.

Приблжиха се на петдесетина метра от барикадата. Иззад клоните и отсечените храсти се появиха десетина изцапани с кал селяни; облечени в ризи от груб кафяв плат. Всички държаха готови за стрелба арбалети.

– Спрете! – заповяда заплашително един от тях, плещест мъж с рунтава брада и кривогледи очи.

– Просто си вървим по пътя, приятелю – каза му Силк.

– Няма да продължите, ако не платите пътна такса.

– Пътна такса ли? – възкликна Силк. – Това е шосе от императорската пътна мрежа и не е необходимо да се плаща никаква такса.

– Вече трябва да плащате. Вие гражданите ни мамите и крадете поколения наред, а сега искате да ни донесете и своите болести. Е, от днес нататък ще трябва да плащате. С колко злато разполагате?

– Накарай го да говори още – измърмори Гарион и се огледа.

– Ами... – подхвана Силк с тона, който обикновено запазваше само за най-сериозни преговори – защо не поприказваме по този въпрос?

Селото беше разположено на около четвърт миля от пътя – мръсно, с къщи, струпани една до друга на върха на една обрасла с гъсти тревни могила. Гарион съсредоточи волята си, след това направи едва забележимо движение по посока на селото и измърмори едва чуто:

– Пушек!

Силк все още се пазареше с въоръжените селяни, печелейки време.

– Хм... извинете ме – прекъсна ги Гарион. – Не ви ли се струва, че там май нещо гори? – И посочи към селото.

Селяните се обърнаха и впериха ужасено очи в гъстия стълб дим, който се издигаше над къщите. Повечето от тях захвърлиха арбалетите си, нададоха уплашени викове и затичаха през полето към бедствието, разиграващо се в селото им. Кривогледият мъж се спусна след тях и им закрещя да се върнат на поста си. След това се върна при барикадата, размахвайки заплашително арбалета си. Лицето му се изопна болезнено, той започна да обръща глава ту към селото, ту към Гарион и Силк, обзет от безсилие и разкъсан между желанието да спечели пари и ужасната гледка на пожара. Най-сетне, неспособен да издържа подобно мъчение, селянинът захвърли оръжието си и затича след другите.

– Нима наистина подпали селото им? – смаяно попита Силк.

– Разбира се, че не – отвърна Гарион.

– Тогава откъде идва този пушек?

– От много места. – Гарион намигна. – От къщите, от избите и хамбарите – от много места. Но има само пушек. – Той скочи от гърба на Кретиен, събра разхвърляните арбалети и ги подреди на земята. – Колко време трябва за да се сложи нова тетива на един арбалет?

– Няколко часа. – Силк изведнъж се засмя. – Двама души трябва да държат дървото и да го огъват с лебедка, докато третият поставя тетивата на място. И то ако имат тетиви.

– Така си и мислех – съгласи се Гарион, извади ножа си и преряза всички тетиви. После каза: – Викай другите.

– Ами това? – каза Силк и посочи барикадата от отсечени храсти.

Гарион сви рамене.

– Можем да я заобиколим.

– Какво се опитвах да направят тези хора? – попита Дурник, когато керванът приближи.

– Предприемчиви хора – каза Силк. – Решили да събират такса от

хората, движещи се по пътя. – Силк вдигна рамене. – Ала нямаха никакъв нюх как се прави бизнес. При първия дребен проблем изгубиха интерес към сделката.

– Мисля, че скоро ще се наложи да те напуснем – обърна се Белгарт към Ярблек, когато отминаха барикадата. – Трябва да стигнем до Ашаба до една седмица, а твоите мулета ни задържат.

– Досега никога не съм чувал някой да обвинява керван от мулета, че се движи бързо – съгласи се Ярблек. – Бездруго възнамерявам скоро да се насоча на запад. Вие можете да навлезете в Каранда, ако желаете, но аз трябва да се добера до брега колкото е възможно по-бързо.

– Гарион – каза Поулгара и погледна многозначително гъстия стълб пушек, издигащ се от селото зад тях.

– О – отвърна той. – Наистина бях забравил. – Кралят на Рива вдигна ръка, опитвайки се да изглежда особено внушителен. – Достатъчно – изрече той, освобождавайки волята си, съсредоточена върху близкото село. Пушекът се разрези в основата си и продължи да се издига като облак, откъснат от своя източник.

– Не драматизирай прекалено нещата, скъпи – посъветва го Поулгара. – Това е прекалено очебийно.

– Но ти самата го правиш непрекъснато – изрече обвинително той.

– Да, скъпи, ала зная как.

Към пладне прехвърлиха билото на дълъг полегат хълм и изведнъж се озоваха обкръжени от малореански войници, облечени в червени туники и железни ризници, които изскочиха от маскирани с клони окопи.

– Спрете веднага! – заповяда рязко офицерът, който командваше взвода. Беше нисък, по-нисък дори от Силк, макар че крачеше така наперено, сякаш бе висок десет стъпки.

– Разбира се, господин капитан – отвърна Ярблек и дръпна юздите на коня си.

– Какво ще правим сега? – прошепна Гарион на Силк.

– Нека оставим Ярблек да се справи с положението – измърмори драснианецът. – Той знае какво прави, уверявам те.

– Накъде сте тръгнали? – попита офицерът, когато надрактът слезе от седлото.

– Искаме да стигнем в Мал Дария – отговори Ярблек. – Или пък в Мал Камат – където и да е, стига да мога да наема кораби да пренесат стоките ми в Яр Марак.

Капитанът изсумтя, сякаш се опитваше да намери в изявлението на търговеца нещо нередно.

– Онова, което ме интересува повече, е откъде идвате. – Той присви очи.

– От Мага Рен – каза Ярблек.

– Значи не идвате от Мал Зет? – Погледът на дребния капитан стана по-суров и още по-подозрителен.

– Много рядко имам работа в Мал Зет, господин капитан. Всичко там е прекалено скъпо – всички онези подкупи, такси и разрешителни, нали разбирате.

– Имаш ли доказателства за думите си? – рече капитанът войнствено.

– Да, имам доказателства и мога да ги представя, ако е необходимо.

– Разбира се, че е необходимо, надрако, защото ако не успееш да докажеш, че не идвате от Мал Зет, веднага ще ви върна обратно. – В гласа му се промъкнаха самодоволни нотки.

– Да ни върнете обратно? Това е невъзможно. Трябва да бъде в Боктор в средата на лялото.

– Това е твой проблем, търговецо. – Дребният военен изглеждаше много доволен, че е успял да притесни далеч по-едър мъж. – В Мал Зет върлува чума и аз съм тук със задача да не позволя на бедствието да се разпространи.

– Чума ли! – Ярблек ококори очи и лицето му наистина побледня. – Зъбите на Торак! Значи затова всичките села по пътя са барикадирани!

– Можеш ли да докажеш, че идваш от Мага Рен? – настоя капитанът.

– Ами – подхвана търговецът и разкопча износената от дълга употреба чанта, закачена на седлото до лявото стреме, след което започна да рови в нея. – Имам разрешително, издадено от Бюрото на търговията. То ми дава право да превозвам стоките си от Мага Рен до Мал Дария. Ако там успее да намеря кораби, сигурно ще трябва да си извадя друго разрешително, за да продължа до Мал Камат. Този документ ще ви бъде ли достатъчен?

– Дай да го видя. – Капитанът протегна ръка и щракна нетърпеливо с пръсти.

Ярблек му подаде искания документ.

– Защо е зацапан? – попита капитанът заплашително и в тона му пропъльзяха нотки на съмнение.

– Разлях бира върху него в една кръчма в Пен Дака. – Ярблек сви рамене. – Много лоша бира, чак вкисната. Вслушайте се в съвета ми, господин капитан. Никога дори не помисляйте да пиете сериозно в Пен

Дака. Само ще си изгубите и времето, и парите.

– Вие надраките само за пиене ли мислите?

– Убеден съм, че това се дължи на климата. През зимата човек няма какво друго да прави в Гар ог Надрак.

– Имаш ли някакви други документи?

Ярблек порови още малко и каза:

– Ето документ, че съм закупил килим от един търговец, чийто магазин е на Улица „Йорба“ в Мага Рен – един тип със сипаничаво лице и развалени зъби. Може би случайно го познавате?

– Че за какво ми е притрябвало да познавам търговец на килими в Мага Рен? Аз съм офицер от императорската армия. Не общувам с такава папlach, каквато сте вие, търгащите. Точна ли е датата, която е изписана на документа?

– Откъде да знам? Ние в Гар ог Надрак използваме различен календар. Купих килима преди две седмици, ако това може да ви свърши някаква работа.

Капитанът обмисли думите му. Очевидно полагаше големи усилия да открие някакъв повод да упражни властта си над пътниците. Най-сетне на лицето му се изписа леко разочарование.

– Добре – каза той неохотно и върна документите на търговеца. – Продължавай по пътя си. Ала не се отбивай никъде и не позволявай на хората си да напускат кервана.

– Хич и да не си помислят за това, ако искат да им платя. Благодаря ви, господин капитан. – Ярблек отново се метна на седлото.

Офицерът изсумтя, махна с ръка и им позволи да минат.

– Дребните хора не трябва да имат никаква власт – отбеляза надракът кисело, когато се отдалечиха на достатъчно разстояние и никой не можеше да го чуе. – Ръстът им не им позволява да мислят сериозно за нещо друго.

– Ярблек! – възрази разгорещено Силк.

– Изключвам присъстващите, разбира се.

– О, в такъв случай положението е съвсем различно.

– Ти сякаш си роден да се разправяш с военни, добри ми господин Ярблек – каза с възхищение фокусникът Фелдегаст.

– Прекалено дълго общувам с един особено интересен драснианец, затова.

– Как се добра до разрешителното и до документа за покупка на килима? – попита Силк.

Ярблек намигна и лукаво почука с пръст по челото си.

– Типовете, които държат на официалностите, винаги се впечатляват от документи с официален вид – и колкото по-нищожна служба заема подобно лице, толкова по-силно е впечатлено от парчетата хартия. Можеш да докажеш на този дребен зловен капитан, че пристигаме от което и да е място на света – Мелцен, Адума в планините на Замад, дори от Крол Тибу на брега на Гандахар – макар че в Крол Тибу можеш да купиш единствено слонове. И тъй като нямам слон, сигурно щях да възбудя съмненията на горкия капитан.

Силк се огледа, ухилен до уши, и каза на приятелите си:

– Сега виждате защо избрах този човек за мой партньор.

– Двамата сте си лика-прилика – съгласи се Велвет.

– Мисля, че ще те напуснем тази вечер, след като падне здрач – каза Белгарат на Ярблек. – Не ми се ще някой друг досаден офицер да ни спре и да започне да оглежда всички хора от кервана. Може и да реши, че трябва да се движим с вързани ръце, придружени от военен ескорт.

Ярблек кимна и попита:

– Ще имате ли нужда от нещо?

– Само от малко храна. – Белгарат хвърли поглед към товарните коне, които крачеха тежко край мулетата. – Пътешестваме вече доста дълго, така че успяхме да съберем каквото ни е необходимо и да се отървем от ненужните неща.

– Ще се погрижи да разполагате с достатъчно храна – обеща Вела, която яздеше между Се'Недра и Велвет. – Ярблек понякога забравя, че пълните бурета пиво не са единственото нещо, от което се нуждаят хората по време на пътуване.

– Значи ще се отправите на север? – обърна се Фелдегаст към Белгарат. Дребничкият комедиант бе свалил пъстрите си одежди и се бе променил с едноцветни кафяви дрехи.

– Да, на север, освен ако не са преместили Ашаба някъде другаде – отговори Белгарат.

– Ако нямате нищо против, ще продължа известно време с вас.

– О, така ли?

– Последния път, когато бях в Мал Дария, имах незначителни проблеми с местните власти. Бих желал да им дам достатъчно време да възвърнат спокойствието си, преди да направя триумфалното си завръщане в този град. Хората от властите обикновено са досадни и злопапетни, нали разбирате – винаги се ровят в миналото, търсейки следи от дребни лудории, които си направил за едното удоволствие от смеха, и след това те наказват.

Белгарат го изгледа продължително, след това сви рамене и каза:

– Че защо не?

Гарион го изгледа остро. Съгласието с такова странно предложение бе нещо съвсем нетипично за Белгарат, особено като се вземеха предвид бурните му възражения, когато навремето Сади и Велвет се присъединиха към групата. След това Гарион погледна към Поулгара, ала тя също не даде никакви признаци, че е обезпокоена. Кралят на Рива изпита някакво особено съмнение.

Когато вечерта се спусна над равнините на Малореа, керванът се отби от пътя, за да пренощува в една букова горичка. Мулетарите на Ярблек се разположиха около един лагерен огън и почнаха да се наливат с пиво, като ставаха все по-шумни и войнствено настроени. Гарион и приятелите му предпочетоха горния край на горичката и седнаха около друг огън, където похапваха и разговаряха тихо с Ярблек и Вела.

– Бъди внимателен, когато стигнеш във Вена – обърна се Ярблек към своя партньор. – Някои от историите, които идват от тези места, са по-ужасни от разказите за случилото се в Каранда.

– О, така ли?

– Изглежда, всички са обхванати от някаква неударжима лудост. Разбира се, известно ни е, че гролимите никога не са били особено с ума си.

– Гролимите ли? – изгледа го остро Сади.

– Вена е държава, контролирана от църквата – обясни Силк. – Цялата власт там принадлежи на Урвон и неговия двор в Мал Яска.

– В миналото наистина беше така – поправи го Ярблек. – Сега, изглежда, никой не знае в чии ръце е съсредоточена властта. Гролимите се събират на групи и разговарят. После почват да се карат и да крещят и накрая посягат към ножовете. Тъй и не успях да разбера за какво се карат. Дори пазачите на храма започнаха да вземат страна.

– Е, бих могъл да преживея гледка, при която гролимите взаимно си прерязват гърлата – подхвърли Силк.

– Така е – съгласи се Ярблек. – Само внимавай да не попаднеш между две спорещи групи.

Фелдегаст докосваше полека струните на лютнята си и изсвири толкова фалшив тон, че дори Гарион забеляза това.

– Струната не е акордирана – рече му Дурник.

– Зная – отвърна фокусникът. – Ключът постоянно се измъква от мястото си.

– Дай да го видя. – Дурник взе лютнята и каза: – Наистина

великолепен инструмент, макар че е твърде стар.

– Боя се, че е прекалено овехтял и очукан, приятелю Дурник.

– Тъкмо такива инструменти си струва да се възстановят. – Дурник завъртя охлаждащия ключ, внимателно пробвайки с палец колко е опъната струната. След това извади ножа си и издялка няколко тънки тресчици. Внимателно ги пхна около ключа и ги закрепил неподвижно, потупвайки с дръжката на ножа. – Струва ми се, че това е достатъчно – рече ковачът и после изсвири няколко тона. А след това полека, без да бърза, подхваща една стара мелодия. Пръстите му танцуваха по струните все по-уверено. Свърши я и отново започна отначало, ала този път, за истинско изумление на Гарион, я придружи с мелодичен контрапункт – толкова изящен и сложен, че беше трудно за вярване, че свири един-единствен инструмент.

– Има прекрасен тон – обърна се ковачът към Фелдегаст.

– Ти си истинско чудо, господин ковачо. Първо ремонтираш лютнята ми, след това ме караш да потъна в земята от срам, защото свириш много по-добре от мен.

– Защо не си ми казал нищо за това свое умение, Дурник? – попита Поулгара. Очите ѝ бяха широко отворени и блестяха ярко.

– Всъщност свирех толкова отдавна, че вече почти бях забравил за това. – Ковачът се усмихна, а пръстите му продължиха да танцуват по струните, изтръгвайки от тях многогласна богата каскада от звуци. – Когато бях млад, известно време работих при един лютниер. Той беше възрастен, пръстите му бяха схванати, ала искаше да чуе звука на инструментите, които правеше, затова ме научи как да свиря на лютня.

Той погледна към другата страна на огъня, където седеше неговият приятел гигантът, и между двамата премина невидима искра. Тот кимна, бръкна под одеялото, което бе праметнал през рамо и извади няколко тръбички с много интересен вид – кухи тръстици, всяка по-дълга от предната, прикрепени неподвижно една към друга. Немият вдигна инструмента до устните си, а Дурник отново започна мелодията от самото начало. Звучите, които гигантът изтръгна от обикновените си тръбички, излъчваха стаена, болезнена острота, която проникна дълбоко в сърцето на Гарион.

– Започвам да се чувствам изцяло ненужен тук – каза Фелдегаст захласнато. – Моята свирня на лютня е достатъчно добра за пивниците, странноприемниците и кръчмите, но не съм виртуоз като тези двамата. – Той погледна огромния Тот. – Как е възможно толкова грамаден човек като тебе да изсвири толкова нежна мелодия?

– Той е много добър музикант – каза Ерионд. – Понякога свири пред Дурник и мен – когато рибата не кълве.

– О, това е великолепна песен – заяви Фелдегаст. – Толкова е хубава, че не си струва да я похабим. – Той погледна към Вела. – Би ли искала да потанцуваш за мен, моето момиче? Да завършим щастливо вечерта, тъй да се каже.

– Защо не? – Тя се засмя, отметна енергично глава и отиде от друга страна на огъня. – Следвайте ритъма – каза изкусната танцьорка, вдигна красивите си заоблени ръце над главата си и защрака с пръсти, за да определи темпото на танца. Фелдегаст усети ритъма и започна да пляска ритмично с ръце.

Гарион и по-рано бе виждал как танцува Вела – в една кръчма наред гората в Гар ог Надрак, – затова що-годе знаеше какво да очаква. Ала беше сигурен, че Ерионд – а по всяка вероятност и Се'Недра – не бива да стават свидетели на този изпълнен с осезаема чувственост танц. Все пак в началото Вела започна твърде безопасно и кралят на Рива започна да си мисли, че е бил прекомерно чувствителен.

Когато щракащите ѝ пръсти и плясъкът от дланите на Фелдегаст нажежиха въздуха и ускориха темпото, Вела започна да танцува с по-голяма страст и Гарион осъзна, че първоначалната му преценка е била правилна. Не би трябвало Ерионд да наблюдава този танц, а Се'Недра веднага трябваше да се оттегли някъде. Ала Гарион не можеше да измисли как да осъществи намерението си, дори ако от това зависеше животът му.

Когато темпото отново се забави, Дурник и Тот пак подхванаха основния мотив и надракското момиче завърши танца си с обичайната горда, агресивна походка, предизвикваща всички мъже.

Изумен до краен предел, Гарион наблюдаваше как Ерионд възторжено аплодира, без следа от объркване и неудобство. Кралят на Рива усещаше, че собственият му врат пари, а дишането му излиза учестено, забързано, задъхано.

Реакцията на Се'Недра беше тъкмо такава, каквато бе очаквал. Бузите ѝ горяха, очите ѝ бяха широко отворени. След това малката кралица изведнъж се засмя възторжено.

– Прекрасно! – възкликна тя и в очите ѝ пламнаха палави пламъчета, устремени към Гарион. Той, от своя страна, се изкашля нервно.

Фелдегаст изтри една сълза, търкулнала се от очите му, изсекна се шумно и стана от мястото си.

– О, мое прекрасно, разпалващо страстта момиче! – каза той

възторжено и прегърна Вела за миг – действие, излагащо на опасност както живота, така и здравината на крайниците му, като се вземеха предвид острите ѝ ками, винаги готови за употреба. След това фокусникът шумно я целуна по устните. – Направо съм смазан, че трябва да се разделим. Ще ми липсваш, моето момиче, знай това всяка секунда от живота си. Но ти обещавам най-тържествено, че отново ще се срещнем. Тогава ще ти доставя огромна наслада с моите непристойни истории, а ти ще замътиш разсъдъка ми с онова проклето питие – и няма да се разделяме, няма! Ще се смеем и ще пеем заедно, ще се наслаждаваме на много пролети поред и ще се чувстваме щастливи, защото ще си правим компания. – След тези думи фокусникът я плесна фамилиарно по задника, ала побърза да се дръпне светкавично преди Вела да посегне към някоя от камите си.

– Тя танцува ли за тебе, Ярблек? – попита Силк партньора си с пламнали очи.

– О, даже прекалено често – отговори с прискърбие Ярблек. – И всеки път, щом го стори, изведнъж започвам да мисля, че в крайна сметка камите ѝ не са чак толкова остри и че ако ме пореже тук-там, няма да изпитам кой знае каква болка.

– Чувствай се свободен да опиташ отново по всяко време, Ярблек – каза Вела и демонстративно докосна една от дръжките на камите. След това погледна Се'Недра и ѝ намигна.

– Защо танцуваш по този начин? – попита Се'Недра, чиито бузи все още бяха силно изчервени. – Знаеш какво причинява танцът ти на всеки мъж, който те гледа.

– Това е част от удоволствието, Се'Недра. Първо ги караш да полудеят, после ги държиш на разстояние с камите си. Това буквално ги подпалва. Когато отново се срещнем, ще ти покажа как го правя. – Тя погледна към Гарион и се засмя предизвикателно.

Белгарат се върна при огъня – беше напуснал групата, докато Вела танцуваше, но Гарион бе прекалено зает и не бе забелязал това.

– Вече е достатъчно тъмно – рече старият вълшебник. – Мисля, че сега можем да тръгнем, без да привлечем ничие внимание.

Всички станаха от местата си.

– Нали знаеш как да действаш? – обърна се Силк към своя партньор.

Ярблек кимна.

– Добре. Направи всичко, което е необходимо, за да ме предпазиш от банкрут.

– Защо така настойчиво се намесваш в политиката, Силк?

– Защото това ми отваря вратите към по-големи възможности да крада.

– О! – възкликна Ярблек. – В такъв случай всичко е наред. – Търговецът му протегна ръка. – Пази се, Силк.

– Ти също, Ярблек. Опитай се да запазиш платежоспособността на нашето предприятие, пък ще се срещнем след около година.

– Ако си жив.

– И това е вярно, знаеш ли.

– Твоят танц много ми хареса, Вела – рече Поулгара и прегърна надракското момиче.

– Това е чест за мен, милейди – отвърна малко срамежливо Вела. – Ще се срещнем отново, сигурна съм в това.

– Непременно ще се срещнем.

– Сигурен ли си, че няма да промениш мнението си за скандалната цена на туй момиче, господин Ярблек? – попита Фелдегаст.

– С нея говори за цената – отговори Ярблек. – Тя сама си я определя.

– Ти си страшно коравосърдечна жена, моето момиче – каза фокусникът обвиняващо.

Танцърката сви рамене.

– Когато човек купи нещо на ниска цена, не държи на него.

– Да, това е истина. Ще видя какво мога да направя, за да натрупам малко парици, момиче. Не се съмнявай нито за миг – някой ден ще бъдеш моя.

– Ще видим – каза тя с лека усмивка.

Приятелите тръгнаха към конете – и към мулето на фокусника, – които бяха вързани наблизко, и тихо се метнаха на седлата. Луната се беше показала, по топлото, кадифено небе светеха звезди – ярки като скъпоценни камъни.

Когато след няколко часа изгря слънцето, те вече се намираха на мили от бивака и язدهа по добре поддържания път към Мал Ракут – ангаракски град, разположен на река Раку, очертаваща южната граница на Вена. Сутринта беше топла, небето ясно, и приятелите пътуваха бързо.

По пътя отново имаше бегълци, но за разлика от вчера, мнозина от тях бягаха на юг.

– Възможно ли е чумата да е започнала да върлува и по северните земи? – попита Сади.

Поулгара се намръщи.

– Предполагам, че е възможно.

– Смятам, че е по-вероятно хората да бягат от Менга – възрази Белгарат.

– По всичко личи, че тук ще настъпи истински хаос – отбеляза Силк. – Щом едни хора бягат в една посока от чумата, а други са се втурнали презглава да се спасяват от демоните в противоположната посока, единственото, което могат да направят, е да се сблъскат някъде тук, в тези равнини.

– Това може би ще се окаже преимущество за нас, Келдар – изтъкна Велвет. – Рано или късно Закат ще открие, че сме напуснали Мал Зет, без да му кажем довиждане, и по всяка вероятност ще прати войски да ни търсят. Ако из тези земи се възцари хаос, той със сигурност би затруднил издирването ни, не мислиш ли?

– Имаш право – призна драснианецът.

Гарион яздеше полузадрямал – трик, който бе научил от Белгарат. Макар че в миналото от време на време му се налагаше да пропусне нощния сън, никога не успя да свикне да се отпуска напълно по време на езда. Яздеше с наведена глава, едва-едва долавяйки какво става около него.

Изведнъж дочу настойчив звук и се намръщи със затворени очи, опитвайки се да разбере какъв е. И изведнъж разбра – плачеше дете. Спомни си умиращото дете на едната улица в Мал Зет. Макар че опитваше с все сили да се изтръгне от този спомен и да се събуди, Гарион не успяваше да го направи и непрестанният плач на детето разкъсваше сърцето му.

А след това почувства голяма тежка длан на рамото си и полагайки огромни усилия, вдигна глава и видя тъжното лице на гиганта Тот.

– Ти също ли го чу? – попита Гарион.

Тот кимна и на лицето му се изписа съчувствие.

– Това беше само сън, нали?

Тот разпери ръце, погледът му блесна несигурно.

Гарион се изправи на седлото, решен да не се унася повече в сън.

Обядваха хляб, сирене и пушени колбаси под сянката на голям бряст, израснал съвсем сам сред една нива овес. Недалеч течеше малък ручей, където напоиха конете и попълниха запасите си питейна вода.

Белгарат се изправи, огледа полето и вперил поглед към селото в далечината и тесния път, водещ до него.

– Колко храна носим, Поул? – попита той. – Ако всяко следващо село, край което минаваме, е затворено както предишните, ще ни е

много трудно да попълним запасите си.

– Мисля, че няма да имаме проблеми по отношение на храната, татко – отговори тя. – Вела прояви голяма щедрост.

– Тя ми харесва – усмихна се Се'Недра. – Макар че непрекъснато ругае.

Поулгара се усмихна.

– Това е типична черта за надраките, скъпа. Когато бях в Гар от Надрак, трябваше да си припомня по-колоритната част от речника на баща си, за да се справя с ежедневните проблеми.

– Хей! – извика им някой.

Някакъв мъж, облечен в кафяви дрехи, свидетелстващи, че е мелценски бюрократ, бе спрял дорестия си жребец на пътя и ги гледаше.

– Какво искаш? – извика му Дурник.

– Можете ли да ми дадете малко храна? – изкрещя в отговор мелценът. – Не мога да вляза в нито едно от селата, а не съм хапвал нито троха от три дни. Ще ви платя.

Дурник погледна въпросително Поулгара.

Тя кимна и каза:

– Имаме достатъчно.

– Кажу ми, че ще получи хляб, Дурник – рече старият вълшебник. – Вероятно ще може да ни разкаже последните новини от северните земи.

– Приблужи се, човече – извика Дурник на гладния мъж.

Мелценският бюрократ тръгна напред и предпазливо спря коня си на двадесетина метра от тях.

– От Мал Зет ли сте? – попита той.

– Напуснахме града преди да избухне чумната епидемия – излъга Силк.

Чиновникът се поколеба.

– Ще оставя парите на този камък тук – предложи той. – След това ще се отдръпна. Вие вземете парите и оставете малко храна. Така нито аз ще застраша вас, нито вие мене.

– В думите ти се чувства здрав разум – отвърна любезно Силк.

Поулгара взе самун черен хляб и голямо парче сирене от запасите си и ги подаде на драснианеца.

Мелценът слезе от коня си, сложи няколко монети на камъка, след това се оттегли на безопасно разстояние.

– Откъде идваш, приятелю? – попита Силк, докато вървеше към камъка.

– Бях в Акад в Катакор – отговори гладният човек, наблюдавайки

напрегнато хляба и сиренето. – Там работех като старши администратор към Бюрото за обществени строежи – изграждане на защитни стени, акведукти, улици и така нататък. Подкупите не бяха нещо особено, но успях да преживявам. Както и да е, успях да се измъкна от града часове преди Менга и демоните му да стигнат там.

Силк остави храната върху камъка, взе парите и се оттегли.

– Чухме, че Акад паднал преди доста време.

Мелценът почти дотича до камъка и останал без дъх, грабна хляба и сиренето. Отхапа голямо парче сирене и отчупи внушителен комат от хляба.

– Крих се в планината – отвърна той между две поредни хапки.

– Не се ли намира и Ашаба в планината недалеч от Акад? – попита Силк небрежно. Мелценът преглътна с усилие и кимна.

– Тъкмо затова избягах оттам – рече той и натъпка още хляб в устата си. – Цялата област гъмжи от огромни кучета – грозни твари, големи колкото коне – а освен това има скитащи банди каранди, които убиват всеки, изпречил се на пътя им. Бих могъл да избегна всичко това, но в Ашаба става нещо ужасно. От замъка се чуват ужасни звуци, а нощем по небето се появяват ужасни светлини. Не съм привърженик на свръхестествените неща, приятелю, затова си плюх на петите. – Мелценът въздъхна щастливо. – Преди месец бих отвърнал с презрение глава от черния хляб и сиренето, но сега ми се струва, че са най-вкусната гозба на света.

– Гладът е най-добрият готвач – цитира Силк древната поговорка.

– Това е непоклатима истина, приятелю.

– А защо не остана във Вена? Не знаеше ли, че в Мал Зет върлува чума?

Мелценът потрепера.

– Онова, което става във Вена, е по-страшно от събитията, разиграващи се в Катакор или в Мал Зет. Нервите ми са напълно разбити. Аз съм строител. Какво разбирам от демони, нови богове и магии? Дайте ми плочи и ще павирам всяка улица, която пожелаете. Дайте ми греди, хоросан и няколко скромни подкупа и не споменавайте разни свръхестествени глупости пред мен.

– Нови богове ли каза? – попита Силк. – Че кой пък приказва за нови богове?

– Чандимите. Не си ли чувал за тях?

– Те не са ли подчинени на Урвон, ученика на Торак?

– Не мисля, че сега са подчинени на когото и да било. Подложиха

на жестоко плячкосване цяла Вена. Никой не е виждал Урвон повече от месец – дори хората в Мал Яска. Чандимите са излезли напълно от контрол. Издигат олтари в полето и принасят двойни жертви – сърцето на първата е за Торак, а на втората – за новия бог на ангараките – и всеки човек по тези места, който не прекланя глава пред двата олтара, е убит на място и незабавно изтръгват сърцето му.

– Това наистина ми изглежда убедителна причина да не влизаш във Вена – рече Силк навъсено. – Дали ли са вече име на този техен нов бог?

– Не съм чул такова нещо. Наричат го просто „Новия бог на ангараките, който идва да замени Торак и да отмъсти по ужасен начин на Богоубица“.

– Богоубица си ти – измърмори Велвет на Гарион.

– Би ли имала нещо напротив да не ми напомняш този факт?

– Просто си помислих, че може да си забравил.

– Във Вена бушува открита война, приятели – продължи мелценът.
– Бих ви посъветвал да я заобиколите отдалеч.

– Война между кого?

– Междуособици в самата църква. Чандимите избиват жестоко всички стари гролими – онези, които все още са верни на Торак. Пазачите на храма вземат страна в битките и в равнините се водят кървави битки. Изстребват до крак цели села. Всички във Вена сякаш са полудели. Спират те и питат кой бог почиташ. Погрешният отговор е равнозначен на смърт. – Мъжът замълча за миг, за да налага следващия, залък, преглътна и попита: – Чували ли сте за някое място, където е спокойно и сигурно?

– Опитай да отидеш някъде по крайбрежието – предложи му Силк.

– Може би Мал Абад... или Мал Камат.

– А вие накъде отивате?

– Пътуваме на север към реката. Искаме да намерим кораб да ни зарека към езерото Пен Дака.

– Там няма да намерите спокойствие и сигурност за дълго, приятелю. Ако чумата не пристигне първа, ще го сторят демоните на Менга – или пък полуделите гролими, излезли от Вена.

– Не възнамеряваме да спираме там – каза му Силк. – Ще прекосим Делчин на път за Мага Рен, а след това ще се отправим към Маган.

– Предстои ви дълго пътуване.

– Приятелю, ако трябва, ще отидем и в Гандахар, за да се измъкнем от демоните, чумата и полуделите гролими. Ако се случи най-лошото,

ще се скрием сред пастирите на слоновете. В края на краищата слоновете не са чак толкова лоши животни.

Мелценът се усмихна за миг.

– Благодаря за храната – рече той, после пъкна хляба и сиренето под дрехата си. – Желая ви късмет, когато стигнете в Гандахар.

– Пожелаваме ти същото, когато се добереш до крайбрежието – отговори му Силк.

Приятелите изпратиха с погледи непознатия мелцен.

– Защо взе парите му, Келдар? – попита Ерионд с любопитство. – Помислих си, че просто ще му подарим храната.

– Неочакваните и необясними прояви на милосърдие се запазват за дълго в съзнанието на хората, Ерионд, и в крайна сметка любопитството надделява над благодарността. Взех парите му, за да съм сигурен, че утре този човек няма да ни опише пред някой любопитен войник.

– О – каза момчето малко натъжено. – Прекалено е лошо, че нещата се развиват по този начин, нали?

– Както казва Сади: „Аз не съм създал този свят, само се опитвам да живея в него“.

– Е, ти какво мислиш? – обърна се Белгарат към фокусника.

Фелдегаст го изгледа с присвити очи.

– Ти си непоколебимо решен да минеш направо през центъра на Вена – край Мал Яска. Да разбирам ли, че становището ти е такова?

– Нямаме друг избор. Разполагаме с много малко време, за да стигнем до Ашаба. Ако изберем друг маршрут, ще закъснеем безнадеждно.

– Тъкмо това си мислех, че ще кажеш.

– Знаеш ли някакъв път, по който би могъл да ни преведеш през Вена?

Фелдегаст се почеса по главата.

– Пътуването ще бъде опасно, древни – изрече несигурно той. – Като имаме предвид гролимите, чандимите и пазачите на храма.

– Но не и толкова опасно, колкото ако пропуснем срещата в Ашаба.

– Добре. Щом си толкова твърдо решен, предполагам, че ще успея да ви превода.

– Добре – рече Белгарат. – Да тръгваме незабавно.

Особеното съмнение, промъкнало се в съзнанието на Гарион преди няколко дни, стана по-силно. Откъде накъде дядо му задаваше такива въпроси на човек, когото една познаваше? Колкото повече мислеше за това кралят на Рива, толкова по-дълбоко ставаше убеждението му, че се случват много повече неща, отколкото човек може да забележи на пръв

поглед.

14.

В късния следобед стигнаха Мал Ракут, мрачен град, разположен по двата бряга на тинестата река Раку. Крепостните стени бяха високи, на равни интервали по тях се издигаха черни кули. Безброй бежанци се бяха струпали пред градската стена и умоляваха местните жители да ги пуснат да влязат, ала портите бяха здраво залостени. Стрелци с арбалет и стояха в плътни редици по бойниците.

– Това дава отговор на нашия въпрос, нали? – каза Гарион на спътниците си, когато спряха на върха на един хълм, издигащ се на известно разстояние от града.

– Очаквах го – изсумтя Белгарат. – Всъщност не се нуждаем от нищо специално в Мал Ракут, затова няма никакъв смисъл да настояваме да влезем в града.

– Ами как ще прекосим реката?

– Доколкото си спомням, на няколко мили нагоре по течението има сал – обади се Фелдегаст.

– Нима салджиите не се страхуват от чумата както гражданите на Мал Ракут? – попита Дурник.

– Салът е с две макари на двата бряга на реката и го теглят впрягове волове на сушата. Салджията само прибира парите на пътниците. Ала се опасявам, че сега ще струва ужасно скъпо.

Салът се оказа голяма дървена платформа с издигнати полегати краища за по-лесно качване и слизане, вързана с тежки въжета, опънати между двата бряга на жълто-кафявата река.

– Назад! – изкрещя един изцапан с кал мъж до впряга волове. – Не искам да ме заразите с отворотелните си болести.

– Колко ще струва да ни прекараш на отсрещния бряг? – попита Силк.

Мъжът ги изгледа алчно, преценявайки дрехите и конете им.

– Една жълтица – заяви категорично той.

– Но това е направо обирджийство!

– Опитайте се да преплувате тогава.

– Плати му – рече Белгарат.

– Няма да стане – отвърна Силк. – Отказвам да ме мамят – дори и тук. Остави ме да помисля малко. – Дребничкият драснианец се взря в

алчния салджия, после каза замислено: – Дурник, ти нали имаше брадва?

Ковачът кимна и потупа брадвата, привързана към седлото на коня му.

– Смяташ ли, че е възможно да промениш решението си, приятелю? – жално попита драснианецът салджията.

– Казах – една жълтица – повтори упорито той.

Силк въздъхна.

– Имаш ли нещо напротив първо да огледаме сала ти? Не ми изглежда много стабилен.

– Както искаш. Но те предупреждавам – няма да мръдна, докато не платите.

Силк погледна Дурник и каза:

– Вземи си брадвата и ела с мен. – Дурник слезе от коня и откачи брадвата от примката на седлото. След това ковачът и драснианецът се спуснаха по хлъзгавия бряг и се качиха на сала. Силк потропа с крак по дъските.

– Хубаво салче – каза той на салджията, който се бе приближил, но предпазливо стоеше на известно разстояние от тях. – Сигурен ли си, че няма да промениш мнението си за цената?

– Една жълтица. Или приемайте, или ми се махайте от главата.

– Знаех си, че ще кажеш точно така – въздъхна Силк и се обърна към Дурник. – Ти разбираш повече от мен от салове и лодки, приятелю. Според теб колко време ще е необходимо да натрошим това корито?

Салджията се взря в него и зяпна.

– Я откърти две-три дъски от носа откъм реката, Дурник – каза Силк. – Имаш достатъчно място да се развъртиш здравата.

Отчаяният салджия сграбчи една тояга и затича към тях.

– Внимателно, приятелю – каза му Силк. – Напуснахме Мал Зет едва вчера и вече започвам да чувствам, че полека-лека ме втриса.

Салджията замръзна.

Дурник се усмихна широко и почна да кърти дъските в предната част на сала.

– Моят приятел, дето се труди ей там, е дървосекач – продължи Силк дружелюбно. – Брадвата му е ужасно остра. Обзалагам се, че може да нацепи това старо корито за не повече от десет минути.

– Вече виждам водата – обади се Дурник и демонстративно опипа острието на брадвата си с палец.

– Продължавай, продължавай – небрежно подхвърли Силк.

Салджията ги гледаше като обезумял.

– Какво мислиш по въпроса да преговаряме за цената, приятелю? – попита го Силк. – Вече съм почти сигурен, че ще постигнем съгласие, след като положението ти стана напълно ясно.

Когато се озоваха в средата на реката и салът започна да се клати силно, подхванат от течението, Дурник се приближи към носа, изправи се и погледна откъртените дъски от носа.

– Какво има, скъпи? – попита го Поулгара.

– Нищо, Поул – отвърна той. – Знаеш ли? Всъщност никога през живота си не съм чупил нищо нарочно.

Вечерта приятелите опънаха палатките си на завет, сред горичка кедри недалеч от реката. Небето, спокойно и синьо още от пристигането им в Малореа, по залез слънце изведнъж доби заплашителен вид. Разнесе се тътен на гръмотевици, остри езици на светкавици прорязаха облаците на запад.

След вечеря Дурник и Тот излязоха от горичката да огледат наоколо и не след дълго се върнаха със сериозни лица.

– Боя се, че ни предстои да претърпим известен период лошо време – каза ковачът. – Усещам го по въздуха.

– Мразя да яздя в дъжда – оплака се Силк.

– Повечето хора изпитват същите чувства като теб, принц Келдар – обърна се към него Фелдегаст. – Но лошото време обикновено задържа всички останали у дома, разбираш ли. Ако се вярва на онова, което ни каза гладният мелцен, да вали ще е по-добре.

– Той спомена за някакви чандими – рече Сади и се намръщи. – Какво точно представляват те?

– Чандимите са орден в църквата на гролимите – отговори му Белгарат. – Когато Торак построил Ктхол Мургос, той превърнал някои гролими в хрътки, които трябвало да обхождат цялата област. След Воу Мимбре, щом Торак изпаднал в непробуден сън, Урвон възвърнал човешкия образ на половината от тях. Онези, които отново станали хора, били магьосници, притежаващи по-голям или по-малък талант. Те са в състояние да общуват с онези, които останали хрътки. Връзките между тях са много силни – както тези между вълците в глутница – и всички са фанатично верни на Урвон.

– И тъкмо те са източникът на мощта на Урвон – добави Фелдегаст. – Обикновените гролими непрекъснато заговорничат един срещу друг

или срещу онези, които са на по-висше ниво в йерархията, ала чандимите на Урвон са държали в подчинение малореанските гролими в продължение на петстотин години.

– А какво можете да ми разкажете за пазачите на храма? – добави Сади. – Те какви са – чандими или гролими?

– Обикновено не – отговори Белгарат. – Сред тях, разбира се, има и гролими, но повечето са малореански ангараки. Те са били набрани още преди битката във Воу Мимбре, за да служат като лични телохранители на Торак.

– Че защо са му притрябвали на Торак телохранители?

– Никога не съм могъл да намеря задоволителен отговор на този въпрос – призна възрастният вълшебник. – Както и да е, след Воу Мимбре все още са останали неколцина от тях – едни са призовани по-рано, други са ветерани, ранени в редица битки и след това изпратени по домовете си. Урвон ги убедил, че приказва от името на Торак и че сега те трябва да дадат клетва за вяност нему. След това пазачите събрали още млади ангараки, за да попълнят празнините в своите редици. Сега задачата им е не само да вардят храма. Когато започнал да има пререкания с императорите в Мал Зет, Урвон решил, че има нужда от добре подготвена военна сила, затова увеличил броя им и ги превърнал в армия.

– Наистина мъдро от негова страна – изтъкна Фелдегаст. – Чандимите предоставят на Урвон магии, които са му необходими да поддържа силата им – а с нея потиска обикновените хора и им пречи да протестират срещу съдбата си.

– В такъв случай пазачите са само обикновени войници? – попита Дурник.

– Всъщност не. Те са по-скоро рицари – отвърна Белгарат.

– Искаш да кажеш нещо като нашия Мандорален – облечени са изцяло в стоманени брони, носят щитове и копия, яздат бойни коне и така нататък?

– Не – отговори Фелдегаст. – Въобще не изглеждат толкова пищно. Наистина имат копия, щитове и шлемове, ала нямат никакви брони – само плетени ризници. Ала са почти толкова глупави, колкото арендите. Сигурно щом рицарите сложат толкова много желязо по телата си, умът им се изпарява някъде.

Белгарат гледеше замислено Гарион. После го попита:

– Чувстваш ли, че притежаваш достатъчно физическа сила?

– Не много голяма. Защо?

– Изправени сме пред един проблем. Има далеч по-голяма

вероятност да срещнем пазачи на храма, отколкото чандими. Ако започнем да събаряме от седлата всички тези мъже със силата на умовете си, шумът, който ще вдигнем, веднага ще привлече чандимите.

Гарион се взря в него.

– Не говориш сериозно. Та аз не съм Мандорален, дядо.

– Вярно, не си. По-разумен си от него.

– Няма да търпя нито секунда повече да обиждат моя рицар! – възрази разгорещено Се'Недра.

– Се'Недра – обърна се към нея Белгарат едва ли не разсеяно. – Я млъквай.

– „Я млъквай“ ли?!

– Да, чу ме. – Той се навъси така страшно, че тя се притисна към Поулгара, търсейки закрила.

– Онова, което искам да изтъкна, Гарион, е, че ти бе обучен от Мандорален и разбираш от тези неща, освен това имаш известен опит. Никой от нас, останалите, не може да се похвали с такова нещо.

– Но аз нямам броня.

– Имаш желязна ризница.

– Нямам нито щит, нито шлем.

– Може би ще успея да ти направя, Гарион – обади се Дурник.

Гарион погледна стария си приятел и каза:

– Страхотно съм разочарован от тебе, Дурник.

– Не се страхуваш от това, нали, Гарион? – попита Се'Недра несигурно.

– Ами не. Всъщност никак не ме е страх. Просто това е толкова глупаво... при това ми изглежда направо нелепо.

– Имаш ли някоя стара тенджера, която бих могъл да взема, Поул? – попита Дурник.

– Колко голяма?

– Достатъчно голяма – така, че главата на Гарион да се побере в нея.

– Това вече отива прекалено далеч! – възкликна Гарион. – Няма да сложа на главата си кухненска тенджера вместо шлем. Не съм правил подобно нещо от времето, когато бях малко момче.

– Малко ще я променя – увери го Дурник. – После ще взема капака и ще ти направя щит.

Гарион се отдалечи, ругаейки гневно под нос.

Велвет присви клепачи и погледна Фелдегаст. Този път трапчинките на бузите ѝ въобще не се показаха.

– Каж ми, господин жонгльор – рече тя, – как е възможно един странстващ акробат, който развлича хората в затънтени кръчми край пътищата, да знае толкова много тайни неща за обществото на гролимите тук, в Малореа?

– Аз не съм толкова глупав, колкото изглеждам, милейди – отговори той. – При това имам очи и уши и зная как да ги използвам.

– Твърде умело избегна да отговориш на въпроса й – направи му комплимент Белгарат.

Жонгльорът се усмихна самодоволно.

– Благодаря. А сега – продължи сериозно той, – както твърди моят древен приятел, твърде малко вероятно е да срещнем чандими, ако вали. Нали знаете, кучето обикновено проявява здрав разум и се крие в колибата си, когато времето е отвратително – освен ако няма някаква неотложна нужда да кръстосва околността. Много по-вероятно е да срещнем някои от пазачите на храма, тъй като всеки рицар – независимо дали е аренд, или малореанец, въобще не обръща внимание на дъжда, брулещ желязната му броня. Никак не бих се учудил, ако нашият воин има достатъчно мощ да се изправи срещу който и да било пазач, изпречил се насреща му, ала винаги има възможност да се натъкнем на група пазачи на храма. Ако това ни се случи, не губете ума и дума. Помнете: щом рицарят пришпори коня си, му е много трудно да се отклони встрани или да смени посоката. Отстъпете крачка наляво или надясно, ударете го здраво по тила – това обикновено е достатъчно да го съборите от седлото. После знаете – щом веднъж човек в доспехи и ризница падне от коня си, прилича на костенурка, обърната по гръб.

– Да приема ли, че вече си правил това? – измърмори Сади.

– Имал съм известни недоразумения с пазачите на храма – призна Фелдегаст.

Дурник взе чугунената тенджерата, която Поулгара му беше дала, и я сложи в огъня. Когато се нажежи, я измъкна с една здрава тояга, сложи острието на един счупен нож върху един заоблен камък и постави тенджерата върху него. След това взе брадвата си и я вдигна с тъпата страна над тенджерата.

– Ще я счупиш – опита се да предскаже последствията от действията му Силк. – Чугунът е прекалено крехък и не бива да чукаш по него.

– Имай ми доверие, Силк – рече ковачът, усмихна се и лекичко започна да почуква тенджерата. Звучите, които се разнесоха, не наподобяваха глухото кънтене на чугуна, а звучаха ясно с отчетливия звън на стомана – песен, която Гарион познаваше от най-ранното си детство.

Ковачът сърчно измени формата на тенджерата, превръщайки я в шлем с плосък връх и свирепи на вид предпазни пластини за носа и бузите. Гарион разбра, че старият му приятел мами по мъничко, защото усети едва доловимия тласък на волята на Дурник, насочен към шлема.

След малко ковачът потопаи шлема в кофа с вода и нажеженият метал изсъска застрашително, вдигайки цял облак пара. Ала капакът на тенджерата, който майсторът възнамеряваше да превърне в щит, се оказа истинско предизвикателство дори за неговата изобретателност. Стана съвсем очевидно, че ако иска да му придаде нужните размери, щитът ще стане толкова тънък, че дори удар с кама ще го пробие, да не говорим за атака с копие или с меч. Докато чукаше върху звънтящия капак на тенджерата, ковачът внимателно обмисли този факт, после направи едва забележим жест към Тот. Гигантът кимна, отиде до брега на реката, върна се с кофа, пълна с глина, и я изсипа в центъра на нажежения до бяло щит. Металът издаде силно съскане, ала Дурник продължи да го удря с брадвата.

– Хей... Дурник – рече Гарион, опитвайки се да не проявява неучтивост. – Разбираш ли, нямах предвид да ми направиш керамичен щит.

Дурник се усмихна.

– Я го погледни, Гарион – предложи той, без да променя ритъма на сипещите се върху метала удари.

Гарион впери поглед в щита и изведнъж отвори широко очи. Блестящата окръжност, върху която удряше ковачът, представляваше монолитно алено парче стомана.

– Как го направи?

– Превръщане на едно вещество в друго! – задъхано каза Поулгара. – Нечувана промяна! Дурник, къде си научил да правиш това?

– Просто случайно ми се удаде, Поул. – Той се засмя. – Щом имаш на разположение малко стомана, с която можеш да започнеш – например онова острие от счупения нож, – можеш да направиш толкова стомана, колкото ти е необходима, използвайки всичко, каквото ти попадне подръка: чугун, глина, каквото и да е.

Очите на Се'Недра изведнъж се разшириха.

– Дурник – прошепна тя, изпълнена със страхопочитание. – Нима можеше да направиш щита от злато?

Дурник помисли малко, без да спира да чука по парчето метал.

– Да, бих могъл – призна той. – Но златото е прекалено тежко и меко, затова от него не може да се направи добър щит. Не мислиш ли?

– Дали ще успееш да направиш още един? – каза тя умолително. –

За мен? Не е нужно да бъде прекалено голям – е, поне не прекалено огромен. Моля те, Дурник.

– Не смятам, че това е добра идея, Се'Недра – каза той. – Златото е ценен метал, защото се среща рядко в природата. Ако започна да го правя от глина, не след дълго съвсем ще изгуби стойността си. Сигурен съм, че разбираш това.

– Но...

– Не, Се'Недра – твърдо заяви Дурник.

– Гарион... – подхвана тя умолително и в гласа ѝ се промъкнаха болезнени нотки.

– Той има право, скъпа.

– Но...

– Не, Се'Недра.

Огънят беше почти угаснал – бяха останали само няколко тлеещи въглена. Гарион внезапно се събуди и се надигна. Беше плувнал в пот и трепереше. Пак беше чул мъчителния вик, който бе долетял до слуха му предния ден. Дълго остана седнал, вперил очи в угасващия огън. Лека-полека потта му засъхна и треперенето престана.

Дишането на Се'Недра до него беше равномерно. Не се чуваше никакъв друг звук. Кралят на Рива внимателно се измъкна от одеялата, после отиде до самия край на горичката и се взря мрачно към полетата, простиращи се тъмни и пусти под сивкавосиньото небе. После се върна в постелята и спа неспокойно до сутринта.

Когато се събуди, ръмеше ситен хладен дъжд. Той тихо стана и отиде при Дурник, който тъкмо бе започнал да кладе огъня.

– Мога ли да взема брадвата ти? – попита Гарион.

Дурник вдигна глава и го погледна.

– Мисля, че трябва да ми направиш и копие, за да бъде снаряжение то ми пълно – каза Гарион.

– О – рече ковачът. – Бях забравил. Едно копие ще ти бъде ли достатъчно? Нали знаеш, понякога се чупят – е, поне това винаги се е случвало с копията на Мандорален.

– Със сигурност няма да нося повече от едно. – Гарион посочи с палец към рамото си, където се подаваше дръжката на меча му. – Нали винаги нося това.

Студеният дъжд бе обвил полето в лека мъгла. След закуска приятелите извадиха дебели пелерини от багажа и се подготвиха да

посрещнат твърде неприятния ден. Гарион вече беше облякъл желязната си ризница, след това натъпка една стара туника в шлема и го нахлупи на главата си. Чувстваше се много глупаво да дрънчи и да трака, докато оседлаваше Кретиен. Ризницата миришеше неприятно и поради някаква необяснима причина сякаш привличаше всичкия студ на хладната, влажна сутрин. Кралят на Рива погледна към вече готовото си копие и кръглия си щит и каза:

– Никак няма да ми е лесно да нося всичко това.

– Окачи щита на седлото, Гарион – посъветва го Дурник. – Освен това опри края на копието в стремето до крака си. Така прави Мандорален.

– Ще опитам – отговори Гарион. Качи се трмаво на седлото и почувства, че вече започва да се поти под тежката желязна ризница. Дурник му подаде щита и Гарион го окачи на седлото. След това взе копието и нагласи края му на стремето – беше доста неудобно.

– Трябва да го държиш изправено – каза ковачът. Гарион изсумтя и стисна копието с дясната си ръка.

– Изглеждаш много внушително, скъпи – увери го Се'Недра.

– Направо страхотно – отвърна й сухо той.

Излязоха от кедровата горичка и поеха напред. Начело на колоната яздеше Гарион. Чувстваше се буквално абсурдно.

Почти незабавно откри, че върхът на копието все се накланя. Хвана го по-нагоре, след това още по-нагоре, и това продължи, докато най-сетне не откри къде точно трябва да го държи. Дъждът, който се стичаше по копието, капеше направо в ръкава му. След малко от лакътя на доспехите му започна да тече цяла вадичка дъждовна вода.

– Станах на капчук – изръмжа Гарион.

– Дайте по-бързо – каза Белгатат. – До Ашаба има още много път, а нямаме почти никакво време.

Гарион смуши Кретиен с пети и сивият жребец веднага се подчини; отначало пое в тръс, след това премина в лек плавен галоп. Гарион изведнъж необяснимо защо почувства, че вече не изглежда толкова глупаво.

Пътят бе съвсем пуст. Преминаваше край изоставени чифлици – тъжни постройки, обрасли с избуяли къпини. Някои от чифлиците бяха изгорени съвсем наскоро.

Копитата на галопиращите коне хвърляха пръски кал, която покриваше краката и коремите. На животните и изпръскваше ботушите и пелерините на ездачите.

Силк яздеше до Гарион. Лицето му беше напрегнато и всеки път, когато достигнеха някой хълм, дребничкият драснианец се спускаше в галоп напред, за да огледа какво има отгатак.

Малко преди обед Гарион вече беше мокър до кости, но стоически понасяше неудобните доспехи. Изпитваше горещо желание дъждът най-сетне да спре.

Силк, който отново бе излязъл напред, се обърна и им замахна да спрат. После се върна и лаконично каза:

– Гролими.

– Колко? – попита Белгарат.

– Двайсетина. Правят жертвоприношение.

– Я да идем да видим – каза вълшебникът, после погледна към Гарион. – Остави си копието на Дурник. Стърчи твърде високо, а никак не ми се ще да привлечем вниманието им.

Гарион кимна, подаде копието на ковача и тръгна след Силк, Белгарат и Фелдегаст нагоре по хълма. Слязоха от конете, преди да се изкачат на билото, и продължиха внимателно през гъстия храсталак покрай пътя.

Облечените в черни одежди гролими бяха коленичили върху мократа трева пред два олтара, върху които лежаха отпуснати безжизнено фигури. Всичко наоколо бе оплискано с кръв. До жертвите горяха мангали; от които се вдигаха гъсти стълбове дим. Гролимите напяваха някакви заклинания – ревящи, подобни на стонове звуци, каквито Гарион бе чувал много пъти през живота си, ала не можеше да разбере смисъла им.

– Това чандими ли са? – тихо попита Белгарат жонгльора.

– Трудно е да се отговори със сигурност, древни – отвърна Фелдегаст. – Двата олтара ми дават основание да мисля, че е така, ала тази практика може да се е разпространила из цяла Малореа. Гролимите много бързо възприемат промените в църковната политика. Ала независимо дали са чандими, или не, най-умно ще е да избегнем срещата с тях. Няма никакъв смисъл да си губим времето в схватки с гролимите.

– Източната страна на долината е обрасла с дървета – каза Силк и посочи. – Ако се движим сред тях, никой няма да ни види.

Белгарат кимна, после попита:

– Още колко време ще се молят?

– Най-малко още половин час – отговори Фелдегаст.

Гарион почувства как в гърдите му се надига дива ярост и изръмжа:

– Ще ми се прекъсна церемонията им с едно кратко посещение.

– Не – каза Белгарат. – Не си дошъл от другия край на света, за да отстраняваш стореното зло. Да се връщаме при останалите. Искам да забиколим тези гролими преди да са приключили с молитвите си.

На около миля след мястото, където гролимите извършваха своите мрачни кървави ритуали, групата отново излезе на калния път и конете пак се понесоха в лек галоп, водени от сивия жребец на Гарион.

Минаха покрай едно горящо село, над което се виеха гъсти облаци пушек. Не се виждаха никакви хора, но затова пък имаше признаци на ожесточена битка. Отминаха, без да спират.

Късно следобед дъждът намаля и после спря, макар че небето остана покрито с мрачни облаци. Когато се изкачиха на поредното възвишение, видяха в отсрещния край на долината някакъв конник. Разстоянието беше прекалено голямо, за да различат подробностите, ала Гарион забеляза, че непознатият е въоръжен с копие.

– Какво ще правим? – подвигна той на приятелите си.

– Ти имаш доспехи, броня и копие тъкмо за срещи с такива хора – отговори му Белгарат.

– Не трябва ли поне да му дам възможност да се отдалечи с мир?

– Че защо? – попита Фелдегаст. – Той бездруго няма да го направи. Самото ти присъствие тук, както си въоръжен с копие и щит, е предизвикателство, а този човек за нищо на света не би отминал, без да му отговори. Срази го, млади господарю. Денят вече свършва, просто ти напомням, че скоро ще се спусне вечерта.

– Добре – въздъхна Гарион измъчено, стисна здраво щита с лявата си ръка, нахлупи шлема над челото си и измъкна копието от стремето. Кретиен вече беше започнал да рие земята с копито и да пръхти предизвикателно.

– Ентусиаст – измърмори му Гарион. – Добре, щом толкова искаш, да вървим.

Сивият жребец се понесе напред. Ходът му не беше тръс, не беше и галоп – беше неумолим и можеше да се оприличи само на неудържима лавина.

Непознатият рицар като че ли се стресна от тази непредизвикана от нищо атака – нямаше ги обичайните предизвикателства, заплахи и обиди. Но все пак той вдигна щита и наведе копието. Изглеждаше твърде едър, но пък може би въоръжението му придаваше такъв внушителен вид. Ризницата стигаше чак до коленете му. Шлемът беше с объл връх и

със забрало, на кръста на непознатия висеше внушителна сабя. Той спусна забралото, след това заби шпори в хълбоците на коня и също се втурна в атака.

Подгизналото поле от двете страни на пътя се разлюля и очертанятията му се замъглиха, Когато Гарион се приведе зад щита си, наведе копието и го насочи към противника си. Често бе виждал Мандорален да прави така, затова основните положения в сраженията между рицарите му бяха добре познати. Разстоянието между него и непознатия бързо се топеше и кралят на Рива виждаше ясно как хвърчи калта под копитата на коня на неговия противник. В последния момент, тъкмо когато двамата трябваше да се сблъскат, Гарион се изправи на стремената точно както го беше обучавал Мандорален, наведе се напред, за да подготви тялото си за предстоящия удар, и насочи копието си точно в центъра на щита на противника си.

Разнесе се оглушително прашене и Гарион изведнъж видя, че около него хвърчат трески от счупеното копие на противника му. Собственото му копие, въпреки, че беше дебело колкото това на пазача на храма, бе направено от прясно отрязан кедър и беше много по-жилаво. То се огъна като лък, изпука, но не се счупи – и пазачът внезапно бе изхвърлен от седлото, тялото му описа дъга във въздуха и се сгромоляса по средата на пътя. Всичко приключи.

Гарион профуча край пазача на храма, после успя да обуздае Кре-тиен, зави и в лек галоп се върна до поваления противник. Той лежеше в калта и не помръдваше. Внимателно, с готово за бой копие, Гарион се приближи още повече и попита:

– Добре ли си?

Не получи никакъв отговор.

Гарион предпазливо слезе от коня, хвърли копието и измъкна меча на Желязната хватка.

– Попитах те дали си добре? – повтори той. След това се приближи до лежащия на пътя човек и го раздруса, за да провери дали наистина е в безсъзнание.

После вдигна забралото на шлема му с върха на меча. Очите на пазача се бяха изцъклили, а от носа му течеше кръв.

Останалите от групата дойдоха в галоп. Се'Недра скочи от коня си още преди да е спрял и се хвърли в обятията на съпруга си.

– Справи се невероятно, Гарион! Наистина невероятно!

– Мина доста добре, нали? – рече скромно той, опитвайки се да държи меча и щита и едновременно с това да прегръща жена си. След

това погледна към Поулгара, която в този момент също слизаше от коня си. – Мислиш ли, че този човек ще се оправи, лельо Поул? – попита той.

– Надявам се, че не съм го наранил твърде много.

Вълшебницата прегледа безжизнения мъж и каза:

– Всичко ще бъде наред, скъпи. Просто е изпаднал в безсъзнание.

– Добра работа – поздравя го Силк.

Изведнъж Гарион започна да се смее високо.

– Знаете ли какво? – попита той. – Мисля, че започвам да разбирам защо Мандорален обича да прави това толкова много. Схватките наистина носят удоволствие.

– Мисля, че трябва да намалим теглото на бронята. Хората изразходват цялата си жизнена сила, за да я носят, и не им остава нито време, нито сили да мислят – сподели тъжно наблюденията си Фелдегаст.

– Да продължаваме – само каза Белгарат.

Сутринта на следващия ден стигнаха до обширна долина, в която беше разположен Мал Яска – духовната столица на Малореа, градът, където се издигаше палатът на учениците на Урвон. Небето все още беше покрито с облаци, но не валеше и вятърът бе започнал да изсушава калта, която затрудняваше движението по пътищата. Долината беше осеяна с палатки на лагеруващи тук хора, бягащи от демоните на север и от чумната епидемия на юг. Лагерите бяха разположени на колкото е възможно по-голямо разстояние един от друг, а хората в тях държаха оръжията си готови за отбрана.

Портите на Мал Яска, за разлика от тези на Мал Ракут, бяха отворени и около тях патрулираха роти от пазачи на храма, облечени в ризници и доспехи.

– Защо бежанците не влизат в града? – попита Дурник.

– Мал Яска не е място, което хората посещават по собствено желание, ковачо – отговори Фелдегаст. – След като гролимите търсят хора, които да принасят в жертва на своите олтари, не е много умно да се навърташ наоколо. Той погледна Белгарат. – Би ли приел едно мое предложение, древни?

– Махни ми се от главата с твоите глупави предложения.

– Ще ни трябва информация какво става там горе – продължи фокусникът и посочи заснежените върхове на планините, които се мерзелееха на север. – Тъй като познавам добре Мал Яска и зная как да избягвам гролимите, не е лоша идея за час-два да пообиколя из пазара и да

науча някои и други неща, нали?

– Той има право, Белгарат – съгласи се Силк. – Никак не ми харесва да нямам никаква представа какво става наоколо.

Възрастният мъж помисли малко, после каза на фокусника:

– Добре. Стой далече от кръчмите.

Фелдегаст въздъхна.

– Вече няма подобни неща в Мал Яска, Белгарат. Гролимите проявяват изключително неодобрение към тези малки удоволствия – обясни той и подкара мулето си към черните стени на столицата на Урвон.

– Той не противоречи ли на собствените си твърдения? – попита Сади. – Първо ни предупреди, че е твърде опасно да влизаме в града, а след това реши да отиде сам.

– Този човек знае какво прави – отговори Белгарат. – За него там няма никаква опасност.

– Можем да обядваме, докато го чакаме, татко – предложи Поулгара.

Възрастният мъж кимна утвърдително и групата се отби от пътя да се разположи на лагер.

Гарион остави копието си, свали шлема от изпотената си глава и се загледа към центъра на църковната власт в Малореа. Градът наистина беше голям, макар и не толкова, колкото Мал Зет. Стените бяха високи и дебели и завършваха със страховити зъбери. Кулите зад тях бяха масивни и квадратни. От града се излъчваше чувството на монотонна, еднообразна грозота. Изглежда, всяко нещо тук криеше заплаха, сякаш камъните, от които беше построен градът, бяха пропити с жестокост и жажда за кръв. Някъде от вътрешността на града, близо до центъра, към небето се издигаше издайнически стълб черен дим. Над равнината отекваше едва доловимо врявата на изплашените бегълци, струпани в своите лагери. Гарион си помисли, че може би ще чуе и потискащия звън на гонга от храма на Торак. Накрая въздъхна дълбоко и извърна глава настрани.

– Това няма да продължи дълго – заяви твърдо Ерионд, който беше застанал зад него. – Още малко остава. Всички олтари ще бъдат разрушени, гролимите ще захвърлят жертвените ножове и остриетата им ще ръждясат.

– Сигурен ли си, Ерионд?

– Да, Белгарион. Съвсем сигурен.

Задоволиха се със студена храна. Фелдегаст се върна след около два часа. Лицето му бе навъсено.

– Положението е по-сериозно, отколкото очаквахме, Белгарат – докладва той, слизайки от мулето си. – Градът е изцяло контролиран от чандимите, а пазачите на храма приемат заповеди директно от тях. Гролимите, които се придържат към старите правила, се крият, но глутници от хрътките на Торак претърсват околността и разкъсват на парчета всеки гролим, когото срещнат.

– Трудно ми е да съчувствам на гролимите – измърмори Сади.

– Нямам нищо против неприятностите, на които са изложени – съгласи се Фелдегаст. – Но по пазарите се носи слух, че чандимите и пазачите на храма се придвижват към границата на Катакор.

– Въпреки карандите и демоните на Менга? – попита Силк изненадано.

– Това е нещо, което не разбирам – отговори Фелдегаст. – Но изглежда, чандимите и пазачите на храма не се интересуват нито от Менга, нито от неговата армия и демоните му.

– Започвам да си мисля, че може би са се обединили – рече Силк.

– Дори по-рано имаше признаци за това – напомни му Фелдегаст.

– Съюз – намръщи се Белгарат.

– Трудно е да се каже със сигурност, но Урвон има склонност към интриги и винаги се е противопоставял на императорския трон в Мал Зет. Ако е успял да привлече Менга на своя страна, най-добре ще е Кал Закат да се погрижи за безопасността си.

– Урвон в града ли е? – попита Белгарат.

– Не. Никой не знае къде е, но не е в двореца си.

– Много странно – отбеляза Белгарат.

– Всъщност – каза фокусникът – каквото и да прави Урвон и каквито и да са плановете му, мисля, че трябва да се придвижваме, без да вдигаме много шум, докато не пресечем границата и не навлезем в Катакор. Щом хрътките и пазачите на храма се присъединят към демоните и карандите, ще е безкрайно опасно да се приближаваме до къщата на Торак в Ашаба.

– Това е риск, който тъй или иначе трябва да поемем – мрачно каза възрастният мъж. – Трябва отидем в Ашаба и нищо, което се изпречи на пътя ни – било то хрътка, човек или демон – няма да ни попречи да стигнем там. Ще решаваме тези проблеми, когато се появят.

15.

Докато приятелите минаваха покрай мрачните стени на Мал Яска, облечените в ризници пазачи на храма им хвърляха подозрителни погледи.

– Мислиш ли, че ще ни проследят? – попита Дурник.

– Не е много вероятно – отговори Сади. – Огледай се наоколо. Тук има хиляди лагеруващи и се съмнявам, че както пазачите, така и гролимите ще поискат да си навлекат неприятности, проследявайки всяка група, когато си заминава.

– Прав си – съгласи се ковачът.

Късно следобед Мал Яска остана далече зад тях. Заснежените върхове в Катакор се издигаха все по-високо, а очертанията им рязко изпъкваха на фона на тъмносивите облаци, нахлуващи от запад.

– Би ли искал да спрем за през нощта преди да сме пресекли границата? – обърна се Фелдегаст към Белгарат. – Още колко остава до нея?

– Не е далече, древни.

– Охранявана ли е?

– Обикновено да.

– Силк – рече възрастният мъж, – избързай напред и поогледай.

Дребничкият драснианец кимна, пришпори коня си и препусна в галоп.

– Добре – каза Белгарат и махна на останалите да спрат, така че да може да го чува цялата група. – Всички, които видяхме този следобед, отиваха на юг. Никой не бягаше към Катакор. Човек, желаещ да се махне от някое място, не спира, когато види границата пред себе си. Просто продължава напред. Това означава, че има значителен шанс да не срещнем никого на мили разстояние от границата в Катакор. Ако тя не е охранявана, ще я пресечем и ще си потърсим подслон за през нощта от другата и страна.

– Но ако има пазачи? – попита Сади.

Очите на Белгарат заблестяха непоколебимо.

– Пак ще преминем.

– Следователно ще се наложи да започнем битка, нали?

– Точно така. Хайде да продължаваме.

След около петнадесет минути Силк се върна и докладва:

– На границата има десетина пазачи на храма.

– Има ли някаква възможност да ги изненадаме?

– Малка. Пътят е равен и на половин миля от граничния пост няма никакви дървета.

Възрастният мъж изруга, после каза:

– Значи така. Сигурно е, че те ще имат време най-малкото да се доберат до конете си, а ние не искаме да им позволим да избягат. Напомням ви онова, за което ни предупреди Фелдегаст – винаги трябва да запазваме хладнокръвие. Не поемайте никакви рисове, но искам да победим пазачите на храма още с първата атака. Поул, ти остани тук с дамите и с Ерионд.

– Но... – започна да протестира Велвет.

– Не спори с мен, Лизел – само този път.

– Не би ли могла лейди Поулгара да накара пазачите на храма да заспят, както приспа шпионите в Мал Зет? – предложи Сади.

– Сред пазачите има гролими, а това заклинание не действа при тях. Този път трябва да употребим груба сила – за всеки случай.

Сади кимна, слезе от коня и взе от земята един дебел клон. Удари с него по едно дърво, за да провери колко е здрав, и каза:

– Бих искал всички да знаете, че не предпочитам този начин на действие.

Останалите мъже също слязоха от конете си и се въоръжиха с тояги и сопи. След това продължиха напред.

На границата се издигаше каменна постройка, боядисана в бяло. Барьерата бе обикновен бял прът, закрепен на забити в земята колове от двете страни на пътя. Пред постройката бяха вързани десетина коня, а до стената имаше подпрени копия. Един-единствен облечен в ризница пазач на храма стоеше на пътя пред барьерата. Над рамото му се подаваше дръжката на меч.

– Добре – рече Белгарат. – Ще действаме колкото можем по-бързо. Вие чакайте тук, Поул.

– Мисля, че ще е по-добре аз да вървя пръв – въздъхна Гарион.

– Надявахме се, че ще бъдеш доброволец – усмихна се мрачно Силк.

Гарион не обърна внимание на сарказма му, а си сложи шлема, хвана щита и измъкна края на копието от стремето. После попита:

– Всички ли са готови? – Огледа ги, наведе копието и пришпори коня. Останалите го последваха по петите.

Пазачът на барьерата хвърли изплашен поглед към нападателите, изтича до вратата на постройката и почна да вика другарите си. След това скочи на един кон, наведе се да си вземе копие и препусна да

посрещне атаката.

Резултатът от сблъсъка можеше да се предвиди.

Гарион се опита да спре, но Кретиен прелетя над барьерата с дълъг грациозен скок и продължи напред. Гарион изруга, пусна юздите, наведе се, хвана ухото на сивия жребец и силно го дръпна. Изплашен, Кретиен спря толкова рязко, че докосна земята със задница.

– Боят е точно в обратната посока – каза му Гарион. – Или вече забрави?

Кретиен го погледна укорително, обърна се и отново препусна към барьерата.

Светкавичната атака бе изненадала пазачите на храма и те не бяха могли да вземат копията си. Дурник удари с тъпото на секирата си забралото на един от пазачите и металът се огъна толкова силно, че противникът му вече не можеше да вижда нищо и язди слепешката, докато не се удари в един нисък клон и не падна от седлото.

Силк избегна един съкрушителен удар с меч, преряза с камата си ремъка на седлото на атакувания го неприятел и той падна на пътя. Успя да стане, ала Фелдегаст притича и го повали отново със страшен удар.

Нападението срещу Тот беше най-ожесточено – трима противници го атакуваха едновременно. Докато Кретиен отново прескачаше барьерата, Гарион видя как гигантът непохватно размахва тояга, сякаш за пръв път хваща такова нещо в ръце. Но когато противниците му го наближиха достатъчно, умението на Тот да върти тоягата като по чудо се утрои и тя се завъртя в шеметен кръг. Един от пазачите падна с вик на земята и стисна с ръце счупените си ребра. Още един се преви, когато Тот го удари в корема. Третият отчаяно вдигна меча си, но гигантът без никакво усилие го изби от ръката му, сграбчи изненадания си противник за ризницата, огледа се наоколо и сякаш на шега хвърли облечения си в доспехи противник в едно дърво с такава сила, че се разлюляха дори листата на най-тънките ветки.

Тримата останали пазачи започнаха да се отдръпват, опитвайки се да си осигурят достатъчно пространство, за да могат да използват копията си. Но, изглежда, не бяха забелязали, че Гарион се връща към мястото на схватката откъм гърбовете им.

Внезапно на Гарион му хрумна интересна идея. Той бързо извъртя копието си направо върху седлото и блъсна с него гърбовете на пазачите. Жилавият прът помете противниците му от седлата и удари конете им по главите. Преди пазачите да успеят да се изправят, Сади,

Фелдегаст и Дурник връхлетяха върху тях и схватката завърши толкова бързо, колкото беше започнала.

– Не мисля, че някога съм виждал някой да използва по този начин копието си – рече весело Силк на Гарион.

– Току-що ми хрумна – отговори кралят на Рива и се усмихна.

– Сигурен съм, че има поне дузина правила, забраняващи подобно нещо.

– По-добре да не го споменаваме тогава, а?

– Няма да казвам на никого, ако и ти не разказваш за това.

Дурник критично огледа полесражението. Почти всичките пазачи на храма бяха проснати по земята – едни бяха в безсъзнание, други стехнаха. Само един все още беше на седлото – онзи, когото Тот бе ударил в корема. Беше се превил и се опитваше да си поеме дъх.

– Извинете – учтиво каза ковачът, свали шлема му и го фрасна по главата с тъпото на брадвата си. Очите на пазача на храма се изцъклиха и той се строполи безжизнено на земята.

Белгарат изведнъж се разкикоти и попита:

– „Извинете“ ли му каза?

– Човек трябва да се държи възпитано, Белгарат – отвърна Дурник.

Поулгара яздеше спокойно надолу по хълма, следвана от Се'Недра, Велвет и Ерионд.

– Много добре – похвали ги тя, като огледа повалените пазачи, след това се запъти към бариерата. – Гарион, скъпи, имаш ли нещо против да се поразходиш с мен?

Той се засмя, пришпори Кретиен към бариерата и я вдигна с върха на копието.

– Защо трябваше да прескачаш бариерата точно по средата на битката? – попита тя любопитно.

– Това съвсем не беше моя идея – отговори кралят на Рива.

– О – рече тя и хвърли укорителен поглед към коня. – Мисля, че разбирам.

Кретиен изглеждаше засрамен.

Продължиха да яздат, докато вечерният здрач не затъмни небето. Фелдегаст се приближи до Белгарат и попита:

– Ще се обидиш ли, ако предложи да пренощуваме в една малка уютна пещера на контрабандисти, която се намира на няколко мили отгук?

– Ни най-малко – засмя се Белгарат. – Когато се нуждая от пещера, не се интересувам от предишните ѝ обитатели. Веднъж прекарах цяла

седмица в бърлогата на един мечок – всъщност той беше добро животно, след като свикнеш с хъркането му.

– Това е чудесна история и те уверявам, че бих я изслушал с удоволствие, но нощта приближава. Ще ми я разкажеш след вечеря. Да побързаме. – Фокусникът смуши мулето си и ги поведе.

– Колко път има до тази твоя пещера? – подвижна Белгарат.

– Не е далече, древни – увери го Фелдегаст. – След малко ще стигнем до една суха клисура, която пресича пътя. Ще тръгнем по нея и ще стигнем.

– Надявам се, че знаеш какво правиш.

– Вярвай ми.

Белгарат само изхъмка.

Продължиха да яздят по пътя. Смрачаваше се все повече, сенките около стволите на вечозелените дървета се сгъстяваха.

– Насам – каза Фелдегаст и посочи коритото на един изсъхнал поток. – Тук пътеката е опасна, затова ще е по-добре да вървим пеш. – Той скочи от мулето си и ги поведе нагоре по клисурата. Ставаше все потъмно, светлината бързо изчезваше от покритото с облаци небе. Клисурата се стесни и направи остър завои. Жонгльорът спря и започна да търси нещо в дисагите на гърба на мулето си. Накрая извади една свещ и се обърна към Дурник.

– Би ли я запалил? Не мога да намеря праханта.

Дурник отвори кесията си и извади кремък, огниво и прахан. След няколко неуспешни опита една искра се разпали и се превърна в малко огнено езиче. Ковачът го заслони с длани и Фелдегаст запали свещта.

– Ето че пристигнахме – важно каза фокусникът и вдигна свещта, за да освети стръмния склон.

– Къде? – попита Силк и се огледа объркано.

– Хайде, хайде, принц Келдар, това нямаше да е тайна пещера, ако се виждаше с просто око, та всеки да може да я открие, нали? – Фелдегаст приближи към една огромна, излъскана от водата гранитна плоча и се скри зад нея. Мулето му бавно и внимателно го последва.

Подът на пещерата беше покрит с чист бял пясък, а стените й бяха изгладени от теклата безброй векове вода. Фелдегаст спря по средата и вдигна високо свещта. Покрай стените имаше грубо сковани нарове, а в средата маса и няколко пейки. В дъното на пещерата се виждаше малко огнище, в което бяха подредени дърва. Фелдегаст отиде до него, наведе се и запали съчките с пламъка на свещта.

– Така е по-добре – каза той и протегна ръце към пращия огън. –

Истински малък райски кът, нали?

Точно зад огнището имаше вход към друга пещера, отчасти естествен, отчасти дело на човешки ръце. Беше препречен с пръти. Фелдегаст го посочи и каза:

– Там е за конете. В дъното има изворче. Това е най-доброто убежище на контрабандисти в тази част на Малореа.

– Хубаво място – съгласи се Белгарат.

– И с какво търгуват контрабандистите? – попита Силк, чието професионално любопитство веднага се пробуди.

– Главно със скъпоценни камъни. В урвите на Катакор има богати залежи. Понякога дъната на потоците почти изцяло са покрити с блестящи скъпоценни камъни, но е много трудно да се изнесат от страната. Местните данъци са пословично огромни и смелчаците от тези части на планините са измислили многобройни начини да прекарват стоката си, без да обезпокояват съня на работливите митничари.

Поулгара отиде да разгледа огнището. От стените се подаваха няколко железни куки за окачване на котли, а в единия край имаше метална скара, поставена стабилно върху здрави подпори.

– Много добре – промърмори вълшебницата. – Има ли достатъчно дърва?

– Повече от достатъчно, скъпа лейди – отвърна фокусникът. – Те са в другата пещера, до зобта за конете.

– Чудесно. – Тя свали синьото си наметало и го сложи на един от нарвете. – Мисля, че ще мога да включа няколко допълнителни ястия в менюто за вечеря. Тук има толкова много удобства, че ще е срамота, ако не ги използваме. Трябват ми още дърва – и вода, разбира се.

Дурник, Тот и Ерионд отведоха конете в другата пещера и ги разседлаха. Гарион, който беше оставил копието си отвън, отиде до един от нарвете, свали шлема си, набута го заедно с щита си под леглото и започна да сваля ризницата си. Се'Недра се приближи да му помогне.

– Днес се представи чудесно, скъпи – каза тя с възхищение.

Той промърмори нещо, наведе се напред и протегна ръце, за да може Се'Недра да издърпа ризницата.

Малката кралица започна да дърпа силно ризницата се изхлузи и тя загуби равновесие и тупна върху покрития с пясък под.

Гарион се засмя и ѝ помогна да стане.

– О, Се'Недра! Толкова те обичам! – И я целуна.

– Ужасно е тежка, нали? – каза тя, опитвайки се да вдигне изплетената от стоманени брънки ризница.

– Забеляза ли го? – рече той и разтърка натъртеното си рамо. – А си мислеше, че се забавлявам.

– Дръж се възпитано, скъпи. Къде да я закача?

– Просто я натикай под нара.

Тя го погледна неодобрително.

– Няма да се смачка, Се'Недра.

– Не е хубаво да се отнасяш с дрехите си по този начин. – Кралицата се опита да сгъне ризницата, но след малко се отказа, пусна я на пода и я изрита под нара – с доста усилие, впрочем.

Вечерята бе от сочни запечени резени шунка. Супата беше толкова гъста, че приличаше на яхния, а хлябът бе притоплен на огъня. За десерт имаше печени ябълки с мед и канела.

След като се нахраниха, Поулгара стана и огледа пещерата още веднъж.

– Сега ние, дамите, се нуждаем от малко уединение – рече тя. – Ще ни трябват и няколко легена топла вода.

– Пак ли, Поул? – въздъхна Белгарат.

– Да, татко. Всички трябва да се изкъпем и да си сменим дрехите. – Тя събърчи нос многозначително. – Крайно време е.

Разделиха пещерата със завеса, за да осигурят необходимото уединение на Поулгара, Се'Недра и Велвет, и започнаха да топят вода.

Въпреки че отначало дори не искаше да помръдне, Гарион трябваше да признае, че се почувства много по-добре, след като се изкъпа и си смени дрехите. Легна до Се'Недра и усети уханието на влажната ѝ коса. Беше му невероятно хубаво, защото беше чист и сит и му бе топло, след като беше прекарал деня навън в лошото време. И тъкмо заспиваше, когато навън в тясната клисура проехтя мощен рев, наподобяващ едновременно животински вой и човешки писък. Беше толкова ужасен, че кръвта му се смръзна.

– Какво е това? – попита уплашено Се'Недра.

– Мълчи, момиче! – изсъска Фелдегаст, скочи и бързо покри с едно одеяло нишата, в която се намираше огнището. Пещерата потъна в полумрак.

Отвън проехтя още един отвратителен рев, изпълнен с ужасяваща животинска злоба.

– Какво ли е съществото, което издава тези крясъци? – тихо попита Сади.

– Не съм чувал нищо подобно през живота си – увери го Дурник.

– Аз съм чувал – обади се мрачно Белгарат. – Навремето в

Мориндландия имаше един магьосник, който смяташе, че е забавно да пуска своя демон да ловува през нощта. Той издаваше подобни звуци.

– Отвратително – измърмори евнухът. – С какво се хранят демоните?

– Едва ли би искал да узнаеш – отвърна Силк, след това се обърна към Белгарат. – Би ли се наел да определиш колко е голямо онова същество отвън?

– Тези чудовища имат различна големина. От звука, който издава, съдя, че е доста едро.

– Тогава няма да може да влезе в тази пещера, нали?

– Не бих разчитал на това.

– Но може да надуши следите ни, така ли?

Възрастният мъж кимна.

– Тук всичко се обърка, Белгарат. Можеш ли да направиш нещо, за да го прогониш? – Дребният мъж се обърна към Поулгара. – Или може би ти, Поулгара? Справи се твърде умело с онзи демон, който ни изпрати Чабат в пристанището на Рак Урга.

– Тогава имах подкрепа – напомни му тя. – Алдур ми се притече на помощ.

Белгарат закрочи нервно из пещерата.

– Е? – настойчиво попита Силк.

– Не ме карай да действам прибързано – изръмжа вълшебникът. – Бих могъл да направя нещо, но ще вдигна такъв шум, че всеки гролим в Катакор ще го чуе – а по всяка вероятност и Зандрамас. И чандимите и всичките гролими ще ни преследват по петите до Ашаба.

– Защо не използваме Кълбото? – предложи Ерионд.

– Защото то вдига повече шум дори от мен. Ако Гарион използва Кълбото, за да прогони някой демон, ще го чуят от Гандахар до другия край на континента.

– Но то може да ни помогне, нали?

– Смятам, че той има право, татко – рече Поулгара. – Всеки демон би избягал от силата на Кълбото – дори ако е окован във вериги от своя господар. Демон, който не е прикован, би бягал дори още по-бързо.

– Можеш ли да измислиш нещо друго?

– Намесата на някой бог. – Вълшебницата сви рамене. – Всички демони – независимо колко са могъщи, – бягат от боговете.

– Боговете – отговори вълшебникът – тъкмо сега са заети с други неща.

Злокобният рев отекна отново. Чудовището вече беше пред

пещерата.

– Време е да вземеш някакво решение, Белгарат – каза Силк.

– Значи се притесняваш от шума, който би вдигнало Кълбото? – попита Ерионд.

– И от светлината. Могъщият син блясък появяващ се всеки път, когато Гарион извади меч, привлича вниманието на мало, и голямо, разбираш ли?

– Да не би да предлагате да изляза на бой с този демон? – попита Гарион възмутено.

– Разбира се, че не – изсумтя гневно Белгарат. – Никой не може да се бие с демон – никой не е в състояние да го направи. Просто обсъждаме възможностите да го прогоним. Но никак не ми се ще да разкрия пред неприятелите ни, че се крием тук.

Чудовището отново изрева и огромната гранитна плоча, която прикриваше входа, започна да се люлее, сякаш някаква гигантска сила се стремеше да я изтръгне от мястото и и да я блъсне настрани.

– Вече нямаме избор – рече Силк. – Нито пък време. Ако не направиш нещо, демонът ще влезе при нас.

– Опитай се да го направиш така, че гролимите да не разберат къде сме – каза Белгарат на Гарион.

– Ама ти наистина ли искаш да изляза?

– Разбира се, че искам. Силк има право. Всяка секунда е безценна.

Гарион отиде и извади ризницата си изпод нара.

– Това няма да ти трябва – каза Белгарат. – Няма да ти помогне, когато се изправиш пред чудовището.

Гарион измъкна огромния меч, заби върха му в пясъка и внимателно свали меката кожа, покриваща дръжката на оръжието.

– Мисля, че предприемаме погрешна стъпка – заяви той, после сложи дланта си върху Кълбото.

– Дай на мен, Гарион – каза Ерионд, изправи се, отиде до приятеля си и сложи ръка върху неговата.

Гарион го погледа сепнато.

– Кълбото ме познава, нали знаеш? – обясни младежът. – Хрумна ми нещо интересно.

Особено усещане разтърси ръката и рамото на Гарион и кралят на Рива изведнъж осъзна, че Ерионд общува с Кълбото по много по-пряк начин от него. Сякаш през месеците, когато малкото момче бе носило Кълбото, то по някакъв странен начин го бе научило на собствения си език.

От входа на пещерата долетя ужасяващо дращене, сякаш гигантски нокти чегъртаха по гранитната плоча.

– И внимавай навън – предупреди го Белгарат. – Не поемай никакви рискове. Просто вдигни меча високо, така че чудовището да го види добре. Кълбото ще свърши останалото.

– Добре – въздъхна Гарион и тръгна към изхода на пещерата.

Ерионд го следваше по петите.

– Ами ти къде си тръгнал? – обърна се Поулгара към русокосия младеж.

– С Белгарион – отговори Ерионд, – И двамата трябва да разговаряме с Кълбото, за да постигнем желания резултат. По-късно ще ти обясня всичко, Поулгара.

Огромната плоча отново започна да се клати. Гарион се измъкна през тесния отвор и изтича няколко стъпки по дефилето, следван от Ерионд. След това се обърна към чудовището и вдигна меча високо във въздуха.

– Все още е рано – предупреди го Ерионд. – Още не ни е видял.

В дефилето се носеше зловонна смрад. Демонът се очертаваше на фона на небето. Беше огромен – раменете му скриваха половината небосвод. Имаше дълги заострени уши, а ужасните му очи пламтяха със зелен огън.

Чудовището изрева и протегна към Гарион и Ерионд гигантската си, покрита с люспи лапа.

– Сега, Белгарион – съвсем спокойно каза Ерионд.

Гарион вдигна меча към небето и даде пълна свобода на Кълбото.

Но изобщо не бе подготвен за онова, което се случи. Невъобразим трясък разтърси земята и отекна по билата на околните планини. Дърветата на десетки мили наоколо се разтрепериха. Пламна не само огромното острие на оръжието – цялото небе изведнъж лумна в яркосиньо сияние. Сини пламъци заблестяха от хоризонт до хоризонт и невъобразим тътен разтърси земята.

Демонът замръзна. После огромната му острозъба муцуна се вдигна към небето, изтръпнала от ужас. Гарион тръгна срещу чудовището, все така вдигнал пламтящия меч. Демонът се отдръпна, опитвайки се да предпази лицето си от синята светлина, после нададе раздиращ вой, сякаш бе обзет от неудържима агония. Люшна се и падна на земята, но след миг се изправи, погледна лумналото в пламъци небе, обърна се и побягна с огромни скокове по дефилето, без да спира да вие.

– Такава ли беше твоята представа за безшумно действие? – изрева

Белгарат откъм пещерата. – И какво е всичко това? – Той посочи с треперещ пръст все още пламтящото небе.

– Всичко е наред, Белгарат – каза Ерионд на вбесения вълшебник. – Ти не желаше звукът да доведе гролимите до нас, затова направихме така, че цялата околност да се изпълни със страхотен тътен. Никой не е в състояние да отгатне точно откъде идва той.

Белгарат примигна, след това се намръщи и попита:

– Ами светлината?

– Положението с нея е почти същото – обясни спокойно Ерионд. – Ако един-единствен огън блесне посред нощ в планината, всички ще го видят. Но ако се запали цялото небе, никой не може да посочи точно откъде е избухнал пожарът, нали?

– Той е прав, дядо – рече Гарион.

– Добре ли са те, татко? – попита Поулгара зад гърба на възрастния мъж.

– Че какво би могло да им навреди? Гарион може да руши планини само като размаха този свой меч. Всъщност на косъм не го и стори – Карандските планини звъняха като камбана. – Старият вълшебник погледна към все още блещукащото небе и попита: – Можеш ли да угасиш тази светлина?

– О, да – рече Гарион и прибра меча в ножницата. Огънят в небето внезапно угасна.

– Наистина трябваше да постъпим по този начин, Белгарат – продължи Ерионд. – Светлината и тътенът ни бяха необходими да прогоним демона, а същевременно трябваше да направим така, че гролимите да не могат да открият местонахождението ни. И... – Младежът разпери ръце.

– Ти знаеше ли, че ще стане така? – обърна се Белгарат към Гарион.

– Разбира се, дядо – излъга Гарион.

– Добре. Прибирайте се – изсумтя Белгарат.

Гарион се наведе към Ерионд и прошепна:

– Защо не ми каза какво ще правим?

– Нямах време, Белгарион.

– Следващия път, когато трябва да направим подобно нещо, моля те, непременно намери време да ми обясниш. Едва не изгървах меча, когато земята започна да се тресе под нозете ми.

– А това никак не би било добре за нас.

– Зная.

От тавана на пещерата бяха нападали отломки и въздухът бе пълен

с прах.

– Какво стана? – попита Силк.

– Нищо особено – отвърна Гарион, като се постара отговорът му да прозвучи небрежно. – Просто прогонихме чудовището.

– Не можем да постъпим по друг начин – рече Белгарат. – Но сега всички в Катакор знаят, че нещо необичайно се движи из планините, затова трябва да сме особено внимателни и да се оглеждаме на всяка крачка.

– Още колко път остава до Ашаба? – попита Сади.

– Трябва да яздим цял ден.

– Ще успеем ли да стигнем навреме?

– Да, но ще трябва да тръгнем още по тъмно, така че дайте да посипим малко.

Гарион отново сънува същия сън. Всъщност не беше съвсем сигурен дали наистина е сън, защото когато човек сънува, обикновено вижда картини и чува звук, но той долавяше единствено упорития, изпълнен с бездънно отчаяние писък и изпитваше неописуем ужас.

На следващата сутрин облаците все още не се бяха разсеяли. Групата предпазливо слезе по дефилето и излезе на пътя. Силк и Фелдегаст тръгнаха напред като разузнавачи.

След като бяха изминали около левга, двамата се върнаха. Лицата им бяха угрижени.

– Група каранди са направили лагер край пътя – каза Силк.

– Засада? – попита Сади.

– Не – каза Фелдегаст. – Всъщност повечето спят. Доколкото разбирам, сигурно са прекарали нощта, отдадени на някакъв религиозен ритуал, затова вероятно все още са изтощени – или пияни.

– Можем ли да ги заобиколим? – попита Белгарат.

– Можем – отговори Силк. – Ще влезем в гората отдясно, там е погъста.

– Води – каза Белгарат.

– Какъв ритуал? – тихо попита Дурник.

– Доста странен – отговори драснианецът. – Издигнали са олтар, зад него са забили два кола, върху които стърчат черепи. Изглежда, са пили твърде много и освен това са правили и разни други неща.

– Какви други неща?

– Жени – отвърна Силк с отвращение. – Грозни неща.

- Не преувеличаваш ли малко, Келдар? – попита Велвет.
- Не. Неколцина все още празнуваха.
- А сега една забележка, която е по-важна от току-що описаните местни религиозни обичаи – добави Фелдегаст. – Имам предвид домашните любимци на карандите.
- Домашни любимци ли? – възкликна Белгарат.
- Може би това не е точната дума, древни. Но около лагера имаше доста хрътки – и се държаха така, сякаш нямат никакво намерение да нападат и изяждат празнуващите.
- Белгарат го изгледа остро.
- Сигурен ли си?
- Виждал съм достатъчно хрътки на Торак, за да ги позная.
- Значи наистина има някакъв съюз между Менга и Урвон – каза вълшебникът.
- Мъдростта ти е истинско чудо, старче. Истинско щастие е да имаш на разположение богатия опит на живот, продължил десет хиляди години. Сигурно затова си способен да достигаш до такива блестящи изводи.
- Седем хиляди. – поправи го Белгарат.
- Седем хиляди – десет хиляди – че каква пък чак толкова е разликата?
- Аз съм на седем хиляди години – повтори Белгарат и в гласа му прозвучаха едва доловими нотки на обида.

16.

Следобед навлязоха в мрачна, изпълнена със смрад област, в която голите клони на дърветата се издигаха умолително към мътното заплашително небе и наподобяваха пръсти на скелет. Нечистата, застояла вода в локвите изпускате миризма на гнилот и смърт. Лишеи бяха покрили стволите на отдавна изсъхналите дървета, бурени стърчаха от неплодородната почва към облачното небе.

- Прилича на Ктхол Мишрак, нали? – попита Силк с отвращение.
- Приближаваме се към Ашаба – отвърна Белгарат. – Нещо, свързано с Торак, е причинило това на тази земя.
- Нима той не е знаел? – тъжно каза Велвет.
- Какво да е знаел? – попита Се'Недра.
- Че самото му присъствие отравя почвата?

– Не – отговори Се'Недра. – Не мисля, че е знаел. Съзнанието му е било толкова опорочено, че дори не го е забелязал. Слънцето се е криело от него, но той си е мислел, че причина за това е могъществото му, вместо да го приеме като знак за отвращението, което е предизвиквал у него.

Това точно наблюдение до известна степен изненада Гарион. Сърпугата му често проявяваше лекомислие и това го караше да я приема като дете – внушение, подсилено от това, че беше толкова мъничка. Но кралят на Рива често откриваше, че трябва да промени мнението си за тази наистина мъничка, но упорита жена, с която споделяше живота си. Понякога Се'Недра се държеше неразумно, но никога глупаво.

Тя имаше ясен и пронизателен поглед и виждаше в живота много повече неща от рокли, бижута и скъпи парфюми. Внезапно той се почувства толкова горд от нея, че сърцето му щеше да изхвъркне.

– Още колко път ни остава до Ашаба? – попита Сади. – Не искам да си призная, но това бласто силно ме потиска.

– Теб? – възкликна Дурник. – Мислех, че обичаш блатата.

– Блатото може да бъде зелено и изпълнено с живот – отговори евнухът. – Тук няма нищо друго освен смърт. – Той погледна Велвет и попита печално: – При теб ли е Зит, графиньо? Чувствам се самотен.

– В момента спи, Сади – отвърна тя и постави ръката си върху пазвата си, сякаш да предпази змията. – Топло ѝ е, чувства се добре и е доволна. Дори мърка.

– И си почива в един наистина благоуханен кът – въздъхна той. – Понякога ѝ завиждам.

– Защо, Сади? – попита Лизел, изчерви се леко и сведе поглед, след което му се усмихна.

– Обикновена забележка, скъпа Лизел – отговори ѝ той с тъга. – Понякога ми се иска да не бях евнух, но – Сади отново въздъхна.

– Трябва ли непременно да носиш тази змия там? – обърна се Силк към русокосото момиче.

– Да, Келдар – отвърна тя. – Всъщност наистина трябва.

– Ти не отговори на въпроса ми, древни – каза Сади на Белгарат. – Още колко път има до Ашаба?

– Тя е ето там – отговори старият вълшебник и посочи едно дефиле от другата страна на вонящата пустош. – Трябва да стигнем там преди да се стъмни.

– Това е доста неприятен момент – да влезеш в къща, обитавана от зли духове – добави Фелдегаст.

Когато приближиха дефилето, изведнъж чуха отвратително ръмжение, долитащо от гъстите шубраци край обраслия с бурени път. Една огромна черна хрътка изскочи от храстите.

Очите ѝ бяха изпълнени с отвратителен пламък, от свирепите ѝ зъби капеше пяна.

– Сега сте мои! – изръмжа тя:

Се'Недра изкрещя. Ръката на Гарион се стрелна към рамото му, ала Сади го изпревари и пришпори уплашения си кон право към огромното куче. Звярът се изправи и прилекна да скочи, ала евнухът хвърли в мундуната му някакъв прах със странен цвят.

Хрътката разтърси глава, все още ръмжейки страховито. След това изведнъж започна да вие, но звуците наподобяваха човешки писък. Очите ѝ се разшириха от ужас. После животното започна да хапе отчаяно въздуха, заскимтя, обърна се и побягна в храстите.

– Какво ѝ направи? – попита Силк.

– Когато Белгарат ми каза за хрътките на Торак, реших да взема предпазни мерки – подсмихна се Сади.

– Отрова?

– Не. Да отровиш куче, без да се налага, е постъпка, достойна за презрение. Хрътката просто вдиша малко от праха, който хвърлих в лицето ѝ. И сега вижда някои много объркващи неща – наистина много объркващи. – Евнухът отново се усмихна. – Веднъж наблюдавах една крава, която случайно подуши цветето, използвано за изготвянето на главната съставка на този прах. Последния път, когато я забелязах, се опитваше да се покатери на едно дърво. – Той погледна Белгарат. – Надявам се, нямаш нищо против, че действях, без да те питам, древни. Ти изтъкна, че твоите магии могат да разтревожат някого в този район, и аз трябваше да предприема нещо, за да овладее положението по най-бързия начин. В противен случай ти щеше да бъдеш принуден да използваш способностите си.

– Добре, Сади – отговори Белгарат. – Може би и преди съм го споменавал, но отново го казвам: ти си човек, надарен с многостранни способности.

– Просто се занимавам с фармакология, Белгарат. Открих, че има вещества, подходящи почти за всяка ситуация.

– Нима хрътката няма да съобщи на глутницата, че сме тук? – попита Дурник и се огледа разтревожено.

– Не, поне за няколко дни – засмя се Сади, докато бършеше ръцете си, като се стараше да ги държи колкото се може по-далеч от лицето

си.

Приятелите язدهа бавно по обраслия с бурени път. Печалните почернели дървета протягаха клоните си и изпълваха дълбокото дефиле с непрогледен мрак. В далечината се чуваше лаят на хрътките на Торак, които кръстосваха гората. Черни като сажди гарвани прелитаха от дърво на дърво и грачеха зловещо, внушавайки чувството за неутолим, раздиращ глад.

– Това място ме изпълва с безпокойство – промърмори Велвет.

– А онази птица там му придава завършеност – отбеляза Силк и посочи голям лешояд, кацнал на едно изсъхнало дърво.

– Достатъчно близо ли сме до Ашаба, за да определиш дали Зандрамас е все още там? – обърна се Гарион към Поулгара.

– Възможно е – отговори тя. – Но гролимите ще чуят.

– Вече сме достатъчно близо и можем да чакаме – рече Белгарат. – Но ще ви каже едно. Ако правнукът ми е в Ашаба, ще разруша това място камък по камък и ще го намеря. Никак не ме интересува колко шум ще вдигна.

Се'Недра внезапно приближи коня си към неговия, наведе се към него и го прегърна през кръста.

– О, Белгарат – каза тя. – Толкова те обичам! – И зарови лице в рамото му.

– Какви са тия нежности? – изсумтя той.

Тя се отдръпна, очите ѝ бяха плувнали в сълзи. Се'Недра ги изтри с opakото на ръката си и го погледна дяволито.

– Ти си най-милият човек на света – заяви тихо тя. – Бих могла дори да изоставя Гарион заради теб – добави кралицата, – стига да можех да пренебрегна факта, че си на дванайсет хиляди години.

– На седем хиляди – поправи я по навик той.

Усмивката ѝ светна – едновременно тъжна и своенравна.

– Както и да е – въздъхна Се'Недра.

Старият вълшебник с непривичен за него жест я прегърна и я целуна нежно.

– Скъпото ми дете! – Очите му блестяха. – Как ли сме живели без нея, Поул?

Очите на Поулгара останаха дълбоки, тайнствени.

– Не зная, татко – отвърна тя. – Наистина не зная.

В края на дефилето Сади слезе от коня и поръси листата на ниските храсти край пътя с малко от своя прах.

– Така е по-сигурно – обясни той.

Излязоха на обрасло с гори плато и продължиха на север по едва забележимия път. Наметалата им плющяха на вятъра. Лаят на хрътките на Торак все още се чуваше, ала не приближаваше.

Силк и Фелдегаст язدهа напред, за да разузнават за възможни опасности. Гарион водеше колоната – с шлем на главата и подпрял дръжката на копието върху стремето. След един остър завой той видя Силк и фокусника – бяха слезли от конете и бяха клекнали зад храстите. Силк се обърна рязко и направи знак на Гарион да се върне. Гарион подкара жребца, после слезе от седлото, подпря копието си на едно дърво и си свали шлема.

– Какво има? – попита Белгарат и слезе от коня си.

– Не знам – отговори Гарион. – Силк ми направи знак да не се показваме.

– Да отидем да видим и ние – предложи въззрастният мъж.

Двамата се приведоха и предпазливо тръгнаха към драснианеца и фокусника. Когато се приближиха, Силк вдигна пръст пред устните си. Гарион стигна до храстите, внимателно разтвори листака и погледна напред.

Друг път пресичаше техния и по него язدهа петдесетина мъже. Повечето бяха облечени в кожи и носеха ръждиви шлемове и извити саби. Мъжете начело на колоната бяха с ризници, шлемовете им бяха излъскани, и носеха копия и щитовете.

Когато колоната отмина, Фелдегаст се обърна към Белгарат и каза:

– До известна степен това потвърждава предположението ти, приятелю.

– Кои бяха тези? – попита Гарион едва чуто.

– Онези с кожите бяха каранди – отвърна Фелдегаст. – А другите, с броните, са от пазачите на храма. Това е още едно доказателство за съюза между Урвон и Менга.

– Можем ли да сме сигурни, че карандите са хора на Менга?

– Той е разгромил напълно Катакор и единствените въоръжени каранди в тази област са негови подчинени. Урвон и неговите чандими контролират пазачите на храма, а също така и хрътките. Ако видиш каранди и хрътки заедно, както се натъкнахме на пира им вчера, това е доказателство за съюз помежду им. Но сега, щом фанатиците от Каранда придружават пазачите на храма, вече няма и капка съмнение.

– Какво ли цели този глупак? – промърмори Белгарат.

– Кой от двамата? – попита Силк.

– Урвон. Той е извършил много подли неща през живота си, но

никога не се е съюзявал с демони.

– Може би го е направил, защото Торак е забранявал подобни съюзи – предположи Фелдегаст. – Сега Торак е мъртъв и Урвон може би се е отърсил от всичките си задръжки. Демоните могат да се окажат мощен фактор при решаващия сблъсък между църквата и императорския трон, назряващ през всичките тези години.

– Нямаме време да изясним това – изсумтя Белгарат. – Да извикаме другите и да продължим.

Бързо пресякоха пътя, по който бяха минали карандаите и пазачите на храма, и продължиха. След няколко мили се изкачиха на малка могила, опустошена преди време от страшен пожар. Отсреща, пред група голи скали в началото на планините, се извисяваше огромна черна сграда, заобиколена със защитна стена и наполовина покрита с буйна растителност.

– Ашаба – каза Белгарат и погледът му стана непоколебим и безмилостен.

– Мислех, че Ашаба е в руини! – възкликна изненадано Силк.

– Част от нея наистина е разрушена – отвърна възрастният мъж. – Горните етажи са необитаеми, но приземният е непокътнат. Ще минат векове преди вятърът и времето да разрушат толкова голяма постройка. – Старият вълшебник смуши коня си и ги поведе надолу по склона.

По здрач наближиха къщата на Торак – всъщност огромен черен замък, обрасъл с гъсти къпини и бръшлян. Стъклата отдавна бяха изпочупени и празните рамки сякаш сезираха в тях като зловещи очи на череп.

– Е, татко? – рече Поулгара.

Белгарат се почеса по брадата, заслушан в лая на хрътките, който долиташе от гората.

– Би ли се вслушал в съвета ми? – рече Фелдегаст. – Няма ли да е по-умно да изчакаме да се стъмни, преди да влезем? Ако в къщата има пазачи, тъмнината ще ни скрие от очите им. И още нещо – щом се спусне нощта, вътре несъмнено ще запалят светлини, ако къщата е обитавана. Това ще ни помогне да се подготвим по-добре.

– Умно предложение, Белгарат – съгласи се Силк. – Не е приятно да влизаш съвсем открито в неприятелска къща посред бял ден.

– Това е така, защото си крадец по душа. Както и да е, това е най-добрият възможен план. Добре, да изчакаме да се стъмни.

Въпреки че в равнините на Ракут и Вена времето беше топло, тук, в подножията на Карандските планини, все още царуваше смразяващ

студ, защото зимата отпускате неохотно тези места от хватката си. Духаше пронизващ вятър и под някои дървета още се виждаха последните остатъци мръсен сняг.

– Тази стена около къщата може ли да ни създаде някакви проблеми? – попита Гарион.

– Само ако някой е поправил портите – отговори Белгарат. – Когато дойдохме тук с Белдин след битката във Воу Мимбре, те бяха заключени и се наложи да ги избием.

– Предложението ти да минем открито през тези порти може би не е най-добрата идея на света, Белгарат – подхвърли Фелдегаст. – Защото ако в къщата има чандими, каранди или пазачи на храма, сигурно е, че портите ще бъдат наблюдавани и в къщата ще има поне малко светлина дори и в най-тъмните нощи. От източната страна обаче има една малка врата, през която можем да влезем във вътрешния двор.

– Няма ли да е заключена? – попита Силк.

– Естествено, че ще е заключена, принц Келдар. Но никоя ключалка не може да спре човек с ловки пръсти като моите.

– Значи си бил вътре?

– Харесва ми от време на време да влизам в изоставени къщи. Човек никога не знае какво са забравили предишните обитатели, а да намериш нещо е почти толкова хубаво, колкото да го спечелиш с честен труд или да го откраднеш.

– Прав си – съгласи се Силк.

Дурник, който бе останал да наблюдава къщата, дойде при тях и каза притеснено:

– Не съм съвсем сигурен, но ми се стори, че видях облаци дим, излизащи от кулите около замъка.

– Ще дойда с теб да поогледам – заяви фокусникът, стана и двамата с ковача се скриха сред сгъстяващите се сенки. След няколко минути се върнаха.

– Пушек ли е? – попита Белгарат.

Фелдегаст поклати глава и каза:

– Прилепи. Хиляди и хиляди. Излизат от замъка на облаци.

– Прилепи ли? – възкликна отвратно Се'Недра.

– Това е нещо обикновено – каза Поулгара. – Прилепите също имат нужда от дом и руините или изоставените къщи са идеалното място за това.

– Но те са толкова грозни! – заяви Се'Недра и потрепери.

– Просто летящи мишки, скъпа – успокои я Фелдегаст.

– Но аз не обичам и мишки.

– Оженили сте се за много капризна жена, ваше величество – рече Фелдегаст на Гарион. – Изпълнена е с предразсъдъци и безпричинна неприязън към бедните твари.

– А сега ми кажи нещо по-важно: видяхте ли някакви светлини вътре? – попита Белгарат.

– Не забелязах дори искрица, древни. Но къщата е голяма и в нея има стаи без прозорци. Торак не обичаше слънцето.

– Хайде да отидем до онази твоя врата – предложи възрастният мъж.

Тръгнаха през дърветата да заобиколят поляната. Последната светлина вече избледняваше, когато предпазливо излязоха от гората.

– Не виждам вратата – промърмори Силк.

– Защото е скрита – обясни Фелдегаст. – Остави на бръшляна съвсем малко пространство и той може да погълне цялата къща след неколкостотин години. Не се безпокой, принц Келдар. Аз зная пътя и мога да намеря входа на къщата на Торак дори в най-тъмните нощи.

– Вероятно хрътките патрулират по тези места, щом се стъмни, нали? – предположи Гарион и погледна към Сади. – Надявам се, че не си изразходвал всичкия прах.

– Имам повече от достатъчно, Белгариион. – Евнухът се усмихна. – Ще поръся малко около вратата, до която ще ни отведе господин Фелдегаст и никой няма да ни безпокои, докато сме вътре.

Поведоха конете си през обраслата с бурени поляна и стигнаха до издигащата се към небето стена.

– Трябва да повървим още малко – тихо каза Фелдегаст и тръгна покрай стената, опипвайки грубите черни камъни.

Няколко минути вървяха подир него във вече спусналата се тъмнина.

– Стигнахме – рече Фелдегаст със задоволство и посочи един нисък сводест вход в стената, обрасъл почти изцяло с бръшлян и къпини. Дурник и Тот ги изтеглиха настрани и останалите влязоха и въведоха конете. След това двамата ги последваха, като отново прикриха входа.

Влязоха в някакъв тунел. Носеше се неприятна миризма на плесен и мухъл.

– Ще ми дадеш ли пак кремъка и огнивото си, Дурник? – прошепна Фелдегаст.

След малко се посипа дъжд от слаби искри. Фелдегаст раздуха праханта и запали малък квадратен фенер.

– Светлината няма ли да ни издаде? – попита ковачът.

– Това е светлина, добре защитена от чужди очи – каза Фелдегаст, – повярвай ми.

– Не наричат ли това фенер на крадците? – попита любопитно Силк.

– Хайде сега пък ти! – Шепотът на Фелдегаст прозвуча обидено. – Това звучи отвратително.

– Белгарат – засмя се тихо Силк, – смятам, че миналото на твоя приятел е доста по-тъмно, отколкото си мислехме. А се чудех защо този тип ми харесва толкова много.

– Сега се намираме под стената – каза Фелдегаст. – След малко ще стигнем до решетката, с която са затваряли прохода. Той прави завой надясно, а малко по-нататък завива наляво и едва тогава излиза в двора.

– Защо всичко криволичи толкова много, защо са всичките тези завои? – попита Гарион.

– Торак беше твърде потаен, както знаеш. Умът му беше изкривен. Мисля, че ненавиждаше правите линии почти толкова, колкото мразеше слънцето.

Решетката, която препречваше пътя, беше масивна и тежка, ала желязото отдавна беше ръждясало. Фелдегаст дръпна едно огромно резе и каза на Тот:

– А сега, приятелю, всички се нуждаем от твоята огромна сила. Решетката е ужасно тежка. Нека те предупредя, че пантите са толкова ръждясали, че едва ли ще се помръднат лесно. – Фокусникът замълча за миг. – Това ми напомня – ах, къде ли ми е отишъл умът? Ще ни трябва нещо, което да отвлече вниманието от ужасното скърцане, докато отваряме решетката. – Той се обърна към останалите. – Хванете здраво юздите на конете, защото е твърде вероятно да се изплашат.

Тот сложи огромните си ръце върху тежката решетка и погледна към фокусника.

– Давай! – каза рязко Фелдегаст, вдигна лицето си към тавана и започна да лае и да вие, имитирайки съвършено огромните хрътки, които бродеха отвън. Това продължи през цялото време, докато гигантът избутваше скърцащата решетка.

Кретиен пръхтеше и се дърпаше, подплашен от ужасния вой, но Гарион стискаше здраво юздите му.

– Умен ход – прошепна възхитено Силк.

– Понякога ми хрумват и добри идеи – призна Фелдегаст. – Всички онези кучета отвън вдигат такава ужасна врява, че ако още едно от тях

се разлае, не би привлякло ничие внимание, за разлика от скърцането на пантите.

Фокусникът ги поведе по влажния проход. Не след дълго стигнаха до остър завой надясно, после пътят зави в противоположната посока. Преди да свие зад последния ъгъл, фокусникът изгаси фенера и останаха в непрогледната тъмнина.

– Наближаваме двора – прошепна Фелдегаст. – Сега трябва да бъдем особено тихи и предпазливи, защото ако в къщата има хора, те със сигурност ще бдят да не бъдат изненадани от нежелани гости. Отляво има коневръз. Ще е по-разумно да оставим конете тук – нали няма да ги яздим из коридорите на това проклето място.

Вързаха конете, продължиха напред и след малко видяха очертаната на огромната черна постройка. Никой не би могъл да открие в нея някаква красота. Сградата стърчеше грозна и неприветлива, сякаш строителите и никога не бяха чували думата „красота“. Сякаш съвсем определено бяха пожелали да я издигнат масивна, отвратителна и ужасяваща, може би защото само така построеното от тях можеше да изразява невъобразимата гордост на нейния собственик.

– Ето – прошепна прегракнало Белгарат. – Това е Ашаба.

Гарион се взря в мрачната постройка. Изпитваше едновременно и опасение, и изгарящо, поразяващо силно нетърпение.

Изведнъж нещо привлече вниманието му – в един прозорец на приземния етаж блещукаше слаба светлинка.

17.

Силк впери поглед в слабо осветения прозорец и прошепна:

– А сега какво? Трябва да прекосим двора, за да стигнем до къщата, но не можем да сме сигурни дали някой не наблюдава.

– Личи си, че отдавна си напуснал шпионската академия, Келдар – промърмори Велвет. – Забравил си някои от уроците, които ни преподаваха там. Ако не можеш да постигнеш нещо скришом и незабелязано, тогава опитай с дързост.

– Ти да не би да предлагаш просто да отидем до вратата и да почукаме?

– Виж, почукването по вратата го нямаше в плана ми.

– Какво си намислила, Лизел? – тихо попита Поулгара.

– Ако в къщата има някакви хора, те несъмнено са гролими, нали?

– Това е повече от очевидно – отвърна Белгарат. – Нормалните хора избягват това място.

– Забелязала съм, че гролимите почти не обръщат внимание на други гролими – продължи тя.

– Може би забравяш, че не сме облечени с гролимски дрехи – отбеляза Силк.

– В двора е достатъчно тъмно, Келдар, и всеки тъмен цвят би изглеждал черен, нали?

– Да – призна дребничкият драснианец.

– А онези зелени копринени дрехи, с които се обличат търговците на роби, още са в багажа ни, нали?

Силк изхъмка, после каза на Белгарат:

– Имам лошо предчувствие, но в края на краищата все пак може и да излезе нещо.

– Тъй или иначе трябва да влезем в къщата и да видим кой е там и защо е там. Едва след това ще решим какво да правим.

– Но дали при Зандрамас има гролими? – попита Се'Недра. – Ако е сама в къщата и види минаващите през двора жреци, сигурно ще се изплаши и ще избяга с бебето ми.

– Дори да избяга, ние сме достатъчно близо и ще я хванем – каза Белгарат. – Не забравяй, че Кълбото е в състояние да открива следите и въпреки нейните хитрини и лъжливи ходове. Освен това, ако тя е тук, сигурно я придружават неколцина от собствените ѝ гролими. Всъщност не сме чак толкова далеч от Даршива и тя е имала възможност да ги повика.

– А какво ще правим с него? – прошепна Дурник и посочи Фелдегаст. – За него нямаме дрехи.

– Ще импровизираме – измърмори Велвет и се усмихна на фокусника. – Имам една чудесна тъмносиня рокля, която прекрасно ще подхожда на очите му. Може да добавим и кърпа за глава вместо качулка.

– Това е под моето достойнство – възрази фокусникът.

– Ами тогава остани тук да пазиш конете – предложи мило тя.

– Вие наистина сте жена с твърд характер, милейди – оплака се жонгльорът. – При други стечения на обстоятелствата бих предпочел да го сторя, но сега положението е съвсем различно.

– Хайде да тръгваме – каза Белгарат. – Трябва да вляза в тази къща.

Върнаха се при конете и извадиха дрехите от зелена коприна.

– Това е нелепо – измърмори фокусникът възмутено и приглади сивата атлазена рокля, в която го бе облякла Велвет.

– Изглеждаш просто прекрасно – отбеляза Се'Недра.

– Ако вътре има хора, вероятно са на пост в коридорите – каза Дурник.

– Само на първия етаж – увери го Фелдегаст. – Горните етажи са почти изцяло необитаеми заради многото счупени прозорци. Вътърът духа през тях и се чувстваш така, все едно си под открито небе. Има голямо стълбище точно срещу главната врата. Ако можем да се изкачим по него, никой няма да разбере, че сме влезли. Щом се качим горе, няма да срещнем жива душа – разбира се, ако не броим прилепите, мишките или някой дързък плъх.

– Трябваше ли да го казваш? – попита язвително Се'Недра.

– О, бедната малка душица! – присмя й се той. – Забрави страховете си. Аз ще бъда до теб и ми се ще да срещна прилепа, мишката или плъха, които не бих могъл да надвия в честен двубой.

– Това звучи разумно, Белгарат – рече Силк. – Ако тръгнем да обикаляме из залите на долния етаж, рано или късно някой ще ни забележи. Но ако се качим на втория, можем да останем незабелязани, а аз ще съляза да разузна – и ще научим срещу какво точно сме изправени.

– Добре – съгласи се старият вълшебник. – Но все пак първо трябва да влезем.

– Да тръгваме тогава – подкани ги Фелдегаст и пак приглади ролята си.

Тръгнаха през двора с полюшваща се походка, като на гролимите по време на религиозни церемонии. Осветеният прозорец изглеждаше като горящо око, проследяващо всяко тяхно движение.

Дворът не беше много широк, но Гарион имаше чувството, че го прекосяват с часове. Накрая все пак стигнаха вратата. Тя беше голяма, черна и украсена с нокти на неизвестен страшен звяр като вратите на всеки храм на гролимите, които Гарион беше виждал. Стоманената маска, закрепена над нея, беше загубила блясъка си и ръждата придаваше на студеното красиво лице болен и отблъскващ вид – беше се стекла на червено-кафяви капки по бузите. Гарион потрепери от ужас, като си спомни за огнените сълзи, потекли по лицето на поразения бог миг преди да настъпи смъртта му.

Изкачиха се до черната врата и немият гигант Тот я отвори, бавно и много предпазливо.

Коридорът беше осветен от една-единствена факла в дъното. Срещу вратата, както беше казал Фелдегаст, имаше широко стълбище, водещо нагоре в мрака. Стъпалата бяха отрупани с нападали камъни, а от

потъналия в плътни сенки таван висяха паяжини. Все така с тържествената походка на гролим Белгарат ги преведе по коридора и пое нагоре по стълбите. Гарион го следваше бавно, въпреки че всяка частица от съществуването му подсказваше да бяга. И изведнъж нещо зад тях издрънча, блесна светлина и нечий груб глас викна:

– Какво правите тук? Кои сте вие?

Сърцето на Гарион се сви и той се обърна. Долу стоеше мъж с дълга ризница, шлем и щит в десницата му пламтеше факла.

– Слезте веднага! – викна мъжът.

Гигантът Тот покорно се обърна – качулката скриваше лицето му – и кротко заслиза по стъпалата.

– Всички! – пак викна пазачът на храма. – Слезте в името на бога на ангараките.

Тот слезе долу и очите на пазача внезапно се разшириха – бе видял, че робата на исполина не е черна.

– Ти не си чандим – възкликна той. – Ти си... – И млъкна, защото огромната ръка на Тот го сграбчи за гърлото и го вдигна над земята. Пазачът изтърва факлата и зарита, съпротивявайки се с всички сили, а великанът почти небрежно махна шлема му и блъсна главата му в каменната стена. Тялото на мъжа в ризницата потрепера и той изпадна в безсъзнание. Тот нарами безжизненото тяло и се изкачи по стълбите.

Силк се върна, вдигна стоманения шлем и угасналата факла и настигна останалите.

– Винаги отстранявай доказателствата – измърмори той на Тот. – Престъплението няма завършен вид, докато не си почистил след себе си.

Тот се изсмя.

В горния край на стълбите по стъпалата имаше листа, донесени от вятъра. Паяжините висяха на парцали като прогнили завеси, поллюлявани от вятъра, промъкващ се със стонове през изпочупените прозорци.

Вторият етаж беше в пълен безпорядък. Дебел пласт сухи листа, донесени от бурите и ветровете, покриваше пода. Огромната празна рамка на прозорец в дъното на коридора бе почти изцяло обрасла с гъст бръшлян, който шумолеше и се люлееше. Вратите бяха изгнили и само парчетата, напомнящи за тях, висяха на пантите. Стаите зад тези врати бяха пълни с листа и прах, а мебелировката и постелките бяха послужили на множество поколения трудолюбиви мишки да отгледат потомството си. Тот внесе в една от мрачните стаи своя пленник, който все още не бе дошъл в съзнание, и завърза ръцете и краката му. След това сложи парцал

в устата му, за да осуети всеки опит за вик в случай, че пазачът се събу-ди преди разсъмване и реши да издаде присъствието им в сградата.

– Светлината идваше от другия край на къщата, нали? – попита Гарион. – Какво има там?

– Това са покоите на самия Торак – отговори Фелдегаст и нагласи фенера така, че да излъчва съвсем слаба светлина. – Тронната зала на мрачния бог е там. Ако желаете, просто за забавление ще ви покажа дори личната му спалня, където бихте могли да поскачате на голямото му легло – или поне на онова, което е останало от него.

– Не изгарям от желание.

– Бил ли си наскоро тук? – обърна се Белгарат към фокусника.

– Да, преди половин година.

– Имаше ли някой? – попита Се'Недра.

– Никой, скъпа. Беше празно като в гробница.

– Това се е случило преди Зандрамас да пристигне в разрушения дворец, Се'Недра – напомни й тихо Поулгара.

– Защо питаш, Белгарат? – поинтересува си Фелдегаст.

– Не съм идвал тук след битката във Воу Мимбре – отговори Белгарат, докато се придвижваха из потъналата в пълен безпорядък стая. – Тогава постройката беше в доста по-добро състояние, но ангараките бездруго не се славят със здравината на своите строежи. Какво е положението с хоросана?

– Рони се като стар хляб.

– Добре – кимна Белгарат. – А сега нека ви напомня – дойдохме в Ашаба, за да съберем информация, а не да се бием с пазачите по коридорите.

– Освен ако и Зандрамас не е тук – поправи го Гарион. – Ако все още се намира в тази къща със сина ми, ще започна такава война, че Воу Мимбре ще заприлича на детска игра в сравнение с нея.

– А аз ще доразруша всичко, което мъжът ми пропусне – добави гневно Се'Недра.

– Не можеш ли да установиш някакъв контрол над тях? – попита Белгарат дъщеря си.

– Не и при тези обстоятелства – отговори тя. – Дори може би ще реша да се присъединя към тях.

– Мислех, че повече или по-малко сме заличили тази типична за алорните черта в характера ти, Поул – подхвърли вълшебникът.

– Е, значи си събрал, татко.

– Според мен – рече Белгарат – поне онова, с което се опитвах да

ви запозна, преди всички да започнат да свиват готови за бой юмурици, е следното: смятам, че е напълно възможно да чуем, а може би дори да видим какво става в централната част на къщата оттук, от втория етаж. Ако хоросанът наистина се рони, както казва Фелдегаст, няма да ни е особено трудно да намерим или да направим няколко цепнатинки в пода и да научим онова, което ни трябва. Първо, ако Зандрамас е тук, ще успеем да се справим с нея по най-добрия начин. Но ако единствените хора долу са или чандими на Урвон, или пазачи на храма, или пък сбирщина карандски фанатици, подкрепящи Менга, ще продължим да преследваме Зандрамас и ще се измъкнем, без въобще да издаваме присъствието си.

– Това звучи разумно – съгласи се Дурник. – Няма смисъл да се впускаме в ненужни битки.

– Радвам се, че все пак има някой със здрав разум в нашата войнствена група – отвърна възрастният мъж.

– Разбира се, ако Зандрамас е долу – добави ковачът, – аз също ще предприема нещо.

– И ти ли? – изпъшка Белгарат.

– Естествено. Все пак справедливостта си иска своето.

Продължиха да крачат по коридора.

Докато минаваха покрай една голяма двукрила врата, толкова дебела, че все още беше останала непокътната, Белгарат изглежда си спомни нещо.

– Искам да погледна тук – измърмори той и отвори вратата.

Мечът на гърба на Гарион се разтресе така неудържимо, че кралят на Рива едва не падна на земята.

– Дядо – задъхано каза той, протегна ръка, заръча на Кълбото да се украти и измъкна меча. Оръжието направо го повлече в стаята. – Тя е била тук! – възкликна ликуващо той.

– Какво? – попита Дурник.

– Зандрамас! Тя е била в тази стая с Геран.

Фелдегаст вдигна фенера и освети по-добре стаята. Помещението беше огромна библиотека със сводест таван. Полиците стигащи от пода до тавана, бяха пълни с прашни, разпадащи се книги и свитъци.

– Значи тъкмо това е търсела – рече Белгарат.

– Какво? – попита Силк.

– Някаква книга. Най-вероятно книга с предсказания. – Старият вълшебник се намръщи. – Тя следва същата диря като мен и тук вероятно е било единственото място, където е могла да намери неподправяно

копие на Пророчествата от Ашаба.

– О – възкликна Се'Недра поразена и посочи с трепереща ръка покрития с прах под, по който се виждаха отпечатъци отстъпки. Някои от тях очевидно бяха оставени от обувки на жена, но имаше и други – много мънички. – Моето дете е било тук! – проплака Се'Недра. – Той ходи – хълцаше тя. – И аз никога няма да мога да зърна първите му стъпки.

Поулгара застана до нея и я прегърна нежно.

Очите на Гарион също се напълниха със сълзи. Кралят на Рива толкова силно стисна дръжката на меча, че кокалчетата на пръстите му побеляха. Изпитваше непреодолима нужда да строши нещо, да го разбие на хиляди парчета.

Белгарат тихо ругаеше под нос.

– Какво има? – попита го Силк.

– Знаеш ли главната причина, поради която дойдох тук? – гневно каза старият мъж. – Трябваше ми истинско, неподправено копие на Пророчествата от Ашаба, но Зандрамас ме е изпреварила и го е взела.

– Може би има и друго.

– Едва ли. Тя винаги ме изпреварва. Дори да е имало друго копие тук, Зандрамас е направила всичко възможно то да не попадне в моите ръце. Ето защо е останала тук толкова дълго – претърсвала е библиотеката, за да се увери, че единственото копие е в нея. – Вълшебникът отново започна да ругае.

– А може би това е нещо важно? – попита Ерионд и се приближи до една маса, която за разлика от всички останали беше почистена от прахта. Точно в центъра ѝ лежеше книга, подвързана с черна кожа, а от двете ѝ страни бяха поставени свещници. Ерионд вдигна книгата и от страниците и изпадна внимателно сгънат пергамент. Младежът се наведе, взе го и се втренчи в него.

– Какво е това? – попита Белгарат.

– Бележка – отговори Ерионд. – За теб е – добави той и подаде пергамента и книгата на възрастния мъж.

Белгарат прочете бележката. Лицето му внезапно пребледня и след миг стана алено като кръв. Вълшебникът стисна толкова силно зъби, че вените на лицето и врата му се издуха. Гарион изведнъж почувства как старият чародей съсредоточава волята си.

– Татко – остро каза Поулгара. – Недей. Нали знаеш, че не сме сами тук!

Белгарат се овладя с титанично усилие, после смачка пергамента на топка и го запрати с все сила на пода. Вълшебникът замахна, сякаш

възнамеряваше да запрати и книгата след пергамента, но размисли и не го стори. Отвори древния том напосоки, прелисти няколко страници и започна да ругае яростно.

– Погледни тук! – извика Белгарат и подаде книгата на Гарион.

След това започна да крачи напред-назад, проклинайки и размахвайки ръце, лицето му беше навъсено като градоносен облак.

Гарион разтвори книгата и я обърна към светлината, за да вижда по-добре. Едва тогава разбра причината за гнева на Белгарат. Цели пасажии от древния том бяха внимателно премахнати – не просто заличени, а изцяло отрязани от страницата с бръснач или много остър нож. Гарион също започна да ругае.

Горящ от любопитство, Силк вдигна смачкания пергамент и го разгледа. След това преглътна несигурно и погледна със страх към проклинатия Белгарат.

– О, богове! – възкликна дребничкият драснианец.

– Какво има? – попита го Гарион.

– Мисля, че за всички ни ще е най-добре да не се изпречваме на пътя на дядо ти за известно време – отвърна Силк. – Сигурно ще му трябва доста време, докато се овладее.

– Просто прочети какво пише, Силк – намеси се Поулгара. – И не ни поучавай.

Силк погледна отново към Белгарат, който беше отишъл в срещу-положния край на библиотеката и удряше с юмрук по каменната стена.

– „Белгарат“ – започна да чете той. – „Победих те, старче. Сега отивам до мястото, което не съществува за последната среща. Последвай ме, ако можеш. Тази книга сигурно ще ти помогне.“

– Бележката подписана ли е? – попита Велвет.

– Зандрамас – отвърна Силк. – Кой друг би могъл да бъде!

– Писмото наистина е нагло – измърмори Сади, загледан как Белгарат удря с юмрук по стената в изблик на безсилие и гняв.

– Изненадан съм, че приема случилото се толкова добре, като се има предвид всичко, което се случи.

– Но все пак бележката дава отговор на доста въпроси – обади се Велвет замислено.

– Като например? – подкани я Силк.

– Ами например чудехме се дали Зандрамас е все още тук. Очевидно вече не е. Дори и пълен глупак не би оставил такова съобщение до Белгарат, без след това да си плюе на петите и да се изложи на гнева му.

– Това наистина е така – съгласи се драснианецът. – В такъв случай

няма смисъл да стоим тук, нали? Кълбото пак намери следата, така че бихме могли да се измъкнем от тази мрачна постройка и да тръгнем по петите и отново.

– Без дори да си направим труда да проверим кой е тук? – възпротиви се Фелдегаст. – Любопитството ми вече се събуди и би ми било ужасно неприятно, ако се наложи да си тръгна оттук, без да го задоволя. – Фокусникът погледна вбесения Белгарат. – От друга страна – продължи той, – на прастария ни приятел ще му трябва известно време, докато се успокои. Смятам да се поразходя. Ще видя дали случайно няма да открия някое местенце, откъдето бих могъл да хвърля поглед към долния етаж и подземието. Ще ми се да си отговоря на няколко въпроса, които отдавна измъчват любопитството ми. – Фокусникът отиде до масата, запали една свещ от пламъка на фенера и попита: – Може би случайно желаш да дойдеш с мен, принц Келдар?

Силк повдигна рамене и рече:

– Защо не?

– Аз също ще дойда – обади се Гарион.

Кралят на Рива подаде книгата на Поулгара, хвърли многозначителен поглед към разгневения Белгарат и попита:

– Кога все пак ще му мине?

– Ще поговоря с него, скъпи, само не се бавете много.

Той кимна и последва Силк и фокусника в една стая в дъното на коридора. Тя не беше особено голяма, а по стените имаше лавици. Гарион предположи, че някога е служила като склад или гардероб. Притворил очи като опитен търговец, преценяващ качеството на някаква стока, Фелдегаст огледа покрития с листа под и спусна капациите на фенера.

Листата образуваха дебел килим в ъглите и край стените на стаята. Изведнъж в непрогледната тъмнина през тях проникна светъл лъч и отдолу се разнесоха приглушени гласове.

– Изглежда, избухливият ми приятел има право – прошепна Фелдегаст. – Хоросанът наистина се е изронил и просто трябва да изметем листата и да надникнем през дупките в пода. Хайде да видим кой се е подслонил в дома на Торак.

Изведнъж Гарион беше обзет от странното чувство, че това вече му се е случвало. Спомни си двореца на крал Анхег във Вал Алорн и как беше последвал човека в зеленото наметало, който вървеше през изоставените, пусти зали. Двата бяха стигнали до място, където ронещият се хоросан позволяваше звуците от долния етаж да се чуват съвсем добре. В същия момент кралят на Рива се сети и за нещо друго. Когато бяха

в Тол Хонет, Белгарат беше казал, че нещата, които им се случват по време на преследването на Зедар и Кълбото, най-вероятно ще се случат отново. Това беше така, защото отново щеше да има среща между Детето на Светлината и Детето на Мрака. Гарион се опита да се отърси от това чувство, но не успя.

Заеха се да махат листата от пода на някогашния склад, като много внимаваха да не вдигат шум, а после всеки си избра възможно най-добро място, откъдето да чува разговора на непознатите.

Залата под тях беше просторна. От прозорците се спускаха дрипави завеси, димящи факли горяха в метални скоби, закрепени на стените, а по пода имаше прах и боклуци, натрупани през вековете.

Помещението беше пълно с гроими в черни одежди, малко на брой зле облечени каранди и множество пазачи на храма в блякави доспехи. Най-отпред, строени като отряд войници, опрени на предните си лапи, стояха в очакване десетки от прочутите хрътки на Торак. Пред тях се издигаше черен олтар, по който личаха пресни следи от жертвоприношения. От двете му страни горяха мангали. До стената върху внушителна платформа се издигаше голям златен трон, зад който висяха разкъсани завеси, обвиващи огромен барелеф с образа на Торак:

– Това е тронната зала на бога с изгореното лице! – прошепна Фелдегаст.

– Това са чандими, нали? – прошепна на свой ред Гарион.

– Да, чандими са – полузверове, полухора. Малко ме учудва, че Урвон е решил да допусне кучетата тук, но пък, от друга страна, Ашаба винаги е била подходяща единствено за развъждане на кучета.

Мъжете в тронната зала очакваха нещо. Това беше очевидно от начина, по който нервните им погледи се стрелкаха към трона.

След миг опушеният въздух се разтрепера от страшен удар на гонг.

– На колене! – изкомандва силен глас. – Изразете покорството и уважението си към новия бог на ангараките.

– Какво? – възкликна Силк приглушено.

– Гледай и мълчи – скара му се Фелдегаст.

Отдолу се разнесе мощен тътен на барабани, последвани от оглушителен ек на фанфари. Разкъсаните завеси до златния трон се разтвориха и влязоха две колони гроими, облечени в черни одежди. Пламенните възгласи не престанаха дори когато насъбралиите се в залата чандими и пазачи на храма паднаха на колене.

Тътенът на барабаните не отзвучаваше. Изведнъж между завесите се показа облечена в дреха от златотъкан плат фигура с корона на

главата. Тя се придвижваше, без да обръща и капчица внимание на шумната сбирщина, и беше обгърната от сияещ ореол. Гарион усети волята, поддържаща сиянието. Човекът вирна брадичка, изпълнен с безкрайно високомерие и чувство за превъзходство. По лицето му имаше петна здрава кожа и други с ужасяващ белезникав цвят на мъртва тъкан. Нещо в този човек накара кръвта на Гарион да замръзне – очите му бяха напълно лишени от разсъдък.

– Урвон – промърмори Фелдегаст и рязко си пое дъх. – Ах ти, петнист кучи сине!

Напевният акцент, характерен за фокусника, беше изчезнал напълно.

Лудият беше следван по петите от друга фигура, изцяло обгърната в сянка. Тайнственият непознат зад Урвон носеше черна дреха с качулка, която скриваше лицето му. Одеждата му не беше като на обикновените гролими, а сякаш беше сраснала с тялото му. Гарион усети ледената заплаха, която се излъчваше от него – въздухът около тъмната фигура беше пропит с абсолютното зло.

Урвон се качи на платформата и седна на трона. Лицето му изразяваше убийствено високомерие и смазваща гордост. Злите, лишени от разсъдък очи се взираха в пространството, изпъкнали и изцъклени като на диво животно. Обгърнатият от сянка силует застана зад лявото му рамо; наведе се и започна да шепне нещо в ухото му.

Чандимите, пазачите на храма и карандаите продължиха да викат, а хрътките им пригласяха ревностно, докато последният ученик на Торак се къпеше в блясъка на тяхното преклонение. Десетина от облечените в черно чандими пропълзяха напред на колене – носеха позлатени сандъчета, които оставиха почтително пред платформата. Когато ги отвори, Гарион видя, че са пълни с червено ангаракско злато и скъпоценни камъни.

– Тези дарове са радост за очите ми – заяви седналият на трона ученик на Торак с писклив глас. – Нека и другите се приближат, за да поднесат своите дарове пред новия бог на Ангарак.

Думите му предизвикаха известен смут сред чандимите.

Следващата група дарове бяха в обикновени дървени сандъци. Когато ги отвори, стана ясно, че в тях има само камъчета и клонки. Чандимите от втората група оставяха своя товар на пода, застлан с черни каменни плочи, и започнаха да отнасят позлатените сандъчета.

Урвон наблюдаваше с ликуващ поглед „даровете“ – очевидно не можеше да направи разлика между златото и речните камъчета.

Поклонението пред полуделия владетел продължи – всеки от жреците идваше, оставяше своя дар и прибираше обратно пълно със скъпоценности сандъче.

– Много съм доволен от вас, жреци мои – изрече с пискливия си глас Урвон, след като пародията, разигравана пред очите му свърши. – Вие наистина сте ми донесли най-ценната част от богатството на всички народи по света.

Докато чандимите, пазачите на храма и карандите се надигаха от местата си, тъмната фигура продължи да шепне нещо в ухото на Урвон.

– А сега ще приема лорд Менга – съобщи умопомраченият владетел. – Той се радва на най-силно благоволение от моя страна и е най-приближеният от всички жреци, които ми служат. Именно Менга доведе демона, открил пред съзнанието ми истината за светостта на Моята особа.

И Урвон посочи тъмната фигура зад себе си.

– Призовете лорд Менга! Нека той засвидетелства дълбоката си почит към бог Урвон, а пък новият бог на ангараките ще благоволи да го допусне близо до себе си. – Гласът, който произнесе тази заповед, беше толкова глух, сякаш идваше от някаква гробница изпод земята.

Откъм вратата в дъното се разнесоха мощни звуци на фанфари. Друг, също така глух глас заповяда:

– Преклонете се пред новия бог на ангараките! Лорд Менга идва, за да изрази дълбокото си преклонение пред живия бог и да потърси съвет от него.

Отново гръмна тътен на барабани и по широката пътека към трона тръгна човек, облечен като гролим. На няколко крачки от платформата той коленичи пред лудия владетел, който седеше на трона на Торак.

– Погледнете страшното лице на лорд Менга, най-блажения сред слугите на бог Урвон, онзи, който скоро ще бъде провъзгласен за негов пръв ученик – прокълнтя глухият глас.

Човекът пред олтара свали качулката си и откри лицето си пред тълпата.

Гарион ахна. Това беше Харакан.

18.

Силк едва чуто изруга:

– Белар!

– Всички се поклонете пред първия ученик на своя бог! – заповяда Урвон с пискливия си глас. – Заповядвам ви да му окажете тази чест.

Това породѝ изненадан шепот сред тълпата, а на Гарион, който надничаше от тавана, му се стори, че долавя по лицата им нежелание.

– Поклонете му се! – изкрещя Урвон. – Той е моят ученик и последовател.

Чандимите изгледаха първо разгневения, загубил ума си владетел, след това погледите им спряха върху жестокото лице на Харакан. Най-сетне те бавно паднаха на колене.

– Радвам се, че виждам такава готовност за подчинение пред заповедите на нашия бог – отбеляза язвително Харакан. – Никога не ще го забравя. – В гласа му се долавяше неприкрита заплаха.

– Никога не забравяйте, че когато говори моят ученик и последовател, все едно приказвам самият аз – заяви Урвон. – Неговите думи са мои думи, ще се подчинявате на него така, както се подчинявате на мене.

– Чуйте словата на нашия бог – продължи Харакан със същия саркастичен тон. – Защото той е могъщ. Господарят на ангараките се гневи бързо, когато някой пропусне да му отдаде дължимото уважение. Знайте също, че аз, Менга, съм неговият меч и неговото слово. На моите плещи лежи задължението да накажа непокорните и неверниците. – Сега Харакан не си правеше труда да прикрива заплахите си. Той огледа бавно лицата на присъстващите, сякаш ги предизвикваше да възразят срещу неговата власт.

– Да живее Менга – ученикът на живия бог! – провикна се един от облечените в ризници пазачи на храма.

– Да живее Менга! – подеха останалите пазачи и започнаха да удрят с юмруци по щитовете, поздравявайки Харакан.

– Да живее Менга! – закрещяха карандаите.

– Да живее Менга! – завикаха и чандимите, които все още стояха на колене. Накрая към мощния хор се присъединиха и хрътките на Торак. Те пропъзляха напред, влачейки кореми по пода, и започнаха да се умилкват около краката на Харакан и да ближат ръцете му.

– Добре – кресна пронизително лудият от трона си. – Знайте, че бо̀гът на ангараките е доволен от вас.

През дрипавите завеси, откъдето беше дошъл Урвон, се появи друга фигура – слаба и в дреха от черен сатен. Главата ѝ беше покрита с качулка, а под дрехата си криеше нещо. Стигна до олтара, сне качулката и с подигравателен смях откри лицето си. Беше жена. В мраморната

белота на лицето ѝ бяха съчетани едновременно неземна красота и чудовищна жестокост.

– Нещастни глупци! – изсъска тя. – Наистина ли си мислехте, че можете да провъзгласите новия бог на ангараките без моето разрешение?

– Зандрамас, не съм те канил тук – изкрещя Урвон.

– Не се чувствам длъжна да се съобразявам нито с твоите покани – отговори му тя с дълбоко презрение, – нито с липсата на внимание от твоя страна. аз не съм твое творение като тези хрътки. Служа на онзи бог на ангараките, чието повторно пришествие ще донесе твоя край.

– аз съм истинският бог на ангараките! – изпищя Урвон.

Харакан се беше приближил към другата страна на олтара.

– А може би ти, Харакан, си решил да премериш силата на хилавата си воля с тази на Детето на Мрака? – попита го тя с безмерно спокойствие. – Можеш да променяш името си колкото желаеш, но силата ти не става по-голяма от това. – Гласът ѝ бе студен като лед.

Харакан замръзна, очите му блеснаха напрегнато.

– Изумена съм защо никой не ме е уведомил, че си бог, Урвон – продължи Зандрамас. – Ако знаех, щях да дойда по-рано, за да те уверя в почитта си и да потърся благословията ти. – Лицето ѝ се разкриви в иронична усмивка. – Ти! – изрече остро безмерно красивата жена. – Ти бог? Дори цяла вечност да седиш на трона на Торак, докато тази съборетина се срути напълно под тежестта на времето, пак няма да станеш бог! Да, може да намираш всякакви боклуци и да им се възхищаваш, сякаш са злато, но бог никога няма да станеш. Можеш да се радваш на преклонението на кучетата си, които вмирисват тронната ти зала с изпражненията си, но никога няма да бъдеш бог. Можеш да слушаш жадно словата на личния си демон, който нашепва думи на лудост в ухото ти, ала никога няма да станеш бог.

– аз съм бог! – изкрещя Урвон и се изправи.

– Е, и? Дори и да е както ти казваш, Урвон – продължи Зандрамас, мъркайки като добре нахранена котка – ако си бог, наслаждавай се на това, докато можеш, защото щом осакатеният Торак се върне, ти си обречен.

– И кой, според теб, е достатъчно могъщ да се противопостави на един бог? – изкрещя той с пяна на уста.

Ужасяващият ѝ смях отекна из цялата зала.

– Искаш да знаеш кой е достатъчно могъщ? Онзи, който отне живота на Торак. Пригответи се да изпиташ удара на пламтящия меч,

принадлежал на Желязната хватка. Това оръжие проля кръвта на твоя господар. А ей сега ще призова убиеца на бог Торак!

И Зандрамас сложи върху черния олтар онова, който досега бе крила под дрехата си. После вдигна глава към пукнатината, от която, смразен и невярващ на очите си, гледаше Гарион, и викна:

– Белгарион, виж! Това е синът ти! Чуй го как плаче.

И разгърна плата и показа малкия Геран. Лицето на детето беше изкривено от страх и след миг то започна да плаче. Воплите му бяха глухи и безнадеждни.

Всички мисли изчезнаха от главата на Гарион. Този плач беше звукът, който го измъчваше непрестанно още откакто напуснаха Мал Зет. Воплите, които не му даваха мира, бяха не на онова обречено дете на улицата, където върлуваше чума, а плачът на собствения му син. Кралят на Рива скочи. Пред очите му сякаш се спуснаха завеси от буен огън. В ума му не остана нищо друго освен отчаяното желание да отиде при детето, което плачеше върху олтара пред очите му.

И изведнъж вече тичаше през мрачните зали на долния етаж, крещеше и размахваше меча на Желязната хватка.

Далеч зад себе си чу изплашения вик на Силк:

– Гарион, недей!

Уви, това не даде резултат. В ума му сякаш бушуваха пламъците на огромен пожар. Той продължи напред, вдигнал великия меч на Рива, който осветяваше пътя пред него.

Дори много години по-късно кралят на Рива не можеше да си спомни как е слязъл по стълбите. Помнеше смътно как бе нахлул в залата долу, изпълнен с дива ярост. Пред него се изправиха пазачите на храма и карандите, ала немощните им опити не можаха да го спрат дори за миг. Той стисна с две ръце дръжката на меча и премина през тях, сякаш бяха класове жито. Противниците му падаха на земята, окъпани в реки от кръв, а кралят на Рива продължаваше напред, разкъсвайки редиците им.

Голямата врата към тронната зала на мъртвия бог беше залостена здраво, ала Гарион я разруши с огнения си меч.

Огънят на лудостта блестеше в очите му. Той врхълета в тронната зала и всички го зяпнаха с ужас. Към тях приближаваше Богоубиеца, обгърнат от сиянието на сините пламъци. Устните му бяха изкривени, зъбите оголени в страшна ярост.

Един от гролимите се изпречи пред Гарион и кралят на Рива съсредоточи волята си и замахна. Останалите гролими са отдръпнаха, тръпнещи от ужас при вида на пламтящото острие, което се показва между

плешките на непредпазливия им събрат. Смъртно раненият гролим се взря в искрящото оръжие, което беше забито дълбоко в гърдите му, опита се да го сграбчи с треперещи ръце, но Гарион измъкна меча от тялото му и продължи мрачния си шурм.

На пътя му се изпречи каранда, стиснал в ръка тояга, върху която бе набучил човешки череп. В отчаянието си той се опитваше да изрече някакво заклинание, но словата му бяха прекъснати – с един замах острието отсече главата му.

– Гледай, Урвон. Това е Богоубиеца! – ликуваше Зандрамас. – Твоят живот е към края си, боже на ангараките. Белгарион е дошъл да го отнеме, както стори с Торак. – След това жената с безмерната красота и жестокото лице обърна гръб на лудия владетел и извика със звънлив глас: – Да живее Детето на Светлината! – Лицето ѝ се изкриви в кръвожадна, ужасяваща усмивка. – Да живее Белгарион! – изрече подигравателно тя. – Убий още веднъж бога на ангараките! Това винаги е било твоя задача. Ще те чакам да пристигнеш на Мястото, което вече не съществува.

След тези думи Зандрамас взе плащето дете, отново го зави в перината си, проблесна за миг и изчезна.

Изведнъж дълбока печал изпълни сърцето на Гарион и кралят на Рива разбра, че е измамен жестоко. Всъщност Зандрамас въобще не се бе появявала тук с неговия син и той бе насочил пагубния си гняв просто към нейния образ-мираж. Още по-лошо беше, че бе допуснал да го използват чрез силата на мъчителния кошмар с плащето дете. Зандрамас беше втъпила ужасния спомен в съзнанието му, за да го принуди да се подчинява на унизителните ѝ команди. Той залитна, ръката му, стискаща меча, се отпусна и пламъкът на оръжието избледня.

– Смажете го! – провикна се Харакан. – Убийте оногова, що уби Торак.

– Убийте го! – проехтя и гласът на лудия владетел. – Убийте го и ми поднесете сърцето му като изкупителна жертва!

Шестима от пазачите на храма започнаха да се приближават предпазливо, с видимо нежелание към Гарион и кралят на Рива пак вдигна меча. Пламъкът му отново лумна с могъщ блясък и пазачите на храма отскочиха панически назад.

Харакан се изсмя презрително.

– Вижте как награждавам страхливците! – изкрещя той, протегна ръка и изрече някакво заклинание. В същия миг един от пазачите на храма рухна на земята и изпадна в пристъп на ужасни гърчове.

Доспехите му се нажежиха до бяло и опекоха нещастника жив.

– Подчинете се на заповедите ми! – извика бясно Харакан. – Убийте го!

При вида на мъртвия си другар пазачите на храма подновиха атаките си с повече жар и Гарион беше принуден да отстъпи пред напора им. Откъм коридора зад гърба му долетя шум от стъпки на тичащи хора. Кралят на Рива погледна през рамо и видя спътниците си, които нахлуваха в тронната зала на Торак.

– Да не си се побъркал? – викна гневно Белгарат.

– Ще ти обясня по-късно – отвърна Гарион, който все още не можеше да се отърси от дълбокото безсилие и преживяното разочарование, и отново насочи вниманието си към мъжете, които стояха пред него, стисна здраво огромния си меч и с мощни удари ги принуди да отстъпят.

Белгарат се зае с чандима, който стоеше отстрани на главната пътека. За миг вълшебникът остана на място, дълбоко съсредоточен, а после направи рязко, едва забележимо движение. Изведнъж изпод камъните на пода по цялата дължина на пътеката изригна огнен стълб.

Сякаш между възрастния мъж и Поулгара премина нещо, жената кимна и в същия миг другият край на пътеката бе обхванат от огромна огнена стена.

Двама от пазачите на храма вече бяха паднали, покосени от меча на Гарион, ала другите, придружени от карандите, с диво блеснали очи се втурнаха на помощ на другарите си въпреки очевидния си страх от огнените прегради, които се издигаха на пътя им.

– Обединете волята си! – извика Харакан на чандимите. – Угасете пламъците!

Докато напредваше през редиците от пазачи на храма и каранди, чиито саби отблъскваше и избиваше с градушка поразяващи удари, Гарион почувства прилив на обединената сила от волята на своите противници. Въпреки усилията на Белгарат и Поулгара пламъците от двете страни на пътеката започнаха да затихват.

Една от гигантските хрътки полетя срещу Гарион с огромни скокове. Очите ѝ пламтяха, от острите ѝ зъби капеше слюнка. Животното скочи настървено срещу лицето на Гарион, надавайки ужасен лай, но в следващия миг падна на пода с разцепена глава.

Харакан си проби път през редиците от пазачи на храма и каранди и се изправи лице в лице с Гарион.

– Е, Белгарион, срещаме се отново – изрева той. – Хвърли меча! Ако не го хвърлиш, ще убия приятелите ти – и съпругата ти. Зад гърба

ми стоят сто чандими. Те са предостатъчно силни дори за човек като теб! – Той започна да съсредоточава волята си.

В същия момент за най-голяма изненада на Гарион Велвет изтича край него и се хвърли в краката на страшния гролим.

– Моля те – изплака тя, – не ме погубвай! – и започна да се гърчи в нозете му, сграбчила отчаяно полите на дрехата му.

Харакан залитна и волята му се разсея. Той се опита да отблъсне Велвет, после започна да я рита, ала тя остана все така вкопчена в него и отчаяно го молеше да пощади живота ѝ.

– Махнете я от мен! – извика той на хората си, обръщайки глава настрана, и този макар и кратък момент на невнимание от страна на Харакан се оказа пагубен за него: ръката на Велвет се стрелна във въздуха толкова рязко, че движението ѝ бе почти невидимо за човешкото око. Тя пхна ръка в пазвата си и когато я извади, в шепата ѝ шаваше Зит.

– Това е подарък за тебе, Харакан – извика тя триумфално. – Хънтър¹ дарява това животинче на водача на Култа към Мечката! – и запрати Зит в лицето му.

Харакан нададе ужасяващ писък и ръцете му светкавично се вдигнаха към лицето, ала вече беше твърде късно. Викът на нещастника прерасна в зловещо хриптене, ръцете му се сгърчиха конвулсивно и увиснаха безпомощно. Гролимът се разтрепера и падна, главата му се удари в каменния под. От грозно зейналата уста се подаде подутия му език. После по устните му изби черна пяна, тялото му трепна още два пъти и замря.

– Това е за Бетра – рече Велвет на конвулсивно свитата фигура на мъртвеца.

Чандимите и техните помощници се отдръпнаха, обзети от ужас при вида на мъртвия си водач.

– Те са само неколцина – излая с пискливия си глас Урвон. – Ние сме много. Избийте ги! Така повелява вашият бог.

Чандимите погледнаха първо сгърченото тяло на Харакан, после полуделия си владетел и най-сетне малката зелена змия, която се беше увила върху олтара и съскаше заплашително, вдигнала високо глава.

– Е, стига толкова! – избухна Белгарат и започна отново да съсредоточава волята си. Гарион последва примера му, защото почувства как уплашените чандими обединяват волята си, готвейки се за последния ужасен сблъсък.

1. Ловец. – Б.пр.

– Какво става тук, господа? – изсмя се неочаквано Фелдегаст, излезе напред и застана между Гарион и неговите врагове. – Сигурен съм, че всички ние можем да забравим враждата и стремежа да си причиним неприятности един другиму. Позволете ми да ви съобщя какво смятам да сторя! Искам да направя пред вас малка демонстрация на уменията си, за да можем после всички да се посмеем от сърце и да се помирим веднъж и завинаги. Знаете, че е невъзможно човек да таи в сърцето си омраза, когато се залива от смях, нали?

Фокусникът започна да жонглира с множество шарени топки, които сякаш измъкваше направо от въздуха. Неочакваната му постъпка накара гролимите да го зяпнат. Гарион не вярваше на очите си – Фелдегаст съвсем преднамерено излагаше живота си на смъртна опасност. Все още жонглирайки, фокусникът скочи върху една пейка, изправи се нагоре с краката, опрян върху едната си ръка, а с другата и със стъпалата си продължаваше да подмята във въздуха шарените топки. Те се въртяха все по-бързо и по-бързо, умножаваха се непрекъснато, сякаш изскачаха с невероятна скорост от въздуха наоколо. Колкото повече ставаха кръгли те сфери, толкова по-силно искряха пъстрите им цветове, докато накрая обърнатият надолу с главата дребосък започна да мята кълба от истински огън.

Акробатът сви ръката, с която се подпираше на пейката, изтласка се и тялото му изхвърча високо във въздуха. Щом краката му докоснаха пода, пред изумените очи на множеството вече не стоеше фокусникът Фелдегаст – на мястото на лукавия жонгльор се бе появила прегърбена та фигура на магьосника Белдин. Жлъчният му смях отекна в залата, след това той започна да мята огнените кълба срещу слисаните гролими и чандими.

Мерникът му беше непогрешим, смъртоносните огнени кълба пробиваха с еднаква лекота одеждите на гролимите, ризниците, с които бяха облечени пазачите на храма, и кожените жакети на карандите и в гърдите на жертвите му зейваха димящи дупки. Тронната зала се изпълни с дим и миризма на горяща плът. Крива усмивка се появи на грозното лице на дребния магьосник, който не спираше да сее смърт в редиците на неприятелите си.

– Ти!?! – изрева с ужас Урвон. Пред очите му стоеше човекът, от когото бе тръпнал в непрестанен страх от хилядолетия. Видът на врага предизвика такъв неописуем ужас в съзнанието на полуделия владетел, че за момент той сякаш отново възвърна разсъдъка си. Редиците на чандимите и техните помощници се разпаднаха, оцелелите се втурнаха в

панически бяг.

– Колко мило! Толкова се радвам, че те виждам, Урвон! – любезно каза гърбавият магьосник. – Последният път разговорът ни беше прекъснат, но си спомням как ти обещах да забия нагорещена до бяло кука в корема ти и да измъкна всичките ти вътрешности.

Белдин протегна изкривената си, съсухрена ръка и щракна с пръсти във въздуха. В миг блесна силно сияние и изведнъж в дланта му се появи огромна нажежена кука.

– Хайде да продължим разговора си оттам, където го прекъснахме – предложи Белдин и тръгна към Урвон, който не можеше да си намери място от страх на трона.

В този момент тъмният силует, който беше стоял през цялото време зад гърба на лудия владетел, се изпречи пред магьосника и изрече със съскащ шепот:

– Спри! – Ничие човешко гърло не би могло да издаде подобен звук. – Това същество ми е нужно. – И силуетът посочи ученика на Торак с черната си ръка. – То служи на моите цели, затова няма да ти позволя да го убиеш.

– Ти сигурно си Нахаз – изрече Белдин със страшен глас.

– Да, точно така – прошепна мрачният силует. – Аз съм Нахаз, Господарят на демоните, Повелителят на мрака.

– Иди да си намериш някоя друга играчка, господарю на демоните – сурово каза гърбавият. – Урвон е мой.

– Ще премериш ли волята си с моята, магьоснико?

– Да, ако се наложи.

– Тогава погледни лицето ми и се приготви за смъртта си!

Демонът отметна качулката си, която сякаш беше изтъкана от мрак, и Гарион се дръпна ужасен. Лицето на Нахаз беше уродливо, но не деформираните му черти бяха толкова страшни. От пламтящите му очи се излъчваше неконтролируемо, безгранично зло, което смразяваше кръвта. Зеленият огън в тях ставаше все по-ярък и по-ярък, докато най-сетне от тях изригнаха два мощни лъча, които полетяха срещу Белдин. Прегърбеното тяло на магьосника се стегна, той застана здраво на мястото си и вдигна високо ръка. От нея се разнесе мощно синьо сияние – ослепителна светлина, която се спусна надолу и обгърна тялото му в щит, предпазващ го от силата на демона.

– Волята ти е могъща – изсъска Нахаз, – но моята я превъзхожда.

В този момент на осеяната с боклуци и прах пътека се появи Поулгара. От едната ѝ страна вървеше Белгарат, а от другата – Дурник.

Когато тримата стигнаха до Гарион, той се присъедини към тях и всички застанаха редом с Белдин. Гарион усети, че и Ерионд им се е притекъл на помощ, макар че стоеше малко по-настрани.

– Е, демоне? – каза Поулгара с ледено студен глас. – Можеш ли да се изправиш срещу всички нас?

Гарион вдигна меча си и освободи силата на синия му огън.

– Ще се изправиш ли и срещу това! – Кралят на Рива освободи всички задръжки, които ограничаваха Кълбото.

Противникът им трепна за момент, но после отново застана твърдо на мястото си. Ужасното му лице отново се окъпа в зелени отблясъци. След това демонът пхна ръка под изтъканата си от мрак мантия и измъкна нещо – наподобяваше скиптър и излъчваше ослепително зелено сияние. Той го вдигна високо, но изведнъж сякаш забеляза нещо, което досега бе убягвало от вниманието му, по уродливото му лице пробяга сянка на страх и ръцете му отпуснаха скиптъра. Пламъкът в очите на чудовището отслабна и замря. Изведнъж демонът вдигна глава към тавана на тронната зала и от гърлото се изтръгна изпълнен с ужас вик – кошмарен, разтърсващ вой, който разлюля цялата сграда. След това демонът се обърна рязко към ужасения Урвон, черните му ръце сграбчиха лудия владетел, облечен в златотъкани одежди, вдигнаха го без никакво усилие от трона и чудовището побягна, бълвайки след себе си зелено сияние, което разбиваше стените.

Короната на Урвон се търкулна от главата му и се разнесе звън на евтин пиринч.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ ПЛАНИНИТЕ НА ЗАМАД

19.

Белдин изруга, запрати нажежената кука към трона и се впусна след бегълците, които бяха пробили димяща дупка в стената на тронната зала.

Белгарат обаче успя да се изпречи на пътя на разярения гърбушко и каза непоколебимо:

– Не, Белдин!

– Махни се от пътя ми, Белгарат!

– Не мога да ти позволя да преследваш демон, който всеки момент може да се обърне срещу теб.

– Мога и сам да се грижа за себе си. Махни се от пътя ми!

– Мисли трезво, Белдин. Ще имаш достатъчно време да разчистиш сметките си с Урвон. Сега трябва да вземем важни решения.

– Какво толкова има да се решава! Вие тръгвате след Зандрамас, а аз след Урвон. Чисто и просто, не намираш ли?

– Не съвсем! Във всеки случай няма да те оставя да тръгнеш след Нахаз в тъмното. И двамата знаем, че мракът увеличава силата му, а пък аз нямам толкова много братя, че да си позволя да загубя един от тях само защото той бил ядосан.

Погледите им се срещнаха и накрая грозноватият гърбушко се откажа от намеренията си и тръгна с тежки стъпки към трона. Но пътьом изрита един стол и го направи на трески, без да престава да ругае нито за миг.

– Има ли ранени? – попита Силк и прибра камата си в ножницата.

– По всичко личи, че всички са добре – отговори му Поулгара и свали качулката на синьото си наметало.

– По едно време обаче беше станало твърде опасно, не мислиш ли? – рече дребничкият драснианец. Очите му още блестяха.

– Да, ала от тези битки нямаше никаква нужда – отвърна вълшебницата и изгледа укорително Гарион. – По-добре огледай добре наоколо, Келдар. Трябва да се уверим, че наистина сме сами тук. Дурник, вие с Тот го придружете.

Силк кимна и тръгна по оплисканата с кръв пътека, стъпвайки сред телата на мъртъвците, следван по петите от Тот и Дурник.

– Не разбирам – обади се Се'Недра, загледа с недоумение в гърбавия Белдин. По тялото на вълшебника както винаги висяха дрипи и вплетени в тях сламки и клонки. – Къде отиде Фелдегаст?

– О, мила – рече вълшебникът с напевния, мелодичен глас на фокусника и на лицето му засия усмивка, – Тук съм си. Ако желаеш, мога пак да те очаровам с неземните си умения.

– Но аз харесвах Фелдегаст! – почти проплака малката кралица.

– Ами просто дай на мен обичта, която си изпитвала към него, скъпа.

– Не е същото! – тропна с краче тя.

Белгарат, който се беше втренчил в магьосника, каза:

– Имаш ли представа колко много ме дразни този твой акцент?

– Разбира се. Нали точно затова го избрах.

– Не разбирам само защо ти беше нужна тази старателна маскировка – намеси се Сади и прибра късата си кама, чието острие беше намазано с отрова.

– Прекалено много хора в тази част на Малореа знаят как изглеждат – отговори гърбатият вълшебник. – Урвон беше разлепил обяви с моето описание на всяко дърво и всеки кол на сто левги от Мал Яска. Така е от около две хиляди години, а ако ще сме съвсем честни, трябва да признаем, че всеки би ме разпознал дори по най-повърхностното описание.

– Няма втори на света като теб – отбеляза Поулгара и му се усмихна с обич.

– Много мило, че го казваш, моето момиче – отвърна той и ѝ се поклони подигравателно.

– Няма ли да престанеш най-после? – сопна се Белгарат, след това се обърна към Гарион и продължи: – Доколкото си спомням, ти ми обеща, че ще ми обясниш нещо, когато битката приключи. Хайде да чуем.

– Измамиха ме – призна мрачно Гарион.

– И кой по-точно?

– Зандрамас.

– Нима тя е тук? – изненада се Се'Недра.

– Не – отговори Гарион – Но изпрати огледално подобие на своя образ и на образа на Геран.

– Е не можа ли да направиш разлика между огледалния образ и истинския? – настоя Белгарат.

– Когато я видях, не бях в състояние да мисля за това.

– И би ли ми обяснил защо?

Гарион си пое дълбоко дъх и седна на една пейка. Покритите му с кръв ръце трепереха.

– Много е хитра – призна кралят на Рива. – Още откакто напуснахме Мал Зет, сънувам все един и същи сън.

– Сън ли? – прекъсна го Поулгара. – Какъв сън?

– Може би не става дума точно за сън – продължи Гарион. – Непрекъснато чувах плач на бебе. Отначало си мислех, че си спомням за детето, което видяхме на онази улица в Мал Зет, ала се оказа, че не е така. Аз, Силк и Белдин бяхме в стаята отгоре и наблюдавахме какво става тук. Тогава дойде Урвон, а Нахаз го следваше по петите. Ученикът на Торак се е побъркал и е убеден, че е бог. Той повика Менга, ала се оказа, че Менга е Харакан и после...

– Почакай малко – прекъсна го Белгарат. – Значи Харакан е Менга?

Гарион погледна безжизненото тяло, което лежеше проснато пред олтара. Зит все още се извиваше на бляскавия черен камък и съскаше гневно.

– Ами, да – отвърна Гарион.

– Урвон го каза – добави Белдин.

– Това обяснява много неща, нали? – рече Белгарат замислено и погледна Велвет. – Ти знаеше ли за това?

– Не, древни – отговори Лизел. – Въобще не знаех, че Менга всъщност е Харакан, но когато ми се удаде случай, просто се възползвах от него.

Дурник, Тот и Силк се върнаха в осеяната с трупове тронна зала.

– Сградата е празна – съобщи драснианецът. – Вече е изцяло на наше разположение.

– Добре – рече Белгарат. – Гарион тъкмо ни разправяше защо е взел решение да нападне.

– Зандрамас го принуди – защити го Силк. – Не знам защо кралят на Рива се подчини на заповедите ѝ, но всичко стана точно така.

– Тъкмо бях стигнал до този момент – продължи Гарион. – Урвон тъкмо съобщаваше на чандимите, че Харакан – или Менга – ще бъде неговият ученик и последовател. Тогава влезе – или поне така ми се стори – Зандрамас. Носеше нещо под дрехата си. Не разбрах веднага, че това е Геран. Двамата с Урвон почнаха да си крещят и накрая Урвон обяви, че наистина е бог. Тогава тя каза нещо като: „Добре тогава, сега ще повикам Богоубица, нека той се разправи с теб“. И сложи онова, което

криеше на олтара. Разтвори пелените и видях Геран. Той заплака и веднага разбрах, че съм чувал именно този плач в съня си. И изобщо престанах да мисля.

– Това беше очевидно – рече Белгарат.

– Както и да е. Останалото го знаете. – Гарион огледа осеяната с мъртви тела зала и потрепери. – Нямах представа, че нещата ще стигнат толкова далеч – добави той. – Сигурно съм изгубил разсъдък си за известно време.

– Точният израз е „полудял от ярост“. Това е често явление при алорните. Мислех, че вече си се отървал от тази слабост, но очевидно не съм бил прав.

– Все пак можем да посочим известни обстоятелства, които оправдават постъпката му, татко – настоя Поулгара.

– Никога няма извинение за това, че губиш контрол над разсъдък си, Поул – изръмжа Белгарат.

– Бил е предизвикан – продължи вълшебницата, присви замислено устни, отиде при Гарион и постави длани върху слепоочията му. – Ето, няма го вече. Съзнанието му е свободно.

– Кое го няма? – попита загрижено Се'Недра.

– Умът му е бил obsesен от чужда сила – отговори Поулгара.

– Наистина ли?

– Да – кимна Поулгара. – Зандрамас е obsesила съзнанието му и го е принудила да прави всичко, което му заповяда. Втълпила е в ума му спомена за детския плач, след това, когато уж поставила вързоп с Геран на олтара, Гарион е чул същия плач. Не е имал друг избор, освен да направи онова, което тя е пожелала. – Вълшебницата се обърна към баща си и продължи: – Това е много сериозно, татко. Зандрамас вече използва Се'Недра, сега го направи и с Гарион. Напълно възможно е да се опита да направи същото и с някой друг от нас.

– И каква полза ще извлече от това? – попита Белгарат. – Ти можеш веднага да усетиш, ако се опита, нали?

– Обикновено да – стига да зная какво става. Но Зандрамас е много хитра и действа твърде умело. В много отношения е по-добра в тези неща от мурга Ашарак. Слушайте всички – продължи Поулгара. – Ако започне да ви се случва нещо необичайно – странни сънища, представи, натрапчиви идеи и чувства – каквото и да е, – искам веднага да ми кажете. Зандрамас знае, че я преследваме и използва тези неща, за да ни забави. Направи го със Се'Недра, когато бяхме на път към Рак Хага, а сега дойде ред и на Гарион.

– С мен ли? – възкликна Се'Недра. – Не знаех.

– Спомни си за болестта си, докато пътувахме към Рак Веркат. Всъщност ти не страдаше от никакво заболяване, просто Зандрамас беше обсебила съзнанието ти.

– Но никой не ми е казал нито дума за това.

– Аз и Андел прогонихме Зандрамас и нямаше нужда да те разстройваме допълнително. Както и да е, искам още веднъж да ви кажа: Зандрамас го направи със Се'Недра и Гарион, може да го направи с всеки друг от нас. Искам да ми съобщите веднага щом започнете да се чувствате странно, дори и да ви се струва, че става дума за нещо съвсем дребно.

– Пиринч! – обади се Дурник.

– Какво каза, скъпи? – попита Поулгара.

– Това е направено от пиринч – рече ковачът и вдигна короната на Урвон. – Тронът също е от пиринч. Не се учудвам, че е така. Не мислех, че наистина е останало някакво злато тук. Храмът е изоставен от прекалено дълго време.

– Обикновено така става с подаръците на демоните – каза Белдин. – Тези чудовища са добри в създаването на илюзии. – Магьосникът огледа залата. – Урвон сигурно е вярвал, че тук цари неописуемо великолепие. Не е бил в състояние да види нито изгнилите завеси, нито паяжините, нито боклуците по пода. Забелязвал е само разкоша, който Нахаз му е внушавал да вижда. – Той се засмя доволно. – Знаете ли, направо се радвам, че Урвон ще прекара последните си дни на белия свят като блънуващ луд. Е, всичко ще свърши, когато забия нажежената кука във вътрешностите му.

От доста време Силк наблюдаваше Велвет с втренчен поглед и сега попита:

– Дали би могла да ми обясниш нещо?

– Ще опитам – отговори маркграфиня Лизел.

– Каза нещо твърде странно, когато хвърли Зит в лицето на Харакан.

– Така ли?

– Да, каза: „Подарък за водача на култа към Мечката от Хънтър“.

– А, това ли? – усмихна се тя и трапчинките светнаха на лицето ѝ. – Просто исках да му съобща кой е човекът, който ще го убие.

Драснианецът я погледна изумено.

– Остаряваш, драги Келдар – засмя се тя. – Бях сигурна, че вече си досетил. През цялото време отговорът беше под носа ти. Нима

трябваше да го изкрещя с все сила, за да го чуеш?

– Хънтър? – ахна той. – Значи ти си Хънтър?

– Да, аз съм. При това от доста време. Затова бързах толкова много да те настигна при Тол Хонет – призна тя и приглади роклята си.

– В Тол Хонет ни каза, че Хънтър е била Бетра.

– Така беше, Келдар, но тя изпълни поставената ѝ задача. Тя трябваше да направи всичко, за да се убеди, че ще намерим добър заместник на Ран Боруни. Отначало се наложи да елиминира неколцина от рода Хонет, преди да успеят да заздравят позициите си. След това на няколко пъти подшушна на Боруни името на Варана, докато тя и императорът...

– Велвет се поколеба за миг и погледна Се'Недра, – нека се изразим по този начин: докато двамата се забавлявах.

Се'Недра се изчерви неудържимо.

– О, скъпа – рече русото момиче и постави длан върху бузата на малката кралица. – Това не прозвуча много добре, нали? Както и да е – продължи тя, – Джевълин реши, че задачата на Бетра е приключена, затова трябва да бъде избран нов Хънтър, с нова задача. Кралица Порен беше много разгневена от онова, което Харакан извърши на запад – опитът за убийство на Се'Недра, убийството на Бранд и всичко останало – така че настоя Джевълин да се погрижи виновните да бъдат наказани. Той избра мен да изпълня тази задача. Бях почти сигурна, че Харакан ще се върне в Малореа. Също така знаех, че и вие сте се запътили насам, затова се присъединих към вас. – Велвет погледна сгърчения труп на Харакан на пода и продължи: – Когато го видях да стои пред олтара, бях направо изумена. Не биваше да пропусна този уникален шанс. – Тя се усмихна. – Може да се каже, че всичко завърши добре. Тъкмо бях решила да ви напусна и да се върна в Мал Яска, за да го търся. Това, че той и Менга се оказаха един и същ човек, беше просто нещо като допълнителна награда за положените от мен усилия.

– Аз пък си мислех, че вървиш с нас само за да ме шпионираш.

– Прости ми, принц Келдар. Това си го измислих, за да имам някаква официална причина да се присъединя към вас. Знаеш, че Белгарат понякога е невероятно упорит – допълни тя и се усмихна мило на стария вълшебник, след което се обърна към объркания до крайност Силк: – Всъщност чичо Джевълин въобще не ти се сърди.

– Ама ти нали каза... – избухна дребничкият драснианец. – Ти ме излъга!

– „Лъжа“! О, каква грозна дума, Келдар – отвърна тя и го потупа нежно по бузата. – Не може ли да кажем, че просто съм преувеличила

малко? Исках да те държа под око, но по лични причини, които нямат нищо общо с държавната политика на кралство Драсния.

Бузите на Силк бавно порумениях.

– О, Келдар, – отбеляза маркграфинята със задоволство. – ама ти се изчервяваш като току-що съблазнена селска девойка!

– Каква е била целта ѝ, лельо Поул? – попита Гарион, който изобщо не ги слушаше.

– Искала е да ни забави – отговори вълшебницата. – Освен това се е надявала да ни победи още преди да сме стигнали на мястото на последната среща.

– Това не го разбирам.

– Знаем, че един от нас ще умре – въздъхна Поулгара. – Кайрадис ни го каза, когато бяхме в Реон. Освен това винаги съществува възможността някой друг от нас да изгуби живота си в някое случайно сражение. Ако Детето на Светлината – това си ти, Гарион – изгуби някого от хората си, който все още не е изпълнил своята задача, при последната схватка няма да имаш никакъв шанс за победа. В такъв случай Зандрамас ще победи. Целта на жестоката ѝ игра е била да те примами и да те хвърли в битката с Нахаз и чандимите. Била е сигурна, че ние ще те последваме, а при подобни схватки винаги е възможно някой да изгуби живота си.

– Да изгуби живота си? Нима е възможно да има такъв нещастен случай, щом всички ние сме подчинени на пророчеството?

– Пропускаш нещо, Белгарион – намеси се Белдин. – Цялата история започна с един нещастен случай. Той раздели пророчествата на две. Можеш да седиш и да ги четеш колкото си щещ, но знай, че винаги може да се случи нещо, което обърква всичко, предсказано в старите ръкописи.

– Виждате ли какъв философ е брат ми – намеси се Белгарат. – Винаги е готов да гледа откъм мрачната страна на нещата.

– Вие двамата наистина ли сте братя? – попита Се'Недра с любопитство.

– Да – отговори Белдин. – Но роднинската ни връзка е такава, че никога не би могла да я разбереш. Нашият учител ни я внуши много, много отдавна.

– Зедар също е бил ваш брат – продължи малката кралица и изведнъж се взря ужасена в Белгарат.

– Да – призна старият вълшебник и стисна зъби.

– Но ти...

– Хайде, кажи го, Се'Недра – рече той. – Не можеш да отправиш упрек към мен, който аз самият не съм изричал към себе си. Сигурен съм.

– А някой ден, когато всичко това свърши – прошепна едва чуто тя, – искам да кажа – когато всичко вече е минало – ще го пуснеш ли на свобода?

Очите на стария вълшебник останаха студени и безизразни.

– Не.

– Ако го направи, то аз ще намеря Зедар и отново ще го натикам в сърцето на скалата – закани се Белдин.

– Няма смисъл да бъркаме в старите рани – рече Белгарат, замисли се за миг и продължи: – Мисля, че е време да си поговорим пак с младата дама от Кел. Ще повикаш ли господарката си, Тот?

Лицето на великана не изглеждаше никак щастливо.

– Съжалявам приятелю – увери го Белгарат, – но случаят не търпи отлагане.

Тот въздъхна, коленичи и затвори очи. Позата му странно наподобяваше тази на човек, който се моли в храм. Точно както се бе случило на остров Веркат и в Рак Хага, Гарион чу тих шепот от множество гласове, след това недалеч от жалкия трон на Урвон във въздуха засия многоцветно блещукане. Пространството се избистри и върху подиума се появи неподвижната фигура на пророчицата от Кел. Гарион за пръв път я виждаше толкова отблизо. Тя изглеждаше крехка и много уязвима – впечатлението беше засилено от дългата ѝ бяла дреха и превръзката на очите. Ала лицето ѝ излъчваше особено спокойствие – душевен покой, изпълващ сърцето на човек, който гледа съдбата право в очите, знае какво крие бъдещето и го приема без никакво възражение. Поради някаква непонятна причина кралят на Рива почувства, че нейното присъствие го изпълва с дълбоко и искрено страхопочитание.

– Благодаря ти, че дойде – започна простиичко Белгарат. – Съжалявам, че се наложи да те обезпокоя. Зная какво ти коства да дойдеш при нас. Нуждаем се от отговори на някои въпроси, без които не можем да продължим.

– Мога да ви разкрия само онова, което ми е позволено, древни – отговори пророчицата. Гласът ѝ беше нежен и мелодичен, но в него се долавяше твърдост, която подсказваше непоколебимата ѝ решителност. – Трябва да те предупредя, че се налага да бързаш. Часът на последната среща приближава.

– Това е едно от нещата, за които исках да те попитам. Можеш ли

да посочиш точно часа на срещата?

Тя сякаш се обърна с въпроса на вълшебника до някаква неведома необятна сила, чиято мощ Гарион не можеше да си представи. Самата мисъл за гигантските ѝ мащаби го накара да потрепери.

– За мен е непонятно как вие измервате времето, Белгарат – отвърна тя. – Остава още толкова време, колкото е необходимо на майката да пази под сърцето си своята рожба. Когато то изтече, Детето на Светлината ще срещне Детето на Мрака в Мястото, което вече не съществува, и аз ще мога да изпълня задачата си.

– Добре – рече вълшебникът. – Мисля, че това е достатъчно ясен отговор. Когато ти дойде при нас в Мал Зет, каза, че тук, в Ашаба, ни предстои да изпълним една задача. Сред тези руини се случиха много неща и ми е трудно да открия точно кое от тях беше нашата задача. Можеш ли да ни я разкриеш?

– Задачата е изпълнена, вечни Белгарат. В Книгата на небесата е написано, че Ловеца трябва да намери жертвата си и да я повали в Къщата на Мрака през шестнадесетата луна. Това бе сторено точно както предрекоха звездите.

Вълшебникът я погледна объркано.

– Задай всичките си въпроси, ученико на Алдур. Питай по-бързо, защото времето ми при теб изтича.

– Трябва да следвам пътя, предначертан за мен в предсказанията – подхвана вълшебникът. – Ала Зандрамас е изрязала много важни откъси от предсказанията на пророците от Ашаба.

– Не, древни, това не е дело на Зандрамас. Книгата е похабена от своя създател.

– От Торак? – попита изумено вълшебникът.

– Да, това е негово дело. Ти сам знаеш, че пророческите слова идват сами. Често пъти значението им не е особено приятно за онзи, който ги записва. Така се случи и с господаря на тази къща.

– Да, но Зандрамас се е слобила с по-добре запазено копие от книгата, нали?

Пророчицата кимна утвърдително.

– Има ли други екземпляри, които Торак не е похабил? – попита напрегнато Белдин.

– Само два са. Единият се намира в дома на Урвон, ученика на Торак, и е в ръцете на прокълнатия Нахаз. Не се опитвай да му го отнемеш. Ако го сториш, ще намериш смъртта си.

– А другият? – обади се гърбавият вълшебник.

– Потърси оногова, който има криви крака. Той ще те подкрепи в търсенето.

– Думите ти не ми помагат много, пророчице.

– Аз ти говоря с думите, изписани в Книгата на небесата. Те са останали там, откакто свят светува. Тези слова не са изречани никога на никой човешки език, те приказват направо с душата.

– Разбира се – рече Белдин. – Ти обаче спомена Нахаз. Той възнамерява ли да ни пречи по пътя през Каранда със своите демони?

– Не, любезни Белдин, Нахаз няма повече работа в Каранда. Неговите легиони на мрака вече не се намират там и няма да се появят пред хорските очи, колкото и силни да са призивите за това. Демоните са в Даршива и воюват с последователите и любимците на Зандрамас.

– Къде е сега Зандрамас? – попита Белгарат.

– Запътила се е към мястото, където Сардионът е лежал скрит от хора и богове безброй векове. Камъкът вече не е там, но Детето на Мрака се надява да открие следите му сред скалите и следвайки тези следи да стигне до Мястото, което вече не съществува.

– Възможно ли е Зандрамас да постигне целта си?

– Не ми е позволено да разкривам това – отвърна пророчицата и лицето ѝ застина. – Не бива повече да оставам тук. – Кайрадис се изправи. – Потърси тайнствения ръкопис, Белгарат. Отговорът на въпроса е там. Древните слова на ръкописа ще те водят напред. Бързай, защото времето не ще спре, нито ще забави своя ход, за да те почака. – След това пророчицата се обърна към черния олтар, където лежеше Зит и все още съскаше ядосано. – Успокой се, малка сестрице, задачата на твоя живот е изпълнена, вече може да се случи онова, което беше отлагано толкова дълго. – Въпреки превръзката, скриваша очите ѝ, Кайрадис обърна спокойното си лице към всеки един от приятелите, а когато дойде ред на Поулгара, кимна с дълбоко уважение. Най-накрая се обърна към Тот и лицето ѝ се изкриви от болка, но Кайрадис не каза нищо и изчезна.

– И сега стана както всеки друг път – измърмори Белдин. – Мразя загадките. С тях се забавляват само неграмотниците.

– Престани да се перчиш с блестящото си образование, ами помогни да ги разгадаем – изръмжа Белгарат. – Единственото което знаем, е, че всичко това ще приключи след около девет месеца. Това време ще ми бъде достатъчно.

– И как реши, че ни остава точно толкова време? – попита Сади, смръщил озадачено вежди. – Трябва да си призная, че не разбрах почти нищо от онова, което каза Кайрадис.

– Тя каза – обясни Поулгара, – че ни остава точно толкова време, колкото едно бебе лежи в утробата на майка си. Девет месеца.

– О! – въздъхна Сади с тъжна усмивка. – На такива неща обикновено никога не обръщам внимание.

– Ами думите ѝ за шестнадесетата луна? Какво искаше да каже с това? – попита Силк. – Нищо не разбирам, честна дума.

– Всичко започна с раждането на сина на Белгарион – рече Белдин – Намерихме сведения за това събитие в Мринския сборник. В старите скрижали пише, че твоята приятелка със змията трябваше да дойде тук, в Ашаба, шестнадесет месеца след раждането на Геран.

– Но още на са минали шестнадесет месеца – възрази Силк и започна да брои на пръсти.

– Луни, Келдар, в случая става дума за луни, а не за месеци – поправи го Гърбавият магьосник. – Има известна разлика.

– В такъв случай сигурно всичко е наред.

– А кой е онзи с кривите крака, който притежава третото пълно копие с предсказанията на пророците? – попита Белгарат.

– „Криви крака“ – тази фраза ми звучи някак познато – каза Белдин. – Оставете ме да си помисля малко.

– Какво ли пък прави Нахаз в Даршива? – зачуди се Гарион.

– По всичко личи, че напада тамошните гролими – отвърна Белгарат. – Знаем, че Зандрамас е родом оттам и църквата по тези земи е изцяло под нейна власт. Ако Нахаз иска да даде Сардиона на Урвон, първо трябва да спре нея. В противен случай Зандрамас ще сложи ръка на заветния камък.

Лицето на Се'Недра изведнъж се промени, сякаш малката кралица внезапно се бе сетила за нещо. Очите ѝ пламнаха, тя се обърна към Гарион и рече:

– Ти каза, че когато Зандрамас те е измамил, Геран е бил с нея.

– Да, но всъщност бе само неговият огледален образ.

– Как изглеждаше?

– Беше си същият, никак не се беше променил. Бе такъв, какъвто го видях за последен път.

– Гарион, скъпи – намеси се Поулгара, – това е безсмислено, разбираш ли? Откакто синът ви го няма, вече мина почти цяла година. Не би трябвало да изглежда по същия начин. Освен това през първите няколко години от живота си децата растат и се променят неимоверно много.

– Сега го разбирам – рече той и кимна омърлушено. – Но преди малко въобще не бях в състояние да мисля разумно. – Кралят на Рива

замълча за миг и продължи: – А защо Зандрамас не ми го показва така, както изглежда сега?

– Просто е искала да е сигурна, че ще го познаеш.

– Хей, я престани! – извика изведнъж Сади. Той стоеше пред олтара и току-що бе дръпнал ръката си на безопасно разстояние от Зит. Въпреки това зелената змия продължаваше да съска зловещо срещу него. Евнухът се обърна към Велвет и каза обвинително: – Виждаш ли какво направи? Буквално я накара да подскача, така си я разлютила!

– Аз ли? – попита невинно маркграфиня Лизел.

– Ами как би се почувствала самата ти, ако те измъкнат от топлото ти легло и те захвърлят в нечие лице?

– Не бях помисляла за това. Ще ѝ се извиня, Сади. Обещавам ти да го сторя веднага щом Зит малко се поуспокои. Дали ще се съгласи да пропълзи в бутилката си сама?

– Обикновено го прави.

– В такъв случай това ще е най-безопасният начин на действие от наша страна. Сложи бутилката на олтара и остави Зит да влезе вътре – там ще може да стои сърдита, без да ѝ пречим.

– Имаш право – съгласи се евнухът.

– Има ли в сградата помещения, които са годни за обитаване? – обърна се Поулгара към Силк.

– Би трябвало – кимна той. – Нали чандимите и пазачите на храма живееха тук.

– Да се махнем оттук – предложи тя на Белгарат и огледа осеяната с трупове тронна зала. – Това място прилича на бойно поле. Миризмата на кръв никак не ми харесва.

– Ами да – обади се Се'Недра – Нали бездруго тръгваме след Зандрамас.

– Не веднага, скъпа. Трябва да изчакаме поне да се съмне – обясни Поулгара. – Навън е тъмно и студено, а ние сме уморени и гладни. Ще тръгнем призори.

– Но...

– Се'Недра, чандимите и пазачите на храма избягаха, но не можем да сме сигурни дали не ни дебнат. Не забравяй и хрътките на Торак. Не бива да допускаме грешката да излезем навън в непрогледния мрак.

– Така е, Се'Недра – каза ѝ Велвет. – Нека първо се наспим, а утре рано отново ще тръгнем на път.

– Сигурно имате право – призна младата кралица с въздишка. – Просто ми се искаше...

– Зандрамас не може да ми избяга, Се'Недра – увери я Гарион. – Кълбото знае накъде се е запътила.

Силк ги изведе от тронната зала и тръгна по дългия оплискан с кръв коридор. Гарион направи всичко възможно да предпази Се'Недра от грозната гледка – трупове на пазачи и чандими, които беше оставил след себе си по време на яростното си нападение в тронната зала. Някъде по средата на коридора Силк отвори една широка врата и вдигна пушешката факла, която бе взел от стената.

– Това е най-доброто, което успях да открия – каза той на Поулгара. – Поне някой се е постарал да разчисти.

Поулгара се огледа. Помещението приличаше на стая в казарма. Покрай стените имаше нарове, а в средата – дълга маса с пейки от двете страни. В камината на отсрещната стена мъждукаха въглените на угасващ огън.

– Можем да пренощуваме тук – рече вълшебницата.

– Аз ще ида да се погрижа за конете – каза Дурник. – Има ли конюшня някъде около сградата?

– Да, в дъното на двора – каза Белдин. – Там най-вероятно ще намериш вода и фураж.

– Добре – зарадва се Дурник.

– Ще ми донесеш ли вързопите със съдовете и запасите ни от храна, скъпи? – помоли го Поулгара.

– Разбира се – увери я ковачът и излезе, следван по петите от Тот и Ерионд.

– Изведнъж се почувствах толкова отпаднал, че едва стоя на краката си – оплака се Гарион и се отпусна тежко на една пейка.

– Въобще не се изненадвам – рече Белдин. – Тази вечер беше доста напрегната за тебе.

– Ти ще дойдеш ли с нас? – попита го Белгарат.

– Не, не смятам – отвърна гърбавият магьосник и също се отпусна на пейката. – Ще ми се да разбере къде Нахаз отведе Урвон.

– Ще можеш ли да го проследиш?

– Разбира се – увери го Белдин и почука с пръст носа си. – Мога да подуша миризмата на демон цяла седмица, след като е минал през някое място. Ще се лепна по петите на Нахаз като ловджийско куче. Няма да ми трябва много време. Вие тръгнете по дирите на Зандрамас, аз ще ви настигна някъде по пътя. Мисля, че можем да сме сигурни – продължи той, потривайки замислено с длан челостта си – че Нахаз едва ли ще остави Урвон, без да наблюдава всяка негова стъпка. Все пак Урвон е, или

поне беше, ученик на Торак. Колкото и да го ненавиждам, трябва да призная, че има силна воля. Нахаз ще трябва да говори с него почти непрекъснато, за да му попречи да възвърне разсъдъка си. Ето защо ако е решил да отскочи до Даршива, за да провери какво правят неговите поданици, със сигурност е взел Урвон със себе си.

– Ще бъдеш внимателен, нали?

– О, недей да се размекваш, Белгарат. Само ми остави някаква диря, която да мога да следвам. Не ми се ще да те търся из цяла Малореа.

Сади се върна от тронната зала с червената кожена кутия в едната си ръка и бутилката на Зит в другата.

– Все още е много сърдита – каза той на Велвет. – Не ѝ се нрави да я използват като оръжие.

– Обещах ти, че ще ѝ се извиня, Сади. Ще ѝ обясня как стоят нещата. Сигурна съм, че ще ме разбере.

Силк не откъсваше поглед от русокосото момиче. На лицето му бе изписано странно изражение.

– Каж ми – рече той, – не те ли беше страх първия път, когато прибра Зит в пазвата си?

Тя се засмя.

– Да си призная честно, Келдар, първия път положих огромни усилия да не изкрещя от ужас.

20.

В ранни зори, когато мразовитият планински вятър подгони облаци по студеното мътно небе, Силк се върна в помещението, в което приятелите бяха прекарали нощта, и каза:

– Наблюдават къщата.

– Колко са? – попита го Белгарат.

– Видях само един, но съм сигурен, че има и други.

– Къде е онзи, когото си видял?

– В момента наблюдава небето – отвърна Силк със зла усмивка. – Поне така изглежда. Очите му са отворени и лежи по гръб. – Дребничкият драснианец плъзна ръка към ботуша си и измъкна една от блестящите си ками. Погледна със съжаление върха, който по-рано беше съвършено остър, и добави: – Знаеш ли колко е трудно да пробиеш желязна ризница с обикновена кама?

– Тъкмо затова ги носят, Келдар – обади се Велвет. – Следващия

път използвай това. – Маркграфиня измъкна изпод меката си дреха дълго шило с връх, остър като игла.

– Мислех, че предпочиташ змиите.

– Винаги използвай подходящото за случая оръжие, Келдар. Не бих желала Зит да си счупи зъбите в нечия метална ризница.

– Бихте ли отложили този разговор за някой по-подходящ момент? – прекъсна ги Белгарат. – Знаеш ли случайно името на нашия приятел, който така внезапно се е заинтересувал от небето?

– Нямахме време да се запознаем официално – отвърна Силк, докато прибираше нащърбената кама в ботуша си.

– Имах предвид какъв е, а не кой е.

– А, това ли? Беше един от пазачите на храма.

– Значи не е бил чандим?

– Можех да съдя единство по дрехите му.

Възрастният мъж изръмжа.

– Ще напредваме твърде бавно, ако оглеждаме всяко дърво или храст по пътя – заключи Сади.

– Точно така – съгласи се Белгарат. – Трябва да измисля нещо по този въпрос.

– Добре. А докато ти търсиш отговор, аз ще се захвана със закуската – намеси се Поулгара, която току-що беше оставила четката си за коса. – Какво бихте искали да похапнете?

– Овесена каша? – рече Ерионд с надежда.

– Трябва да използваш думата „буламач“, Ерионд – въздъхна Силк. – Запомни – „буламач“. – След това обаче погледна към Поулгара и забеляза, че очите ѝ са станали ледени. – Извинявай, Поулгара – бързо добави той, – но мисля, че е наш дълг да поучаваме по-младите. Не мислиш ли, че имам право?

– Мисля си само, че ми трябва дърва за огъня – отговори тя.

– Веднага ще се заема с това.

– Много си мил.

Силк побърза да излезе.

– Хрумна ли ти вече нещо? – попита Белдин Белгарат.

– Няколко идеи. Но всяка от тях има недостатъци.

– Защо тогава не ме оставиш аз да се опитам да измисля нещо? – рече гърбавият магьосник и се излегна върху една от пейките до огъня и зачеса разсеяно корема си. – Нощта беше тежка, а един човек на десет хиляди години трябва да пести силите си.

– Това май наистина ти се струва извънредно забавно, нали? Защо

не кажеш, че съм на двадесет или петдесет хиляди години. Защо да не стигнеш и предела на абсурда?

– Ау! – възкликна Белдин – Колко сме кисели тази сутрин! Поул, да ти се намира някоя бутилчица пиво подръка?

– Преди закуска? – извика тя, без да спира да разбърква гозбата.

– Просто да преглъщам по-лесно кашата – увери я той.

Вместо отговор вълшебницата го изгледа с укор.

Той ѝ се ухили, а след това се обърна към Белгарат.

– Шегата настрана – продължи Белдин, – но защо не ме оставите да се разправа с всички онези, които ви дебнат в храстите около къщата? Келдар ще изпотроши всичките си ками, Лизел ще остави горкото животинче съвсем без зъби и въпреки това пак няма да сте сигурни дали напълно сте прочистили горите наоколо. Бездруго пътищата ни се разделят, защо тогава не ми позволите да направя нещо наистина дръзко, привличащо вниманието – така хем ще изплаша до смърт карандите и пазачите на храма, хем ще оставя огромна дияра след себе си, която ще привлече като мед чандимите и хрътките на Торак. Щом те тръгнат след мен, пред вас ще се открие свободен и сигурен път през гората.

Белгарат го изгледа замислено, а след това попита:

– Какво точно си наумил?

– Все още го обмислям. – Магьосникът въздъхна: – Нека погледнем истината в очите, Белгарат. И чандимите, и Зандрамас знаят, че сме тук. Вече няма никакъв смисъл да се спотайваме. Малко шум няма да ни навреди.

– Може би си прав – съгласи се старият вълшебник. – Кълбото казва ли нещо за посоката, в която е поела Зандрамас, след като е напуснала храма на Торак? – продължи той и се обърна към Гарион.

– Тегли ме с непреодолима сила на изток.

– В това има логика – изсумтя Белдин. – Хората на Урвон се скитат из цял Катакор. Най-вероятно е искала да се добере до най-близката слабо охранявана граница, и то колкото е възможно по-скоро. Значи се е насочила към Джено.

– Границата между Джено и Катакор не е ли охранявана? – попита Велвет.

– Те даже не знаят къде точно минава тази граница – отговори той. – Особено в гората. Нали там има само дървета. Въобще не си правят труда да разпитват дали има граница, или не. Все пак не бъдете толкова категорични в предположенията си – продължи гърбавият. – Сами видяхте, че повечето от теориите, които развихме в Мал Зет, бяха твърде

далеч от истинското положение на нещата. Тук, в Малореа, ври от какви ли не интриги. В такива случаи е напълно възможно нещата да се окажат не такива, каквито ги очакваме.

– Гарион – обади се Поулгара, – би ли потърсил Силк? Закуската е почти готова.

– Да, лельо Поул – отговори той.

След като се нахраниха, прибраха багажа и го занесоха при конете,

– Излезте през тайната врата – посъветва ги Белдин, когато тръгнаха да се връщат през двора. – И ми дайте час преднина.

– Сега ли тръгваш? – изненада се Белгарат.

– Защо не? Бездруго няма кой знае каква полза от седенето тук. Само не забравяйте да ми оставите дияра, която да следвам.

– Ще се погрижа за това – увери го вълшебникът. – Искаше ми се обаче да разбере какво си наумил.

– Довери ми се! – намигна Белдин. – Скрийте се някъде и не се показвайте преди шумотевицата да спре. – Белдин се ухили лукаво и нетърпеливо потри мръсните си ръце. Изведнъж тялото му потрепна, той се превърна в ястреб със сини пера по края на крилете и отлетя.

– Най-добре да се приберем в къщата – предложи Белгарат. – Не зная какво ще стане, ала каквото и да е, със сигурност ще завали истинска градушка от летящи предмети.

Прибраха се в къщата и Белгарат каза:

– Дурник, можеш ли да затвориш капациите на прозорците? Мисля, че ще е доста неприятно, като почне да хвърчи какво ли не.

– Да, но ако ги затворим, няма да можем да виждаме какво става навън – възпротиви се Силк.

– Все ще го преживееш някак. Освен това не съм особено убеден, че наистина би желал да го видиш.

Дурник затвори прогнилите капаци. След малко някъде високо над главите им се разнесе ужасяващ гръм, сякаш се бе разразила страшна буря. Трясъкът беше придружен от буйна вълна на съсредоточаващата се воля на Белдин. Светлината в процепите на капациите изчезна и на нейно място се възцари непрогледна тъма. Домът на Торак се разтресе така, сякаш го разтърсваха вълните на мощен ураган. Неиде отвън се разнесе оглушителен рев.

– Демон ли е? – задъхано попита Се'Недра. – Наистина ли е демон?

– По-скоро имитация – каза Поулгара.

– Как ли би могъл някой да го види при тази тъмнина отвън? – попита Сади.

– Около къщата е тъмно, защото тя е част от внушавания образ. Но онези в гората я виждат до последната подробност, уверявам те.

– Но това същество трябва да е огромно! – възкликна Сади.

– Белдин никога не се е задоволявал с половинчати неща – засмя се старият вълшебник.

Въздухът още веднъж затрепери от страшния рев, проехтял някъде високо в небето. После се разнесоха ужасени писъци и мъчителни вопли на агонизиращи човешки същества.

– Какво прави? – попита Се'Недра.

– Сигурно някаква илюзия – предположи Белгарат. – Най-вероятно не е особено приятна за гледане. Според мен всички, които се крият в горите наоколо, имат възможността да се порадват на гледката как някакъв въображаем демон изяжда живи хора.

– Дали ще успее да ги изплаши? – попита Силк.

– А ти не би ли се изплашил?

В този момент високо в небето проехтя тътнещ глас;

– Гладен! – реवेशе гласът. – Гладен! Иска храна! Още храна!

Малко по-късно се разнесе оглушителен тътен, който разтърси земята, сякаш някакъв гигантски крак тъпчеше десетки хектари гъста гора. Последва го още един, после втори, трети, четвърти. Светлината се завърна и Силк се втурна към прозореца.

– Аз не бих го направил – предупреди го Белгарат.

– Но...

– Сигурен съм, че не би желал да го видиш, Силк. Повярвай ми!

Чудовищните стъпки се отдалечаваха.

– Още колко ще трае това? – обади се Сади с треперещ глас.

– Някъде около час – отвърна Белгарат. – Белдин вероятно ще се възползва от всяка секунда, защото иска да направи потресаващо впечатление на всичко живо из околността.

Тътенът продължаваше да ехти и от горите долитаха изпълнени с ужас писъци. Изведнъж гръмна нов шум – нечовешки, смразяващ кръвта рев, който заглъхна далеч на югозапад. С него отслабна и потокът от съсредоточената могъща воля на Белдин.

– Сега ще отведе чандимите след себе си – обясни Белгарат. – Това означава, че вече е прогонил карандите и пазачите на храма. Пригответе се да тръгваме.

Беше им необходимо доста време, докато укротят подивелите от уплаха коне, но най-накрая успяха да ги яхнат и излязоха в полето. Гарион отново бе облякъл желязната ризница и бе сложил шлема си.

– Трябва ли да нося и копието? – попита той.

– Най-вероятно не – успокои го Белгарат. – Сега едва ли ще срещнем някого.

Гарион извади меча на Желязната хватка, вдигна го високо и усети в каква посока го тегли.

– Зандрамас е нататък – заяви той и посочи една пътека, водеща навътре в гората.

– Това е добре – рече Белгарат. – Поне не се налага да си пробиваме път през гъсталака.

Прекосиха обраслото с бурени сечище и навлязоха в гората.

– Изглежда, някои хора много са бързали – рече Силк с лукава усмивка и посочи разхвърляните оръжия от двете страни на пътеката.

Не след дълго се изкачиха на върха на един хълм и пред погледа им се разкри гледка на чудовищни разрушения. Цяла ивица изкоренени дървета се простираше до безкрай в югозападна посока.

– Тук трябва да е вилняло торнадо – предположи Сади.

– Не е торнадо – поправи го Белгарат. – Белдин е. Сега чандимите наистина ще проследят дирята му, без да полагат никакви усилия.

Върхът на меча в ръцете на Гарион все така непоколебимо сочеше посоката. След около една левга пътят започна да се спуска към долините. Тук бе краят на хълмистата местност, преминаваща в обраслата с гъсти гори равнина, която се намираще на изток от Карандските планини.

– Има ли някакви градове тук? – попита Сади.

– Оттук до границата само Акад е достатъчно голям и въобще си струва да се нарече град – каза Силк.

– Не съм чувал за него. Какво представлява?

– Кочина, където отглеждат свини – отговори драснианецът. – Всички карандски градове са такива. Изглежда, карандите обожават калта.

– Акад не беше ли родното място на онзи мелценски бюрократ, когото срещнахме? – попита Велвет.

– Поне така ни каза той – отвърна Силк.

– А не спомена ли, че там има демони?

– Имало е – уточни Белгарат. – Кайрадис каза, че Нахаз е изтеглил всичките си чудовища от Каранда и ги е пратил да се бият срещу гролимите в Даршива. Смятам – продължи старият вълшебник и почеса брадата си, – че тъй или иначе ще трябва да заобиколим Акад. Дори всички демони да са напуснали града, той все още е пълен с карандски

фанатици. Мисля, че новината за смъртта на Менга все още не е стигнала до тях. Във всеки случай в Каранда ще цари хаос, докато армията на Закат не се върне от Ктхол Мургос и не наложи ред в тези земи.

Яздиха до вечерта, като направиха само кратка почивка за обяд.

Пътеката ставаше все по-широка и отъпкана и накрая се превърна в истински път.

Когато падна здрач, вдигнаха малкия си лагер в една падина, която скриваше добре светлината на огъня им. Нахраниха се и веднага след това Гарион легна да спи. Не можеше да си отговори точно защо, ала се чувстваше крайно изтощен. След малко Се'Недра също влезе в палатката, шумгуна се под одеялата и се сгуши в него с тревожна въздишка.

– Всичко това беше загуба на време, нали? – рече тя. – Имам предвид пътуването до Ашаба.

– Не, Се'Недра, не съвсем – отговори ѝ той, наполовина буден, наполовина потънал в царството на сънищата. – Трябваше да отидем там – така Велвет успя да убие Харакан. Това бе една от задачите, която трябваше да изпълним преди да стигнем Мястото, което вече не съществува.

– Какво ти е, Гарион? – попита тя. – Ту се държиш така, сякаш вярваш в пророчествата, ту сякаш те въобще не съществуват за теб. Ако Зандрамас наистина беше там със сина ни, ти нямаше да я оставиш просто така само защото не са изпълнени всички условия на предсказанието, нали?

– Не бих ѝ позволил да го нарани – отвърна мрачно кралят на Рива.

– Значи не вярваш наистина?

– Не съм пълен фаталист, но видях как твърде много неща се случват точно по начина, описан в пророчеството. Прекалено са много, за да ги оставя без внимание.

– Понякога си мисля, че никога вече няма да видим рожбата си – простена тя.

– Недей така – каза Гарион. – Ще настигнем Зандрамас и ще върнем Геран у дома.

– У дома! – въздъхна тя. – От толкова време сме все на път... Знаеш ли, вече почти не си спомням как изглежда домът ни.

Гарион я прегърна и зарови лице в косата ѝ. Останаха така дълго, докато най-сетне Се'Недра не заспа. Въпреки умората си Гарион дълго не можа да се унесе в сън.

Следващият ден беше ясен и топъл. Излязоха отново на пътя и

продължиха на изток, следвайки острието на меча на Желязната хватка.

Малко преди обед Поулгара извика:

– Татко, някой се крие край пътя!

– Чандим ли е? – попита старецът.

– Не. Малореански ангарак. Много е уплашен и освен това не е с всичкия си.

– Дали не замисля нещо срещу нас?

– Той не е в състояние да измисли нищо, татко!

– Какво ще кажеш да го подплашим, Силк? – предложи старият вълшебник, – Не ми харесва някой да дебне зад гърба ми, независимо дали е с ума си, или не.

– Къде точно се намира? – обърна се дребничкият драснианец към Поулгара.

– Ей там, под изсъхналото дърво – отговори вълшебницата.

Белгарат кимна и рече:

– Ще ида да си поговорим. – И пришпори коня си и спря точно срещу изсъхналото дърво. – Знаем, че се криеш там, приятелю – извика вълшебникът. – Не ти желаем злото. Ела да си поговорим!

Последва дълго мълчание.

– Хайде де! – обади се и Силк. – Не се срамувай!

– Има ли демони с вас? – отвърна нечий уплашен глас.

– Приличам ли ти на човек, който би пътувал с демони?

– Няма да ме убие, нали?

– Разбира се, че не! Просто искаме да си поговорим.

Отново последва продължително мълчание, след което гласът изведнъж се обади:

– Имате ли нещо за ядене? – Отчаяната нужда от храна беше изместила страха.

– Все ще се намери нещичко.

Непознатият помисли известно време и накрая рече:

– Добре. Излизам. Но не забравяйте, че обещахте да не ме убивате.

От храстите излезе малореански войник. Едва стоеше на краката си. Туниката му беше разкъсана, шлем нямаше. Вместо ботуши на краката му имаше някакви овързани с ремъци парцали. Беше очевидно, че нито се е къпал, нито се е бръснал поне месец. Очите му се стрелкаха ужасено на всички страни, а главата му се тресеше. Непознатият впери поглед в Силк и на лицето му се изписа ужас.

– Май не си много добре, приятелю – каза му Силк. – Къде е частта ти?

– Мъртви! Всички са мъртви! Изядоха ги демоните. – Очите на войника се изцъклиха от страх. – Бяхте ли в Акад? Бяхте ли там, когато дойдоха демоните?

– Не, приятелю, идваме от Вена.

– Казахте, че ще ми дадете нещо за ядене.

– Дурник! – извика Силк. – Дай нещо за ядене на нашия приятел.

Дурник донесе хляб и сушено месо.

– А ти беше ли в Акад, когато дойдоха демоните? – попита го уплашеният до смърт войник.

– Не – отговори Дурник и поклати глава. – Аз пътувам с него – добави ковачът и посочи Силк. После подаде храната на непознатия.

Той я сграбчи и лакомо започна да се тъпче.

– Какво стана в Акад? – попита Силк.

– Дойдоха демоните – отговори войникът с пълна уста, после изведнъж замръзна и погледът му се закова върху Дурник. – Ти ще ме убиеш ли?

Дурник го изгледа изненадано и отвърна:

– Не, защо да те убивам?

– Благодаря – рече войникът, седна край пътя и продължи да яде.

Гарион и приятелите се приближиха бавно и внимателно. Не им се искаше да изплашат и без това уплашения човек.

– Какво стана в Акад? – попита Силк. – Запътили сме се натам и искаме да знаем какво да очакваме.

– Не ходете там! – възкликна войникът разтреперан. – Ужасно е! Ужасно! Демоните нахлуха през портите заедно с карандаите! Карандаите започнаха да съсичат хората на парчета, а после даваха късовете човешка плът на демоните. Отрязаха ръцете и краката на моя капитан, а след това дойде един демон и му отхапа главата!

Войникът отхапа още един залък, погледна уплашено Се'Недра и рече:

– Госпожо, ще ме убие ли?

– Разбира се, че не – отговори тя потресена.

– Убийте ме така, че да не виждам как го правите. И моля ви, погребете ме някъде, дето демоните няма да ме изровят и да ме изядат.

– Тя няма да те убие – намеси се Поулгара с твърд и спокоен глас.

– Тогава сигурно вие ще го направите, госпожо! – изплака войникът. – Моля ви, убийте ме, вече не издържам този ужас. Моля ви, моля ви! Убийте ме, но така, както би го направила майка ми. После ме скрийте някъде, където демоните няма да могат да ме намерят.

И се разрида.

– Дай му още храна, Дурник – каза Белгарат и в очите му блесна дълбоко състрадание. – Полудял е. Нищо не можем да направим за него.

– Мисля, че мога да му помогна – обади се Сади и извади от червената си кутия една стъкленница с кехлибарена течност. – Пръсни няколко капки от това върху хляба, който ще му дадеш, Дурник. Това ще го успокои и ще му даде поне няколко часа покой.

– Не смятах, че си способен на състрадание, Сади – изненада се Силк.

– Е, може би не ме познаваш толкова добре, принц Келдар – отговори евнухът.

Дурник извади още хляб и месо, напръска ги обилно с отварата на Сади, даде ги на полуделия малореански войник и след това продължиха по пътя си. След малко Гарион отново чу крясъците му:

– Върнете се! Нека някой се върне и да ме убие! Моля ви! Майко, моля те, убий ме!

Сърцето на Гарион се сви от болезнено състрадание. Той стисна зъби и продължи напред, опитвайки се да не слуша отчаяните молби.

Следобед заобиколиха Акад от север и се озоваха на пътя на две левги извън града. Мечът, който Гарион беше опрял на седлото си, го теглеше силно напред, потвърждавайки, че Зандрамас е минала оттук и е продължила на северозапад към сравнително безопасната граница на Катакор с Джено.

Ношуваха на около две мили северно от пътя и тръгнаха рано сутринта на другия ден. Пътят прекосяваше широки полета и беше изровен от дълбоки коловози.

– Очевидно поддръжката на пътищата не е първата грижа за карандите – отбеляза Силк, примижал срещу светлината на утринното слънце.

– И аз го забелязах – съгласи се Дурник.

– Така си и помислих.

След няколко левги пътят отново навлезе в гората и продължиха под гъстата влажна сянка на вечнозелените дървета. Изведнъж някъде пред тях се разнесе глух тътнещ звук.

– Май ще се наложи да вървим внимателно, докато заобиколим това място – прошепна Силк.

– Какъв е този шум? – попита го Сади също толкова тихо.

– Барабани. Някъде пред нас има храм.

– Тук, в сърцето на гората? – изненада се евнухът. – Аз пък си

мислех, че гролимите живеят предимно в градовете.

– Този храм не е на гролимите, Сади. Няма нищо общо с тях. Напротив, гролимите опожаряват такива места. Тези храмове са част от старата вяра, която е била популярна в тези области.

– Искаш да кажеш, че храмът принадлежи на поклонниците на демони?

– Повечето такива места са изоставени отдавна – обясни Силк, – но все пак понякога се срещат и действащи храмове. Тъпаните ми подсказват, че този, който се намира пред нас, приема поклонници.

– Дали ще можем да го заобиколим? – обади се Дурник.

– Сигурно няма да ни е особено трудно – успокои го дребният драснианец. – Карандите имат навика да изгарят един твърде особен вид гъби в тържествените си огньовете. Димът от тях има доста любопитен ефект върху човешките сетива.

– О! – възкликна Сади, който силно се интересуваше от подобни неща.

– Забрави за това – охлади ентузиазма му Белгарат. – В червената ти кутия има достатъчно богат арсенал.

– Питам просто от научен интерес, Белгарат.

– Да бе, сигурно.

– На кого се молят? – попита Велвет. – Нали демоните вече са напуснали Каранда?

– Ритъмът на барабаните е особен – отбеляза Силк намръщено.

– Да не би да си станал музикален критик, Келдар – пошегува се тя.

– И друг път съм се натъквал на подобни места – обясни драснианецът, – но обикновено ритъмът по време на религиозните ритуали и церемонии е доста по-ускорен. Сега ударите са прекалено отмерени. Изглежда, сякаш тези хора очакват нещо.

– Нека си чакат – рече Сади и повдигна небрежно рамене. – Нас какво ни интересува?

– Не се знае, Сади – намеси се Поулгара, обърна се към баща си и продължи: – Татко, вие изчакайте тук, аз ще отида да проверя.

– Прекалено опасно е, Поул – възпротиви се Дурник.

– Те даже няма да ме забележат, Дурник – успокои го тя с усмивка.

Вълшебницата слезе от коня си, отдалечи се на няколко крачки и изведнъж я обви блестящ ореол от странно синьо сияние. Щом то избледня, на мястото ѝ се появи снежнобяла сова, която литна, набра височина и се отдалечи с разперени криле, без да вдига никакъв шум.

– Не зная защо, но тази гледка винаги кара кръвта ми да изстива –

промърмори Сади.

Приятелите останаха в очакване по местата си. Отмереното биене на барабаните продължаваше. Гарион слезе от жребеца, провери ремъците на седлото си и направи няколко крачки да се поразтъпче. Изминаха десетина минути, Поулгара се появи, размахвайки снежнобелите си криле. После отново прие обичайната си форма и спътниците ѝ видяха, че лицето ѝ е бледо, а очите ѝ светят, изпълнени с ненавист.

– Отвратително! – изрече тя. – Отвратително!

– Кое, Поул? – попита Дурник разтревожено.

– В храма има родилка.

– Не зная дали храмът е подходящото място за раждане на деца, но ако жената наистина е имала нужда от подслон... – вдигна рамене ковачът.

– Не, храмът е избран съвсем преднамерено – отговори Поулгара. – Съществува, което ще се роди всеки момент, няма да е човек.

– Но...

– Ще бъде демон.

Се'Недра потрепери от ужас.

– Трябва да се намесим, татко! – рече Поулгара. – Трябва да спрем всичко това!

– Как бихме могли да го сторим? – попита Велвет объркано. – Щом жената е започнала да ражда... – Русокосата девойка разпери ръце.

– Може да се наложи да я убием – отвърна мрачно Поулгара. – Дори това не е гаранция, че ще осуетим раждането на чудовището. Възможно е да се наложи да го изродим и след това да го удушим.

– Не! – извика Се'Недра. – То е бебе, как можем да го убием!

– Не е бебе, Се'Недра. То е получовек, полудемон. Изчадие, същество, което принадлежи едновременно на този свят и на света на сенките. Ако му позволим да живее, после няма да можем да го прогоним от земята и то ще върши ужасните си дела за вечни времена.

– Гарион – извика Се'Недра. – Не ѝ позволявай!

– Поулгара има право – намеси се Белгарат. – Не бива да оставяме това същество да живее.

– Колко са карандите? – попита Силк.

– Пред храма са само шестима, но вътре може да има много повече.

– Колкото и да са, ще трябва да се отървем от всички. Те очакват раждането на същество, което смятат за свой бог, и ще го защитават до смърт.

– Добре – мрачно каза Гарион. – Да идем да ги унищожим!

– Нима няма да се противопоставиш на това зверство! – възкликна Се'Недра.

– Не ми харесва, но нямаме друг избор – призна той и погледна Поулгара. – И няма абсолютно никакъв начин да го пратим там, откъдето идват демоните, така ли?

– Няма – отвърна твърдо Поулгара. – Негов дом ще бъде само този свят. Никой не го е повикал, значи на никого не ще се подчинява. Само след две години изчаднето ще донесе на света такива злини, каквито той никога досега не е виждал. Трябва да го унищожим!

– Можеш ли да се справиш, Поул? – попита я Белгарат.

– Трябва – отвърна тя.

– Добре – каза възрастният мъж и се обърна към останалите. – Трябва да помогнем на Поул да влезе в храма, а това означава, че ще трябва да се справим с карандите.

– Трябваше да я наостря – измърмори Силк, който беше извадил от бутуша си камата и гледаше със съжаление нащърбеното ѝ острие.

– Ако искаш, мога да ти дам за час-два някоя от моите – предложи Велвет.

– Няма нужда, Лизел – отказа дребничкият драснианец. – Имам няколко резервни.

– Трябва ли наистина да го правим? – рече неохотно Дурник и сваля секирата си от седлото на коня.

– Да, Дурник, длъжни сме.

– Добре тогава – въздъхна ковачът. – Да вървим и дано всичко свърши по-бързо.

Тръгнаха напред бавно и предпазливо, за да не привлекат вниманието на фанатиците от храма.

Карандите се бяха събрали около един издълбан дънер и биеха с тояги по него, спазвайки постоянен, заплашителен ритъм. Бяха облечени в палта от грубо шавена кожа. Лицата им бяха скрити под дълги рошави бради, а косата им беше сплъстена и мазна. Скулите им бяха боядисани в отблъскващи цветове, очите им се вираха напред с изцъклени, стъквени погледи. Всичките имаха еднакво унесено изражение.

– аз ще тръгна първи – прошепна Гарион.

– И сигурно ще изкрешиш някакво предизвикателство, за да ги уведомиш за присъствието си? – прошепна Силк.

– аз не съм убиец – отвърна Гарион. – Може би някои от тях ще проявят достатъчно здрав разум и ще избягат, а това означава, че ще се наложи да убиваме по-малко.

– Прави каквото искаш, но мисълта да очакваш логично поведение от карандаите е сама по себе си нелогична.

Гарион бързо огледа сечището. Храмът беше изграден от наполовина на изгнили греди, които се бяха огънали под собствената си тежест. Върху централната греда на тавана се мъдреха двадесетина покрити с мъх черепа, чиито празни очни кухни се вираха заплашително в гората. Земята пред сградата беше покрита със спечена кал, а недалеч от хората, биещи с тояги издълбания дънер, имаше яма, в която гореше огън.

– Пазете се от този дим – предупреди ги шепнешком Силк. – Ако вдишате от него, ще се почувствате твърде странно.

– Готови ли сте всички? – попита едва чуто кралят на Рива и огледа още веднъж приятелите си.

Другарите му кимнаха в отговор.

– Добре тогава – рече той, пришпори Кретиен към поляната и викна на карандаите: – Хвърлете оръжията си!

Вместо да се подчинят, те захвърлиха тоягите, с които удряха по дънера, грабнаха оръжията си – брадви, копия и мечове – и закрепяха предизвикателно.

– Видя ли? – рече Силк.

Гарион стисна зъби и се впусна в атака, размахвайки меча си.

В този момент от храма излязоха още четирима карандаи, които се притекоха на помощ на своите другари.

Въпреки тяхната поява облечените в кожи хора не успяха да спрат шурма на Гарион и неговите приятели. Още при първия набег двама от тях паднаха, покосени от меча на Желязната хватка. Един, който беше опитал да прободне в гръб краля на Рива с остроото си копие, се свлече на земята, повален от секирата на Дурник. Сади също отблъсна нападението на един копиеносец – отклони удара на меча с наметалото си и после с плавно движение заби отровната си кама в гърлото на врага. Използвайки тоягата си като боздуган, Тот повали двама от своите противници на земята – след всеки негов удар се разнасяха ужасяващи звуци на строшени кости. Виковете, които съвсем скоро бяха изпълнени с фанатичен плам, се превърнаха в болезнени стонове. Силк скочи от седлото, претърколи се по земята с ловкостта на акробат, заби една от камите си в гръдния кош на връхлитания насреща му противник и буквално го срязва на две половини. В същия момент другата му кама потъна в гърдите на друг каранда, който несръчно въртеше секира. Кретиен се извърна толкова бързо, че едва не изхвърли Гарион от седлото, и смаза един от фанатиците с тежките си копита.

От враговете беше останал жив само един – на прага на дървения храм. Беше значително по-стар от останалите, а кожата на лицето му беше покрита с татуировки и приличаше на ужасяваща зловеща маска. Единственото му оръжие беше тояга, на чийто връх стърчеше череп. Старецът я размаха срещу тях и почна някакво заклинание, но думите му внезапно секнаха в гърдите му. След миг магьосникът бавно се свлече на земята.

Възцари се тишина, нарушавана единствено от стенанията на двамата каранди, които Тот беше осакатил с тоягата си. От храма, долетя мъчителен вик – писък на жена.

Гарион скочи от седлото, прекрачи мъртвото тяло, проснато на прага, и погледна в задименото помещение.

Върху груб олтар до стената лежеше полугола жена. Краката ѝ бяха разтворени и отчасти покрити с мръсно одеяло. Чертите на лицето ѝ бяха изкривени, коремът ѝ стърчеше, уродливо голям. Тя отново извика от болка и после заговори задъхано:

– Нахаз! Маграш клат гричак! Нахаз!

– Аз ще се справя с това, Гарион – изрече твърдо Поулгара зад гърба му. – Иди да изчакаш отвън.

– Вътре имаше ли други? – попита Силк, когато кралят на Рива излезе от храма.

– Не, само жената. Сега леля Поул е вътре. – Едва сега Гарион осъзна, че целият трепери.

– На какъв език говореше тя? – попита Сади, който внимателно почистваше върха на намазаната с отрова кама.

– На езика на демоните – обясни Белгарат. – Призоваваше бащата на детето си.

– Нахаз? – изрече сепнато Гарион.

– Тя си мисли, че е Нахаз – продължи старият мъж. – Може да греши, а може би не.

В този момент в храма отново се разнесе сърцераздирателен писък.

– Има ли ранени? – попита Дурник.

– Има – отговори Силк и му посочи повалените каранди, след което клекна и няколко пъти заби камите си в земята, за да ги изчисти от поленалата по тях кръв.

– Келдар – каза Велвет със странен глас, – ще ми донесеш ли камата?

Гарион я погледна, видя, че лицето ѝ е бледо, а ръцете ѝ треперят, и разбра, че хладнокръвната им спътница все пак не е толкова

безпощадна, за каквато я смяташе.

– Разбира се, Лизел – отговори Силк с глас, прикриваш изцяло чувствата му: дребничкият драснианец очевидно също разбираше причината за нейното смущение. Той стана, отиде до вратата, извади камата от гърдите на мъртвия магьосник, избърса я внимателно и после я върна на Велвет. – Ако искаш, иди при Се'Недра, ние ще почистим тук.

– Благодаря ти, Келдар! – отвърна тя, обърна коня си и се отдалечи от сечището.

– Тя все пак си е още момиче – обърна се драснианецът към Гарион, сякаш се опитваше да я защити. – Но е много добра в занаята си – отбеляза Силк не без известна гордост.

– Да – съгласи се Гарион. – Наистина е много добра. – Кралят на Рива огледа мъртвите тела, проснати наоколо, и предложи: – Хайде да пренесем труповете зад храма. Това място е достатъчно ужасяващо дори без тях.

Откъм храма отново се разнесе болезнен вик.

Пладне дойде и отмина, без никой да забележи. Всички слушаха писъците на родилката. В ранния следобед воплите ѝ постепенно притихнаха. Най-сетне някъде по здрач откъм храма долетя последен, мъчителен стон, който отшумя в нощта. От мрачната дървена постройка вече не се чуваше нищо. След няколко минути излезе и Поулгара. Лицето ѝ беше бледо, ръцете и дрехите ѝ бяха покрити с кръв.

– Поул? – въпросително каза Белгарат.

– Умря.

– А демонът?

– Беше мъртвороден.

Тя погледна дрехите си и продължи:

– Дурник, моля те, донеси ми вода и одеяло. Искам да се измия.

– Разбира се, Поул.

Съпругът ѝ вдигна одеялото като параван, Поулгара свали всичките си дрехи, хвърли ги в храма и се зави с одеялото.

– Запалете тази постройка! – каза тя на спътниците си. – Нека от нея не остане никаква следа!

21.

На следващия ден около пладне приятелите прекосиха границата с Джено. Преживяното предния ден ги измъчваше и всички язدهа

мълчаливо. На около левга от зле очертаната граница се отбиха от пътя да похапнат. Светлината на пролетното слънце беше мека и приятна. Гарион се отдалечи на известно разстояние от другарите си и впери поглед в рояка златистожълти пчели, които се трудеха усърдно над осеяната с пъстри цветя поляна.

– Гарион – прошепна тихичко Се'Недра, която се беше приближила зад гърба му.

– Да, Се'Недра? – отговори ѝ той и обви с ръка раменете ѝ.

– Каж ми какво всъщност се случи там?

– Ти видя толкова, колкото и аз.

– Не това искам да кажа. Какво се случи в храма? Наистина ли тази бедна жена и детето ѝ умряха просто така, или Поулгара ги уби?

– Се'Недра!

– Трябва да зная, Гарион. Много ми е мъчно. Преди да влезе, Поулгара беше решила, че ще убие бебето, а после излезе и каза, че било мъртвородено. Не е ли това прекалено удобно за всички?

Гарион си пое дълбоко дъх и отговори:

– Се'Недра, ти познаваш леля Поул от доста време. Можеш ли да си спомниш да е изричала лъжа?

– Понякога е премълчавала цялата истина, казвала ми е част от нея, а останалото е пазела в тайна.

– Това не означава, че те е излъгала, Се'Недра, знаеш го.

– Да, но...

– Сега си сърдита, понеже леля Поул каза, че ще убие онова нещо...

– Не онова нещо! То е бебе! – поправи го решително тя.

– Не, Се'Недра! – отвърна Гарион и я погледна в очите. – Онова същество беше наполовина човек, наполовина демон, чудовище.

– Да, но то е било толкова мъничко и безпомощно!

– Откъде знаеш?

– Всички бебета са малки, когато се родят!

– Не и това! Видях жената за миг, когато леля Поул ми нареди да изляза. Ти си спомняш как изглеждаше преди да родиш Геран, нали? Е, коремът на тази жена беше поне пет пъти по-голям от твоя. А тя не беше много по-висока от тебе.

– Не говориш сериозно!

– О, напротив, съвсем сериозно ти говоря. Не е възможно демонът да се роди, без това да причини смъртта на майка му! Доколкото зная, съвсем възможно е той да прегризе корема ѝ, за да излезе навън.

– На собствената си майка?

– Ти да не би да очакваше, че чудовището ще обича майка си? Демоните не знаят що е обич, Се'Недра! Те са си такива. Чист късмет е, че ужасното изчадие умря. Жалко за жената, но ние не можехме да ѝ помогнем с нищо. Не и толкова късно.

– Ти си жесток и студен човек, Гарион!

– О, Се'Недра, много добре знаеш, че не е така! Това, което се случи, беше жестоко и неприятно, но никой от нас нямаше избор.

Малката кралица не пожела да го изслуша, обърна се и понечи да си тръгне.

– Се'Недра! – Той я хвана за ръката.

– Какво?

– Нямахме избор! – повтори той. – Ти би ли желала Геран да порасне в свят, пълен с демони?

Това я накара да спре и да се обърне към него.

– Не! – призна тя. – Но просто...

Мисълта ѝ остана недовършена.

– Зная! – рече Гарион и я прегърна.

– О, Гарион! – въздъхна тя и се сгуши до него.

Всичко отново стана добро и хубаво.

След като се нахраниха, продължиха към Даршива. До края на деня преминаха край няколко села, сгушени сред големите дървета. Селищата обикновено се състояха от десетина груби дървени къщи, около които стърчаха грозни паянтови огради. Наоколо се мотаеха изненадващо много прасета, които очевидно безкрайно обичаха да ровят земята.

– Изглежда, кучетата тук не са особено популярни – отбеляза Дурник.

– Карандите предпочитат прасетата за домашни любимци – обясни Силк. – Характерна черта на този народ е да се рови в калта. Ето защо може да се каже, че прасетата задоволяват и духовните потребности на карандите.

– Силк, ако искаш да знаеш, според мен ти щеше да бъдеш доста по-приятен спътник, ако не обръщаше всичко на шега! – рече ковачът.

– Прав си, такъв съм си. Това е защото много години имах възможност да наблюдавам света и открия, че ако не се опитвам да се смея, най-вероятно ще трябва да плача.

– Този път говориш сериозно, нали?

– Че как другояче бих постъпил с толкова стар приятел като теб?

Следобед стигнаха до кръстопът.

– Добре. А сега накъде? – обади се Белгарат.

Гарион свали меча от седлото на коня си и го вдигна във въздуха. Задържа го над главата си и усети познатото подръпване.

– Надясно! – рече кралят на Рива.

– Нямах представа колко се радвам да го чуя! – призна Силк. – Левият път води до Калида. Най-вероятно новината за смъртта на Харакан вече е стигнала там. Макар че демоните ги няма, този град е пълен с прекалено много фанатици и въобще не мисля, че ще ни е приятно да го посетим. Последователите на Менга сигурно ще бъдат дълбоко разстроени, когато разберат, че водачът им ги е напуснал, оставяйки ги на прозвола на съдбата.

– А пътят надясно накъде води? – попита Белгарат.

– Към езерото – отговори дребничкият драснианец. – То се нарича Каранда и е най-голямото на света. Като застанеш на брега и го погледнеш, имаш чувството, че пред очите ти се простира истински океан.

– Дядо – рече Гарион и се намръщи. – Как мислиш, дали Зандрамас знае, че Кълбото може да открива следите й?

– Възможно е.

– А дали знае, че следите се загубват, ако пътува по вода?

– Не мога да кажа със сигурност.

– Но ако знае, значи е възможно да е тръгнала към езерото, за да скрие следите си. Винаги може да отплава на известно разстояние, после се връща и излиза обратно на сушата, където си пожелае. Така ще може да тръгне нанякъде, а е възможно ние никога да не попаднем на следите й.

Белгарат замислено почеса брадата си и примижа срещу слънцето.

– Поул – обърна се възрастният мъж към дъщеря си, – наоколо има ли гролими?

– В непосредствена близост до нас няма – отговори вълшебницата, след като се съсредоточи за момент.

– Добре. Когато Зандрамас се опитваше да завладее съзнанието на Се'Недра в Рак Хага, ти не успя ли да проникнеш в мислите й?

– Да, за съвсем кратко време.

– Тогава тя беше в Ашаба, нали?

Поулгара кимна утвърдително.

– Не успя ли тогава да доловиш накъде смята да се отпрати, напускайки града?

– Нямах никакво усещане за точно определена посока – отвърна вълшебницата и се намръщи. – Просто смътно почувствах, че желае да

се върне в дома си.

– Значи е тръгнала към Даршива! – възкликна Силк и щракна с пръсти. – Името Зандрамас е даршивско. Освен това Закат каза, че в самото начало тя започнала да прави размирици именно там.

– Предположението ти е логично, ала не особено убедително – изсумтя Белгарат. – Ако имахме някакво доказателство в негова подкрепа, щях да се чувствам доста по-добре. Мислиш ли, че можеш отново да осъществиш контакт със Зандрамас, дори и само за миг? – попита той Поулгара. – Трябва да разберем посоката, в която е тръгнала.

– Не мисля, че ще успея, татко. Ще се опитам, но... – Вълшебницата вдигна рамене и Гарион почувства как волята ѝ се съсредоточава, търсейки плавно, неуловимо връзка с ума на похитителката на Геран. След няколко минути вълшебницата освободи силата на мощния си разум и каза:

– Зандрамас е изградила силна защита около мислите си, татко. Нищо не успях да доловя.

– Тогава – рече той – ще трябва да продължим към езерото. Там ще поразпитаме. Кой знае, може пък някой да я е видял.

– Сигурен съм, че някои хора са я забелязали – обади се Силк.

– Но Зандрамас обича да дави моряците, които са работили за нея, нали помните? Всички, които са я видели къде слиза на сушата, вече сигурно спят вечен сън под десет метра вода.

– На теб идва ли ти нещо друго наум, Силк?

– Не.

– Тогава да тръгваме към езерото!

По заник подминаха доста голям град, разположен на около четвърт миля от пътя. Жителите му бяха излезли извън оградата от колове, заобикаляща постройките. Бяха запалили огромен огън, недалеч от него се издигаше груб дървен олтар, върху който бяха, наредени човешки черепи. Поразително слаб човек с няколко пера в косата и зловещи рисунки по лицето и тялото стоеше пред олтара и изричаше гръмогласно някакви заклинания, протегнал умолително ръце към небето.

– Какво прави? – попита Се'Недра.

– Опитва се да призове демон, на когото хората от града могат да се молят – обясни се спокойно Ерионд.

– Гарион! – извика тя уплашено – Не трябва ли да бягаме?

– Няма да успее да призове чудовището – успокои я Ерионд. –

Демонът вече няма да дойде при него. Нахаз ги е предупредил да не го правят.

Жрецът изрече заклинанието и въпреки голямото разстояние, което ги разделяше, Гарион видя страха, изписан по лицето му. Сред тълпата се разнесе гневен ропот.

– Хората започнаха да губят търпение – отбеляза Силк. – Ако не призове демона при следващия си опит, хич не ми се ще да съм на негово място.

Човекът със зловещите рисунки по лицето отново започна да повтара думите на заклинанието, буквално крещейки към небесата. Като свърши, застина в тревожна, изпълнена с очакване поза.

Нищо не се случи.

От гърлата на насъбралото се множество изригна ураган от проклетия и заслепената тълпа се втурна напред. Хората сграбчиха гърчещия се магьосник и разбиха дървения олтар. След това, изпаднали в груб, истеричен кикот, приковаха ръцете и краката му с дълги пирони към една от гредите от олтара и го хвърлиха на кладата.

– Да се махаме оттук! – извика Белгарат. – Тълпата полудява, щом опита вкуса на кръвта. – Стариият вълшебник се понесе в галоп, повеждайки колоната напред.

Лагеруваха в гъсталак от върби на брега на малко поточе, прикрийвайки доколкото беше възможно светлината от огъня.

Утрото на следващия ден беше мъгливо и приятелите продължиха внимателно напред. Всички бяха нащрек.

– Колко път има до езерото? – попита Белгарат веднага щом първите лъчи на слънцето прорязаха мъглата.

– Трудно ми е да отговоря точно – рече Силк и се огледа в мъглата. – Поне няколко левги.

– В такъв случай да побързаме! Може да се наложи да търсим кораб, а това сигурно ще ни отнеме доста време.

Пришпориха конете си и продължиха напред. Пътят започна да се спуска плавно надолу.

– Значи езерото е малко по-близо, отколкото предполагам – извика Силк. – Тази част от пътя ми е позната. Ще стигнем до брега след около час.

По пътя често срещаха карандаи, облечени в кафяви кожени дрехи. Погледите им бяха подозрителни, дори враждебни, но при вида на Гарион, който носеше ризница и шлем и стискаше меч, непознатите се отдръпваха и правеха път на групата.

Скоро мъглата се вдигна. Когато се изкачиха на билото на невисок хълм, Гарион спря коня си. Пред очите му се разкри огромно водно пространство, което блещукаше под лъчите на утринното слънце. Езерото Каранда наистина приличаше на море, ала във въздуха липсваше мизмизмата на сол, характерна за океана.

– Голямо е, нали? – рече Силк, спря коня си до Кретиен и посочи едно рибарско селце на около миля встрани по брега. Там имаше кей, а до него няколко доста големи корабчета. – От това място обикновено наемах кораб, когато преди години исках да прекося езерото.

– Значи и тук си въртял търговия, така ли?

– Разбира се! В планинската верига Замад има златни мини, а в гората – голямо находище на скъпоценни камъни.

– Колко са големи тези корабчета?

– Достатъчно, за да ни поберат. Е, ще ни бъде малко тесничко. Но времето е хубаво и позволява безпрепятствено пътуване дори ако корабът е малко претоварен. – Силк изведнъж се намръщи. – Какво правят пък тези?

Гарион погледна надолу по склона и видя тъпна хора, които се движеха бавно към брега на езерото. Дрехите на повечето бяха направени от кожи в червен и кафяв цвят, макар че мнозина носеха наметала, боядисани в сиво и бледосиньо. Броят на непознатите нарастваше непрекъснато, зад хълма прииждаха още, от селото излязоха други хора да ги посрещнат.

– Белгарат! – извика дребничкият драснианец – Мисля, че отново сме изправени пред сериозен проблем.

Белгарат подкара коня си в тръс, дойде до върха на възвишението и огледа многолюдната тъпна пред селцето.

– Трябва да слезем до селото и да наемем кораб – каза Силк. – Достатъчно добре сме въоръжени, можем да сплашим шепа селяни, но сега долу има около триста души. Това вече налага да се потрудим значително по-сериозно, за да ги прогоним някъде.

– Да не би да има панаир? – попита възрастният мъж.

– Още не е дошъл сезонът на панаирите – отвърна Силк и поклати глава. – Освен това тези хора долу не са дошли с каруци, нали виждаш. – Силк скочи от седлото, отиде до товарните коне и след малко се върна, облечен в червеникаво палто от зле оцавена кожа и с голяма кожена шапка. После се наведе, омота около прасците си някакви дрипи и ги завърза с ремъци.

– Е, как изглеждат?

– Окаяно – отговори му Гарион.

– Целта ми е точно такава. Сега дрипите са на мода в Каранда – пошегува се Силк и отново се качи на коня.

– Откъде намери тези дрехи? – попита Белгарат, без да скрива любопитството си.

– Съблякох един от труповеите при храма – призна драснианецът и повдигна рамене. – Такъв съм си. Обичам да имам по някоя маскировка подръка. Отивам да видя какво става долу. – След това заби пети в хълбоците на коня и се отправи в галоп към тълпата.

– Хайде да се скрием – предложи Белгарат. – Не искам да привличаме вниманието им.

Слязоха от билото на хълма в една долчинка, където можеха да се скрият от любопитни погледи и зачакаха. Гарион се изкачи пешком на билото, легна сред високата трева и впери поглед към многолюдното човешко множество.

След около половин час Силк се върна и изръмжа:

– Религия! Чудя се какъв ли би бил светът без нея! Тази тълпа долу е дошла, за да види как един могъщ магъосник ще призове някакъв демон. Магъосникът е заявил, че ще го стори със сигурност – въпреки скорошния неуспех на много други негови събратя. Дори намеква, че е способен да призове самия Нахаз. Тези хора най-вероятно ще стоят там цял ден.

– И сега какво? – попита Сади.

Белгарат се отдалечи на известно разстояние и се замисли, като поглеждаше често към небето. Когато се върна при приятелите си, личеше, че е наумил нещо.

– Ще ни трябват още такива дрехи – заяви вълшебникът и посочи маскировката на Силк.

– Няма нищо по-просто от това. Непрекъснато прииждат закъснели за представлението люде. Никак няма да ме затрудни да издебна няколко от тях. Какъв е планът ти?

– Аз, ти и Гарион слизаме долу.

– Хитър план, но каква точно е целта му?

– Не знам кой е магъосникът, но във всеки случай е обещал, че със сигурност ще призове Нахаз. Нахаз пък е с Урвон и никак не е вероятно да се появи. От това, което видяхме в селото, е ясно, че да не успееш да призовеш демон е сериозна грешка за всеки магъосник. Нашият приятел долу обаче е абсолютно сигурен, че ще го направи. Това означава, че сигурно ще се опита да създаде илюзия за поява на демона. Никой наскоро

не е успявал да призове истински демон, нали? Аз също харесвам илюзиите и ще отида долу да предизвикам магьосника.

– Нима хората няма просто да паднат на колене и да се преклонят пред твоята илюзия? – попита Велвет.

Усмивката, появила се по лицето на Белгарат след въпроса на Велвет, бе смразяваща.

– Не мисля така, Лизел – отвърна той. – Трябва да ти кажа, че има различни видове демони. Ако успее да направя това, което съм наумил, до залез слънце на пет левги оттук няма да има нито един каранда. Е, това зависи от скоростта, с която могат да тичат... Ти още ли си тук? – рече вълшебникът и погледна многозначително Силк.

Драснианецът се запъти да търси още карандаски дрехи, а Белгарат се зае със своите приготовления. Намери дълга леко изкривена пръчка, която щеше да му служи като жезъл, и забодя в косата си няколко пера. Когато приключи с това, възрастният мъж седна на земята и каза:

– Хайде, Поул, направи ме уродлив!

Тя се усмихна и вдигна ръка.

– Не по този начин. Просто вземи мастило и изрисуй знаци на лицето ми. Не е задължително да изглеждат като истинските религиозни изображения. Карандите така са объркали всичко в религията си, че не биха разпознали нещо истинско, дори ако то им извади очите.

Вълшебницата се засмя, порови в багажа и след миг се върна с масилница и перо.

– Защо носиш това през цялото тежко пътуване, лейди Поулгара? – попита Се'Недра.

– Обичам да съм подготвена за всичко. Веднъж, когато отидох на дълго пътешествие, се наложи да оставя бележка на един от хората си. Нямах мастило и затова трябваше да порежа ръката си и да я напиша със собствената си кръв. Много рядко допускам една и съща грешка втори път. Затвори си очите, татко. Предпочитам първо да изрисувам клепачите и чак след това се захващам с останалата част от лицето.

Белгарат затвори очи и дъщеря му започна да изписва различни фигури по клепачите и лицето му.

– Дурник – каза вълшебникът на ковача. – Вие няма да идвате с нас. Останете тук и се опитайте да намерите някое по-добро скривалище от тази падина.

– Добре – съгласи се ковачът. – А как да разберем кога е безопасно да слезем при вас?

– Веднага щом писъците утихнат.

– Не движи устните си, татко – смърри го Поулгара. Лицето ѝ беше навъсено, тя беше дълбоко съсредоточена върху фигурите, които рисуваше. – Искаш ли да боядисам брадата ти черна?

– Не, остави я така. Суеверните люде винаги изпитват респект към старостта, а пък не знам дали някой наоколо изглежда по-стар от мен.

– Въщност ти изглеждаш по-стар и от света, татко.

– Много смешно, Поул – рече язвително той. – Приключваш ли вече?

– Почти. Искаш ли да нарисувам символа на смъртта на челото ти?

– Може – изсумтя той. – Онези глупци долу бездруго няма да го разпознаят, но поне изглежда внушително.

Докато Поулгара рисуваше лицето на баща си, Силк се върна с цял куп дрехи.

– Имаше ли проблеми? – попита го Дурник.

– Задачата ми не можеше да бъде по-лека – рече дребничкият драснианец и вдигна рамене. – Ако човек е вперил поглед в небесата, никак не е трудно да го издебнеш в гръб. Един рязък удар по тила обикновено е достатъчен, за да го приспи за известно време.

– Свали ризницата и шлема си, Гарион! – нареди Белгарат. – Карандите не носят такива неща. Но си вземи меча.

– Така и смятах да направя – отговори кралят на Рива, опитвайки се да се измъкне от тясната ризница. След миг Се'Недра му се притече на помощ.

– Започваш да ръждяваш – отбеляза тя, след като двамата с общи усилия успяха да смъкнат ризницата и посочи няколко червеникави петна върху подплатената ленена туника, която Гарион носеше отдолу.

– Това е един от недостатъците на воинските доспехи – рече Гарион.

– Да, както и миризмата – добави Се'Недра и сбръчка нос. – Трябва да се изкъпеш, Гарион.

– Ще се опитам да намеря време за това в близките дни – обеща ѝ той, след това облече дрехите, които Силк беше откраднал, и попита: – Как изглеждам?

– Като някой варварин – отвърна тя.

– Точно това исках в общи линии.

– За теб не откраднах шапка – рече Силк на Белгарат. – Реших, че може би ще предпочетеш да носиш пера.

– Ние, могъщите магьосници, винаги обичаме да се кичим с пера – съгласи се Белгарат. После погледна към конете и продължи: – По-

добре да слезем пеша. Щом се вдигне шум и олелия, конете най-вероятно ще се уплашат и ще побягнат. Ще се върнем скоро – увери той Поулгара и на останалите, които нямаше да дойдат с тях, и после с уверена стъпка излезе от долчинката, следван по петите от Силк и Гарион.

Тримата изкачиха хълма и се спуснаха към насъбралото се край брега човешко множество.

– Техният магьосник все още не се вижда – рече Гарион.

– Те винаги обичат да поставят на изпитание търпението на публиката си – обясни Белгарат. – Според тях това изостря до краен предел очакването на тълпата и засилва желанието ѝ за поредното чудо.

Денят беше топъл и докато вървяха по склона, отвратителната мизантропия от дрехите им ставаше все по-силна. Въпреки че съвсем не изглеждаха като каранди, хората, към които се присъединиха тихомълком, не им обърнаха никакво внимание. Погледите на всички бяха приковани в една платформа, върху която се издигаше голям олтар от греди. Зад него стърчаха увенчани с човешки черепи колове.

– Откъде ли си намират толкова много черепи? – прошепна Гарион.

– Навремето карандите бяха ловци на глави – отвърна драснианецът. – Но ангараките забраниха този обичай и сега хората по тези места просто се промъкват нощем и разравят гробовете. Съмнявам се, че днес може да се намери непокътнат скелет в цяла Каранда.

– Да се приближим до олтара! – измърмори тихо Белгарат. – Не ми се ще да се блъскам из тълпата, когато всичко това започне.

Неколцина фанатици с мазни коси понечиха да възразят, че ги избутват, но само един поглед към Белгарат и ужасните фигури, които Поулгара беше нарисувала на лицето му, ги убеди, че пред тях стои магьосник с ужасяваща мощ и че може би е по-добре да си замълчат.

Точно когато тримата се добраха до празното пространство пред платформата. От портата на рибарското селце излезе мъж, облечен в черни одежди на гролим, и без никакво колебание се отправи към олтара.

– Мисля, че това е нашият магьосник – прошепна Белгарат.

– Този гролим? – изненада се Силк.

– Да видим какво е наумил.

Облеченият в черно гролим стигна платформата, застана пред олтара, вдигна ръце към небето и заговори на език, който беше напълно неразбираем за Гарион. Думите му биха могли да бъдат както благословия, така и проклятие, но със сигурност накараха тълпата да притихне. Много бавно гролимът отметна качулката си и позволи на черната си

одежда да падне върху платформата. Под нея носеше само бедрена пре-паска. Главата му беше обръсната и цялото му тяло беше покрито с татуировки.

Силк потрепери и промърмори:

– Сигурно много го е боляло, докато го изпишат така.

– Всички да се приготвят! Сега ще видите лицето на вашия бог – обяви гролимът с гръмотевичен глас, наведе се и започна да рисува някакви знаци върху платформата.

– Така си и мислех! – рече Белгарат. – Кръгът, който нарисува, не е завършен. Ако наистина искаше да призове демон, нямаше да допусне такава грешка.

Гролимът се изправи и започна да реди плавно и отмерено словата на своето заклинание.

– Много е внимателен – отбеляза Белгарат. – Съвсем съзнателно пропуска някои ключови фрази – очевидно никак не му се ще да призове случайно някой истински демон. Чакайте! – изрече лаконично възрастният мъж. – Ето, започва се!

Гарион също почувства приток на сила, докато гролимът съсредоточаваше волята си. След миг кралят на Рива чу и познатия съскаш шум.

– Вижте повелителя на демоните Нахаз! – изкрещя татуирианият гролим.

В този миг на подиума проблесна светкавица, удари гръм и от облак с миризма на сяра се появи изтъкана от мрак фигура. Размерите ѝ не надвишаваха тези на обикновен човек, но поради някаква незначайна причина фигурата на привидението изглеждаше твърде внушителна.

– Не е лошо, никак не е лошо! – призна неохотно Белгарат.

– На мен демонът на платформата ми изглежда съвсем истински, Белгарат! – прошепна Силк нервно.

– Очите ти виждат просто илюзорен образ, Силк – успокои го възрастният мъж. – Добре направен, но въпреки всичко илюзорен образ.

Тъмната фигура се надигна високо, изведнъж порасна, отметна качулката си и откри пред тълпата уродливото си лице. Беше същото, което Гарион бе видял в тронната зала на Торак в Ашаба.

Тълпата падна на колене, разнесоха се сподавени стонове.

– Когато хората започнат да бягат, не оставяйте гролима да се изплъзне – предупреди Белгарат приятелите си. – Той наистина е виждал Нахаз, а това означава, че е от сподвижниците на Харакан. Ще ми се да му задам няколко въпроса. Е, стига толкова, време е да започвам! – рече

той, застана пред платформата и извика: – Шарлатанство, лъжа и измама!

Гролимът се взря в него и присви очи като видя знаците, нарисувани по лицето на стареца.

– На колене! Падни на колене пред повелителя на демоните! – изрева той.

– Измама! – отново извика Белгарат, качи се на платформата и се обърна към тълпата. – Човекът пред вас не е никакъв магьосник! Той е просто обикновен гролим измамник – заяви вълшебникът.

– Повелителят на демоните е сега ще откъсне плътта от костите ти, невернико! – изкрещя гролимът.

– Добре – отговори Белгарат със спокойно презрение. – Да видим как ще го стори. Ето, даже ще му помогна! – Възрастният мъж се приближи до сянката, нави ръкава си до лакът и съвсем съзнателно пхна ръката си в зеещата паст на демона, надвиснал заплашително над олтара. Малко след това пръстите му се показаха откъм тила на страшното изчадие. Белгарат натика ръката си още по-дълбоко, докато първо китката, а после и лакътят се появиха зад черепа на илюзорния образ. След това съвсем преднамерено, желяйки да създаде по-силно впечатление у човешкото множество, размърда пръстите си.

Сред тълпата се разнесе нервен шепот.

– Нахаз, мисля, че пропусна да изядеш ръката ми – обърна се възрастният мъж към мрачната фигура, която стоеше пред него. – Я виж, по нея има доста апетитни хапки. – Вълшебникът измъкна ръката си от устата на привидението, после пхва двете си длани в гърдите му и ги прокара напред-назад. – Май илюзията, която си създад, е твърде безплътна, а, приятелю? – подигра се той на гролима. – Искаш ли да изпратим това привидение там, откъдето си го измъкнал? После аз ще покажа на теб и на твоята публика един истински демон.

С подигравателен жест Белгарат опря ръце на бедрата си, наведе се напред и духна срещу илюзорния образ. Мрачната фигура изчезна и накара създателя си да отстъпи, обзет от паника.

– Готви се да бяга – прошепна Силк на Гарион. – Ти иди в този край на платформата, а аз ще дебна в другия. Ако дойде към теб, удари го здравата по главата.

Гарион кимна и тръгна.

Белгарат отново се обърна към множеството.

– Вие паднахте на колене пред едно жалко изображение на Повелителя на демоните – извика вълшебникът. – Какво ли ще направите,

когато ви доведе Господаря на ада? – Той се наведе и бързо изрисува кръг с пентаграма около краката си. Татуираният жрец отстъпи още крачка назад.

– Не мърдай от мястото си, гролиме! – изрече Белгарат с жесток смях. – Господарят на ада изпитва постоянен глад и мисля, че би желал да те погълне. – Възрастният мъж направи кръгово движение с ръка и гролимът започна да се гърчи, сякаш го беше сграбчила могъща невидима десница.

След това Белгарат започна да изрича ново заклинание. Словата бяха съвсем различни от онези, които беше изрекъл гролимът. Думите на вълшебника отекваха в небесния свод и увеличиха силата си до безкрай. Ярки, изпепеляващи огънове се стрелнаха по небето от хоризонт до хоризонт.

– Вижте портите на ада – изрева Белгарат и посочи с ръка някъде далеч навътре в езерото.

Там се появиха две огромни колони. Между тях се надигнаха вълни, облаци дим и огън. Иззад пламтящата порта се разнесе хор от безброй ужасяващи гласове, които се сляха в някакъв чудовищен химн.

– Сега призовавам самия Господар на ада. Покажи се! – изкрещя възрастният мъж и вдигна кривата си тояга във въздуха. Силата на волята му беше смазваща, безкрайно могъща. Вълните от огнени пламъци пробягаха по небето и сякаш скриха слънцето и заместиха светлината му със своя собствена, изгаряща жар.

Зад пламтящите порти се разнесе оглушително свистене, което след миг се превърна в грохот. Огнената завеса се раздели на две и в празното пространство между двете колони се надигна мощно торнадо. То се вихреше все по-бързо и по-бързо. Цветът му се смени от мастиленочерно до млечнобяло, смъртоносната му пелена започна заплашително да се приближава към човешкото множество, прекосявайки езерото. После ураганът прие формата на облак, наподобяващ човешки череп със страшни зеещи отвори вместо очи и зяпнала паст. Височината му достигна десетки, стотици метри, дъхът на ужасното същество докосна уплашената до смърт тълпа като смъртоносна зимна виелица.

– Опитайте вкуса на леда! – продължаваше Белгарат. – Сега опитайте и огъня! Поклонничеството ви пред фалшивия демон обиди Господаря на ада. Вашето наказание за това ще бъде да се печете във вечен огън. – Възрастният мъж пак размаха тоягата си и в центъра на приближаващия се към брега ураган се появи червеникаво сияние, което запълзя към брега на езерото. Обвитата в черен дим жарава започна да расте,

обхвана цялото пространство над хоризонта и не след дълго погълна изцяло млечнобелия ураган. В същия миг фигурата, състояща се от ослепителни пламъци и въртящи се в бесен шемет късове лед, протегна огромните си ръце над тълпата и изрева оглушително. Ледът се разби на хиляди невидими парчета и сега тялото ѝ бе изплетено единствено от бушуващ огън. От устата и ноздрите ѝ изхвърчаха огнени езици, а водата на езерото под краката и започна да свисти, изпарявайки се на гъсти облаци. От брега я деляха броени метри.

Гигантската фигура, изтъкана от огън, протегна огромната си ръка и постави отворената си длан върху олгара. Напълно спокоен, Белгарат стъпи върху нея и илюзорният образ, създаден от самия него, го издигна високо във въздуха.

– Неверници! – извика вълшебникът оглушително. – Пригответе се да понесете гнева на Господаря на ада. Той ще се изсипе върху ви, защото се кланяхте пред фалшив идол!

Сред множеството каранди се разнесоха ужасяващи стонове, последвани от страшни писъци, защото огненото чудовище протегна пламтящите си ръце към тях. Миг след това всички побягнаха, обзети от неописуем ужас.

В този момент, сигурно защото Белгарат беше съсредоточил волята си изцяло върху огнената ръка, гролимът успя да разкъса невидимата преграда и понечи да избяга, скачайки от платформата.

Ала Гарион беше на поста си. Той вдигна ръка и я опря в гърдите на бягащия гролим, след това замахна с другата и я стовари върху главата му.

Фалшивият пророк се свлече на земята и Гарион почувства удовлетворение, макар че не можеше да си обясни точно коя е причината за обзелото го задоволство.

22.

– Коя гемия искаш да откраднем? – попита Силк, докато Гарион оставяше изпадналия в безсъзнание гролим на кея.

– Защо питаш мен? – отвърна му той, притеснен от това „откраднем“.

– Защото ти и Дурник ще я управлявате. Аз въобще нищо не разбирам от лодки и кораби.

Гарион заоглежда вързаните лодки и гемии.

– Какво ще кажеш за ей тази? – попита дребният драснианец и посочи една доста широка гемия с чифт очи, нарисувани от двете страни на носа.

– Бордовете не са достатъчно високи – отговори Гарион. – Конете са много тежки, ватерлинията доста ще се вдигне.

– Ти ги разбираш тези работи – рече Силк и повдигна рамене. – Приказките ти звучат също тъй убедително като тези на Барак или Грелдик. – Изведнъж драснианецът се ухили. – Да знаеш, досега не съм крал нищо толкова голямо, затова го приемам като истинско предизвикателство.

– Не ми е приятно, че използваш думата „кражба“. Не можеш ли да кажеш, че просто я взимаме на заем?

– Да не би да възнамеряваш да я докараш обратно тук, след като си свършим работата?

– Не.

– В такъв случай „кражба“ си е напълно подходяща дума. Ти си експертът по корабоплаване, но аз съм истинско светило в областта на обирите.

– Хайде да се качим на ей онази и да я разгледаме по-подробно! – предложи Гарион и посочи една гемия, боядисана в отвратителен зелен цвят.

– Прилича на вана за къпане.

– Не ни трябва състезателна лодка – рече Гарион и скочи на палубата на гемията. – Достатъчно е широка за конете, бордовете са достатъчно високи, за да не потъне под тежестта на товара. Малко е груба, наистина – отбеляза той, след като огледа такелажа – но двамата с Дурник сигурно ще се справим.

– Провери да не би да тече – подхвърли Силк. – Никой не би боядисал гемията си така, ако тя не тече като решето.

Гарион слезе в трюма и провери корпуса. Когато се върна на барда, вече беше взел решение.

– Вземаме я.

– Думата, която трябва да използваш, Гарион, е „откраднем“.

– Добре – въздъхна кралят на Рива. – Ще я откраднем, щом това те прави щастлив.

– Просто се опитвам да бъда точен.

– Хайде да довлечем онзи гролим тук – каза Гарион. – Ще го вържем. Не мисля, че скоро ще се съвземе, на пък, от друга страна, защо да рискуваме.

– Много силно ли го удари?

– Доста. Не зная защо, но той много ме дразнеше. – Запътиха се към мястото, където лежеше гролимът, и Силк рече:

– С всеки изминал ден започваш да приличаш все повече на Белгарат. Правиш повече бели, щом някой те дразни, отколкото всеки друг човек, обзет от неударим гняв.

Гарион вдигна рамене и преобърна с крак изгубилия съзнание гролим. После го хвана за глезена и рече:

– Хващай го за другия крак!

Отново тръгнаха към гемията, влачейки отпуснатото тяло на пленника си. Бърснатата му глава отскачаше като топка от гредите на кея. Щом стигнаха до гемията, Гарион го хвана за ръцете, Силк за краката, залюляха го и го прехвърлиха през борда като чувал с картофи. Гарион също скоочи в гемията и завърза краката и ръцете на гролима.

– Белгарат и останалите идват – обади се Силк.

– Чудесно! Дръж, хвани другия край на дъската – рече Гарион и му подаде тежкото приспособление, по което приятелите щяха да се качат на борда. Дребничкият драснианец улови другия край на дъската, издърпа го и го нагласи на кея.

– Намерихте ли нещо? – попита той другарите си, когато дойдоха достатъчно близо до гемията.

– Да, много неща – отвърна Дурник. – Една от тези сгради е склад. Беше пълна до тавана с храна.

– Това е прекрасно. Хич не ми се пътува с ограничени запаси и полупразни чинии на обед.

Белгарат огледа гемията.

– Тази гемия нищо не струва, Гарион – порица го старият вълшебник. – Тъй и тъй я крадем, не можа ли да избереш някоя по-хубава?

– Видя ли! – обади се Силк – Нали ти казах, че съм избрал най-точната дума.

– Външният вид не е важен, дядо – изтъкна Гарион. – Бездруго не смятам да я задържа. Просто е достатъчно голяма за конете, освен това лесно се управлява – Дурник и аз ще се справим с нея. Ако не ти харесва, върви си открадни някоя друга.

– Много сме кисели днес, а? – рече старият мъж. – Какво направихте с гролима?

– Лежи до спасителната лодка.

– Дойде ли вече в съзнание?

– Не, не очаквам скоро да се съвземе. Ударих го доста силно. Ще се

качваш ли, или ще отскочиш да си откраднеш друга лодка?

– Не бъди груб, скъпи – смърти го Поулгара.

– Идвам на борда, Гарион. Щом си избрал тази, нека бъде твоето – съгласи се дядо му.

Измина доста време, докато натоварят конете, после всички се заеха да вдигат четириъгълните платна. Когато приключиха и с тази задача, Гарион реши, че всичко е както трябва, и застана зад кормилото.

– Добре – рече той. – Отвържете въжетата. Тот, вземи тази кука и ни отблъсни.

Гигантът кимна, взе куката и отблъсна гемията от кея. Носът се отлепи от дебелия дървени греди, платната хванаха вятъра и се издуха.

– С какво си го ударил този, Гарион? – попита раздражено Белгарат и коленичи до гролима.

– С юмрук – отвърна кралят на Рива.

– Следващия път пробвай с тояга или с брадва. Едва не си го убил.

– Иска ли още някой да подаде оплакване? – попита високо Гарион.
– Хайде, говорете! Давайте!

Всички се възряха смаяно в краля на Рива.

– Добре, да забравим това, което току-що казах! – предаде се накрая Гарион и огледа с присвити очи въжетата и мачтата. Платната се издуха още повече, гемията набра скорост и се отправи навътре в езерото.

– Поул – повика Белгарат дъщеря си, – я ела да ми помогнеш с този гролим. Въобще не помръдва, а искам да го разпитам.

– Добре, татко – отвърна вълшебницата, приближи се и коленичи до пленника. После сложи ръце на слепоочията му, съсредоточи се и Гарион долови тласъка на волята ѝ.

След миг гролимът простена.

– Сади – рече замислено Поулгара, – имаш ли нефара в червената си кутия?

– Да – каза евнухът. – Тъкмо смятах сам да предложа точно това – Сади клекна до тях и отвори кутията.

– Ще използваме едно специално вещество, татко – обясни вълшебницата. – То принуждава човек да говори истината.

– Защо не го правиш по традиционния начин?

– Този човек е гролим и умът му сигурно е твърде силен. Най-вероятно ще го победи, но ще отнеме много време и усилия. Отварата ще даде същите резултати, само че много по-лесно.

– Както кажеш, Поул – съгласи се Белгарат.

Сади извади от кутията си стъкленница, пълна с гъста зеленикава

течност, отвори я и след това запуши носа на гролима, все още недошлият напълно на себе си човек бе принуден да отвори уста, за да може да диша, и внухът внимателно наведе стъкленицата и капна три капки върху езика му.

– Бих ви препоръчал да не го будите веднага, лейди Поулгара – рече Сади, като разгледа внимателно лицето на гролима. – Нека дадем време на лекарството да си свърши работата. – След това грижливо запуши стъкленицата и я прибра.

– Лекарството ще му нанесе ли някаква трайна вреда? – поинтересува се Дурник.

– Просто прави волята слаба – обясни Сади. – Той ще мисли логично, но съпротивителните му сили ще са прекалено притъпени.

– Освен това – добави Поулгара – отварата ще му попречи да съсредоточи мисловната си сила и няма да е в състояние да използва таланта си за внушение, ако има такъв. – Вълшебницата наблюдаваше въздействието на лекарството, като от време на време внимателно повдигаше клепачите на гролима. – Мисля, че вече има резултат – рече накрая Поулгара, развърза краката и ръцете на пленника, постави ръце на слепоочията му, събуди го и го попита приятелски: – Как се чувстваш?

– Главата ме боли – отговори гролимът жално.

– Ще ти мине – увери го Поулгара, след това се изправи и погледна баща си. – Говори му спокойно, татко, започни първо с по-прости въпроси. Когато човек се намира под въздействието на отварата, е най-добре да го направляваш плавно, постепенно към важните неща.

Белгарат кимна, взе едно дървено ведро, обърна го с дъното нагоре и седна върху него.

– Добро утро, приятелю! – каза вълшебникът. – Или пък може и трябваше да кажа „добър ден“? – Белгарат вдигна поглед към небето.

– Не си каранда, нали? – попита гролимът. – Отначало си помислих, че си един от техните магьосници, но сега като те погледнах малко поотблизо, виждам, че не си.

– Ти си много проникателен, приятелю – поздрави го Белгарат. – Как се казваш?

– Аршаг – отговори гролимът.

– Откъде си?

– От храма в Калида.

– Така си и помислих – каза Белгарат. – Случайно да познаваш един чандим на име Харакан?

– Сега той предпочита да го наричат лорд Менга.

– А, да. Чух за това. Илюзорният образ на Нахаз, който представи днес, беше твърде точен. Сигурно си виждал Повелителя на демоните поне няколко пъти, за да създадеш толкова убедителна илюзия.

– Често съм поддържал непосредствена връзка с Нахаз – призна гролимът. – Аз бях човекът, който го представи на лорд Менга.

– Защо не ми разкажеш повече за това? Сигурен съм, че историята е доста любопитна и много бих желал да я чуя. Не се стеснявай, Аршаг, имам достатъчно време, ще те изслушам, разкажи ми всичко.

– Отдавна желая да разкажа тази история на някого – отвърна гролимът и се усмихна щастливо. – Наистина ли искаш да я чуеш?

– Направо умирам от нетърпение – увери го Белгарат.

– Добре тогава – започна гролимът и отново се усмихна. – Всичко започна преди доста години, беше малко след смъртта на Торак. Тогава служех в храма в Калида. Въпреки дълбоката ни покруса от скръбното събитие, ние се опитвахме да поддържаме вратата жива. Един ден Харакан дойде в храма и ме повика на разговор на четири очи. Няколко пъти бях ходил до Мал Яска и знаех, че Харакан има висок ранг сред чандимите и се ползва с доверието на Урвон, светия ученик на Торак. Когато останахме насаме, той ме уведоми, че Урвон е прочел всички предсказания и пророчества, търсейки пътя, който нашата църква трябва да поеме в този тъмен за нас час. Урвон му съобщил, че е писано да се появи нов бог, който щял да държи Ктраг Сардиус в дясната си ръка, а Ктраг Яска – в лявата. Този бог, каза Харакан, ще бъде могъщото Дете на Мрака, на когото ще се подчинява самият Повелител на демоните.

– Цитираш точно думите, които си чул, нали?

– Да – кимна гролимът. – Това е от осмата антистрофа от предсказанията от Ашаба.

– Звучи ми малко неясно, но от друга страна, всички пророчества са такива. Продължавай.

Аршаг се помръдна леко, отпусна се и продължи:

– Според Урвон, великия ученик на Торак, тези думи означават следното: нашият нов Бог ще има на своя страна демоните, които ще му помогнат да разгроми всичките си врагове.

– А Харакан каза ли ти кои са тези врагове?

Аршаг отново кимна:

– Спомена Зандрамас, за която вече бях чувал, и някакъв си Агачак, чието име ми е съвсем непознато. Освен това Харакан ме предупреди, че най-вероятно Детето на Светлината също ще се опита да се намеси.

– Това предположение звучи логично – прошепна Силк на Гарион.

– Харакан – най-близкият съветник на ученика на Торак, беше избрал мен да изпълня една извънредно важна задача – продължи гордо гролимът. – Той ме изпрати при магьосниците на Каранда да изуча изкуството им. По-късно трябваше да бъда способен да призова Нахаз, Повелителя на демоните. От мен се искаше да го помоля да застане на страната на Урвон в борбата с неговите врагове.

– Той предупреди ли те колко опасна може да се окаже тази задача? – попита Белгарат.

– Всички рискове и опасности ми бяха известни – призна Аршаг, – но наградите, които ме очакваха, бяха големи.

– Сигурно! – измърмори Белгарат. – Но защо Харакан не се е заел с това сам?

– Урвон му беше възложил друга задача. Изпрати го на запад. Доколкото ми е известно, задачата на Харакан беше свързана с някакво дете.

– Струва ми се, че вече съм чувал нещо за това – рече Белгарат и кимна любезно.

– Както и да е – продължи Аршаг, – аз се запътих към горите на севера. Там търсих магьосниците, които продължаваха да изпълняват ритуалите си, скрити далеч от очите на църквата. След известно време намерих един от тях, невеж варварин с нищожна дарба – рече гролимът с презрителна усмивка. – С огромни усилия успяваше да призове някой демон от дъното на йерархията. Та този магьосник се съгласи да ме приеме като ученик и свой роб. Той постави тези знаци по тялото ми – продължи пленникът и погледна с погнуса татуировките по тялото си. – Държеше ме в кучешка колиба, караше ме да му слугувам и да слушам бръщолевенето му. След като ме научи на малкото, което знаеше, аз го удуших и тръгнах да търся по-добър учител.

– Забележи само каква е благодарността на гролимите – прошепна Силк на Гарион, който в момента беше съсредоточил усилията си едновременно да управлява гемията и да слуша разказа.

– След това дойдоха много тежки години – продължи Аршаг. – Отивах от един учител при друг, търпях робията и униженията... – На лицето му се изписа мрачна усмивка. – Понякога ме продаваха, както се прави с прасета или крави. Е, след като усвоих изкуството на магиите, се върнах и заплатих на всеки онова, което заслужавах. Най-сетне, в едно селце недалеч до Пустите земи на севера, успях да се хвана на работа като чирак при един възрастен магьосник. За него се говореше, че е най-могъщият в цяла Каранда. Беше много стар, зрението му беше

отслабнало, затова ме взе за млад каранда, който търси мъдрост. Прие ме като чирак и там започна истинското ми обучение. Да повикаш някой демон от дъното на йерархията е наистина съвсем лесна задача, но да призовеш самия Повелител може да се окаже наистина трудна и опасна работа. Магьосникът твърдеше, че го е правил два пъти в живота си, но според мен бе възможно и да лъже. Все пак ми показва как да призова образа на Повелителя на демоните и ме научи как да общувам с него. Никоя магия или заклинание не е достатъчно силна, за да принуди Господаря на демоните да се отзове на повикването. Той се появява само когато си поиска и ако наистина дойде, това става само по негова воля и поради мотиви, които не споделя с никого.

– Щом този магьосник ме научи на всичко, което знаеше, аз го убих и се запътих към Калида. Старецът беше добър господар и донякъде ми беше мъчно, че трябва да го убия – призна гролимът с известно съжаление. – Беше наистина много стар, пренесох го в отвъдното само с един удар с нож в сърцето.

– Спокойно, Дурник – прошепна Силк и постави ръката си върху ръката на разгневения ковач.

– Когато стигнах в Калида, заварих храма в пълен хаос. Братята ми се бяха поддали на непрогледно отчаяние. Храмът се беше превърнал в люлка на разврата и падението. Успях да потисна възмущението и гнева си, не общувах с никого. Изпратих вест до Харакан, съобщих му, че мисията ми е приключила успешно и че очаквам заповедите му в храма в Калида. След известно време един чандим ми събщи, че Харакан все още не се е завърнал от задачата си на запад... – Гролимът замълча за миг. – Жаден съм. Бихте ли ми дали малко вода? – помоли той. – Не зная защо, но в устата ми ужасно горчи.

Сади отиде до буретата с прясна вода, които се намираха на кърмата, и напълни една тенекиена чаша.

– Никоя отвара на света не е идеална! – измърмори той, докато минаваше край Гарион.

Аршаг взе чашата с благодарност и отпи.

– Продължи – подкани го Белгарат, когато пленникът утоли жаждата си.

Аршаг кимна и започна отново:

– Харакан се завърна от запад преди около година. Дойде в Калида и се срещна тайно с мен. Съобщих му какво съм постигнал и обясних ограниченията, с които е свързано призоваването на Повелителя на демоните. След това двамата отидохме на едно уединено място и аз го

посветих в заклинанията и магиите, необходими да се извика образът на Нахаз. Така Харакан можеше да приказва със самия Повелител на демоните през портата, разделяща двата свята. Аз влязох във връзка с господаря на злите сили и Харакан започна да му говори. Той спомена нещо за Ктраг Сардиус, но Нахаз вече знаеше за това. После чандимът разказа на Нахаз следното: през дългите години, когато Торак спял, ученикът му Урвон се пристрастил безкрайно към властта и богатството и накрая започнал да вярва, че е полубог. Само една крачка го отделяла от лелената му мечта да се превърне в истинско божество. Харакан предложи на Нахаз двамата да сключат съюз, като поиска Повелителят на демоните да се яви на Урвон, да го тласне към умопомрачение и после с общи сили да победят всички, търсещи Ктраг Сардиус, и да дадат вълшебния камък на Урвон.

– От думите ти става ясно, че си решил да не предупредиш Урвон. Какво щеше да спечелиш от това?

– Оставиха ме жив – сви рамене Аршаг. – Мисля, че Харакан искаше да ме убие – така щеше да е сигурен, че не оставя свидетели – но демонът го разубеди. Каза, че аз все още мога да им бъда от полза. Обеща ми, че ще стана владетел на десетки кралства, които ще управлявам с помощта на неговите деца демони. Успя да разубеди Харакан и след това чандимът се отнасяше любезно към мен.

– Не виждам какво е щял да спечели Нахаз, давайки безценния камък на Урвон – призна Белгарат.

– Нахаз иска Ктраг Сардиус за себе си. След като доведяха Урвон до умопомрачение, Господарят на демоните щеше му вземе камъка и просто щеше го замести с обикновено парче скала. После Харакан и Нахаз възнамеряваха да изпратят Урвон в някой усамотен замък, например Ашаба, където щяха да му подхвърлят няколко монаси и по-низши демони, засипвайки го с безброй илюзии. Там, потънал в блаженото тресавище на собствената си лудост, Урвон щеше да си играе на бог, докато те двамата поделят света помежду си.

– Докато не се появи истинският нов бог на ангараките – добави Поулгара.

– Такъв няма да има – възрази Аршаг. – Щом Нахаз се добере до Ктраг Сардиус – Сардиона, – двете пророчества ще престанат да съществуват. Детето на Мрака и Детето на Светлината ще изчезнат от лицето на земята завинаги. Нахаз ще прогони старите богове и ще стане единственият господар на вселената, повелител на съдбата на хората.

– А Харакан какво ще получи от всичко това? – попита Белгарат.

– Той ще установи господството си над църквата, освен това ще се възкачи на трона като властелин на цялото човечество.

– Надявам се, че е успял да подпише договор с Господаря на ада – сухо каза възрастният мъж. – Демоните са прочути с това, че не спазват дадените обещания. И какво се случи после? – подкани го старият вълшебник.

– В Калида пристигна вестител, който носеше заповеди за Харакан, издадени от самия Урвон. Ученикът на Урвон нареждаше в земите на Каранда да избухнат небивали размирици. Това щеше да принуди Кал Закат да напусне Ктхол Мургос, а щом императорът се завърнеше в Малореа, щеше да им е много по-лесно да го убият. Урвон вярваше, че след смъртта на Кал Закат ще му се удаде да наложи на трона му някоя послушна марионетка – безропотен владетел, когото може да вземе със себе си до мястото, където е скрит Сардионът. Очевидно това е едно от условията за пришествието на новия бог.

– Много отделни елементи от мозайката започнаха да се подреждат по местата си – отбеляза Белгарат. – И после?

– Двамата с Харакан пак отидохме до онова уединено място и аз отново призовах образа на Нахаз, отваряйки портите към тъмния свят. Харакан и Господарят на демоните поговориха известно време, след това изведнъж образът придоби плът и пред мене се изправи самият господар на отвъдното.

– Тогава Харакан ми нареди да се обръщам към него само с името лорд Менга, тъй като всички в Малореа вече знаели кой е Харакан – продължи гролимът. – След това се отправихме към Калида и Нахаз дойде с нас. Повелителят на демоните призова ордите си и град Калида се предаде. Тогава Нахаз поиска отплата за помощта си и Менга ми заповяда да я осигуря. Едва в този момент разбрах защо бях нужен на Нахаз. Той говори с мен и ми съобщи какво желае. Никак не ме беше грижа – повдигна рамене гролимът. – Бездруго потърпевшите щяха да бъдат само карандаи, така че... Те смятат Повелителя на демоните за свой бог, затова не ми беше никак трудно да убеждавам младите карандаски девойки, че вниманието, с което Нахаз ги ощастливява, всъщност е изключителна чест за тях. Те отидоха при него по своя воля, с пълното съзнание и горещата надежда, че ще дарят с живот негово отроче. Ала разбира се, не знаеха, че по време на раждането телата им ще бъдат разкъсани на парчета и ще заприличат на изкормени свини. Мисля, че останалото ви е известно – завърши гролимът с презрителна усмивка.

– О, да, наистина научихме всичко – увери го Белгарат. Гласът му

прозвуча така, сякаш някой дращеше със стоманен гвоздей върху каменна плоча. – И кога тръгнаха? Говоря за Харакан и Нахаз. Вече знаем, че ги няма по тези места в Каранда.

– Преди около месец. Тъкмо се готвехме да обсадим Торпакан, разположен точно на границата с Делчин, когато една сутрин се събудих и разбрах, че лорд Менга и Нахаз са изчезнали. Освен това от техните демони нямаше и следа, нито един не беше останал на нашата армия. В този момент всички се обърнаха към мен, но за мое най-голямо учудване магиите и заклинанията не успяха да призват дори най-низшия демон. Войниците от армията изпаднаха в ярост и аз едва успях да се отърва жив. Реших да ида в Калида. Но, когато стигнах там, заварих пълен хаос. Без демоните, които единствени успяваха да поддържат ред сред тълпата, карандите бяха станали неуправляеми. Там открих, че все още мога да призовавам образа на Нахаз. Това ме наведе на мисълта, че в отсъствието на Нахаз и Менга ще мога да завоювам доверието на карандите. Ако успеях да използвам положението в своя полза, проявявайки смелост и находчивост, цяла Каранда щеше да падне в краката ми. Щях да стана неин владетел. Тъкмо бях решил да приведа плана си в действие, когато тази сутрин се намесихте вие.

– Разбирам! – мрачно каза Белгарат.

– Откога си по тези места? – обърна се изведнъж Поулгара към пленника.

– От няколко седмици – отвърна гролимът.

– Добре – рече тя. – Преди няколко седмици от запад в Каранда е дошла една жена, която е носела дете със себе си.

– Не обръщам внимание на жените.

– Но тази е била по-различна от останалите. Знаем, че е излязла на брега на езерото някъде тук, а после се е опитала да наеме кораб. Чул ли си нещо по този въпрос?

– Сега в Каранда почти никой не пътува. Навсякъде царят размирици, положението е несигурно. През последния месец оттук тръгна един-единствен кораб. Ще ви кажа едно: ако тази жена е ваша приятелка и ако наистина е на борда, пригответе се да я оплачете.

– О, така ли?

– Корабът потъна по време на внезапно развихрила се буря край източния бряг на езерото, недалеч от град Каранд в Ганезия.

– Ето че и Зандрамас има една хубава черта – прошепна Силк на Гарион. – Предсказуема е. Сега вече не мисля, че ще ни е трудно да открием отново следите ѝ, как смяташ?

Клепачите на Аршаг вече натежаваха.

– Ако имаш още въпроси към него, древни, задай ги по-бързо – по-светва го Сади. – Действието на отварата почти спира и той всеки момент ще заспи.

– Мисля, че вече знаем достатъчно – отговори му възрастният мъж.

– Аз също смятам така – добави Поулгара.

Езерото беше твърде голямо и нямаше да успеят да стигнат до източния бряг преди свечеряване, така че свиха платната и пуснаха котва. С първите лъчи на зората тръгнаха отново на път и малко след пладне на източния хоризонт се появи тъмно петно.

– Това ще да е източният бряг – обърна се Силк към Гарион. – Ще ида на носа. Ще ми се да видя дали ще различа някакви особености по брега. Не мисля, че искаш да поемем направо към доковете в град Каранд, нали?

– Точно така.

– Ще се опитам да открия някое усамотено местенце по брега. След това можем да огледаме наоколо, без да привличаме ничие внимание.

В ранния следобед приятелите слязоха от гемията в един тих залив, ограден с високи пясъчни дюни, обрасли с гъсти хрусталаци.

– Какво ще правим с гемията, дядо? – попита Гарион.

– Изблъскайте я по-навътре и я оставете да се носи по течението. Не ми се ще да издаваме мястото, на което сме слезли на брега.

– Аршаг ще ни трябва ли още, татко? – попита Поулгара.

– Не. Опитвам се да реша какво да правим с него.

– Аз ще се погрижа за това, татко. – Вълшебницата отиде на брега, където гролимът все още лежеше вързан и полузаспал, наведе се над него и вдигна ръка. Гролимът потрепери силно, а Гарион веднага усети могъщия тласък на волята й.

– Слушай ме внимателно, Аршаг! – каза вълшебницата. – Ти си осигурявал на демона жени, само така той е можел да хвърли в нашия свят цял рояк пъклени създания. Това твое дело не бива да остане невъзнаградено. Ето каква ще бъде твоята награда: ще станеш непобедим. Нито човек, нито демон ще може да отнеме живота ти, самият ти няма да бъдеш в състояние да сложиш край на дните си. Само че отсега нататък никой не ще повярва нито дума от онова, което приказваш. Към тебе ще се отнасят с подигравка и презрение всяка минута от живота ти. Където и да отидеш, ще те прогонват, ще се скиташ по света като бездомно куче. Това е наградата ти за помощта, която си оказал на Менга, освобождавайки Нахаз. Знай, че получаваш това възмездие, защото си

удовлетворявал неопишуваната похотливост на демона, завеждайки при него наивни карандашки девойки. – След тези думи Поулгара се обърна към Дурник. – Вече можеш да го развържеш.

Аршаг се надигна със сетни сили. Татуираното му лице стана пепеляво и той промълви с треперещ глас:

– Коя си ти, жено? Каква е силата ти, че изричаш срещу мен такава ужасна клетва?

– Аз съм Поулгара – отговори тя. – Може би си чувал за мен. А сега тръгвай! – Вълшебницата властно посочи пустия бряг.

Сякаш тласкан от непреодолима сила, Аршаг бавно тръгна напред, изкатери се на върха на една дюна и скоро изчезна сред пясъците.

– Мислите ли, милейди, че от ваша страна беше разумно да издавате самоличността си? – попита Сади.

– Няма никаква опасност, Сади – усмихна се Поулгара. – Може да крещи името ми с все сили, застанал на най-високия покрив във всеки град, откъдето мине, ала никой няма да му повярва.

– Колко време ще живее той? – промълви едва чуто Се'Недра.

– Безкрайно. Във всеки случай ще има достатъчно време да осъзнае неопишуваното зло, което причини на света.

Се'Недра се взря в нея дълбоко потресена.

– Лейди Поулгара! – възкликна болезнено малката кралица. – Как можахте да го сторите? Това е ужасно.

– Да – съгласи се вълшебницата. – Но онова, което се случи в храма, който изгорихме, беше също толкова ужасно.

23.

Улицата, ако тази дума въобще можеше да се използва в случая, беше тясна и криволичеща. Изглежда, преди време някой се беше опитал да я застели с греди, но сега те бяха напълно изгнили и натъпкани дълбоко в калта. До стените на грубите дървени къщи бяха натрупани купчини разлагащи се отпадъци.

Десетки прасета ровеха апатично сред боклуците, търсейки храна.

– Ароматно местенце, нали? – отбеляза Силк, притискайки носна кърпа към лицето си.

– Как ли търпят тая воня? – зачуди се Гарион и напрегна всички сили да не повърне.

– Обонянието им сигурно се е изгубило някъде през вековете –

отвърна Силк. – Град Каранд е родното място на всички каранда, които живеят из седемте кралства. Той съществува от хилядолетия, така че е имало предостатъчно време да се натрупат тези боклуци. Същото се отнася и за зловонието, разбира се.

В този момент една огромна свиня, следвана от малките си, се догътри до средата на улицата и легна по корем в калта с доволно грухтене. Прасенцата, това и чакали, се втурнаха към нея да се насучат.

– Някой да се обажда? – рече Силк.

Гарион поклати глава. Мечът висеше спокойно в ножницата на гърба му и от сутринта, когато влязоха пешком в града през северната порта, не беше трепнал.

– Възможно е Зандрамас въобще да не е влизала в града – предположи Гарион. – Както знаеш, тя и по-рано винаги странеше от населените места.

– Имаш право – призна Силк. – Въпреки това смятам, че е неразумно да предприемаме каквото и да било, преди да открием мястото, където е слязла на брега. Оттук може да тръгне накъдето ѝ видят очите – към Даршива, Замад, че даже и Делчин, а после да продължи към Маган, Регел или Пелдан.

– Така е, но това отлагане ме изпълва с безсилие. Близко сме до нея, усещам го, а всяка пропиляна от нас минута е спечелено време за нея. И Зандрамас може да го използва, за да отвежда Геран още по-надалеч.

– Няма друг начин – каза Силк. – Единственото, което ни остава, е да вървим покрай крепостната страна откъм брега. Така със сигурност ще се натъкнем на следите ѝ, ако въобще е минала през града.

Най-сетне излязоха на крайбрежната улица. От нея навътре в езерото се спускаха множество кейове.

Тук кипеше трескава дейност. Група рибари, облечени в избелели сини туники, се опитваха да изтеглят на брега една лодка, наполовина пълна с вода. Колкото дърпаха, толкова и крещяха, като всяка заповед противоречеше на предната. Тук-там се виждаха групички рибари, облечени в ръждиво кафяви палта, които кърпеха мрежи, а малко по-надолу по улицата имаше неколцина безделници с кожени наметки. Те седяха на столове пред опушена зловонна кръчма и пиеха нещо от евтини тенекени чаши. Раздърпана млада жена с къдрава керемидено оранжева коса и лице, покрито с белези от шарка, се показа от един прозорец на втория етаж и извика нещо на един минувач: опита се да придаде съблазнителни нотки на гласа си, но Гарион си помисли, че той е по-скоро откровено дрезгав.

– Чудно местенце, няма що! – измърмори Силк.

Гарион само изсумтя.

Насреща им се показа група въоръжени мъже. Всички бяха с шлемове, макар и различни, но пък останалата част от облеклото им беше толкова разнородна по кройка, вид и цвят, че дори най-богатото човешко въображение не би могло да я нарече униформа. Ала наперената походка на мъжете подсказа на двамата приятели, че непознатите са или войници, или някакви стражи.

– Вие двамата! Спрете! – изкомандва един от тях.

– Някакъв проблем ли има, господине? – попита Силк почтително.

– Не съм ви виждал тук – рече човекът и потупа дръжката на сабята си. Беше доста висок, а под шлема му се подаваше права червеникава коса. – Веднага си кажете имената!

– Името ми е Саладас – излъга Силк. – Приятелят ми се казва Кваста. За пръв път сме в Каранд.

– Откъде идвате и по каква работа?

– Ние сме от Дорикан в Джено – отвърна Силк. – Дойдохме да търсим по-големия ми брат – той отплава от село Дашун, което се намира на отсрещния бряг, и още не се е върнал.

Червенокосият го изгледа подозрително.

– Говорихме с един мъж при северните порти – продължи Силк. – Той ни каза, че неотдавна е имало корабкрушение. Някакъв кораб потънал тук, недалеч от доковете. Времето съвпада – рече тъжно дребничкият драснианец. – Случайно да сте чували нещо за този случай, господине? – Думите на Силк прозвучаха с трогателна искреност.

– Мисля, че чух нещо подобно – отговори червенокосият, чието лице вече не изглеждаше толкова подозрително.

– Човекът, с когото говорихме, каза, че може би има оцелели след корабкрушението. Според него една жена, облечена в черно наметало и с бебе на ръце, била успяла да оцелее. Случайно да знаете нещо за това?

– Знаем я нея! – рече карандът ядосано и отново се намръщи.

– Можете ли случайно да ми кажете накъде е отишла? – попита Силк. – Ще ми се да поприказвам с нея и да разбера дали знае нещичко за брат ми. Да ви кажа честно, господине – продължи Силк и се наведе към ухото на стражаря, – хич не ме грижа за брат ми, още от деца не се понасяме. Тук съм, защото обещах на баща си да науча какво се е случило. Става въпрос за наследство – продължи да лъже Силк, намигайки нагло на червенокосия. – Ако успее да отнесе на баща ми

неопровержими доказателства за смъртта на брат ми, ще стана новият собственик на едно доста добро парче земя.

– Разбирам те напълно, Саладас – рече червенокосият и се ухили. – И аз едно време имах проблеми с по-големите си братя по завещанието на баща ми. Казваш, че си от Дорикан значи?

– О, да. На брега на северния ръкав на река Маган. Да не би да си чувал за града ни?

– Дорикан следва ли повелите на лорд Менга?

– Менга Освободителя ли? Разбира се! Та нали цяла Каранда му се кланя.

– През последния месец там явяваха ли се господарите на мрака? Виждали ли сте ги?

– Всесилните подчинени на лорд Нахаз ли? Не, не съм ги виждал, но пък като се замисля, аз и Кваста не сме ходили на обредни церемонии от доста време. Жреците сигурно още ги призовават.

– На твоє място не бих бил толкова сигурен, Саладас. Нашите магьосници се опитват да ги повикат от пет седмици, но демоните не се появяват. Даже и гролимите, които вече се кланят на лорд Нахаз, също не съумяват да ги призоват, а тяхната мощ, както сам знаеш, е голяма.

– Наистина. Така е – съгласи се Силк.

– Чувал ли си случайно къде се намира лорд Менга?

– Последното нещо, което подразбрах – рече Силк и повдигна рамене. – е, че е някъде в Катакор. В Дорикан го очакваме всеки момент, с негова помощ се надяваме да изгоним ангараките от Каранда.

– Добре, Саладас – каза червенокосият, удовлетворен от отговорите му. – Мога да кажа, че имаш пълното право да бъдеш тук, в град Каранд. Въпреки това не смятам, че ще успееш да говориш с онази жена. От това, което чух, мога да ти кажа, че тя е успяла да слезе още преди бурята. С една малка лодка. После се появила при южната порта с досадното си дете на ръце и веднага отишла в храма. Там разговаряла с гролимите около половин час и после всички те я последвали.

– И накъде са тръгнали? – попита Силк.

– Излезли през източната порта.

– Преди колко време?

– Към края на миналата седмица. Да ти кажа честно, Саладас, ако питаш мен, лорд Менга трябва веднага да преустанови онова, което върши в Катакор – каквото ще да е то, – и да се върне тук, където му е мястото. Движението започва да се разпада. Първо ни напуснаха господарите на мрака, сега и гролимите изчезнаха заедно с жената и бебето.

Единствената ни надежда са магьосниците, а те вече почти всички са изкуфели.

– Че те кога не са били! – ухили се Силк. – Забелязал съм, че контактите със свръхестественото обикновено разстройват разсъдка на хората.

– Ти си разумен човек, Саладас – рече червенокосият и го потупа по рамото. – Харесва ми да стоим тук и да си бъбрим, но трябва да довършим обхода на нашия район. Надявам се, че ще намериш брат си! – Карандът намигна лукаво и добави: – Знаеш как.

– Благодаря ти за пожеланието! – ухили му се Силк.

Войниците се отдалечиха и Гарион каза на приятеля си:

– Ти си бил по-добър разказвач и от Белгарат.

– Имам тази дарба, какво да се прави! Доста полезна среща, не намираш ли? Сега вече разбирам защо Кълбото все още не е открило следата. Ние влязохме през северната порта, а Зандрамас през южната. Да вървим към храма. Бас държа, че като отидем там, мечът така ще те дръпне, че сигурно няма да можеш да се задържиш на краката си.

– Да – кимна Гарион. – Най-важното обаче е, че Зандрамас има преднина само от няколко дни. Не мога да разбера само защо са й притрябвали всичките тези гролими.

– Кой знае. Може би са й нужни подкрепления. Сигурно знае, че сме по петите й, или пък в Даршива има нужда от гролими, които познават тайната на магиите на карандите. Ако Нахаз наистина е изпратил демоните си там, тяхната помощ наистина ще и бъде много полезна. Сега няма смисъл да си блъскаме главите. Нека оставим това на Белгарат. Хайде първо да отидем до храма и да видим дали ще открием следата.

Щом стигнаха храма, разположен в центъра на Града, Гарион усети познатото подръпване, което го изпълни с надежда.

– Намерих я! – каза той.

– Добре. – Дребничкият драснианец изгледа сградата на храма. – Виждам, че все пак са променили нещичко. – отбеляза той.

Маската от полирана стомана, изобразяваща Торак, която обикновено стоеше над обкованата със здрави гвоздеи врата, беше махната от обичайното си място. Сега там се мъдреше боядисан в червено череп, върху който с винтове бяха закрепени рога.

– Този череп не е кой знае какво подобрение – подметна Силк, – но пък, от друга страна, не е чак толкова зле. Вече бе взело да ми призлява от онази маска. Накъдето и да се обърнеш, тя все се вираше в мен.

– Хайде да видим къде ще ни отведе следата, преди да отидем при

другите. Така ще сме сигурни, че Зандрамас наистина е напуснала града – предложи Гарион.

– Добра идея – съгласи се Силк.

Следата ги поведе от храма през осеяните с боклук улици чак до източната порта. Двамата приятели я последваха още около половин миля извън града по пътя на изток, който водеше през равнините на Ганезия.

– Отклонява ли се някъде следата? – попита Силк.

– Все още не. Засега следва пътя.

– Добре. Хайде тогава да се върнем при другите и да вземем конете.

Пеша няма да стигнем доникъде.

Отбиха се от пътя и тръгнаха направо през високата до колене трева.

– Почвата тук ми изглежда плодородна – отбеляза Гарион. – Ти и Ярблек мислили ли сте да си купите обработваема земя тук? Би било добра инвестиция.

– Не, Гарион – засмя се Силк. – Да бъдеш собственик на земя си има своите недостатъци. Ако ти се наложи да се махнеш по най-бързия начин отнякъде, просто няма начин да я вземеш със себе си.

Приятелите им ги чакаха в една горичка на около миля северно от града. По лицата им беше изписано нетърпение.

– Намерихте ли я? – попита Белгарат.

– Тръгнала е на изток – отговори му Гарион.

– Очевидно е взела със себе си и всички гролыми от храма – добави Силк.

– Защо са й притрябвали пък те?

– Представа си нямам. Бихме могли да я попитаме, когато я настигнем.

– Разбрахте ли с каква преднина разполага? – попита Се'Недра.

– Само няколко дни – отвърна Гарион. – С малко повече късмет ще успеем да я настигнем преди да се е добрала до планините на Замад.

– Но ако продължим да се мотаем, няма да успеем – заяви Белгарат.

Приятелите се качиха на конете и се отправиха през откритото поле към пътя, който водеше през равнините до високите върхове, издигащи се далеч на изток. Кълбото отново намери следата и те се впуснаха по нея в галоп.

– Що за град беше това? – обърна се Велвет към Силк, който яздеше редом с нея.

– Чудно местенце! – отвърна той. – Можеш да го посетиш, но не бих те посъветвал да останеш да живееш там. Прасетата са достатъчно

чисти, но хората ходят по улиците ужасно изцапани.

– Чудесно се изрази, Келдар.

– Словото винаги е било моята силна страна – съгласи се скромно драснианецът.

– Татко – рече Поулгара на баща си, – неотдавна отгук са минали голям брой гролими.

– Значи Силк е прав – кимна старият вълшебник. – Не зная защо, но очевидно тя привлича хората на Менга на своя страна. Трябва да бъдем нащрек. Възможно е да ни устроят засада.

Продължиха да яздат до късните часове на следобед, а на вечеряване се отклониха от пътя на лагер. На другия ден още с първите лъчи на утрото вече бяха на път. По пладне далеч пред тях се появиха първите къщурки на някакво село. Далече по пътя насреща им се зададе разнебитена каруца, теглена от мършав бял кон.

– Лейди Поулгара, имате ли случайно подръка някоя и друга бутилка бира? – попита Сади, когато колоната пое почти ходом.

– Защо? Жаден ли си?

– О, не е за мен. Мразя бира. За каруцаря е. Струва ми се, че би било добре да съберем допълнителна информация. – Евнухът погледна Силк. – Келдар, днес имаш ли настроение за приятелски разговори?

– Както обикновено, защо?

– Сръбни си от това – рече евнухът и му подаде бутилката, която Поулгара вече беше извадила. – Но не прекалявай, искам само да мирнеш на бъчва, а не наистина да се напиеш.

– Защо не? – съгласи се Силк и надигна бутилката.

– Стига толкова – каза Сади. – Сега ми я върни.

– Нали каза, че не искаш бира?

– Не ща наистина, само ще добавя нещо в бутилката – уточни евнухът, изсипа няколко капки искряща червеникава течност в питието и предупреди Силк: – Не пий повече отгук. Ако си пийнеш, ще дърдориш дни наред и всички ще трябва да слушаме само тебе. Защо сега не поканиш онзи беден човек да си разкваси устата? – предложи Сади и отново подаде бутилката на драснианеца. – Прилича ми на човек, който има нужда от подобно нещо.

– Няма да го отровиш, нали?

– Разбира се, че не. Много е трудно да изкопчиш информация от човек, който се превива, стиснал корема си от болка. Само няколко глътки от тази бутилка обаче и нашият приятел от каруцата ще изпита неутолимо желание да приказва – независимо с кого и по какви

въпроси. Само трябва да го попиташ с приятелски тон. Върви, Келдар! Сприятели се с този човек! Изглежда ми ужасно самотен.

Силк се ухили и препусна към приближаващата се каруца, клатушкайки се несигурно върху седлото, като същевременно ревеше ужасно фалшиво някаква песен.

– Много е добър. – прошепна Велвет на Се'Недра. – Само дето обича да преиграва. Като се върнем в Боктор, смятам да го изпратя при някой добър учител по актьорско майсторство.

Се'Недра избухна в смях.

Когато колоната се приближи, приятелите видяха, че оръфаният селянин, облечен в ръждивочервена риза, вече е спрял каруцата и приглася на Силк.

– А, ето ви и вас – посрещна ги Силк и примигна сънливо срещу Сади. – Тъкмо се чудех колко време ще ви е нужно, докато се дотъртите до мен. Ето, пийни си! – предложи той на евнуха.

Сади се престори, че отпива дълга глътка, после въздъхна доволно, избърса устни в ръкава на дрехата си и върна бутилката на драснианеца.

– Ти си наред, приятелю – рече Силк на селянина и му подаде бирата.

Каруцарят отпи и се ухили глупаво:

– Ей, ама много хубава бира!

– Запътили сме се на изток – уведоми го Сади.

– Още като ви видях ми стана ясно – заяви селянинът. – Нали знам откъде изгрява слънцето! – Това му се стори извънредно забавно и той започна да се превива от смях, изпълнен с възторг от собствената си шега.

– Много смешно – промърмори евнухът. – От онова село ей там ли си?

– Цял живот съм си оттам и все съм си там – отговори каруцарят. – И баща ми, и дядо ми, и працядо ми...

– Някаква жена с черно наметало и бебе на ръце преминавала ли е през селото ви преди няколко дни? – прекъсна го Сади. – Най-вероятно е пътувала с доста голяма група гролими.

– Да – рече селянинът и направи познатия знак с ръка, за да прогони злото, което носеше споменаването на думата „гролим“. – Да, минаха през село. Тя посети храма ни, ако въобще може да го наречете така. Голям е колкото къщата ми и в него имаше само трима гролими – двама по-млади и един възрастен. Та отива жената с бебето в храма и почва, разбираш ли, да говори с гролимите. След малко те излизат и се канят

да тръгнат след нея, но старецът почва да им разправя „Не, недейте!“ , демек противи се. После тя казва нещо на тия, по-младите, те вадят ножове и почват да ръгат стария. Той пада на земята, разбираш ли, а те тръгват с жената, бебето и другите. Оставиха ни само стареца, забил лице в калта, и после...

– Колко бяха гролимите с нея?

– Като броиш и нашите двама, стават някъде към тридесет-четиридесет, може да са били и петдесет.

– И преди колко време стана това?

– Я да видим – рече селянинът, примижа с едно око към небето и започна да брои на пръсти. – Май не беше вчера, щото вчера карах тия бъчви във фермата на Жабата. Знаеш ли го Жабата? Той е най-големият грозник, дето познавам, ама щерка му е направо красавица. Мога да ти ги разправам какви ли не за нея, чакай само.

– Значи не е било вчера?

– Определено не беше вчера, казвам ви. Вчера бях в една купа сено с щерката на Жабата. И онзи ден не беше, щото тогава се напих от сутринта и после не помня нищо. – Каруцарят спря за момент и отново отпи от бутилката.

– Значи преди три дни?

– Може, а може да е било и преди четири.

– А по-отдавна?

– Не – поклати глава селянинът. – Тогава свинята ни се опраси, а си спомням, че онази жена дойде после. Не беше вчера, нито завчера, а по-завчера.

– Значи преди три или четири дни?

– Щом така ви излизат сметките – съгласи се каруцарят, вдигна рамене и отново отпи от бутилката. – Сигурно е така.

– Благодаря ти за информацията, приятелю! – рече Сади и погледна към Силк. – Май вече трябва да тръгваме, а?

– Няма ли да си вземете бутилката? – напомни им каруцарят.

– Задръж я, приятелю – отвърна му драснианецът. – На мене не ми се пие повече.

– Благодаря и за бирата, и за разговора – провикна се каруцарят след колоната, която вече се отдалечаваше в галоп. Гарион се обърна и видя, че е слязъл от каруцата и разговаря разгорещено с коня.

– Три дни! – възкликна радостно Се'Недра.

– Най-много четири – допълни Сади.

– Настигаме я! – извика малката кралица, наведе се и неочаквано

прегърна евнуха през врата.

– Така изглежда, ваше величество – съгласи се Сади, твърде смутен от буйната ѝ реакция.

Пренощуваха край пътя и на следващия ден отново бяха на път в ранни зори. Първите лъчи на слънцето тъкмо се плъзнаха по земята, когато от небето се спусна огромният ястреб със сини пера по врата и в края на крилете. Щом докосна земята, го озари синьо сияние и на мястото на птицата се появи Белдин.

– Скоро ще си имате компания. Вече ви чакат – съобщи той и посочи хълмовете, с които започваше подножието на планините Замад, отдадени само на миля от тях.

– Така ли? – възкликна Белгарат и дръпна юздите на коня си.

– Десетина гролими – рече Белдин. – Скрили са се в храсталаците от двете страни на пътя.

Белгарат изруга.

– Какво сте им направили, че са ви сърдити? – попита гърбавият.

– Зандрамас ги събира пътьом и ги води след себе си. Сега по петите ѝ вървят доста гролими. – Старият вълшебник поклати глава. – Накарала ги е да ни устроят засада, за да попречат на преследването. Сигурно знае, че вече сме съвсем близо до нея.

– Какво ще правим, Белгарат? – попита Се'Недра. – Прекалено близо сме до нея. Не бива да спираме сега.

Възрастният мъж погледна Белдин и рече:

– Е?

Гърбавият се намръщи, но отговори:

– Добре, аз ще се справя с положението, само после да не забравиш, че си ми длъжник.

– Допиши го в сметката. Ще се оправим, когато всичко това приключи.

– Не си въобразявай, че няма да ти напомня.

– Разбра ли къде Нахаз е отвел Урвон?

– Да не повярва човек. Върнали се в Мал Яска! – отговори Белдин с нескрито отвращение.

– Все някога ще си покажат носовете навън – увери го Белгарат. – Ще можеш ли се справиш сам с гролимите? Ако искаш, Поул може да дойде с теб.

– Ти шегуваш ли се?

– Не, просто питам. Не вдигай прекалено много шум, моля те.

Белдин изпръхтя, отново промени формата си и литна високо в

небето.

– Къде отива? – попита Силк.

– Ще накара гролимите да се махнат от пътя ни.

– О, и как?

– Не зная, не го попитах. Трябва просто да му дадем малко време и после ще можем да минем оттам без никакви затруднения.

– Много е добър, нали?

– Белдин ли? Да така е. Ето го и него!

– Къде е? – рече Силк, оглеждайки небето.

– Не го видях, чух го. Сега прелита ниско точно над засадата на гролимите на около миля от нас. Вдига толкова шум, сякаш цялата ни група се стреми да ги заобиколи. Поул – обърна се Белгарат към дъщеря си, – би ли проверила дали планът му на: истина има успех?

– Добре, татко – отвърна вълшебницата, съсредоточи се и Гарион усети как силата на ума и обхожда пространството пред тях. – Хванали са се на въдицата. Всички затичаха след Белдин.

– Много мило от тяхна страна, нали? Хайде, да не губим повече време.

Подкараха конете си в галоп и не след дълго вече бяха сред хълмовете. Пътят ту се катереше по стръмен склон, ту поемаше надолу. Теренът ставаше все по неравен, а планинските върхове бяха обрасли с гъста зелена гора.

Гарион усети, че сигналите от Кълбото изведнъж започнаха да стават особени – всеки следващ противоречеше на предния. Отначало кралят на Рива долавяше просто нетърпение, ала после бе обзет от странни усещания – тръпки на древна, непримирима омраза, която беше надживяла векове. Мечът на гърба му започна да се нагрива и скоро топлината стана нетърпима.

– Нажежило се е и свети червено. Защо? – попита Се'Недра, която яздеше зад него.

– Кълбото ли?

– Да. Виждам го как пламти даже през кожата калъф.

– По-добре да поспрем за малко – рече Белгарат и дръпна юздите на коня си.

– Какво има, дядо?

– Не съм съвсем сигурен. Вземи меча и го извади от ножницата. Искам да видя какво става.

Гарион измъкна огромното оръжие от ножницата. Сега то му се стори доста по-тежко от обичайното. Свали калъфа от фина кожа и

всички видяха, че вместо с обичайния лазурно син цвят Кълбото на Алдур излъчва кървавочервено, мрачно сияние.

– Какво има, татко? – попита Поулгара.

– Усеща Сардиона – отговори вместо него Ерионд със спокоен глас.

– Нима сме толкова близо? – изненада се Гарион. – Това ли е Мястото, което вече не съществува?

– Не мисля така, Белгарион – отвърна младежът. – Нещо друго причинява кървавия блясък.

– И какво е то?

– Не съм сигурен, но Кълбото отвърща по някакъв начин на другия камък. Те си говорят по начин, който ми е непознат.

Колоната продължи напред. След известно време ястребът отново се спусна от небето и след миг пред тях застана Белдин.

– Приличаш ми на котка, която току-що се е добрала до тенджерата със сметаната – посрещна го Белгарат.

– Разбира се. Нали току-що изпратих десетина гролими към ледената полярна шапка. Сигурно ще им е много забавно, когато ледът под краката им се натроши и разберат, че цяло лято ще се носят върху парчета от айсберги из световния океан.

– Няма ли да разузнаеш какво става пред нас? – попита го Белгарат.

– Идеята никак не е лоша – отвърна гърбавият магьосник, вдигна ръце, които начаса се покриха с пера, и след миг пак излетя.

Навлизаха все по-навътре в планините. Местността ставаше все по-трудно проходима. Очертанията на червеникавите върхове наподобяваха назъбена линия, склоновете им бяха обрасли с тъмни борове и ели. По стръмните скали се спускаха буйни потоци, превръщаха се в неудържими водопади и падаха в езера от бяла пяна. Пътят, който в равнините на Ганезия беше прав като изопнат конец, стана стръмен и криволичещ.

Вече бе станало почти обяд, когато Белдин отново се върна.

– По-голямата част от групата на гролимите пое на юг. Те са около четиридесет – съобщи магьосникът на приятелите си.

– Зандрамас с тях ли е? – попита припряно Гарион.

– Мисля, че не. Най-малкото не усетих присъствието на някое особено същество в групата им.

– Да не сме я изгубили някъде? – обади се разтревожено Се'Недра.

– Не сме. Кълбото все още улавя следата – успокои я Гарион и погледна през рамо. Скъпоценният камък върху дръжката на меча продължаваше да излъчва мрачен пурпурен блясък.

– Ще преследваме единствено нея – каза Белгарат. – Интересува ни Зандрамас, а не групата бягащи гролими. Можеш ли да определиш с точност къде се намираме? – попита той брат си.

– В Малореа.

– Много смешно!

– Навлязохме в Замад. Пътят, по който вървим, води във Воресебо. Къде е мулето ми?

– Отзад, при товарните коне – отговори му Дурник.

Докато продължаваха напред, Гарион усещаше как Поулгара отново изследва местността със съзнанието си.

– Намери ли нещо, Поул? – попита я баща ѝ.

– Нищо определено. Усещам, че Зандрамас е близо, но тя се пази и не мога да определя точно къде е.

Конете се придвижваха ходом. Изведнъж пътят попадна в тясна клисура и се спусна стръмно надолу, губейки се от погледа в необятната дълбочина. В края на теснината беше застанала жена в сияеща бяла дреха – Кайрадис.

– Бъдете внимателни по тези места! – предупреди ги тя и в гласа ѝ се промъкнаха гневни нотки. – Детето на Мрака иска да промени естествения ход на събитията. Зандрамас е приготвила опасна клопка пред вас.

– Това нито е нещо ново, нито ме изненадва! – изръмжа Белдин. – Какво се надява да постигне?

– Иска да убие един от спътниците на Детето на Светлината. По този начин той няма да може да изпълни задачата, предначертана за него, преди да се стигне до Мястото, което вече не съществува. Ако Зандрамас успее, всичко, което сте преживели досега, ще бъде напразно. Последвайте ме и ще ви заведа до мястото на следващата ви задача, без да излагам живота ви на опасност.

Тот веднага скочи от коня и го отведе до крехката си господарка. Тя се усмихна лъчезарно и отпусна нежната си ръка върху огромната му длан. Без някакво видимо усилие исполинът повдигна пророчицата, постави я върху седлото и стисна юздите в ръка.

– Лельо Поул, само на мен ли така ми се струва, или този път тя наистина е при нас?

– Не е образ – отговори вълшебницата, след като дълго се взира в пророчицата. – Ликът ѝ е много по-плътен. Нямам и най-малката представа как е пристигнала при нас, Гарион, но мисля, че имаш право. Тя наистина е тук.

Следвайки Кайрадис и немия ѝ водач, се спуснаха по стръмния път и се озоваха в малка, обрасла с буйни треви падина, която от всички страни беше оградена от високи борове и ели. В центъра ѝ имаше кристално чисто планинско езеро, чиято вода блещукаше на слънцето.

Изведнъж Поулгара рязко пое дъх и каза:

– Някой ни наблюдава!

– Кой, Поул? – прошепна Белгарат.

– Мислите на това създание са добре защитени, татко. Чувствам единствено, че ни наблюдава, усещам неговия гняв. Зандрамас е – изрече най-сетне вълшебницата и по лицето ѝ премина усмивка. – Сигурна съм! Тя крие съзнанието си, за да не мога да проникна в мислите ѝ, ала не е в състояние да притъпи сетивата ми. Усещам погледа ѝ. Освен това едва успява да съдържа злобата си. Долавям я.

– Кой ли я е разгневил толкова много?

– Мисля, че Кайрадис. Зандрамас толкова време се е опитвала да ни устрои капан, но ето че сега пророчицата се появи и всичките усилия на Детето на Мрака отидоха на вятъра. Сигурно ще се опита да направи още нещо, затова нека всеки миг бъдем нащрек.

– Да, така е – кимна мрачно Белгарат.

Тот заведе коня на господарката си до езерото и спря точно на брега. Когато останалите се присъединиха към тях, пророчицата посочи на долу към кристално чистата вода:

– Там, долу, ви очаква следваща задача. Под водата се крие подземна пещера. Един от вас трябва да слезе в нея и да се върне при останалите. По този начин много тайни ще се разкрият пред очите ви.

Белгарат погледна очаквателно Белдин, ала гърбавият магьосник поклати глава и рече:

– Този път не, старче. Аз съм ястреб, не риба. Мразя студената вода дори повече от теб.

– Поул? – жално каза възрастният мъж.

– Не, татко, смятам, че този път е твой ред. Освен това трябва да остана тук и да следя внимателно Зандрамас.

Старият вълшебник се наведе и потопа ръка в искрящата вода. Студът го накара да потрепери.

– Това е нечовешко! – измърмори той.

Силк се ухили насреща му.

– Не говори нищо, принц Келдар! – навъси се вълшебникът и започна да съблича дрехите си. – Просто си затвори устата!

Всички бяха изненадани от силните, здрави мускули на стареца.

Въпреки непреодолимото влечение към хубавата храна и тъмното пиво, по него нямаше и следа от тлъстина, коремът му беше плосък като дъска. И макар че тялото му беше слабо и жилаво, гърдите и раменете му потрепваха мощно при всяка негова стъпка.

– Гледай ти, гледай ти! – измърмори Велвет, наблюдавайки с възхищение облечения само с набедрена препаска вълшебник.

Изведнъж вълшебникът се засмя пакостливо насреща ѝ.

– Лизел – рече той и я изгледа дръзко със светлосините си очи. – Искаш ли да се изкъпеш заедно с мен? Знаеш ли какви лудории можем да направим във водата?

Русокосата девойка изведнъж се изчерви и погледна виновно към Силк.

Белгарат се засмя, вдигна високо ръце, изви се като дъга и скочи. Тялото му разцепи водата със същата лекота, с каквато ножът потъва в буца масло. Няколко метра по-нататък той изскочи високо над водата, приел формата на риба. Слънцето се отрази в люспите, които покриваха мощната широка опашка. Посипаха се водни капчици, които заблестяха на светлината като истински диаманти. Тъмното тяло се задържа за миг във въздуха, отново разцепи повърхността на езерото и се гмурна в дълбините.

– О, богове! – въздъхна Дурник. Ръцете го сърбяха да грабне вди-чарския прът.

– Остави, скъпи – засмя се Поулгара. – Въобще няма да му хареса, ако го хванеш с въдицата си.

Сега не им оставаше нищо друго освен да чакат. По едно време Гарион се усети, че неволно е затаил дъх. След известно време, което на всички се стори цяла вечност, сребрият риба отново се появи на повърхността, запляска със силната си опашка, запазвайки равновесие с плавниците си, и заклати глава. Малко преди да достигне брега пъстървата се потопи отново и скоро от водата излезе Белгарат. От тялото му се сипеха безброй капчици вода.

– Много ободряващо! – отбеляза вълшебникът. – Случайно да имаш някое одеяло подръка, Поул?

– Фукльо! – изсумтя Белдин.

– Какво имаше долу? – попита Гарион.

– Прилича на стар храм – отговори Белгарат, докато енергично се бършеше с одеялото, което му беше дала Поулгара. – Някога е било пещера, но нечии ръце са придали на стените необичайна форма. Вътре видях олтар с някаква особена ниша. Беше празна, разбира се, но

почувствах осезателно нечие много силно присъствие. Освен това всички скали наоколо сияеха с червена светлина.

– Значи Сардионът не е там? – изрече напрегнато Белдин.

– Вече не е! Все пак е стоял на това място много, много дълго. Дори е създал някаква бариера, която е пречила на хората да го открият. Камъка вече го няма, но познавам признаците на неговото присъствие и следващия път нищо няма да може да ме обърка.

– Гарион! – изкрещя Се'Недра и посочи с трепереща ръка. – Виж!

Високо на спускащата се отвесно надолу канара стоеше жена, облечена в блестящ черен сатен. Още преди да отметне качулката си с жест на неопикуема наглост, Гарион вече знаеше коя е. Без да мисли, той посегна към меча на Желязната хватка. Съзнанието му бе обхванато от истински пожар, мислите му пламнаха в бушуваща огнена стихия.

Ала в този момент се намеси Кайрадис – спокойно и непоколебимо:

– Ти ме разгневи, Зандрамас! Не се опитвай да нарушиш естествения ход на събитията, в противен случай аз ще направя своя избор тук и сега.

– Ако пък ти го сториш, жалък незрящ червей, целият свят ще бъде обхванат от хаос. Тогава задачата ти ще остане неизпълнена, случайността ще стане по-силна и ще се наложи над предсказаното в пророчествата. Погледни ме, аз съм Детето на Мрака! Не се страхувам от случайността! Случайността е мой слуга, тя се подчинява повече на мен, отколкото на Детето на Светлината.

В този момент Гарион чу злоещо ръмжене. Най-страшното беше, че то изригна от гърлото на жена му. Се'Недра се втурна като стрела към коня на Дурник, откачи секирата и с яростен вик се втурна към Зандрамас.

– Не, Се'Недра! – извика Гарион. – Недей!

– Избирай, Кайрадис! – кресна Зандрамас, разтърсвана от злоещ жесток смях. – Направи глупавия си избор! Смъртта на кралицата на Рива е истински триумф за мен! – изкрещя тя и вдигна ръце във въздуха.

Въпреки че тичаше с всички сили, Гарион видя, че няма да успее да настигне жена си. Се'Недра щеше да се приближи фатално близко до отвесната канара.

В този момент между двете жени внезапно се появи вълк, излъчващ яркосиньо сияние. Се'Недра замръзна на мястото си, а Зандрамас се отдръпна ужасена от зейналата паст на звяра. Яркосинята светлина потрепери и на мястото на злоещото животно се появи майката на Поулгара, жената на Белгарат и далечната прапрабаба на Гарион. Тъмната ѝ коса

пламтеше в синьо сияние, златистите ѝ очи горяха със страшен огън.

– Ти! – изрече задъхано Зандрамас и се отдръпна няколко крачки.

Поледра обви с ръка крехките рамене на Се'Недра, а с другата си ръка внимателно измъкна брадвата от пръстите ѝ, изведнъж станали съвсем безсилни. Очите на малката кралица се взираха в пространството големи и празни, тя сякаш бе изпаднала в транс.

– Се'Недра е под моята закрила, Зандрамас – изрече Поледра. – Ти не можеш да ѝ сториш нищо лошо.

Магьосницата, застанала на канарата, нададе яростен, изпълнен с раздиращо безсилие вой. После очите ѝ изведнъж блеснаха, тя отново събра сили и изправи рамене.

– Сега ли ще бъде, Зандрамас? – попита я Поледра със студен като смъртта глас. – Този час ли избра за сблъсъка помежду ни? И двете знаем, че ако се срещнем в неподходящото време и на неподходящото място, и аз, и ти ще намерим смъртта си.

– Не се боя от теб, Поледра! – изкрещя магьосницата.

– Нито пък аз от теб! Ела тогава, Зандрамас, нека сложим край живота си тук и сега! Така никой няма да пречи на Детето на Светлината и то ще стигне Мястото, което вече не съществува, а ти няма да бъдеш там. Няма да го очакваш, Зандрамас, и тъкмо това ще бъде моят триумф! Ако наистина си избрала този час и това място за нашата среща, ела! Дай да видя на какво си способна, покажи ми силата си, защото вече взе да ми омръзва да приказвам с теб.

Лицето на Зандрамас се разкриви от гняв. Гарион усети, че тя съредоточава волята си, и почувства мощния ѝ тласък. Опита се да посегне към мечата си, за да освободи огнената му сила и да събори омразната магьосница от канарата, пронизвайки я с мощния син пламък, ала веднага разбра, че това е невъзможно. Мускулите му бяха сковани, неподвижни и не се подчиняваха на волята му. Се'Недра вероятно бе изпаднала в същото състояние. Кралят на Рива почувства, че и другите му приятели също се опитват да се отърсят от могъщата преса на същата сила, която ги беше приковала по местата им.

„Не! – разнесе се гласът на Поледра в съзнанието му. – Това е въпрос между мен и Зандрамас. Не се намесвай!“

– Е, Зандрамас? – продължи на глас тя. – Какво реши? Ще се вкопчиш ли в малкото животно, който ти остава, или искаш да умреш още сега?

Магьосницата се опита да възвърне самообладанието си, въпреки че сиянието около Поледра продължаваше да се усилва. Изведнъж тя

изкрещя в изблик на безпомощна ярост и изчезна в облак оранжеви пламъци и дим.

– Знаех си, че ще ме разбере правилно – рече спокойно Поледра, обърна се към Гарион и приятелите му и златистите ѝ очи проблеснаха. – Защо се забавихте толкова? Чакам ви от месеци. – Вълшебницата огледа твърде критично полуголия Белгарат, който се взираше в нея с нескрита обич. – Станал си кожа и кости, стари вълко – рече тя. – Трябва да се храниш по-добре. Искаш ли да изтичам да ти хвана някой тлъст заек?

След това се засмя, проблесна за миг, превръщайки се отново във вълчица, и побягна. Лапите ѝ сякаш не докосваха земята.

КРАЙ

© 1988 Дейвид Едингс
© 2001 Здравка Евтимова, превод от английски

David Eddings
Demon Lord of Karanda, 1988

Сканиране и разпознаване: Мая Георгиева, 2006
Редакция: Mandor, 2006

Публикация:

ГОСПОДАРЯТ ДЕМОН НА КАРАНДА. МАГЪОСНИЦАТА ОТ ДАРШИВА. 2001.
Изд. Бард, София. Биб. Фентъзи. Роман. Превод: [от англ.] Здравка ЕВТИМОВА
[Demon Lord of Karanda. Sorceress of Darshiva / David EDDINGS]. С ил. Формат:
165×235. Страници: 672. Цена: 9.99 лв. ISBN: 954-585-183-1 (грешен); ISBN:
954-585-182-1 (попр.)

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/368>]